

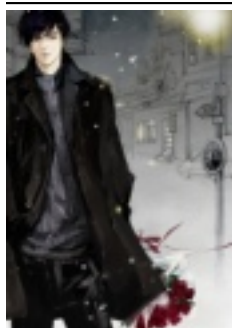
Sự Mềm Mại Dưới Quân Trang

Contents

Sự Mềm Mại Dưới Quân Trang	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	58
18. Chương 18	61
19. Chương 19	64
20. Chương 20	67
21. Chương 21	70
22. Chương 22	73
23. Chương 23	78
24. Chương 24	81
25. Chương 25	84
26. Chương 26	88
27. Chương 27	91
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	103
31. Chương 31	108
32. Chương 32	111
33. Chương 33	115
34. Chương 34	118
35. Chương 35	124
36. Chương 36	127
37. Chương 37	130
38. Chương 38	134
39. Chương 39	137
40. Chương 40	140
41. Chương 41	145

42. Chương 42	149
43. Chương 43	152
44. Chương 44	156
45. Chương 45	160
46. Chương 46	164
47. Chương 47	168
48. Chương 48	173
49. Chương 49	178
50. Chương 50	182
51. Chương 51	186
52. Chương 52	189
53. Chương 53	194
54. Chương 54	198
55. Chương 55	204
56. Chương 56	210
57. Chương 57: Ngoại Truyện 1	215
58. Chương 58: Ngoại Truyện 2	218
59. Chương 59: Ngoại Truyện 3	220
60. Chương 60: Ngoại Truyện 4	222
61. Chương 61: Ngoại Truyện 5	226

Sự Mềm Mại Dưới Quân Trang

Giới thiệu

Một truyện khá đặc sắc và mang đến cho bạn đọc những tiếng cười thú vị, mối tình của cô và anh vớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-mem-mai-duoi-quan-trang>

1. Chương 1

Bóng đêm phủ xuống, phía nam thành phố lóe lên đèn nê ông, gió đêm đầu mùa hè xen lẫn nhiệt độ ban ngày, lay động vấy ngấn của những cô nàng nóng bỏng, lay động cả tòa thành phố sống về đêm.

Các loại xe nổi tiếng gào thét lướt qua trên đường, còn có xe cứu thương gào thét lướt qua.

Tổng viện quân khu, cửa lầu chính, xe đẩy, trang bị dưỡng khí đầy đủ hết, mấy bác sĩ, y tá mặc áo trắng qua lại trước cửa kính, thần sắc nặng nề.

Một chiếc xe cứu thương gào thét xông vào bệnh viện, dừng lại trước viện chính. Cửa xe cứu thương mở ra, mấy vị nhân viên cứu hộ khiêng băng ca từ trên xe xuống, nhẹ nhàng thả một bệnh nhân lên xe đẩy, quân trang màu xanh lá cây trên người đã bị máu nhuộm không nhìn ra màu sắc. Nhân viên cứu hộ không dám

trì hoãn, đẩy anh ta chạy vào phòng cấp cứu. Một chiếc xe việt dã quân dụng theo sát phía sau, một thiếu tá mặc đồ rằn ri có trang bị chống đạn và một hạ sĩ từ trên xe bước xuống.

Thương thế người bị thương nghiêm trọng, vai phải và ngực trái trúng đạn, may mắn chính là, đạn trượt qua trái tim, nếu không anh ta sẽ không có mạng đến được bệnh viện.

Nhưng, bởi vì đạn quá gần tim, bác sĩ Đinh chủ nhiệm khoa ngoại không dám tùy tiện xuống tay, trên đầu không ngừng rơi mồ hôi. “Gọi điện thoại cho Vương chủ nhiệm?”

“Điện thoại của Vương chủ nhiệm không thông.” Y tá trưởng khẩn trương nói.

Bác sĩ Đinh cau mày, thời khắc mấu chốt không tìm được người, vậy phải làm sao bây giờ? “Vậy bác sĩ Lưu đâu?”

“Đã thông báo, đang đến bệnh viện, nhưng, chờ ông ấy đến, sợ rằng. . .”

“Được rồi.” Bác sĩ Đinh nóng nảy ngắt lời cô, vết thương không cho tên tiểu tử này thời gian quá dài, nếu như hiện tại không giải phẫu, coi như có thể cứu được, chỉ sợ cũng không thể tỉnh lại nữa.

“Hạ Sơ đâu?”

“Ở đâu.” Hạ Sơ mặc áo giải phẫu vô khuẩn, nghe bác sĩ Đinh kêu cô, cầm công cụ giải phẫu trong tay vội vàng chạy tới, “Bác sĩ Đinh.”

“Chuyên nghiệp của cháu là khoa tim, cuộc giải phẫu này do cô chủ đạo, tôi phối hợp.”

“Cái gì?” Hạ Sơ khiếp sợ.

“Đừng lo lắng, bỏ đồ trong tay qua đây mau, ở trường học đã làm giải phẫu gấp đạn không ít lần, tôi phối hợp với cô, chỉ cho phép thành công, đây là quân lệnh.” Bác sĩ Đinh rất nghiêm túc nói.

“Vâng” Hạ Sơ gật đầu, cô biết phân lượng cuộc giải phẫu này, mặc dù nhất thời còn có chút không thể tiếp nhận, nhưng cô không có cơ hội suy nghĩ nhiều, cũng không có thời gian so đo, cô phải làm là cố gắng hết sức giữ lại tánh mạng này.

Ngoài phòng giải phẫu, thiếu tá bộ binh Lương Mục Trạch nhìn chăm chăm ba chữ “Đang giải phẫu”, môi mím lại, chau mày. Tiểu Đẳng bên cạnh lại không trấn định như anh, đi tới đi lui ở ngoài phòng mổ, ủng da chuyên dụng của bộ đội đặc chủng phát ra tiếng vang mạnh mẽ trong hành lang yên tĩnh, một loạt tiếng vang, hoàn toàn khai báo cảm xúc lo lắng sợ hãi của anh ta lúc này

Theo một loạt tiếng bước chân từ xa đến gần, đại tá Lý Chính Ủy mặc thường phục xuyên qua hành lang chạy đến bên cạnh Lương Mục Trạch, đi theo phía sau anh ta chính là người chỉ đạo của bộ đội đặc chủng - Triệu Tả.

Lý Chính Ủy lau mồ hôi trên ót, hỏi: “Như thế nào?”

Lương Mục Trạch chào đại tá, “Hai phát, hôn mê, đang cấp cứu.”

“Chính ủy, chỉ đạo viên, tiểu đội trưởng, anh ấy. . .” Tiểu Đẳng nhìn thấy Lý Chính Ủy và Triệu Tả, há miệng liên chảy nước mắt.

“Khóc cái gì khóc.” Lương Mục Trạch gầm nhẹ, mắt sáng như đuốc. Một cái ánh mắt của anh liền bức lui nước mắt của Tiểu Đẳng.

Lý Chính Ủy vỗ vỗ bả vai Tiểu Đẳng nói: “Không có chuyện gì không có chuyện gì, tiểu tử Điền Dững này, từ tầng thứ năm té xuống cũng không có việc.”

Triệu Tả gật đầu, tiếp đề tài, “Chính ủy nói rất đúng, Điền Dững da dày thịt béo, chắc chắn sẽ không có chuyện.”

Thật ra thì, ngay cả họ cũng không biết, lời nói này là vì an ủi Lương Mục Trạch và Tiểu Đẳng, hay là vì an ủi chính bọn họ.

Triệu Tả nhìn trang bị trên người Lương Mục Trạch, “Cậu trở về thay bộ quần áo, chúng ta coi chừng ở nơi này là được.”

Lương Mục Trạch nhẹ nhàng ra tiếng, “Không cần, những tiểu tử kia đều trở về bộ đội sao?”

“Ừ, đang trên đường.”

Điền Dững bị thương, Lương Mục Trạch phái một vị Thượng úy dẫn các chiến sĩ thi hành nhiệm vụ với anh ta trở về, nghiêm lệnh người nào nếu theo tới đây, lập tức cởi quân trang cắt khỏi đại đội đặc chủng. Mặc dù đều không muốn rời đi, nhưng quân lệnh như núi, không thể không từ. Một đám chiến sĩ dừng cảm, nhìn Điền Dững ngã xuống, đều đỏ vành mắt.

Không ngừng có y tá từ trong phòng giải phẫu ra ra vào vào, thần sắc vội vã, Tiểu Đằng càng nhìn càng lo lắng, rốt cuộc không nhịn được ngăn một y tá từ phòng giải phẫu đi ra, nói: “Y tá y tá, có phải cần vô máu hay không? Rút của tôi nè, tôi nhóm O, vạn năng.”

Y tá kinh ngạc.

“Thật, máu tôi tốt, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, chỉ cần cứu tiểu đội trưởng của tôi trở về.”

“Kho máu của chúng tôi có máu, cậu đừng kéo tôi, mau buông ra.” Y tá hất tay Tiểu Đằng, bước chậm rời đi.

Tiểu Đằng nhìn phòng giải phẫu tự lẩm bầm, “Đội trưởng chảy nhiều máu như vậy, phải ăn bao nhiêu trứng gà mới có thể bù lại?”

Giải phẫu tiến hành hơn ba giờ, Điền Dững thương thế nghiêm trọng đi một vòng ở Quỷ Môn Quan lại trở về. Chờ tất cả dần xếp xong, đã là ba giờ sáng. Điền Dững bị đưa đến phòng ICU. Hạ Sơ mệt tựa vào bên tường, không nhúc nhích.

Bác sĩ Đinh lấy xuống khẩu trang, cởi xuống áo giải phẫu, cười với Hạ Sơ, “Làm tốt lắm.”

“Cám ơn ngài tin tưởng tôi như vậy.” Hạ Sơ cười khẽ.

“Là do cô ưu tú, những ngày thực tập tôi đều nhìn thấy, bằng không tôi cũng sẽ không tùy tiện để cho cháu chủ đạo, đây chính là một cái mạng.” Bác sĩ Đinh thu hồi nụ cười, rất nghiêm túc nói tiếp: “Hạ Sơ, nếu không có cô, cuộc giải phẫu này tôi thật sự không có cách nào làm.”

“Bác sĩ Đinh đừng nói như vậy, chúng ta cũng chỉ tận hết chức trách của mình mà thôi.”

Bác sĩ Đinh cười gật đầu, nhìn sắc mặt chợt tái nhợt vô lực của Hạ Sơ, nói: “Mệt muốn chết rồi?”

Hạ Sơ nhúu lỗ mũi, thành thực gật đầu, cắn răng rời đi vách tường cởi áo giải phẫu xuống. Cùng bác sĩ Đinh đến gian phòng bên cạnh trừ độc rửa sạch. Cô còn là một học sinh chưa tốt nghiệp, thay phiên thực tập trong các khoa của bệnh viện, cô từng trải qua bàn mổ, nhưng chưa bao giờ làm việc cả ngày rồi, buổi tối khuya thần kinh còn căng thẳng cao độ làm giải phẫu ột người bị thương, hơn nữa còn là chủ đạo.

“Về sau, tình huống như thế sẽ nhiều, hơn nữa chúng ta là quân y, quân nhân mang tới có đủ vết thương, vô cùng kỳ quái.” Bà vừa rửa tay, vừa nói với Hạ Sơ: “Mạng tên tiểu tử này ghê gớm thật. Thân trúng hai phát, nội tạng bầm tím, mạng không cứng rắn sớm mất.”

Hạ Sơ thủy chung không nhịn được tò mò trong lòng, hỏi thăm: “Bệnh viện chúng ta, thường nhận được người bị thương như vậy sao?”

“Cũng không có, thập niên hòa bình, nhưng ngày ngày đưa bệnh nhân bị đạn bắn đến bệnh viện, mà tính là ngày tháng hòa bình sao? Là bởi vì quân khu chúng ta có một đại đội đặc chủng, thời điểm bọn họ thi hành đặc biệt nhiệm vụ, thỉnh thoảng sẽ đưa tới một hai người bị thương, chỉ là cơ hồ không có nghiêm trọng như thế.” Bà lại nghĩ ngợi trong chốc lát, nói tiếp: “À... hai năm trước, có một tiểu tử bị đưa tới, lúc đó anh ta bị thương còn nghiêm trọng hơn người này. Trên người bị thọc mấy dao, còn trúng hai phát, xương đùi chân trái gãy nghiêm trọng, trên người còn mặc trang bị thật đầy, lúc đưa đến bệnh viện đã hôn mê nặng, nghe nói là thi hành nhiệm vụ bị thương.”

Bác sĩ Đinh là một bác sĩ chủ nhiệm khoa ngoại hơn 40 tuổi, ở bệnh viện gần 20 năm, sinh lão bệnh tử cũng thấy nhiều, bị thương do đạn bắn dao chém đều có, đã sớm thích ứng với trường hợp máu tanh này. Nhưng Hạ Sơ thì khác, cô còn rất trẻ, thời gian ở bệnh viện vẫn còn rất ngắn, sống chết đối với cô mà nói vẫn rất khó tiếp nhận.

Hạ Sơ cau mày, bởi vì thi hành nhiệm vụ mà bị thương nặng như vậy, có nhiệm vụ gì quan trọng hơn mạng người?

“Cô thu thập xong trở về nghỉ một lát đi, tôi đi ra ngoài ứng phó các ông ở bên đội đặc chủng, khẳng định muốn tôi thể độc là lính của bọn họ thật tốt không có vấn đề gì.”

Hạ Sơ bật cười, bác sĩ Đinh nói: “Cô đừng cười, thật là như vậy, tôi lui đều là mấy câu đó, thật giống như bệnh viện chúng ta gạt người, dùng miệng nói không có việc gì thì lại có chuyện, thật không biết nghĩ như thế nào.”

Hạ Sơ thu thập xong, thay y phục từ phòng cấp cứu ra ngoài, lại đến phòng ICU xem một vòng. Ở tại cửa ra vào, nhìn thấy một tiểu tử mặc y phục rằn ri khoanh tay trước ngực, đang nhìn vào phòng bệnh qua tấm kính thủy tinh. Bên cạnh có một vị thượng tá và hai vị thiếu tá mặc thường phục mùa hè.

Cô đi ra từ chỗ các y tá, đi trở lại phòng tុực, nghe thiếu tá hay nói chuyện lúc này nói giỡn: “Cậu còn mạng lớn hơn cậu ta, nhiều hơn hai đao đấy.”

Thân thể Hạ Sơ dừng lại, tim trong nháy mắt giống như bị thứ gì bóp nghẹn, có chút thở không thông. Không nhịn được quay đầu lại, đụng phải một ánh mắt lạnh nhạt lạnh lùng lại có chứa ý xem kỹ, mặc dù ánh mắt anh không mấy hữu nghị, nhưng cô lại cảm thấy kính nể anh. Thì ra, anh chính là vị mệnh lớn hơn, thì ra là, còn là một vị quân sĩ rất tuần tú.

Điền Dũng bị đưa vào phòng ICU rồi, đại đội trưởng của đại đội đặc chủng liền chạy tới bệnh viện trong đêm. Lương Mục Trạch, Triệu Tả và Tiểu Đằng nhìn thấy đại đội trưởng tới, vội vàng đứng lên chào.

Đồng Chí Cương cũng không hồi lễ, há mồm liền mắng Lương Mục Trạch và Triệu Tả.

“Chuyện bị thương lớn như vậy cũng không cho tôi biết, muốn làm gì? Phản à?”

Lương Mục Trạch nghiêm mặt không lên tiếng, Triệu Tả không thể làm gì khác hơn là nói: “Đại đội trưởng, không phải là không thông báo ngay, chúng tôi sợ.”

“Sợ cái gì? Nếu không phải là cảnh sát địa phương gọi điện thoại cho tôi, không chừng đến bây giờ tôi còn chưa biết lính của mình bị thương nặng vào bệnh viện, ngày nghỉ mà các cậu cũng không cho tôi yên tĩnh. . . .” Đang nói, vẻ mặt Đồng Chí Cương đau khổ nhíu mày, tay trái che trái tim, thẳng hít khí lạnh.

Lương Mục Trạch cả gan nói: “Đó là lý do không nói với anh.”

“Cậu cầm miệng cho lão tử.” mặt của Đồng Chí Cương trắng bệch, nhưng giọng điệu còn cường ngạnh như ăn thuốc súng.

Lý Chính Ủy vội vàng đỡ Đồng Chí Cương ngồi xuống, “Bác sĩ đã nói, không thể quá lao lực.”

“Lão Lý, cả anh cũng cùng bọn họ gạt tôi, lính của tôi ở chỗ này sống chết chưa biết, tôi lại ngủ say trong nhà, vậy coi là cái gì?”

“Giải phẫu đã làm xong rồi, bác sĩ nói chỉ cần tối nay không xảy ra vấn đề, thì tuyệt đối không có việc.”

Đồng Chí Cương híp cặp mắt lại, phát ra ánh sáng khiếp người, “Nếu không có chuyện gì sao không dám nói cho tôi biết? Đây là Điền Dũng không sao, nếu thật có việc xấu, tôi sẽ bắt mấy người cầm búa. Còn anh nữa lão Lý, đừng thấy hai ta một cái cấp bậc, cũng cầm búa anh.” Đồng Chí Cương hung dữ nói.

Lý Chính Ủy người tốt tính khí tốt, hợp tác Đồng Chí Cương nhiều năm, biết tính khí, cũng chính là to miệng hả giận, cho nên chưa bao giờ so đo với ông ta, tai trái vào tai phải ra là được.

2. Chương 2

Một đêm này Hạ Sơ cơ hồ không thể ngủ. Mới vừa vào phòng trực chuẩn bị nghỉ ngơi, lại có bệnh nhân bị đưa vào, bệnh tim thật nghiêm trọng. Bệnh nhân bị đưa vào rồi, y tá trực tiếp cho gọi cô đi, lại giảng co

gần 2 giờ. Lúc trở lại lần nữa, cả người cô đã mơ màng, mắt đau xót, nhưng đầu óc vẫn vận hành tốc độ cao không dừng lại được.

Trời đã sáng, Hạ Sơ nằm ở trên giường nhỏ trong phòng trực, nhắm mắt lại đếm cừu. Cả đêm qua, thần kinh cô hơi suy nhược rồi. Dựng lỗ tai lên nghe bên ngoài, có một chút động tĩnh, liền lập tức mở mắt.

Hạ Sơ là nghiên cứu sinh năm ba, sau khi học kỳ chấm dứt, trường học bắt đầu an bài thực tập, cô không chút do dự chọn bệnh viện quân đội phía nam này. Cô còn nhớ rõ, ngày an bài thực tập, chủ nhiệm khoa lắt léo hỏi cha cô muốn cô đến làm ở đâu, nếu như là thành N, thì cô muốn đến bệnh viện nào, khoa nào.

Nhưng cô không muốn ở lại trong phạm vi quản hạt của quân khu N.

Không sai, cô là con gái nhà quyền quý, ba cô Hạ Quang Viễn là Trung tướng, nhậm chức ở quân khu N. Từ nhỏ đến lớn, tiểu học, trung học, ngay cả đại học cũng học ở trường quân y thành N.

Lớn như vậy, nguyện vọng lớn nhất của cô đó là có thể đến một chỗ không có thể lực của ba, hưởng thụ cuộc sống tự do. Không phải do cô ở nhà rất uất ức, chỉ là cuộc sống ở hoàn cảnh như vậy, nhất là bên cạnh mỗi người đều biết cha mẹ mình, ngày lễ ngày tết tụ hội ăn cơm, không thể không bàn về học tập, cuộc sống, sở thích của con cái. Con cái ưu tú, trên mặt cha mẹ đều sáng rõ. 20 năm qua, Hạ Sơ đều ở trong trạng thái tinh thần khẩn trương, chỉ sợ làm chưa đủ tốt, khiến cha mẹ mất mặt. Thật ra thì, cha mẹ cô chưa từng yêu cầu cô phải ưu tú cỡ nào, nhưng, cô cũng sĩ diện, sẽ ỉn áp lực, thân là con gái của một tướng quân, không thể bị người khác xem thường, tối thiểu không thể bị kéo quá xa.

Cô muốn rời đi chỗ đó, đến một hoàn cảnh hoàn toàn mới, không có ai biết cô, như vậy, cô có thể không cố kỵ gì mà hít thở, không cần lo lắng bởi vì làm chưa đủ tốt mà mất mặt, không cần để ý mỗi tiếng nói cử động của mình. Làm chuyện mình thích, vứt bỏ tất cả không thích.

Ngày nhận được thông báo thực tập, nhà cô liền lật trời, mẹ khóc lóc nỉ non, nói mình cô ở bên ngoài không thể được, chưa quen cuộc sống không ai có thể chăm sóc cô, ngã bệnh cũng không có ai biết, đến lúc đó muốn về cũng trễ.

Hạ Sơ thừa nhận, mẹ mình nói đều là sự thật. Rời đi thành N, tương đương với rời đi ổ phúc. Nghe mẹ khóc lóc kể lể, Hạ Sơ không nói gì, chỉ là rút ra từng tờ giấy, thỉnh thoảng cũng lau nước mắt.

Cô có thể lý giải mẹ không nỡ xa mình, lại không hiểu vì sao ba cũng phản đối như thế. Nhưng cô đã hạ quyết tâm, đã nắm thông báo thực tập của bệnh viện ở trong tay, nói gì cô cũng không thể buông tha.

Trong cuộc chiến của ba mẹ và con cái, cúi đầu trước vĩnh viễn là ba mẹ, bởi vì bọn họ yêu con của mình hơn.

Lúc Hạ Sơ kéo va li rời đi, Hạ Quang Viễn phái người đưa cô đến phi trường, ông nói, đây là lần cuối giúp đỡ cho cô, vé máy bay miễn phí, chuyện sau này đều phải xem chính cô, hơn nữa nghiêm lệnh không thể tuyên dương với bên ngoài bọn họ là cha con.

Khi nói lời này, Hạ Quang Viễn ngồi ở trong bóng ma thư phòng, thanh âm hơi phát run, nhưng giọng nói rất kiên định. Hạ Sơ đứng cúi đầu ở cách đó không xa. Trong lúc lơ đãng, nước mắt rơi vào trên tay, nóng bỏng.

Hạ Sơ nắm phần phúc lợi mà mẹ cô lặng lẽ cho cô trong tay, đi đến thành G - nơi vô cùng xa lạ với cô.

Lan Tử Ngọc mẹ của Hạ Sơ, là một người phụ nữ xem gia đình là trời, cả đời vây quanh chồng và con gái sống qua ngày, con gái muốn rời khỏi, bà cảm thấy như trời muốn sụp. Những ngày đó, gặp người đều nói khuê nữ muốn đi, gọi điện thoại thì luôn nói hai câu “Hạ Sơ muốn đi, không quan tâm hai lão già bọn tôi nữa.”

Hạ Sơ ở một bên bắt đắc dĩ xấu hổ, cô chỉ đi làm việc mà thôi, sao lại không cần bọn họ?

Dì Mộc là bạn lâu năm của mẹ cô, hôm nay ở Bắc Kinh, nghe nói Hạ Sơ muốn đến thành G, rất là kích động, nói con trai mình làm lính ở thành G, lúc ấy cũng nói dù ra sao cũng muốn đi, thế nào cũng không ngăn được, tình trạng rất giống Hạ Sơ hôm nay. Bọn họ ở thủ đô, rất bảo vệ con cái, sợ con trai mình chịu uất ức ở phương nam, nên đã mua ột căn hộ hai phòng. Dì Mộc nói con trai bà hàng năm đều ở trong trại lính, căn nhà kia quanh năm suốt tháng cũng không ở được mấy ngày, vốn trống không, nên cho Hạ Sơ ở.

Khi Lan Tử Ngọc len lén đưa cái chìa khóa cho Hạ Sơ, Hạ Sơ thật đúng là rất cao hứng trong lòng. Chính cô cũng thừa nhận, những tật xấu đã quen sống an nhàn sung sướng chỉ chốc lát không đổi được, qua đó chịu khổ khăng định là không thích ứng. Nếu như có thể có chút phúc lợi ngoài định mức, đương nhiên không cự tuyệt.

Hạ Sơ báo tên chung cư cho tài xế taxi, tài xế nghiêng đầu nhìn cô từ trên xuống dưới, dùng tiếng phổ thông ngọng nghịu, giọng điệu là lạ nói: “Cô gái nhỏ, thăm người thân?”

“Không phải.”

“Tìm bạn?”

“Không phải.”

“À” tài xế thông qua kính sau quan sát cô, Hạ Sơ hơi nóng nảy, chỗ này lưu hành chuyên mục truy vấn ngọn nguồn sao?

Đến chỗ xuống xe, cô mới hiểu được ánh mắt, làn điệu “đó” của tài xế. Chung cư này không thể chỉ dựa vào hào hoa để hình dung, cô cảm thấy đây chính là chỗ một mét vuông một chiếc xe trong truyền thuyết.

“Sa đọa.” Hạ Sơ khê cần rằng đi vào chung cư, nhưng, cô thích. Rõ ràng! !

Xuống ca đêm, ở dưới ánh mặt trời sắc bén, Hạ Sơ mang đầu óc choáng váng về nhà, trên đường thuận tiện mua trái dưa hấu, ôm vào trong ngực đi vào chung cư, đây là lần đầu tiên nàng đến chung cư này.

Hộ gia đình ra vào chung cư đều có xe nổi tiếng mở đường, không phải xe nổi tiếng tối thiểu cũng là xe bốn bánh. Cô không có xe nổi tiếng, cũng không có xe bốn bánh, chỉ có hai cái chân. Lần đầu tiên đi vào, bị bảo vệ lôi kéo đề ra nghi vấn nửa ngày, cuối cùng, tìm tổng đài rồi còn gọi điện thoại cho nghiệp chủ, cô mới có thể được vào. Sau khi cô bắt đầu đến bệnh viện thực tập, mỗi ngày mặc quân trang đi tới đi lui, trở thành phong cảnh nổi bật nhất chung cư, còn phong cách hơn nhiều chiếc xe đắt tiền.

Hạ Sơ nuôi một con mèo tai cụp Scotland[1], vừa vặn trong chung cư có trung tâm gửi nuôi vật cưng, đặc biệt giúp đỡ cho những chủ nhà không có thời gian chăm sóc vật cưng. Hạ Sơ vốn đang lo lắng nuôi mèo không có thời gian chăm sóc, phát hiện nơi này rồi, cô không chút do dự领养 một con mèo nhỏ về. Hạ Sơ đặt tên mèo là Nhị Miêu.

Hạ Sơ quẹo ngoặt, đón Nhị Miêu về nhà, tên tiểu tử kia thấy Hạ Sơ, nằm ở cạnh chân cô cọ cọ, tiếng kêu của Nhị Miêu rất ấm áp êm tai. Nó vẫn còn rất nhỏ, vừa sinh ra hơn một tháng, thân thể nhỏ nhỏ mập mập, bước đi thường lắc lắc mông, đỉnh đầu và bốn móng vuốt nhỏ là màu vàng nhạt, những địa phương khác, thì trắng như tuyết.

“Nhị Miêu, nhớ chị không?”

“Meo meo.”

Nhị Miêu cọ lòng bàn tay Hạ Sơ, Hạ Sơ điểm cái mũi nhỏ của nó một cái, đặt nó ở trên quả dưa hấu ôm về nhà. Nhị Miêu nằm trên quả dưa hấu uy phong cực kỳ, giống như thuyền trưởng, đón gió mà đứng.

Về đến nhà, Hạ Sơ mệt đến hộc máu, dứt thức ăn mèo cho Nhị Miêu, chưa tắm đã ngã mình xuống giường gặp Chu Công.

Tính tình Hạ Sơ khá lười biếng, nhưng cũng thích trong nhà sạch sẽ, đồ vật xếp đặt có trật tự. Nhà trọ này, trước khi cô vào ở, đều ở trong trạng thái trống rỗng, vì chủ nhà ít khi trở về. Nhưng, vẫn có người quét dọn đến quét dọn mỗi tuần, bảo đảm nhà không nhiễm một hạt bụi, bảo đảm chủ nhà có thể trở lại nghỉ ngơi bất cứ lúc nào.

Có người quét dọn theo giờ, khiến cô tiết kiệm rất nhiều phiền toái. Làm ra tiền là vì hưởng thụ cuộc sống tốt hơn, cô nuôi mấy chậu cây trên ban công ở phòng khách, đặt cái ghế nằm ở bên cạnh, đặt một chuỗi chuông gió ở cửa ra ban công. Lúc mới tới thành G vẫn còn là mùa xuân, cô thường ngồi ở trên ghế hưởng gió đêm ngửi mùi hoa, nghe tiếng vang thanh thanh thúy thúy, nhìn ngọn đèn dầu lấm tấm, uống trà Minh Tiên Long Tĩnh. Cuộc sống thật rất dễ chịu.

Biết được một mình cô tới thành G, chị họ trà trộn ở thủ đô nhiều năm của cô sợ cô ở ngoài một mình chịu uất ức, sai người đưa rất nhiều đồ cho cô, tỷ như tấm thảm lông dê màu trắng, tỷ như một bộ dụng cụ trà, tỷ như bộ ga gối xa hoa trên giường cô.

Cô đổi rèm cửa sổ ở phòng khách và trong phòng thành các màu tím, tím nhạt, tím hồng, trang trí “căn nhà” này vô cùng ấm áp, tinh xảo.

Hạ Sơ thích cuộc sống có quy luật, tỷ như một ngày ba bữa, nhưng cô lại không quá quy luật, tỷ như thức đêm. Có lúc người thật rất mâu thuẫn, Hạ Sơ chính là một thể kết hợp hoàn toàn mâu thuẫn. Mẹ Cốc - bạn tốt của cô đã từng nói, nếu như dùng một từ để hình dung Hạ Sơ, đó chính là tinh phân, tinh thần bị phân liệt.

Ngủ thẳng đến 2 giờ chiều, Hạ Sơ từ trên giường bò dậy, vuốt mắt đến phòng bếp, cô vẫn còn rất mơ hồ, thuần thực cắt dưa hấu ra, cắt vỏ, chia làm những phần tam giác nhỏ bỏ vào đĩa, bọc tấm ni lon lên, bỏ vào tủ lạnh.

Tiếp, chui vào phòng tắm của phòng ngủ chính, nhảy vào bồn tắm lớn, sung sướng tắm tinh dầu.

Dù sao cô ở nhờ nhà người khác, chủ khách khác biệt, mới vừa chuyển vào, cô rất tự giác ở phòng khách. Một lần tình cờ phát hiện bồn tắm lớn trong phòng tắm của phòng ngủ chính, nó thật sự rất có lực hút với cô, cô không nhịn được hấp dẫn nhảy vào bồn tắm lớn, từ đó “Vạn kiếp bất phục”. Dù sao phòng này cũng không có ai ở, trước khi chủ nhân trở lại cô trưng dụng không có trả tiền cũng không có gì không ổn, nhàn rỗi cũng lãng phí. Có người đã nói, lãng phí là đáng xấu hổ nhất. Cô luôn luôn báo với mình, không thể làm loại người đó.

Tắm gần một tiếng, lau khô tóc, lấy ra dưa hấu đã lạnh một tiếng, đường khí còn chưa có mất, ăn thích nhất. Thuận tiện lại mở lò ra, hâm lại bát cháo bí đỏ.

Hạ Sơ chưa bao giờ làm mình chịu uất ức, cô không mấy biết làm cơm, nhưng vẫn biết làm ít món đơn giản, có thời gian cô sẽ đổi lại biện pháp cho bụng của mình ăn no. Không để cho dạ dày mình chịu uất ức, đó là nguyên tắc cơ bản nhất của một bác sĩ.

3. Chương 3

Đại đội đặc chủng của quân khu G nhận được nhiệm vụ, giải cứu mấy con tin bị vây, tội phạm là dân liều mạng, trong tay có súng, còn có bom. Điền Dũng bởi vì cứu con tin, nên cổ trang bị chống đạn của mình ra đeo vào trên người bà cụ, cứu mạng bà cụ, mình lại trúng hai phát. Dù là không có nguy hiểm, nhưng anh được cứu trở về cũng phải ở bệnh viện tĩnh dưỡng.

Điền Dũng ở bệnh viện một tuần lễ, vết thương căn bản đã khép lại, bộ đội phái nhân viên truyền tin ở bệnh viện chăm sóc anh, bạn gái anh biết được tin tức anh bị thương, ở trong hành lang của bệnh viện khóc một buổi chiều, bác sĩ y tá qua lại cũng xúc động. Làm người phụ nữ của quân nhân là vĩ đại nhất, bởi vì có thể sau một giây, người yêu của cô sẽ vì nước bỏ mạng.

Sáng sớm thứ bảy, tổng viện quân khu có một đám chiến sĩ mặc thường phục xông vào, từng người đều là làn da ngăm đen, đôi mắt lóe sáng, rất có tinh thần. Bộ dạng cao lớn uy mãnh của bọn họ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của các y tá trẻ trong bệnh viện đều ửng hồng.

Một nhóm người xếp thành hai hàng mắt nhìn thẳng ở trong hành lang, đi đều bước đến phòng bệnh của Điền Dũng. Đẩy ra cửa phòng bệnh, bọn họ lập tức thay đổi, như con ngựa hoang cưỡi cương tranh nhau xông vào bên trong, cho đến cả phòng bệnh bị đầy, từng người còn hưng phấn hô hào kêu.

“Tiểu đội trưởng đâu?” Một chiến sĩ ý thức được vấn đề này đầu tiên.

“Tiểu đội trưởng đi đâu rồi?”

“Tôi làm sao biết? Tiểu đội trưởng. . .”

Có mấy chiến sĩ từ trong phòng bệnh ra ngoài, hô to trong hành lang: “Tiểu đội trưởng. . . .”

Y tá trưởng ở trạm y tá nghe động tĩnh, buông công việc trên tay, ba chân bốn cẳng chạy tới ngăn lại. “Kêu cái gì mà kêu, đây là bệnh viện, yên lặng có hiểu hay không?”

Một đám chiến sĩ trẻ tuổi nhiệt huyết trong phòng bệnh lập tức an tĩnh, Tiểu Đằng từ trong đám người đi ra, cười hỏi y tá trưởng: “Ngài có thấy tiểu đội trưởng của chúng tôi không? Chúng tôi nhớ tiểu đội trưởng sắp đi rồi, thật hơi kích động, nhưng mà chúng tôi bảo đảm, không bao giờ lớn tiếng ồn ào nữa, có đúng hay không các đồng chí?”

“Đúng!” Hai mươi người cùng nhau hắng giọng hô.

“Còn la! !” Y tá trưởng nghiêm mặt hơn, “Tôi nói cho các cậu biết, nếu các cậu còn không chú ý la to nói lớn ở đây, tôi sẽ tố các với quân khu của các cậu, quân các cậu có phải đại đội đặc chủng hay không, quấy rầy bệnh nhân khác nghỉ ngơi là các cậu không đúng.”

“Thật ngại! Thật ngại!” Tiểu Đằng cười nói: “Y tá trưởng, ngài xuống tay lưu tình, chúng tôi sẽ không ồn ào nữa, thật.”

Một đám chiến sĩ phía sau anh đều gật đầu bày tỏ quyết tâm, miệng khép chặt, một chữ cũng không nói.

Sáng sớm Điền Dũng đã cùng bạn gái ra ngoài dạo, vừa trở về đã nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của mấy chàng trai trong phòng, y tá trưởng đứng ở cửa, đôi tay ôm ngực, mặt không vui.

“Ồ đều tới? Sao thế?” Điền Dũng nhìn thấy nhóm người này, trong lòng thật vui vẻ, nhưng tình trạng trước mắt lại khiến cho anh không hiểu.

Y tá trưởng nói: “Điền tiểu đội trưởng, cậu đã đến rồi tôi cũng không có gì nói, tầng này đều là người bệnh nặng, lính của anh lớn tiếng ồn ào làm phiền người khác nghỉ ngơi, đây là không đúng.”

Điền Dũng cười theo nói: “Thật ngại y tá trưởng, đều là người thô lỗ, ở quân khu quen, há mồm đều lớn tiếng, thật sự ngượng ngùng, yên tâm, nếu bọn họ còn có ai kêu to nữa, tùy ngài xử trí.”

Y tá trưởng nhìn nhóm người, nghiêng đầu rời đi. Cô mới vừa đi, người trong phòng bệnh lại hưng phấn rục rịch ngóc đầu dậy, nhưng bị một cái ánh mắt của Điền Dũng hù dọa về. Bọn họ chỉ có thể đè ép giọng nói đón Điền Dũng vào phòng, tranh nhau cướp nói chuyện với Điền Dũng. Nhìn thấy bạn gái Điền Dũng, cũng mở miệng gọi một tiếng chị dâu, gọi đặc biệt ngọt, khiến cô gái nhỏ cũng ngại, cảm phích nước nóng từ trong phòng bệnh chạy ra như chạy trốn mất.

Hạ Sơ kiểm tra phòng bệnh của Điền Dũng, nhìn thấy quân trang xanh lá cả phòng, đứng ở cửa gõ cửa. Người cả phòng nghiêng đầu nhìn cô, đồng thời bị nhiều người đàn ông nhìn chăm chăm cô thật hơi xấu hổ. Họ nhẹ một tiếng nói: “Kiểm tra phòng.”

“Bác sĩ Hạ.”

“Hôm nay cảm thấy như thế nào?” Hạ Sơ đứng ở trước giường bệnh, hỏi tình huống thân thể của anh theo lệ, đo nhiệt độ, kiểm tra huyết áp.

“Đều tốt rồi, không có một chút vấn đề, lúc nào thì tôi có thể xuất viện?” Điền Dũng ở trong phòng bệnh suốt một tuần lễ, ngay cả đi ra ngoài tản bộ loang quanh cũng có thời gian hạn chế, cả người lập tức như mồi meo.

“Ra viện cái gì, vết thương tốt lên nhiều rồi sao?”

“Tốt lắm, thật.”

Hạ Sơ nhớ kỹ các chỉ tiêu thân thể của Điền Dũng trên sổ ghi chép, thoáng giương mắt nhìn anh một cái, không tin hỏi: “Thật tốt toàn bộ?”

“Thật.”

“Oh.” Hạ Sơ gật đầu một cái. Thừa dịp Điền Dũng không chú ý, thật nhanh ấn xuống một cái trên vai phải gần vết thương của anh, không ngoài dự đoán, nghe thanh âm hít khí lạnh của Điền Dũng, cả chân mày nhíu thật chặt.

“Anh hãy ở lại bệnh viện đảng hoàng đi.”

“Ai ai bác sĩ Hạ...” Diên Dũng gọi lại Hạ Sơ chuẩn bị rời đi, “VẬY ngài nói, lúc nào tôi mới có thể xuất viện? Tôi ở bệnh viện đến mức sắp ập ra trứng rồi.”

Hạ Sơ khẽ cười nói: “Dưỡng bệnh cho tốt, tranh thủ sớm ngày xuất viện.”

Diên Dũng muốn khóc, lời này đối với anh mà nói, tựa như “Cải tạo thật tốt, tranh thủ sớm ngày ra ngoài”, là lừa dối người, không ở đủ, là sẽ không được ra ngoài.

Tiểu Đằng chợt đứng lên, đứng nghiêm chào Hạ Sơ. “Ngài chính là vị bác sĩ cứu tiểu đội trưởng của chúng tôi? Cảm ơn ngài kéo tiểu đội trưởng của chúng tôi từ Quỷ Môn Quan trở về” nói xong đôi tay nắm tay Hạ Sơ, nắm thật chặt, trong đôi mắt lóe ánh sáng, trông mắt ửng đỏ.

Nghe được lời Tiểu Đằng nói, những chiến sĩ khác đều đứng, đồng loạt chào Hạ Sơ, vẻ mặt trang nghiêm mà nghiêm túc. Trong lúc nhất thời, Hạ Sơ cũng không biết nói cái gì cho phải, sững sờ nhìn những quân nhân chào cô.

Hạ Sơ vội vàng đáp lễ, nói: “Các anh đừng như vậy, cũng không phải là công lao của một mình tôi, huống chi cứu người là chức trách của bác sĩ, là đời trước tiểu đội trưởng của các anh tích đức, cho nên đời này nhất định trường thọ.”

“Ngài chính là ân nhân của chúng tôi, là ân nhân của đại đội đặc chủng, chỉ cần ngài nói một câu, dù lên núi đao xuống biển lửa chúng tôi cũng tuyệt không hai lời.” Tiểu Đằng làm như nói ra tiếng lòng của bọn họ, các chiến sĩ đều nặng nề gật đầu, ánh mắt nóng rực mà kiên định.

Người chính là như vậy, một khi đi vào quân đội, cả người bất giác cũng sẽ bị mang vào không khí cứng rắn, không khuất phục, quý trọng chiến hữu, quý trọng sinh mạng nhưng có thể hy sinh vì nước, vì quốc gia vì nhân dân có thể bất chấp tất cả, chiến hữu tựa như một phần không thể vứt bỏ trên người mình. Bọn họ vì danh hiệu quân nhân mà kiêu ngạo, quốc gia cũng bởi vì có những quân nhân này mà tự hào.

Hôm nay Hạ Sơ cũng làm ca đêm, vốn là 8 giờ sáng có thể giao ban về nhà ngủ, nhưng bác sĩ Lý chuyển ban với cô tạm thời có chuyện, phải muộn một lát mới có thể tới đây. Cho nên, cô thay bác sĩ Lý đi thăm dò phòng, người cả phòng coi cô như ân nhân, còn muốn mời cô đến đại đội đặc chủng của họ làm khách. Đại đội đặc chủng, khi bọn họ nói đến quân khu mình, trong mắt chiếu sáng, lồng ngực cũng ưỡn thẳng, bọn họ đều lấy danh hiệu “Lính đặc biệt” này để kiêu ngạo tự hào.

Giao ban xong, cởi xuống áo choàng trắng thay quân trang, thiên sứ áo trắng biến thành nữ quân nhân hiên ngang mạnh mẽ. Khi Hạ Sơ soi gương chải tóc, nhìn thấy áo xanh lá trên người, cảm thấy ban đầu mình lựa chọn quân nhân, là chuyện khiến cô kiêu ngạo cỡ nào. Mặc dù, cô còn là một học viên chưa có tốt nghiệp, mặc dù cấp bậc trên vai cô chỉ có một gạch ngang không có sao, cô vẫn là một phần tử trong đám người làm người ta kính trọng nhất trên thế giới này. Nhận thức này, khiến cô cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

4. Chương 4

Khí trời càng ngày càng nóng, nhiệt độ quanh quần ngoài nhà khoảng 35 độ C trở lên, cả người giống như được vớt từ trong nước ra ngoài. Hạ Sơ về đến nhà, không nói hai lời chạy thẳng tới phòng chính.

Nước từ vòi hoa sen phun ra vẩy vào trên người Hạ Sơ, tắm thật thích, trong miệng không nhịn được ngâm nga điệu hát dân gian.

“Tôi yêu tắm da đẹp đẹp, ngao ngao, toàn thân rất nhiều bọt bọt, ngao ngao.”

Xối một cái, có nước tắm, người lên ca đêm sẽ đỡ mệt nhọc, ngâm tinh dầu có thể hóa giải mệt nhọc, có lợi cho cả người khỏe mạnh. Nhưng, hậu tri hậu giác cô tắm xong mới phát hiện, mình không có lấy y phục tắm rửa, cả áo lót cũng không có. Cô có thể tự an ủi trong nhà không có người khác sao? Bạn học Hạ Sơ cho là, coi như không có ai khác, ở trường chạy cũng không tốt.

Cũng may, lần trước cô làm rơi khăn tắm lớn trong phòng tắm, sấy tóc khô một nửa xong, ngهنh ngang tiêu sái ra phòng chính, kéo ra cửa phòng ngủ chính.

Nhưng, một giây sau.

“A. A.” Tiếng kêu thảm thiết của Hạ Sơ vang dội từng gian phòng. Nhị Miêu đang nằm trên ghế sa lon bị dọa đến giật mình một cái, lông cũng dựng lên, kêu meo meo rồi chạy đi.

Hạ Sơ kéo chặt khăn tắm, nằm ở cạnh cửa, chỉ vào người trong phòng khách, tay run run, nói chuyện có chút cà lăm, “Anh. . . Anh là ai? Sao anh vào. . . được?”

Người ngồi trên sofa, không biến sắc với tiếng la to của cô, nắm cái chìa khóa trên khay trà lên quơ quơ.

Hạ Sơ nhìn thấy cái chìa khóa, không phải là, chủ nhà chứ. . .

“Anh là. Lương Mục Trạch?”

Mặt người đàn ông kia không có vẻ gì gật đầu một cái.

Cũng may, không phải kẻ điên, không phải trộm cướp. Lúc này cô mới hơi yên lòng, quan sát người kia, sao lại. . . Là anh? ? ? ?

Cái thế giới này, có cần thần kỳ như vậy hay không? Có cần không theo lẽ thường như vậy hay không?

Cô ở chỗ này hai tháng, chưa từng gặp chủ nhà một phần, trong nhà cả tắm hình cũng không có. Khi cô cho là chủ nhà có thể vĩnh viễn sẽ không xuất hiện, yên tâm thoải mái không có đèn bù, trưng dụng bồn tắm lớn ở phòng chính, thì anh lại xuất hiện. Còn là sau khi cô cứu lính của anh, gặp mặt một lần ở trong bệnh viện.

“Hạ Sơ đúng không?” Câu nghi vấn, nhưng giọng nói lại khẳng định.

“A, ừ.” Hạ Sơ ở cạnh cửa sững sờ mất hồn.

“Cô không cần, thay quần áo trước?”

“Cái gì?” Hạ Sơ mê mang mở đôi mắt to, lông mi thật dài rũ cái bóng xuống.

Ánh mắt và vẻ mặt của anh cũng không có mấy may gọn sóng, giống như người nói chuyện vừa rồi không phải anh. Giống như là ý thức được cái gì, Hạ Sơ cúi đầu nhìn qua một cái, nhanh chóng nhảy dựng lên vọt vào phòng ngủ bên cạnh như trốn, sau đó “Bùm” một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị đóng.

Hạ Sơ ném mình ở trên giường, vùi đầu ở dưới gối, ảo não muốn chết, hối hận muốn chết. Cư nhiên ăn mặc như vậy xuất hiện tại trước mặt anh, không chừng anh sẽ cho rằng mình là một phụ nữ hành động phóng đảng. Mắc cỡ chết người.

Lương Mục Trạch nhìn thấy gương mặt cô ửng đỏ biến mất khỏi cửa, sập cửa, đều bị anh đoán được. Cô không ngờ mình xuất hiện vào thời gian này, cho nên mới. . . Cởi như vậy.

Lương Mục Trạch nhìn chung quanh căn phòng một chút, nếu như không có nhớ lăm, trước kia trong phòng khách không có tấm thảm xa xỉ này, rèm cửa sổ cũng không phải là màu sắc này, trước cửa sổ sát đất cũng không có thực vật và ghế nằm, trên tủ cũng không có những ly ly lon lon “Màu sắc rực rỡ” này, cũng không có con mèo mập đang nằm ở anh trên khay trà cnhình thẳng vào mắt anh.

Không thể không thừa nhận, xác thực ảm áp hơn trước kia rất nhiều.

Nhiều năm qua Lương Mục Trạch vẫn ở trong chung cư của quân khu, bình thường thật rất ít trở lại, chỉ có thỉnh thoảng cùng lãnh đạo vào thành đi họp, mới trở về một chuyến.

Ban đầu mua nhà này, anh cũng không đồng ý, anh biết mình căn bản không ở được mấy ngày, quân khu cũng sẽ chia phòng, hơn nữa đại đội đặc chủng ở trong khe núi, cách nội thành còn có lộ trình gần trăm cây số, anh làm sao có thể qua lại mỗi ngày? Anh là quân nhân, là tới dẫn binh, không phải tới hưởng thụ cuộc sống.

Nhưng, không cưỡng được bà cụ nhà họ, nếu bà muốn mua, như vậy cứ tùy bà, dù sao bà cũng chỉ muốn an ủi trong lòng. Anh ở hay không là vấn đề của anh, có mua hay không là tâm ý cha mẹ, bọn họ hi vọng

mình sống tốt hơn. Một mình ở ngoài, bên cạnh không người nào chăm sóc, nếu như bọn họ cảm thấy có nhà này thì tương đương với việc cho anh một căn nhà ở chỗ xa lạ, nếu như vậy có thể khiến bọn họ yên tâm, vậy thì theo ý của bọn họ là được.

Anh ở bên ngoài nhiều năm, có rất ít thời gian về Bắc Kinh. Mỗi ngày ở quân khu, rất ít có thể tiếp xúc phái nữ, khi mẹ anh uyển chuyển nói cho anh biết, muốn anh chứa chấp một cô gái nhỏ, là anh biết, chuyện không có đơn giản như vậy.

Cha mẹ nhà họ Lương rất mong đợi anh kết hôn, chờ bằng cháu đã bao nhiêu năm. Lương Mục Trạch lại tuyệt không gấp gáp, mỗi ngày vui ở trong khe núi, trải qua cuộc sống như hòa thượng, mỗi ngày sớm chiều chung sống trừ đàn ông, vẫn là đàn ông. Thời gian trôi qua một năm một năm, năm tháng không lưu tình, anh đã 28 rồi, còn chưa có bạn gái, chớ nói chi là đối tượng kết hôn. Thương lượng đi xem mắt với anh nhiều lần, đều bị anh bác bỏ. Lý do luôn là, không rảnh.

Tốt, Mộc Mẫn suy nghĩ ở trong lòng, hông phải con không rảnh sao, mẹ đưa cô gái tốt tới cửa cho con, xem con còn dám dùng rảnh hay không để qua loa với mẹ nữa không.

Những suy nghĩ của mẹ mình anh rất rõ ràng, không cự tuyệt được, vậy thì mặc kệ, dù thế nào đi nữa anh thật rất bận, không có rảnh từ quen biết đến kết hôn với một phụ nữ, cũng không có tinh lực cùng chung xây nhà với một phụ nữ. Anh muốn dâng hiến toàn bộ tinh lực cho Đại Đội Đặc Chung, rót vào máu mới cho thể hệ đặc chủng tác chiến mới.

Hạ Sơ thay y phục, búi mái tóc đã rất khô thành một búi lỏng lẻo trên đỉnh đầu, ở phía sau cửa xây dựng lại tâm tình thật lâu, mới hít sâu một hơi bước ra cửa phòng. Lương Mục Trạch vẫn bày tạo hình vừa rồi, cơ hồ không đổi. Không khí càng lúng túng hơn, cô cảm thấy phải nói gì, nhưng là lại không biết nên nói cái gì.

“Hạ Sơ.”

“Ừ.” Hạ Sơ phản xạ có điều kiện đáp, Lương Mục Trạch gọi tên cô rất tự nhiên, giống như đã là người rất quen thuộc.

“Chúng ta cần nói một lát.” Thanh âm của anh rất êm tai, trầm thấp, rất có từ tính, thanh âm không lớn, cũng rất có uy nghiêm.

“Tốt.”

Thật ra thì, cô muốn nói, có cái gì để nói? Tôi là khách trọ anh là chủ cho thuê nhà, coi như người xa lạ là được. Chẳng lẽ, anh muốn thu tiền mướn nhà của tôi?

“Cô ở phòng nào?”

“Cái gì?” Hạ Sơ có chút sững sờ, cô không xác định mình có phải rất rõ ràng không.

“Cô ở phòng nào?”

Hạ Sơ chỉ chỉ, “Gian phòng này.”

Lương Mục Trạch gật đầu.

Hạ Sơ nghĩ ngợi sao anh phải hỏi như vậy, nuốt nước miếng giải thích: “Anh đừng hiểu lầm, tôi vẫn ở căn phòng này, vừa rồi. . .” Hạ Sơ do dự một lát, chẳng lẽ phải nói cô chỉ dùng bốn tấm thôi sao?

“Còn nữa” Lương Mục Trạch tiếp tục trầm giọng âm, một tay nhắc Nhị Miêu từ trên bàn trà lên, sau lưng Nhị Miêu bị nắm lên, bốn móng vuốt nhỏ vô tội rũ xuống, kêu từng tiếng đáng thương. “Đây là gì?”

Hạ Sơ nhìn anh xách Nhị Miêu thành như vậy, cực kỳ đau lòng, đưa tay qua muốn nhận lấy, nhưng Lương Mục Trạch bất động, mắt nhìn chăm chăm Hạ Sơ.

“Nó là mèo tôi nuôi, anh đừng giơ như vậy, con bé sẽ bị dọa.”

Lương Mục Trạch nghiêng đầu sang chỗ khác xem Nhị Miêu đáng thương, anh cũng không ghét động vật nhỏ, nhưng cũng không có thích đến đâu. “Tôi không phản đối cô nuôi mèo ở nhà, nhưng mà tôi không hy vọng nhìn thấy” nói rồi nhúu mày, “Phân và nước tiểu, hoặc là lông của nó.”

Thật sự không nhịn nổi, Hạ Sơ liền đoạt Nhị Miêu lại, vượt phía sau lưng của nó, thanh âm lạnh lùng nói: “Yên tâm, nó rất sạch sẽ, cũng rất an tĩnh, sẽ không tiểu khắp nơi, cũng không có bọt chó và vi khuẩn.”

Lương Mục Trạch nhướn mí mắt không hề nói gì nữa, đứng lên từ trước mặt Hạ Sơ trải qua, đi hai bước lại dừng lại, nói: “Phòng tắm cô có thể tiếp tục dùng, tôi ít khi trở lại.”

Tay Hạ Sơ vượt Nhị Miêu cưỡi lại, mặt cũng bắt đầu từ từ vặn vẹo.

Hạ Sơ trở về phòng, nằm ở trên giường nhắm mắt lại thiu thiu ngủ. Nghĩ về sau nên làm gì? Người kia thoát nhìn không phải dễ chung sống. Khi người sắp gặp phải một loại hoàn cảnh không biết, trong lòng sẽ thấp thỏm, sẽ nghĩ đủ loại chuyện vô cùng kỳ quặc có thể xảy ra, và cả phương pháp giải quyết. Sẽ rất lo sợ, bởi vì không có nắm chắc đối với tương lai.

Nằm ở trên giường suy nghĩ, thời gian bất giác đến 12 giờ, bụng của cô bắt đầu không quy luật vang dội ừng ực, lúc này mới nhớ tới mình còn chưa có ăn sáng. Dựng lỗ tai lên nghe động tĩnh bên ngoài, an tĩnh cực kỳ. Hạ Sơ đỡ bụng suy nghĩ, anh không ăn cơm sao? Ba bữa cơm ở quân khu cũng rất đúng giờ, 11 giờ phải ăn cơm, nhưng hôm nay bên ngoài không có một chút động tĩnh, chẳng lẽ chờ tôi làm sao? Anh không biết xấu hổ ăn cơm khách trọ làm sao?

Hạ Sơ lưu loát lật người xuống giường, hé cửa nhìn ra phía ngoài, phòng khách trống không, trên bàn ăn trừ cái ly không có gì khác. Chẳng lẽ đi ra ngoài?

Đang lúc Hạ Sơ chuẩn bị cao hứng một lát, lại nhìn thấy, Lương Mục Trạch nằm ở trên ghế dựa trước cửa sổ sát đất đọc sách. Đó là ghế nằm của cô, bởi vì bên ngoài nhiệt độ quá cao, mấy ngày trước mới vừa bị cô chuyển từ ngoài sân về phòng, lúc này bị anh trưng dụng không có đền bù. Mà con mèo cô yêu, đang nằm trên chân Lương Mục Trạch, theo sự phe phẩy của anh, híp mắt, nhìn đáng đáp rất hưởng thụ.

Mặt Hạ Sơ ghét bỏ nhìn Nhị Miêu, cái gì, thấy sắc quên nghĩa, nhìn thấy trai đẹp liền cọt lên, mới bây lớn đã bắt đầu phát xuân. Vừa rồi Lương Mục Trạch còn tỏ vẻ không thích Nhị Miêu, hiện tại nó nằm trên chân anh, không phải anh cũng chịu sao?

Hạ Sơ thu hồi bất mãn, hào phóng mở cửa đi ra ngoài, đi tới cách chỗ anh không xa thì đứng lại, “Muốn ăn cơm không?”

Lương Mục Trạch lấy sách trước mắt ra, lúc này anh đã thay quân trang, mặc một cái áo màu trắng, áo trắng vẽ ra đường cong bắp thịt trước ngực anh, tựa hồ là mới vừa tắm rửa, tỏa mùi thơm ngát của sữa tắm. Đó là sữa tắm Hạ Sơ mua. Cô đột nhiên cảm thấy, không khí thật mập mờ. . . .

Anh nhìn chằm chằm Hạ Sơ một lát, cô không hiểu vẻ mặt của anh, cũng không biết anh ra sao.

“Tốt.” Anh nói rất đương nhiên. Hơn nữa, không hề muốn đi làm cơm.

Được rồi, người ta là chủ nhân, cô là ăn nhờ ở đậu, bắt người tay ngắn, cần người miệng mềm, quyền nấu cơm quyền xem như là tiền mướn phòng.

Trong tủ lạnh có canh gà ngày đầu tiên nấu, còn có một chút mì sợi. Cô đổ canh gà vào trong nồi, tăng thêm nước. Nước sôi thì bỏ mì vào, mì gà đơn giản nhất. Trong quá trình nấu mì, cô xoay người lại nhìn, Lương Mục Trạch nằm trên ghế, trong tay cầm một quyển văn học quân sự xuất bản nội bộ, nhìn đáng vẻ như rất hưởng thụ. Hạ Sơ rất đắc ý cười cười, bảo bối mà cô đào được luôn rất quý, bảo đảm mỗi người đều thích.

Hạ Sơ bưng mì đã nấu xong ra đặt ở trên bàn ăn, suy nghĩ một chút, không biết phải gọi anh cái gì.

“Này, ăn cơm.”

Lương Mục Trạch để sách xuống, ngồi xuống ở đối diện cô, cầm đũa lên ăn mì. Mới vừa ăn một miếng, ngừng một chút, lại ăn một miếng, ngẩng đầu lên hỏi Hạ Sơ: “Trong nhà không có muối sao?”

“Có” Hạ Sơ thối hơi nóng, nhẹ nhàng lên tiếng, “Ăn nhiều muối không tốt cho sức khỏe, một ngày nhiều nhất 5g.”

Lương Mục Trạch cau chân mày lại, nhưng không nói gì nữa, vùi đầu ăn sạch một bát mì to.

Hạ Sơ len lén liếc anh một cái, lực thích ứng của anh thật đúng là cường đại. Ban đầu mẹ mình ở nhà tuyên bố giảm muối, liền khiến Hạ tương quân phản đối mãnh liệt, trải qua thời gian tôi luyện thật dài, mới bắt đầu thích ứng thức ăn ít muối.

Lương Mục Trạch ăn cơm rất nhanh, thời điểm cái chén thấy đáy, Hạ Sơ còn chưa ăn được mấy miếng. Rút khăn giấy lau miệng, rất lịch sự nói cảm ơn. Tiếp đó lại nằm trên ghế nằm, lắc lắc đọc sách.

Hạ Sơ nhai kỹ nuốt chậm ăn cơm giống như bình thường, sau một lát cũng xong. Thêm chút thức ăn ẻo và sữa tươi vào trong chậu của Nhị Miêu, vuốt đầu nhỏ của nó, hạnh phúc nhìn nó liếm sạch chậu từng chút.

Hạ Sơ quen uống ly trà sau khi ăn trưa, liền lấy bộ dụng cụ uống trà ở trong tủ dưới TV ra, chuẩn bị một bầu nước sôi, ngồi trên sàn gỗ bắt đầu pha trà. Trà là Minh Tiền Long Tĩnh lứa thứ nhất từ trong nhà mang ra. Mỗi lần cô pha trà xong đều phong kín lá trà bỏ vào tủ lạnh, như vậy mới có thể giữ vững vị trà thời gian dài hơn.

Hạ Sơ Tương đổ trà vào ấm tử sa[1], một mùi hương trà đậm đà xông vào mũi, giống như đứng ở giữa trời và đất, quanh thân có vạn vật sinh linh, có suối nước róc rách, còn có cây trà um tùm. Cô nhìn qua liền thấy Lương Mục Trạch ngồi thấy mùi trà nghiêng đầu nhìn cô.

Cô rót nước trà lần đầu vào trong ly trà, rửa ly. Lần thứ hai, mới rót đầy mấy ly, đặt trên một khay nhỏ.

“Muốn uống trà không?”

Lương Mục Trạch thừa nhận, mùi thơm đậm đà của trà thật rất hấp dẫn anh. Cô nghiêng đầu hỏi có muốn uống trà hay không, nụ cười trên mặt cô rất rực rỡ, còn có một tia đắc ý, nụ cười đó như ánh nắng sau giữa trưa, có vẻ thật chói mắt, anh bị sét đánh rồi.

~~[1]Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

5. Chương 5

Trước tiên mình xin đính chính về tên truyện. Tên truyện này vốn là vòng chỉ nhu dưới quân trang, mình cứ nghĩ chỉ nhu là ngón tay mềm, vòng là quần, nhưng hôm nay mình tìm hiểu nghĩa lại thì mới thấy vòng chỉ nhu là chỉ những vật mềm mại quần quanh ngón tay, cũng có người dùng để chỉ sự mềm mại... nên mình đã sửa tên truyện lại ^^

Chương 5

“Muốn uống trà không?”

Mặc dù Lương Mục Trạch không nói gì, nhưng động tác của anh đã nói rõ tất cả. Ngồi ở bên cạnh cô, bưng một ly nhỏ tí mĩ thưởng thức.

“Minh Tiền Long Tĩnh.”

“Ừ.” Hạ Sơ gật đầu.

“Trà non.”

Hạ Sơ không thể không nhìn anh thêm lát, “Điều này cũng phân biệt được?”

Lương Mục Trạch vẫn không lộ biểu tình gì, nhàn nhạt nói: “Bà nội tôi thích uống trà, uống Long Tĩnh, uống trà non, khi còn bé cũng đi theo bà uống trà không ít.”

Trà non trong Long Tĩnh, là trà trước tháng 3, là cực phẩm trong Long Tĩnh, một loại trà khó cầu. Hạ Sơ từ nhỏ sống ở Nam Kinh, gần Hàng Châu, ưu thế địa lý khiến cô có thêm cơ hội thưởng thức Long Tĩnh. Trước khi đến đây, cô len lén giấu không ít ở trong hộp da, nếu như cha phát hiện cô mang theo trà lên trốn, sẽ phát điên. Nhưng, cũng có thể sẽ tha thứ cho cô.

Một bữa cơm, một ly trà, khiến cho không khí lúng túng ở giữa bọn họ hóa giải không ít. Nhưng Hạ Sơ vẫn không thể nào mang theo lá gan, theo thể diện, thương lượng cùng Lương Mục Trạch, trả ghế nằm của cô cho cô.

Không còn cách nào, cô chỉ có thể trở về phòng ngủ. Cô hi vọng có thể ngủ thẳng đến trời sáng, sau đó tỉnh lại phát hiện, người đàn ông kia đã rời đi, hơn nữa cuối cùng vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

“Rằm, rằm, rằm.”

Hạ Sơ ngủ như heo chết, nghe thanh âm, thân thể co quắp.

“Hạ Sơ?”

“Hả?” Hạ Sơ nhắm mắt lại rên lên một tiếng, khê mở mắt, mặt trời đã lặn, “Thế nào?”

“Buổi tối có chuyện gì không?” Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Lương Mục Trạch, trước sau vẫn trầm thấp, lúc này lại giống như nhiều hơn một phần nóng nảy.

Hạ Sơ xoa xoa đầu, xuống giường mở cửa phòng, “Không có chuyện gì, thế nào?”

“Vậy cô có thể đi một chuyến với tôi không?”

Hạ Sơ ghen hòng nhìn trần trời, “Đi đâu?”

Lừa gạt, buôn bán, còn có nội tạng. Trong nháy mắt cô nghĩ tới rất nhiều, mắt hoảng sợ nhìn người trước mắt, nửa người núp ở sau cánh cửa.

“Mẹ của một người bạn bị bệnh, không chịu đi bệnh viện, cô có thể đi theo tôi một lát không?” Lương Mục Trạch không so đo thần sắc và giọng điệu nói chuyện mà cô dành cho anh vì hiểu lầm, thương lượng với cô, thanh âm không còn là âm điệu lạnh như băng.

Hạ Sơ biết mình suy nghĩ nhiều, hơi ngượng ngùng cười gượng, “Anh chờ tôi thay bộ đồ.”

Xe lái ra nội thành, lên tốc độ cao. Hạ Sơ cố gắng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cố gắng nhìn cảnh sắc trước mặt trong đêm tối. Anh không nói với cô tình huống bệnh nhân thế nào, cô không biết làm sao, chỉ có thể đeo hộp cấp cứu trong nhà ra ngoài, bên trong đựng ít công cụ và thuốc men. Ngã bệnh nên đến bệnh viện, nhìn kiểu này thì đây là chỗ rất xa, đợi cô đến, nói không chừng gái trinh đã thành đàn bà rồi. Huống chi cô lại không biết là chứng bệnh gì, có thể trị hay không còn chưa thể nói. Trong nháy mắt, áp lực trong lòng cô tăng lên gấp bội.

Khi bọn họ đến thôn nhỏ đó, đã là hai giờ sau. Dừng xe trước một sân nhỏ rất bình thường, hai người bọn họ không dám trì hoãn, xuống xe liền chạy vào sân. Chạm mặt một cô gái trẻ chưa tới 20 tuổi, nói mấy câu bằng tiếng của người Hẹ[1] mà cô nghe không hiểu, Lương Mục Trạch nhíu chặt chân mày lại.

Một căn phòng ngủ còn sáng đèn ngủ, phòng ốc rách nát, nhưng quét dọn rất sạch sẽ, một bà cụ mặt mày tái nhợt nằm trên giường, không có hơi thở. Hạ Sơ chạy nhanh qua, vén mí mắt nhìn một chút, lại đo lượng hơi thở, đo nhiệt độ, lại lấy ra tai nghe lắng nghe nhịp tim, cô không biết bắt mạch, nếu không lập tức có thể biết bệnh tình.

Trái tim bà cụ không tốt, nhìn ra là bệnh cũ, huyết áp cũng hơi cao.

“Bà có triệu chứng gì?”

Cô gái người Hẹ nói gì cô nghe không hiểu, Lương Mục Trạch rất tự giác phiên dịch cho cô. “Phát sốt, còn ói, luôn ngủ mê loạn.”

“Bắt đầu từ lúc nào?”

“Từ lúc đến gọi bà rời giường sáng nay, bà nói mệt mỏi, muốn ngủ. Sau đó lại ói, thân thể nóng lên.”

Hạ Sơ nói: “Không có vấn đề gì lớn, có lẽ ăn phải thứ gì không tiêu được, hơn nữa bị gió rét, ngược lại trái tim của bà không tốt, huyết áp cũng cao, nếu như ngày nào đó phát bệnh, mới là phiền toái.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lương Mục Trạch hỏi tới.

“Bà sống ở chỗ hẻo lánh thế này, nếu như mắc bệnh không được trị liệu, nhẹ thì lưu lại di chứng hoặc là khiến bệnh biến chứng, nếu nặng có thể. . .” Hạ Sơ không nói nữa, cô nghĩ, Lương Mục Trạch có thể nghe ra ý của cô.

Lương Mục Trạch đi tới bên giường ngồi xuống, vuốt mặt bà cụ, ánh đèn mờ mờ chiếu xuống không rõ vẻ mặt của anh, nhưng Hạ Sơ nghĩ, anh nhất định rất khổ sở, nhìn bóng dáng của anh thật vô dụng tiêu điều.

Hạ Sơ thử nói chuyện với cô gái, nhưng cô gái chỉ lắc đầu, hoàn toàn không hiểu cô đang nói cái gì. Nhìn ra được, cô gái này không phải người thân của bà cụ, tối thiểu không phải con cái, càng giống như là một người chăm sóc bà.... Trong nhà này chỉ ở hai người bọn họ, con cái của bà cụ kia đâu? Tại sao người ngoài như Lương Mục Trạch cũng chạy tới, nhưng con cái của bà lại chậm chạp không hiện thân?

Trừ phi.

Lương Mục Trạch nói, mẹ của bạn anh ta bị bệnh. Bạn của anh ta, có phải cũng là quân nhân hay không? Mà bạn của anh ta, có phải đã. . . Cho nên Lương Mục Trạch gánh vác nhiệm vụ chăm sóc bà cụ?

Nhìn lại Lương Mục Trạch, trong nháy mắt, cô cảm thấy rất cảm động, hốc mắt chua chua. Vì sự kiên cường của bà cụ, cũng vì sự tốt bụng của Lương Mục Trạch.

Hạ Sơ kê đơn thuốc, Lương Mục Trạch cầm đơn thuốc lái xe đến huyện thành gần đó mua thuốc, Hạ Sơ và cô gái nhỏ ngồi ở bên giường coi chừng bà cụ. Hạ Sơ rót một ly nước, dùng bông băng thấm nước lau môi cho bà cụ, cơm có thể không ăn, nhưng nước nhất định phải uống, nhất là bà vẫn phát sốt, hơn nữa còn ói, thời gian dài không uống nước sẽ khiến bệnh tình nghiêm trọng hơn. Bây giờ bà hôn mê cường độ thấp, đối với bên ngoài đã không có bao nhiêu cảm giác.

Rót thuốc mới mua về cho bà cụ ra, Hạ Sơ còn thêm ít đường glu-cô cho bà. Đợi đến nhiệt độ của bà dần dần giảm, hai người bọn họ mới bắt đầu trở về. Đón mặt trời vừa ra đời.

Cả người mệt mỏi, Hạ Sơ nghĩ, Lương Mục Trạch nhất định mệt mỏi hơn.

Xe vào nội thành, dừng lại ở một đầu đường, Lương Mục Trạch xuống xe mua sữa đậu nành và trứng gà, “Ăn những thứ này, tôi sẽ đưa cô về bệnh viện.”

Hạ Sơ ngồi trên xe nhận lấy bữa sáng, mỉm cười nói cảm ơn.

Xe tiếp tục chạy về trước, Lương Mục Trạch nhìn phía trước chợt nói với Hạ Sơ: “Cảm ơn cô.”

Hạ Sơ biết anh chỉ cái gì, nuốt sữa đậu nành trong miệng xuống, “Không có gì, tôi vốn là bác sĩ, đây là việc tôi phải làm. Chỉ là, bà ấy nhất định phải ở nơi đó sao? Trạng thái sức khỏe của bà không phải rất tốt.”

“Bà ấy không muốn rời đi, tôi cố gắng khuyên bà tới thành G, như vậy cũng dễ cho tôi chăm sóc, bà có thể là sợ phiền tôi, cho nên nói cái gì cũng không chịu rời đi, tôi không có cách nào, chỉ có thể mời người chăm sóc bà.”

Anh đang nói đến cô gái nhỏ kia, nói như vậy, suy đoán của cô rất có thể chính xác trăm phần trăm. Cô biết chuyện này nhất định là sự đau đớn mà Lương Mục Trạch không muốn nghĩ đến, cho nên thức thời không nói.

“Từ thành G có xe bus đến huyện đó, về sau mỗi tháng tôi sẽ qua một chuyến, kiểm tra đơn giản cho bà cụ.” Hạ Sơ nói lời thật lòng, bộ dạng cơ khổ không chỗ nương tựa của bà cụ, khiến cho cô rất khổ sở.

“Hạ Sơ, cảm ơn cô.” Khi nói câu này, Lương Mục Trạch nhìn chăm chú vào mắt của cô, ánh mắt nóng rực, là thực lòng cảm ơn.

Hạ Sơ bị anh nhìn chăm chú hơi đỏ mặt, cúi đầu cắn ống hút, nửa ngày mới tìm về thanh âm của mình, “Tôi chỉ muốn, tận một phần lực.”

Hạ Sơ bị ánh mắt kia nhìn chăm chú đến tinh thần hoảng hốt, được đưa đến bệnh viện, sau khi thấy xe của anh rời đi, cô mới ý thức tới một vấn đề tương đối nghiêm trọng. Trang phục của cô, áo sơ mi thêm quần jean, một đôi giày sandal, chỉ có sau lưng đeo hòm thuốc mới hơi giống như bác sĩ, như vậy làm sao đi làm? Hạ Sơ cô thật là sắc nữ, người ta nhìn cô một cái đã không biết phương hướng, nếu như cười một tiếng với cô, chẳng phải là bán cô, cô còn giúp người ta kiếm tiền.

Hạ Sơ nhắm mắt đi vào bệnh viện, cúi đầu đi chậm theo chân tường, hi vọng không bị những người lãnh đạo thấy, cô cũng không muốn thực tập chưa kết thúc đã bị trả về nhà.

Vào lầu chính, Hạ Sơ chạy nước rút đến phòng làm việc, mặc áo choàng trắng, có thể che bao nhiêu thì che bấy nhiêu. Nhưng trên chân còn có một đôi giày sandal, cô tính len lén chạy tới phòng trực, tìm đôi giày ứng phó trước. Kết quả vừa ra khỏi cửa đã đụng vào bác sĩ Đinh.

Bác sĩ Đinh bị đụng kêu ui da, thấy rõ là Hạ Sơ rồi, lập tức cười híp mắt nói: “Hạ Sơ, sao vội vã vậy?”

Hạ Sơ hận không thể giấu hai chân ở phía sau, cứng rắn kéo ra một nụ cười nói: “Bác sĩ Đinh, ngài đã tới.”

“Sao mắt thâm quầng nặng như vậy? Ngủ không được ngon giấc?”

“Ha ha, đúng vậy.” Hạ Sơ tiếp tục cười theo.

“Vậy không hay, con gái muốn giữ vững làn da tốt thì giấc ngủ quan trọng nhất.”

“Ừ, ngài nói đúng lắm, .”

Bác sĩ Đinh tận tình nói tiếp, Hạ Sơ đứng ở trong phòng làm việc nóng nẩy lo lắng, sợ bị bà nhìn thấy đôi giày sandal màu hồng trên chân.

“Tiểu Hạ, cô vội vã đi vệ sinh sao?”

“À? Đúng, bác sĩ Đinh, tôi đau bụng, tôi đến nhà vệ sinh trước.”

Nói xong, biến mất ở tại cửa ra vào như một làn khói. Trong hoảng hốt, cô hình như nghe một thanh âm quen thuộc nói: “Tiểu Hạ, phương hướng sai lầm rồi, phòng vệ sinh ở chỗ này. . .”

Cô tràn đầy hi vọng, trong phòng trực sẽ có giày của bác sĩ nào, có thể cứu gấp. Nhưng, trừ dép không có gì khác.

Đang lúc cô vò đầu bứt tai không biết như thế nào cho phải, điện thoại trong túi vang lên, liếc mắt nhìn, số xa lạ, vốn định cúp, nhưng cô quỷ thần xui khiến liền nghe.

“Hạ Sơ.”

Hạ Sơ kinh ngạc, “Lương Mục Trạch? Làm sao anh có số điện thoại của tôi?”

“Phòng làm việc của cô ở đâu? Tôi đem y phục đến cho cô.”

Cái gì gọi là thanh âm từ trời, cái gì gọi là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cái gì gọi là có ơn sẽ báo, cái gì gọi là người tốt có kết tốt. Trong nháy mắt đó, Hạ Sơ thật cảm thấy mình tích đức, một bữa cơm, một bình trà, một bệnh nhân, giúp cho cô tích đức lớn rồi.

Lương Mục Trạch theo địa chỉ Hạ Sơ cho, trực tiếp đưa quần áo đến phòng trực. Hạ Sơ mở túi ra, nhìn thấy quần trang, còn có giày, còn có tất chân.

Nhìn thấy tất chân, cô ngu. Anh giúp cô lấy y phục, đó chẳng phải là y phục của cô đều bị anh xem sạch? Áo lót quần lót? Cả người cô trong nháy mắt liền ngớ ngẩn, mặc dù cô nên nói cảm ơn với anh, nhưng hiện tại cô chỉ có một câu muốn nói, báo ứng đến thật nhanh.

Nhưng khi nhìn về mặt không có một chút xú không được tự nhiên của anh, cô còn có thể nói thế nào? Chẳng lẽ hỏi, anh thấy áo lót và quần lót của tôi rồi sao? Vậy càng lúng túng hơn.

~[1]Người Hẹ: chỉ người Hán từ lưu vực sông Hoàng Hà dần dần di chuyển đến phương Nam từ thế kỷ thứ 4 (cuối đời Tây Tấn), thế kỷ thứ 9 (cuối đời Đường), thế kỷ thứ 13 (cuối đời Nam Tống), nay phân bố ở các tỉnh Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng tây, Giang Tây, Hồ Nam, Đài loan. . .

6. Chương 6

Mỗi buổi sáng kiểm tra phòng như thường lệ, Hạ Sơ đi theo sau lưng bác sĩ Đinh để kiểm tra từng phòng bệnh.

Bác sĩ Đinh là một bác sĩ hay nói, luôn tán gẫu với bệnh nhân ở từng giường, cười ha hả nói đến việc nhà, hỏi tình trạng thân thể. Hạ Sơ không nói được gì, chỉ có thể đứng ở một bên cười híp mắt nghe. Cho nên, cô để lại ọi người một ấn tượng rất thống nhất, đó chính là, cô gái trẻ này rất điềm đạm, không thích nói chuyện, đáng vẻ cười rất đẹp mắt.

Sau đó, quen hơn rồi, bắt đầu có bà cụ hoặc các cô mặt mũi hiền lành, hỏi thăm Hạ Sơ có bạn trai chưa, bao nhiêu tuổi. Đến bây giờ, mỗi lần kiểm tra phòng đều thương lượng với cô về con cháu họ hàng, anh họ của con gái, anh trai của con dâu, ưu tú thế nào thế nào, hai người xứng đôi như thế nào như thế nào, đặc biệt nhiệt tình muốn thu xếp giới thiệu bạn trai cho Hạ Sơ.

Hạ Sơ luôn khéo léo nói tuổi mình còn nhỏ, không vội tìm bạn trai. Nhưng mọi người tràn đầy nhiệt tình, như sợ cô biến thành gái ế.

“Có lẽ tiểu Hạ có bạn trai rồi, chẳng qua là ngại nói mà thôi.” Bác sĩ Đinh nhìn thấy mặt Hạ Sơ tái xám, nghĩ đây, rồi lại sợ làm tổn thương sự nhiệt tình của người ta, lại nói giúp một câu, giải vây cho cô.

Thật ra thì, bà cũng cảm thấy cô gái này không tệ, nghiêm túc, chịu khổ, không giống mấy cô gái trẻ thời nay, cho sống tốt chút liền một mực từ chối không muốn đi. Hơn nữa Hạ Sơ là nghiên cứu sinh tốt nghiệp đại học quân y chính hiệu, luôn làm xong việc rất nhanh, tay chân lưu loát. Ngày đó sau khi chủ đạo giải phẫu, danh tiếng của cô liền vang dội cả quân khu tổng viện, một thực tập sinh chưa tốt nghiệp, lại có thể cứu trị thành công một người bị thương sắp chết. Đây là cơ hội mà rất nhiều bác sĩ lâu năm không được, hoặc có một vài bác sĩ lấy được cơ hội, nhưng không có bắt được cơ hội này giống như Hạ Sơ.

“Tiểu Hạ, có thích bạn trai nhỏ tuổi hơn mình không?”

Hạ Sơ dừng bước chân nói: “Bác sĩ Đinh, ngài muốn nói cái gì?”

“A, không có gì, thật ra, con tôi, năm nay nó học đại học năm hai, nó. . .”

Cả khuôn mặt Hạ Sơ gần như vắn vẹo, trong mắt lóe ra không thể tưởng tượng nổi.

“Được rồi được rồi, không có việc gì, đi thôi.” Bác sĩ Đinh hơi mất mát, nhưng cũng không giận người ta. Cô đã sắp tốt nghiệp nghiên cứu sinh, con trai mình lại mới năm hai, xác thực hơi khoa trương.

Người ở trong phòng bệnh này chính là Điền Dũng. Bởi vì anh bị thương nặng, hơn nữa còn anh dũng bị thương khi là thi hành nhiệm vụ, quân khu đặc biệt an bài cho anh một gian phòng bệnh để dễ dàng tính dưỡng.

Hạ Sơ cho rằng, Lương Mục Trạch đã rời đi rồi, không ngờ, anh lại còn ở đây.

“U, đây không phải là tiểu Lương sao? Đến thăm Điền Dũng à.”

“Tôi tới đưa ít đồ, thuận tiện thăm Điền Dũng.” Lương Mục Trạch nhìn Hạ Sơ sau lưng bác sĩ Đinh, cô vẫn cúi đầu, bộ dáng như không biết anh.

“Nhìn thấy bộ dáng như vậy của Điền Dũng, có nhớ năm đó hay không?”

Lương Mục Trạch cười yếu ớt, không nói gì. Thật ra thì nói anh cười yếu ớt cũng rất miễn cưỡng, chỉ là khóe miện hơi nhếch lên, vẻ mặt và ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước. Bác sĩ Đinh có thể là đã quen với bộ mặt than này của anh, nên cũng không so đo.

“Tiểu Hạ.”

“Hả?”

Bác sĩ Đinh chỉ vào Lương Mục Trạch rồi nói với Hạ Sơ: “Vị này, chính là thanh niên mà tôi đã nói trước kia bị thương nặng hơn Điền Dũng, cô xem anh ta, hiện tại rất có tinh thần, doanh trường đại đội đặc chủng đấy.”

Hạ Sơ chào Lương Mục Trạch, “Sếp, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Lương Mục Trạch nhũu mày, trong mắt nhanh chóng thoáng qua cái gì, Hạ Sơ không có thấy rõ ràng, chỉ nghe thanh âm rất tốt dễ nghe của Lương Mục Trạch: “Chúng tôi quen biết.”

Bác sĩ Đinh giật mình, “Vậy sao? Hai người quen nhau à? Tiểu Hạ, trước kia sao không nghe cô nói, đã quen cần gì phải chào?”

Hạ Sơ cúi cả khuôn mặt xuống, thật mất mặt, muốn đào một cái lỗ trên đất chui vào. Cô bắt đầu lật xem sổ khám bệnh, thanh âm nói ra thật bình tĩnh: “Chỉ gặp mặt thôi.”

Bác sĩ Đinh cười rất mập mờ, “Hạ Sơ là một đóa hoa ở bệnh viện chúng tôi, bao nhiêu bác sĩ muốn tiếp xúc với cô ấy, nhưng cô ấy luôn nhường bộ lui binh, tiểu Lương nè nha, tuy không thường xuất hiện ở bệnh viện, nhưng hiệu suất của cậu lại rất cao.” Bà đương nhiên nghĩ rằng bởi vì Điền Dũng ở viện, hai người bọn họ mới quen.

Lương Mục Trạch không nói lời nào, không phản bác cũng không thừa nhận, làm cho Hạ Sơ rất bị động, ở trong lòng hận không thể róc xương lóc thịt anh. Hạ Sơ cắn cắn môi dưới, “Bác sĩ Đinh, hay là chúng ta kiểm tra cho Điền Dũng trước đi.”

“A đúng, cô xem, nhìn thấy tiểu Lương thật cao hứng, đều quên hết việc chính. Tiểu tử thấy thế nào? Vết thương còn đau không? Cậu cần phải học tập doanh trưởng của cậu nhiều hơn.” Bác sĩ Đinh cho là Hạ Sơ xấu hổ, cho nên cũng không hỏi tới nữa, dù sao vẫn là một cô gái trẻ chưa tốt nghiệp, da mặt mỏng.

Hạ Sơ than thở, hung hăng trợn mắt nhìn Lương Mục Trạch một cái. Nhưng anh lại chỉ nhún nhún vai, vẻ mặt hoàn toàn bàng quang. Đúng vậy, anh rất lâu mới đến bệnh viện một chuyến, nhưng mỗi ngày cô đều phải đối diện mấy người này. Bệnh viện nhiều phụ nữ, cũng đặc biệt nhiều chuyện, quân y thì sao? Trong quân y cũng có phụ nữ, cũng có nhiều tin đồn.

Kiểm tra cho Điền Dũng xong, Hạ Sơ và bác sĩ Đinh chuẩn bị rời đi, Lương Mục Trạch cũng cùng đi theo. Bởi vì phòng bệnh của Điền Dũng là phòng cuối cùng mà họ kiểm tra, cho nên bác sĩ Đinh “Làm người tốt một lần”, nhiệt tình cho Hạ Sơ đi tiễn Lương Mục Trạch.

Hạ Sơ không mấy vui lòng, nhưng nếu như từ chối không đi, liền có vẻ quan hệ của hai người lại càng không bình thường.

Hai người cả đường không nói một lời cho đến bãi đậu xe, Lương Mục Trạch cho là Hạ Sơ sẽ chất vấn anh, nhưng cô lại không nói câu nào, sau khi nhìn thấy anh lên xe liền xoay người rời đi.

Trở lại phòng làm việc, cô có thể cảm thấy ánh mắt những người khác nhìn cô rất không thích hợp, nhưng may mắn thay hôm nay là chủ nhật, người xem bệnh tương đối nhiều, mọi người cũng không có cơ hội tám, cho tới trưa ngược lại bình an vô sự.

Sắp đến buổi trưa, bệnh nhân từ từ giảm bớt, thỉnh thoảng chỉ có một hai bệnh nhân, hiện tượng xếp hàng đã biến mất. Thực tập sinh Tiêu Tiêu ở khoa bên cạnh liền đến tìm Hạ Sơ thảo luận vấn đề buổi trưa ăn cái gì.

Một giọng nữ trong trẻo đánh vỡ cuộc thảo luận của họ, Hạ Sơ lướt qua Tiêu Tiêu nhìn thấy cô gái rúc vào trên khung cửa, vóc người cao gầy, lông mày lá liễu nhỏ nhắn, đôi mắt lưu chuyển sóng, mái tóc chói mắt phủ xuống trên vai.

Hạ Sơ hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi chỗ nào không thoải mái?”

“Chị bác sĩ, cả người em đều không thoải mái.” Cô gái tiếp tục cười bước vào phòng làm việc.

Tiêu Tiêu cảm thấy rất kỳ quái, nếu cả người không thoải mái, tại sao còn cười vui vẻ như vậy? Chị bác sĩ? Nhìn số tuổi khẳng định còn lớn hơn Hạ Sơ, vậy mà gọi người ta là chị.

“Cả người không thoải mái à? Được, cởi quần áo đi, tôi kiểm tra cho cô, phải cởi hết đó.”

Lời nói của Hạ Sơ, càng thêm hù Tiêu Tiêu sợ, đây là Hạ Sơ ôn tồn nhõ nhã sao?

“Ghét. Lúc nào thì tan việc?” Cô gái thay đổi biểu tình, ngồi xuống trên ghế đối diện Hạ Sơ.

“Sắp, sao cậu lại tới đây?”

Tiêu Tiêu kinh ngạc, “Hai người quen à?”

“Ừ, bạn, vừa rồi là chúng tôi đùa giỡn, Tiêu Tiêu đừng để ý nha.”

Tiêu Tiêu gật đầu, không trách được, là bạn tốt. “Vậy hai người trò chuyện đi, tôi đi về trước đây, lát nữa không tìm cô ăn cơm, tôi trở về tiếp tục thương lượng ăn cái gì với họ.”

“Tốt.” Hạ Sơ cong cong mắt cười với cô.

“Gặp lại, chị bác sĩ.” Mễ Cốc phát tay về phía Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu mặc kệ cô gọi chị, xoay mặt một cái, nhanh chóng rời đi.

“Cậu xem cậu dọa người ta sợ rồi, một cô gái lớn tuổi hơn, lại gọi thực tập sinh như người ta là chị.” Hạ Sơ liếc cô một cái, đứng lên rót nước cho Mễ Cốc.

“Chỉ đùa một chút thôi, không cần làm thật.”

“Sao rãnh rồi tới đây?”

“Nhớ cậu quá, hai tháng này mới đến thăm cậu một lần, không nhận được nhớ nhưng nên mình liền chạy tới.” Mễ Cốc làm biên tập tin tức ở đài truyền hình thành S kể thành G, công việc bận rộn, thường đi công tác.

Hạ Sơ nhìn đồng hồ, cởi áo choàng trắng ra, “Đi, đi ăn.”

“Ăn cái gì?” Mễ Cốc rất hưng phấn, dáng vẻ ma quyền sát chưởng.

“Phòng ăn, cơm tập thể, mình chỉ là một bác sĩ thực tập nhỏ, một tháng không được bao nhiêu tiền.”

Mễ Cốc đặc biệt khinh bỉ nhìn cô, nhưng không phản bác được.

Họ không có đến phòng ăn, mà đến một tiệm cơm kiểu Hồ Nam gần bệnh viện, làm món ăn rất đủ tiêu chuẩn, hơn nữa hoàn cảnh rất sạch sẽ, giá tiền cũng tương đối vừa túi.

Các món ăn được lục tục bưng lên, hai người khởi động đũa, ăn ngấu ăn nghiến.

“Chủ cho thuê nhà của cậu xuất hiện chưa?”

“Khụ khụ. Khụ khụ.”

“Thế nào?” Mễ Cốc vội vàng bưng trà dâng nước cho Hạ Sơ.

Hạ Sơ lại ho một lát, ho ra một cây xương cá.

Mễ Cốc vỗ lưng Hạ Sơ, giúp cô thuận khí, “Bao nhiêu người, ăn cá cũng có thể mắc xương, mình chỉ hỏi cậu gặp chủ cho thuê nhà chưa, có cần kích động như thế không?”

“Mình đang ăn cá, cậu lại hỏi mình vấn đề chua ngoa vậy.”

“Này, đề tài này đâu có chua ngoa? Trừ phi” Mễ Cốc nhướn mày, trong ánh mắt lóe ra sáng rõ, “Trừ phi hai người có JQ.”

“Phút. . . .”

Hạ Sơ cầm khăn giấy, tế nhị nói xin lỗi với Mễ Cốc, nói không cố ý, nói đơn thuần ngoài ý muốn.

Mễ Cốc lau nước trên mặt, nói một câu, “Lòng người không thể dò được.”

Không chịu được sự đeo bám dai dẳng, lồi lõm kéo kéo của Mễ Cốc, Hạ Sơ nói thẳng ra chuyện từ buổi trưa ngày hôm qua tới buổi sáng hôm nay. Cô phát hiện, ngày hôm nay trôi qua đặc biệt chậm, gặp anh một ngày mà giống như đã qua một tuần.

“Một đêm không có ngủ, vậy cậu mệt không?”

“Dĩ nhiên mệt nhọc, lại không dám ngáp rõ rệt, cậu biết phải nhịn ngáp là một việc thống khổ cỡ nào không?”

Mẽ Cốc hiểu, cho nên gập đầu tỏ vẻ đồng tình.

“Mình xem như là giúp cho anh ta, chuyện anh ta nhìn lén áo lót của mình, mình cũng không so đo nữa, ngay lúc đó về mặt của mình đã tỏ rõ lập trường phải làm bộ không biết, nhưng sao anh ta có thể nói chúng tôi quen biết?”

“Hai người quen biết cũng là sự thật a, có cái gì không thể nói?”

“Lời người đáng sợ có được hay không, nhất là bệnh viện, nhiều y tá rãnh rỗi cả ngày thích tám loạn. Không biết cũng may, ngộ nhỡ một ngày kia bị người khác biết mình ở nhà anh ấy, càng thêm có miệng cũng nói không rõ.”

“Dù bọn họ không biết hai người quen nhau, để cho bọn họ biết cậu ở nhà anh ta, chẳng lẽ không tám sao?”

“Này.”

“Loại chuyện như vậy không giấu được, sớm nói bọn họ biết không chừng còn có thể tiết kiệm chút phiền toái, không chừng người ta cũng sợ về sau không dễ giải thích, mới thừa nhận hai người quen biết.”

Hạ Sơ thật không thích phiền toái, có một số việc cô cảm thấy có thể tránh liền tránh, có thể né liền né. Mẽ Cốc nói cô tinh thần phân liệt, cũng là bởi vì cô rất chịu khó tránh đi chuyện nhỏ, chuyện lớn lại không hề rối loạn, lâm nguy không loạn, không biết tránh thế nào.

“Bác sĩ Đinh nói mập mờ như vậy, sao anh ta không phản bác? Anh ta xoay mặt phũ phàng một cái đi mất, mình còn phải làm việc ở bệnh viện.”

Mẽ Cốc cười hì hì gắp một miếng gà nói: “Không chừng người ta có ý với cậu.”

“Không thể nào, hôm qua mới gặp mặt, thật tin tưởng vừa thấy đã yêu à? Anh ta là một núi băng, mặt than, một sinh vật không biểu tình. Cả cảm ơn cũng nói vô cùng không có thành ý, giọng điệu như hỏi ‘ăn chưa?’” Hạ Sơ bĩu môi, có ý với cô, phỏng đoán này hoàn toàn không thành lập.

Lần này là Mẽ Cốc đi công tác ngang qua thành G cùng đơn vị, chỉ dừng lại ăn cơm trưa ở thành G, Mẽ Cốc tranh thủ thời gian chạy đến ăn một bữa trưa sung sướng với Hạ Sơ, sau đó vội vã chạy trở về hội hợp với đoàn người.

Mẽ Cốc và Hạ Sơ quen biết từ khi học nhảy lúc nhỏ, sau đó vẫn giữ liên lạc, làm đồng đảng. Mặc dù bọn họ không học chung trường, nhưng, một khi hai người vừa mất rồi, lực lượng hữu tình cũng rất mạnh mẽ, bao nhiêu năm rồi, tình cảm của họ luôn luôn rất tốt.

Hạ Sơ đi học rất sớm, Mẽ Cốc hơn cô hai tuổi, nhưng hai người cùng cấp. Hạ Sơ học năm năm y học, tiếp 3 năm nghiên cứu sinh, hôm nay cũng mới 24 tuổi, mà Mẽ Cốc đã tốt nghiệp bốn năm, hôm nay là ký giả biên tập ở đài truyền hình thành S.

Hạ Sơ lựa chọn tới tổng viện quân khu G, ít nhiều cũng có liên quan với Mẽ Cốc, dù sao so với chỗ khác, nơi này ít nhiều còn có một người bạn tốt, mấy khu xa xôi khác thật sự cô không hề quen thuộc.

Ban đầu, Lan Tử Ngọc biết không giữ được Hạ Sơ, cũng thương lượng với cô không cho cô đi xa như vậy, thật sự không muốn ở lại quân khu N, cô có thể đến Bắc Kinh, dù sao Bắc Kinh có nhiều người thân, bạn bè của bọn họ, có thể có người chăm sóc Hạ Sơ. Nhưng quân khu là G, mặc dù cũng rất nhiều người quen, nhưng bạn bè lại không nhiều. Bà luôn sợ Hạ Sơ ở ngoài một mình chịu khổ chịu tội.

Thật ra thì, Hạ Sơ không dám tự nói với mẹ mình, nếu như cô không đến quân khu G, cũng sẽ không đến Bắc Kinh hoặc là Thẩm Dương (là tên một thành phố ở đông bắc Trung Quốc), cô chỉ chọn địa phương càng cách xa phạm vi thể lực, tỷ như, Thành Đô (là một thành phố tại tây nam Trung Quốc, tỉnh lý tỉnh Tứ Xuyên).

7. Chương 7

Cuối tuần tháng sáu, Hạ Sơ xin bệnh viện cho nghỉ, trở về trường học tham gia buổi lễ tốt nghiệp. Một buổi sáng ánh nắng tươi sáng, trong sân trường trăm hoa đua nở, trong lễ đường, cô và những bạn tốt nghiệp khác, được lãnh đạo trường học trang trọng cấp cho cấp bậc Thượng úy. Một khắc kia, rất nhiều người kích động khóc, bao gồm Hạ Sơ. Từ nay, cô là Thượng úy bộ binh, đồng thời cũng là bác sĩ cứu người.

Ba năm chung đụng sớm chiều, khiến bọn họ hết sức thống hận ly biệt, mọi người đều khóc lóc nức nở, bộ dạng rơi lệ cực kỳ phóng khoáng. Trường quân đội không nhân rồi giống mấy trường cao đẳng khác, mỗi ngày bọn họ đều từ tập thể dục buổi sáng cho đến tự học buổi tối mới kết thúc, cả ngày ở chung một chỗ, từ từ tạo dựng lên tình cảm thâm hậu. Hôm nay sắp ly biệt, cảm giác cả đời có thể sẽ không còn được gặp mặt, hưng hăng kích thích tuyến lệ của bọn họ.

Hạ Sơ vẫn là tình nhân trong mộng, thần tượng trong lòng của đông đảo nam sinh. Cô xinh đẹp, thiện lương, thành tích lại ưu tú, gia thế ưu việt, cho dù rất nhiều người thích cô, cũng không dám tỏ rõ lòng với cô. Cô luôn làm cho người ta cảm thấy, cô là người chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh nhờn. Những người bạn ngủ chung phòng, vừa mới bắt đầu còn không hiểu, tại sao cô luôn không có bạn trai, sau đó mới phát hiện, mọi người thích cô đều thích nhìn xa xa, thỉnh thoảng hiến chút ân cần, cũng không dám dễ dàng ra tay.

Cho đến khi ăn cơm giải thể, các nam sinh trong trường học uống rượu lá gan tăng lên, tập thể biểu đạt lòng ái mộ đơn thuần đối với Hạ Sơ lúc trước, không có ý tứ gì khác, chẳng qua là cảm thấy sắp phải chia ra, có mấy lời nếu không nói sẽ không có cơ hội nữa. Thật ra thì, đại đa số trong bọn họ đều đã có bạn gái, chỉ là đơn thuần thật thường thức Hạ Sơ.

Buổi tối hôm đó, là buổi tối cuối cùng bọn họ ngủ lại trường học, trường học không còn dùng quân kỷ yêu cầu bọn họ, cho bọn họ một lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng điên cuồng trong sân trường.

Các nam sinh ở phòng ngủ đối diện, kêu gọi đầu hàng về phía phòng ngủ của các nữ sinh, nào là kêu anh thích em nhiều năm, hoặc là nói em chia tay với bạn trai đi chúng ta thích hợp hơn, cả đêm không yên. Thậm chí đến cuối cùng, phòng ngủ ở lầu này lại bắt đầu đại hợp xướng, hát cô bé lọ lem, hát mẹ của cô ấy không yêu tôi, hát yêu anh chờ đi, hát chờ em yêu anh. . . .

Những thời gian lông bông kia đã một đi không trở lại, lúc này rời đi, bọn họ chính là bác sĩ cứu người trong quân đội, là hi vọng tương lai của quốc gia, trên người có tầng tầng trọng trách, tẩy đi sự kiêu ngạo của họ, trở nên vui giận không lộ ra, trở nên trầm mặc khôn khéo, thậm chí lời đời, sân trường xanh miết liêu lĩnh hoàn toàn biến mất. Cho nên bọn họ thương cảm, vì ly biệt, cũng vì sự thực không cách nào cải biến.

Những ngày Hạ Sơ trở về thành N, là lúc tướng quân Hạ Quang Viễn ra nước ngoài, cô cho là, việc cô rời đi vẫn chưa được ba tha thứ.

Lan Tử Ngọc sợ Hạ Sơ suy nghĩ nhiều, luôn lặp lại là lệnh ở trên, vừa vắn thôi.

Đúng vậy, vừa vắn thôi, cả dáng vẻ nàng mặc trang phục thực sĩ cũng chưa thấy, cũng chưa thấy một khắc vinh quang lúc cô đạt được cấp bậc thượng úy. Thật sự là vừa vắn thôi, Hạ Sơ nghĩ như vậy, an ủi mình.

Lan Tử Ngọc bỗng nhiên làm nhiều thức ăn ngon cho Hạ Sơ, vì sợ cô ở ngoài một mình ăn không ngon, một tuần lễ này tích cực bồi bổ. Trước khi đi, Hạ Sơ rõ ràng cảm thấy, eo mình mập lên rất nhiều.

Hạ Sơ kể với mẹ kinh nghiệm ở bệnh viện, nói đến cả chuyện ở phòng chứa thi thể, càng về sau Lan Tử Ngọc càng hưng hăng vòng tay của cô, nói gì cũng không cho cô trở về nữa. Hạ Sơ bất đắc dĩ, hỏi hận tại sao mình nói mấy lời này? Vì hóa giải, thậm chí kể với mẹ các tin tức nghe được ở bệnh viện, nói đến việc cải tử hồi sinh sau khi thân trúng hai dao hai phát đạn xương đùi gãy.

“Có phải Mục Trạch hay không?”

“Hả?”

Lan Tử Ngọc uốn thẳng lưng, hắng giọng nói: “Dì Mục của con đã kể ẹ biết, năm đó Mục Trạch bị trọng thương, giống như con vừa nói, thiếu chút nữa là không được. Đồng chí thi hành nhiệm vụ chung với nó hy sinh tại chỗ.”

“A, ngài cũng biết rồi à, vậy thì không nói chuyện này, để con ngẫm lại chuyện khác.”

Lan Tử Ngọc vội vàng ngăn trở, nói: “Đừng đổi, mẹ thích nghe chuyện này.”

“Ngài cũng biết rồi, con còn gì để nói?” Hạ Sơ không hiểu.

“Mẹ muốn nghe con nói.”

Hạ Sơ nhìn thấy trong mắt Lan Tử Ngọc lóe lên ánh sáng, trong lòng nói xong rồi, mình bị tính toán. “Nói xong rồi, con chỉ biết vậy thôi.” Đây là lời nói thật.

Lan Tử Ngọc nhích lại gần Hạ Sơ, nhỏ giọng hỏi thăm: “Con gặp Mục Trạch rồi sao?”

“Ừ.” Hạ Sơ gặm dưa hấu gật đầu.

“Như thế nào?”

Hạ Sơ nghiêng đầu lui về phía sau, kéo ra cự ly giữa họ, “Như con người, mẹ ngàn vạn đừng nghĩ xa, con ở thành G mấy tháng, chỉ gặp anh ta. . .” Hạ Sơ đảo mắt, “Bốn lần, có ba lần là ở bệnh viện.”

Lan Tử Ngọc đuổi theo hỏi: “Bệnh viện? Nó bệnh?”

Hạ Sơ bĩu môi, “Không có, lính của anh ta bị thương.”

“Ai, ” Lan Tử Ngọc than thở, “Lính đặc biệt tốt, chỉ là, quá nguy hiểm, cả ngày thi hành nhiệm vụ đặc biệt gì, sơ ý một chút, thì sẽ phải đền mạng, con nói, sao nhà họ lại đồng ý nó đi bộ đội đặc chủng.”

Hạ Sơ ôm puter không trả lời, Lan Tử Ngọc thò người sang xem, “Làm gì đấy?”

“Book vé máy bay. Ngày mai.”

Sắc mặt Lan Tử Ngọc lập tức thay đổi, nháy mắt trong mắt dâng lên một tầng sương mù. “Làm gì đi vội vã như vậy? Mấy ngày nữa ba con sẽ trở lại rồi.”

“Bệnh viện muốn con nhanh chóng nhận chức, sớm dần xếp, hai người cũng yên tâm.” Hạ Sơ cười đùa ôm cổ lão mẹ, cọt cọt trên vai bà. “Mẹ, người ta thật yêu mẹ nha.”

Lan Tử Ngọc bị cô kêu bật cười, đẩy đầu của cô ra nói: “Bao nhiêu tuổi, còn làm nũng, dù sao con muốn đi mẹ cũng không ngăn được, mẹ đi thu dọn đồ đạc cho con.”

“Không cần dọn dẹp, chỉ có cái va li nhỏ, kéo đi là được.” Hạ Sơ kéo tay Lan Tử Ngọc lắc lắc.

“Trong nhà đồ nhiều, chọn mấy thứ con thích ăn mang theo, về sau con sẽ phải tự làm ra tiền tự xài, mà con chỉ có ít tiền lương, muốn ăn cái gì khăng định không nở mua.”

Hạ Sơ bò dậy từ trên giường, quỳ gối trên giường ôm lấy Lan Tử Ngọc, nhỏ giọng râm rì nói: “Mẹ, con không muốn đi nữa.”

Trong nháy mắt Lan Tử Ngọc vui mừng nhường mảy, chỉ vào puter nói: “Mau hủy bỏ vé máy bay của con, ngày mai mẹ liền tìm người chở đồ của con từ thành G về, đến bệnh viện quân đội có được hay không? Mẹ sẽ gọi điện thoại cho ba con, ông ấy khăng định đặc biệt cao hứng.”

Một khắc kia, Hạ Sơ cảm thấy, mình vì sống tự do thoải mái, tàn nhẫn rời đi hai người thương mình nhất trên thế giới này, là hành động không hiểu thuận cỡ nào, cô chỉ hơi cảm thán, là có thể khiến mẹ mình cao hứng thành bộ dáng này, có thể thấy được, cô rời đi khiến bọn họ thương tâm cỡ nào.

“Mẹ, con. . .”

Bộ dáng cứ như đang muốn nói lại thôi của Hạ Sơ, khiến nụ cười trên mặt Lan Tử Ngọc sụp đổ mất, ném điện thoại ngồi ở bên giường, thanh âm nức nở, “Mẹ biết ngay, cũng biết. Đi thôi, dù sao hai chúng ta già rồi, cũng không ngăn được con, lúc nào con mệt mỏi, mệt mỏi, sẽ trở lại, dù con không làm việc ở nhà ăn không ngồi rồi, chúng ta cũng nuôi nổi.”

Hạ Sơ cũng không nhìn được nước mắt nữa, nằm ở trên bả vai Lan Tử Ngọc ô ô khóc.

Từ thành N trở lại, Hạ Sơ chính thức trở thành một bác sĩ khoa ngoại tim trong bệnh viện. Trên bả vai có thêu ba ngôi sao, cô không còn là học viên trước đó, mà đã là một thượng úy bộ binh, mỗi tiếng nói cử động của cô đại biểu đáng dấp quân nhân thời đại này. Cho nên, cô nghiêm túc đối đãi công việc của mình, gò bó lời nói của mình.

Lần đầu tiên mang cấp bậc Thượng úy từ chung cư đi ra, cô cảm thấy mình hấp dẫn đông đảo ánh mắt, trước kia chỉ là học viên cũng may, nhưng bây giờ thì khác, là sĩ quan. Hộ gia đình chung cư đều kinh ngạc vì nơi này có quân nhân, người đi đường bên ngoài chung cư thì cảm thán, thì ra quân nhân có thể có tiền như vậy. . . .

Cảm giác bị người nhìn chăm chú này thật là không thoải mái, nhưng cô còn chưa kiên quyết chuyển khỏi chỗ tắc đất tắc vàng này để tự cấp tự túc, chút tiền lương của cô, Không đỡ được bản tính thích hưởng thụ của cô. Aizzz. . . .

Khi mặc quân trang, Hạ Sơ là một vị quân nhân xuất sắc, nhưng sau khi cởi quân trang, cô chính là chính cô, không vì bất luận kẻ nào, không vì quốc gia, cô cố gắng để mình trôi qua thoải mái nhất.

Ở nhà, cô chỉ mặc một áo sơ mi lớn, cùng một cái quần cụt bị áo sơ mi to che kín hoàn toàn, lộ ra hai cái chân thon, lác lư ở mỗi góc trong nhà.

Từ lần trước Lương Mục Trạch trở lại, đến bây giờ đã 1 tháng, chưa từng xuất hiện lần nữa, Hạ Sơ bắt đầu từ từ quên người này, vẫn trưng dụng bồn tắm lớn ở phòng chính, vẫn trải qua cuộc sống gia đình tốt đẹp của cô.

Vừa qua lúc tan việc, Hạ Sơ không có chuyện gì chào hỏi xong liền vội vã chạy về nhà. Đổi đi quân trang xanh lá, lại tắm một cái, quần khăn tắm chọn y phục.

Một cái áo cánh dơi vàng nhạt, một cái quần short jean, một đôi giày la mã màu da người cao 10cm, mái tóc đen bóng hơi quăn phủ xuống trên vai, người trong kính, chỗ nào còn giống cô nàng quân nhân cột đuôi ngựa đó?

Màu da Hạ Sơ trắng nõn, bình thường nghỉ ngơi và ăn cơm đều rất chú ý, cho nên sắc mặt hồng hào phơn phớt, cả phần lót cũng có thể tiết kiệm, cho nên chỉ kẻ lông mày, thoa chút son nước, cả người xinh đẹp lại phần chần. Rất hài lòng bộ dáng của mình, Hạ Sơ vẫy vẫy tóc, xách túi ra khỏi phòng.

Khi chờ thang máy, cô còn nhìn trái nhìn phải hình ảnh của mình trong kính phản quang của thang máy. Sau khi thang máy mở ra, hai người bên trong bên ngoài thang máy, đều sững sốt.

Trong mắt Lương Mục Trạch lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng vẫn là vẻ mặt không lộ vẻ gì. Hạ Sơ lại như muốn giấu mặt đi, cô đang suy nghĩ, nếu như làm bộ không biết, có thể hay không?

Nhưng hành động đã trước suy nghĩ của cô một bước, vươn tay đặc biệt ngu, chào hỏi Lương Mục Trạch.

“Hi, anh trở lại?” Sau đó Hạ Sơ suy nghĩ một chút, mình lúc ấy cũng thật là ngu, nụ cười trên mặt khẳng định còn khó coi hơn khóc.

Lương Mục Trạch ừ một tiếng, coi như là đáp ứng, đi ra thang máy, “Đi ra ngoài?”

“Đúng, tôi muốn đi ra ngoài một chút, tôi. . . .” Hạ Sơ nghiêng thân thể vượt qua chuyển vào thang máy, nhanh chóng nhấn nút lầu một, “Đi trước.”

Khi thang máy đóng, Lương Mục Trạch vẫn đứng đối diện thang máy, mắt nhìn chăm chăm cô, Hạ Sơ bị anh nhìn mà toát ra mồ hôi lạnh, chỉ sợ anh khóa cửa đi, trực xuất cô ra khỏi nhà, sợ anh cảm thấy cô làm mất thanh danh của anh.

Hạ Sơ thật muốn gục trên tường khóc một lát, bất tự của mình nhất định tương khắc với anh ta. Tại sao những bộ dạng bị giấu đi của cô, một lần lại một lần ra ánh sáng ở trước mặt anh?

8. Chương 8

Mễ Cốc thổi ra một hơi lạnh ở bách hóa, đảo tạp chí, chờ Hạ Sơ. Họ đã có một thời gian rất dài chưa đi dạo phố chung, kể từ khi cô tốt nghiệp tới phương nam, đừng nói đi dạo phố, ngay cả số lần gặp mặt cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa Hạ Sơ học trường quân đội, trường quân đội chủ nhật ra khỏi trường cũng phải xin nghỉ, lại phải trở về trường đúng giờ, ra ngoài một lát cũng không được. Mễ Cốc nghĩ, Hạ Sơ thoát nhìn là một đứa bé rất ngoan, nhưng, cố tình trong xương lại là người không an phận.

“Mặc như vậy mới giống cậu, ngày ngày mặc quân trang, làm lính cũng không dám đến gần cậu, sợ người ta nói mình đào sâu sau nhà quân nhân, hối lộ cán bộ quốc gia.”

Hạ Sơ kéo ghế dựa đối diện cô ra ngồi xuống, “Chuẩn bị mời mình ăn cái gì hả đại biên tập?”

Mễ Cốc để tạp chí xuống, mặt kinh ngạc, “Không phải cậu mời mình sao? Cậu là chủ nhà.”

“Lần trước đã mời rồi, người chủ địa phương cũng làm xong, giờ đến phiên cậu đó.”

“Được rồi” Mễ Cốc khẽ cắn răng nói: “Mời cậu ăn ngon, mai của luộc nước sôi, mai tự chuẩn bị”

Hạ Sơ cười gian cô, “Keo kiệt.”

Sắc trời đã dần dần muộn, hai cô chọn một tiệm cơm Tây giải quyết cơm tối. Lần trước là đồ ăn Trung Quốc, mùi vị ngon lại rẻ, Hạ Sơ bỏ tiền, hôm nay là bữa ăn tây, hoàn cảnh tuyệt đẹp, mùi vị khá, giá tiền càng đẹp mắt, dĩ nhiên, là Mễ Cốc bỏ tiền.

Hạ Sơ đạo lý rõ ràng nói: “Cậu biết mình làm ra tiền rất không dễ dàng không? Muốn xem bệnh, còn làm giải phẫu, còn phải trực, mỗi tháng lại chỉ được chút tiền lương kéo dài cuộc sống héo tàn. Hơn nữa, tiền lương tháng này còn đang bay trên không, nói rõ, hôm nay ra cửa mình chỉ mang theo miệng, muốn tiền là không có.”

Mễ Cốc hung hăng bĩu môi, nói cũng lười phải nói lại cô một câu.

Hai người bọn họ ăn cơm tối, dọc theo đường lớn, đón đám người lui tới chật chội, nắm tay, vừa nói vừa cười, giống như trở lại lúc mười mấy tuổi không có phiền não.

Lần này Mễ Cốc tới thành G, là để làm việc, có hạng mục phải phỏng vấn, có thể dừng lại ở chỗ này thêm mấy ngày. Hạ Sơ hưng phấn muốn mời cô trở về ở chung với mình, nhưng chỉ nói một nửa, một nửa còn dư lại cô đành nuốt vào trong bụng.

Mễ Cốc rất không hiểu rõ, cố ý háng giọng nói: “Cái gì, không muốn inh đến thì cứ nói rõ.”

“Không có” Hạ Sơ vốn không muốn nói, cô cố gắng khiến mình coi thường sinh mạng to lớn ở nhà, nhưng lời nói đã đến nước này, cô không thể không nói nữa. Huống chi, trừ Mễ Cốc, cô thật không có người thứ hai có thể bày tỏ.

“Lương Mục Trạch, trở lại.”

“Thì ra là như vậy” Mễ Cốc cười gian, “Sợ mình đến ảnh hưởng hai người phát triển JQ? Không sao, mình rất hiểu, vô cùng hiểu, mặc dù tuổi cậu không lớn lắm, nhưng sớm tìm được người thích hợp thì chúng ta cũng sớm yên tâm chứ sao.”

Hạ Sơ nghiêng mặt híp mắt nhìn Mễ Cốc, trong đôi mắt hẹp dài giống như bắn tên soàn soạt soàn soạt, như muốn vạn tên xuyên tim Mễ Cốc.

“Đừng nói, quân cờ này mẹ cậu đi thật tốt, một công đôi việc, vừa để cho cậu có chỗ đặt chân, cũng thuận tiện tìm cho cậu một ông xã tốt.”

“Nếu lời này để cho ba mình nghe, cậu đáng xem ông ấy có đánh chết cậu không?”

“Biết, cậu đánh chết mình, mình tin tưởng hơn.” Mễ Cốc gạt đầu, bề ngoài đồng ý. “Hạ Sơ!”

“Hả? Sợ cái gì, mình cũng không đánh chết cậu.”

Mẽ Cốc lôi kéo tay của cô, trong mắt ửng sáng mũi nhọn, cười đùa nói, “Hạ Sơ, chúng ta đi vào ngồi một lát.”

Hạ Sơ theo tay Mẽ Cốc lui về phía sau, nhìn thấy một tấm biển đầy đèn nê ông, Enjoy Bán Đảo. . . . đang nhấp nháy. . . .

Được rồi, cô không phải chưa từng đến chỗ này, cho nên không có gì không thể tưởng tượng, ngồi một lát cũng được.

Mười giờ ba mươi phút, là thời gian quán bar có nhiều khách, không khí trong bar cũng bắt đầu high. Hạ Sơ và Mẽ Cốc chen chúc tìm được một cái bàn, gọi rượu và một mâm đựng trái cây.

Những phụ nữ lui tới đều nhiều son dày phấn, váy cực ngắn, “Sóng” lan bao la hùng vĩ; tán lạc ở tất cả các góc sàn nhảy nhỏ trong bar, phụ nữ và đàn ông tận tình lắc lắc thân hình như rần nước. Ca hát nhẫu múa, những bài hát bắt đầu trên mấy sàn nhảy nhỏ, tiết tấu chấn động màng nhĩ, làm cho cả người không tự kìm hãm được bắt đầu từ từ đứng đưa đi theo tiết tấu.

Hạ Sơ không e dè nhìn chằm chằm những người đẹp trai da trắng nõn dưới ánh sáng mờ mờ, bọn họ rất tuấn tú, nhưng quá gầy quá yếu không ra gió được, nhìn qua đều là bộ dạng mặc người chém giết. Nhưng dường như Lương Mục Trạch cũng không mập, tại sao nhìn anh lại bền chắc vậy?

Hạ Sơ chợt lắc đầu, sao lại nghĩ tới anh?

Khi một người phụ nữ mặc áo trắng thuần và váy ngắn màu trắng, mang theo nửa mặt nạ lông vũ màu trắng xuất hiện giữa sàn nhảy, không khí dần dần leo lên cực điểm.

Cô nàng múa cột.

Hạ Sơ và đông đảo đàn ông như sói như hổ, mắt không chớp nhìn chằm chằm cô nàng quyến rũ trèo trên ống thép, cô ấy thật đầy đặn, rãnh giữa hai vú hơi lộ ra, quần lót chỉ che kín yếu điểm, cặp mông đầy đặn dường như trêu đùa mọi người, khoe miệng cười quyến rũ, mặt nửa che không chỉ không giảm bớt sự hấp dẫn và quyến rũ của cô ấy, ngược lại càng tăng thêm một phần thần bí, làm cho người ta nhìn mà máu nóng sục sôi.

Mẽ Cốc chợt ghé vào lỗ tai Hạ Sơ nói: “Đi thử một chút, cậu múa còn đẹp hơn cô ta.”

“ ”

Hạ Sơ không biết nên dùng nguyên nhân gì để nói tại sao cô muốn học múa cột. Cô từ nhỏ đã được học điệu nhảy dân tộc, khi cô càng ngày càng không nhớ điệu nhảy của dân tộc Thái (dân tộc thiểu số, ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc) và dân tộc Tạng (dân tộc thiểu số ở vùng Tây Tạng, Thanh Hải, Tứ Xuyên, Cam Túc, Vân Nam) đã học ở trường nhảy, đột nhiên lại có cái gì đó dẫn dắt cô tiếp xúc những vũ điệu đẹp dễ khêu gợi. Thậm chí ở một mùa hè, cô len lén đăng ký học múa cột, lại nói với Lan Tử Ngọc cô đi tham gia khóa trình quan sát y học. Rất tà ác đúng không?

Những chuyện này, đối với Hạ Sơ mà nói, học rất nhanh. Thời gian dài như vậy, cô chưa từng nhảy, đã không dám khẳng định mình còn có thể leo lên ống thép đó nữa không, nhưng, đáy lòng chợt toát ra một lực đẩy mạnh mẽ, đẩy cô đi thử một chút.

“Hay là, thử một chút?”

Mẽ Cốc hưng phấn gật đầu, tay chỉ ống thép trong khói mù lượn lờ, đặc biệt hào khí nói: “Cô ta nhảy xong rồi, cậu hãy đi qua mặt cô! ! !”

Chung quanh trầm trồ khen ngợi một tiếng, cùng âm nhạc càng ngày càng điếc tai màng, trên người Hạ Sơ giống như được cột thêm một ống máu gà, hưng phấn, thậm chí không thể chờ đợi. Nhưng bước chân bước về phía sàn nhảy, lại nặng nề giống đang chịu phạt.

Hạ Sơ vẫy vẫy tóc, đi lên sàn nhảy, người ở dưới đài cũng không biết cô đi lên làm gì. DJ nhìn thấy Hạ Sơ, rất rõ ràng ý của cô, cao giọng tuyên bố với mọi người qua micro.

Cả đám trầm trồ khen ngợi một tiếng, cùng tiết tấu âm nhạc mạnh mẽ, Hạ Sơ bắt đầu từ từ vòng quanh ống thép, thậm chí không cần bất kỳ động tác nóng người, chân của cô rời đi mặt đất, hai chân hơi cong, mượn lực lượng đôi tay vòng vo ba vòng ở trên ống thép.

Xoay tròn đơn giản xong, Hạ Sơ bắt đầu thêm độ khó cao. Leo lên đỉnh cao nhất của ống thép, hai chân ôm ống thép, cả thân thể ngã về phía sau, cho đến gần thẳng đứng với mặt đất, từ 180 độ ở không trung giăng thẳng chân. Chân của cô thẳng tắp thon dài, ở dưới ánh đèn xinh đẹp thậm chí có một tầng ánh sáng nhàn nhạt.

Xoay tròn, không khí trong bar thật high, đám người chơi con súc sắc chơi đoán số dừng lại trò chơi trong tay, âm thanh vỗ tay trầm trồ khen ngợi liên tiếp. Hạ Sơ rất gầy, cô so với cô nàng múa cột thì ít đi chút phong tình, nhiều hơn chút mát mẻ.

Động tác của cô liên nhau lại linh hoạt, tất cả động tác đều hoàn thành trên ống thép, xoay tròn, cong chân bay nhẹ, di chuyển - xoay ngược lại, tóc của cô kéo lê hình tròn trên không trung. Động tác cuối cùng, hai chân cong lại, thân thể lộn lên đường cong nửa vòng tròn, vòng vo ba vòng mới vững vàng rơi xuống đất.

Cả tay bị mài đỏ bầm, nhưng cô cảm thấy rất là thỏa mãn, rất lâu chưa từng nhảy, thì ra những động tác này cô còn có thể làm được. Lúc này cô mới nghe tiếng hoan hô dưới đài, mới vừa rồi vẫn chuyên chú động tác của mình, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ té xuống mất mặt xấu hổ. Phản ứng nhiệt tình của mọi người, khiến Hạ Sơ thật ngại quá, nhanh chóng đi xuống đài.

Cô cảm thấy mình có phần quá đáng, lại dám múa cột ở nơi công chúng! ! ! Quả thật là quá xung động, ngộ nhờ nơi này có người quen, xoay người lại tố cáo cô với ba mẹ, cô sẽ chết thật. Coi như không ai biết cô, ngộ nhờ có người hiểu chuyện quay lại đoạn vừa rồi tung lên web, còn chết thảm hại hơn.

Cả đường cúi đầu trở lại bên cạnh Mễ Cốc, trên mặt Mễ Cốc tỏa ánh đỏ, cho cô một cái ôm chặt, nói cô xoay thực tốt, không lộ thịt không vắn eo, có thể khiến cho nhiều người si mê vỗ tay.

Hạ Sơ hung hăng bầu hồng của cô, đều là cô ra chủ ý cúi bấp, mình không kiềm chế lại xông lên, hiện tại thật là biết vậy chẳng làm.

Mấy ánh mắt ném qua đây của người chung quanh, khiến cô có cảm giác mình bị lột sạch, đang tiếp thu sự thẩm tra của mọi người, lại không dám ở lâu một phút, kéo Mễ Cốc vội vàng rời đi.

Nhưng lại bị một ông chú mập mặt bóng loáng ngăn cô lại. Tiết mục tục tăng lại muốn chiếu phim rồi.

Rất nhiều người nhìn bọn họ, Hạ Sơ cắn môi dưới bỏ rơi cánh tay nắm chặt tay cô, nhưng người kia rất chấp nhất, đùa giỡn nói: “Em gái khiêu vũ thật giỏi, không bằng đơn độc nhảy cho anh xem đi, anh rất có tiền.”

Mễ Cốc dùng sức đẩy heo mập đó ra, hắng giọng kêu: “Bà cô đây có tiền, nói i biết, chớ khôn không cần đường.”

Heo mập bị xấu mặt, mặt mũi rất không nhin được, ở đây cũng có rất nhiều người đang nhìn bọn họ, bị một cô gái đẩy, hẳn làm sao cũng không xuống đài được, nắm quả đấm đưa đến trước mặt Mễ Cốc, Mễ Cốc cũng là từng người trải việc đời, căn bản không sợ hắn.

Ngược lại Hạ Sơ, không muốn gây chuyện thị phi, chỉ muốn vội vàng rời đi.

“Anh trai này, đừng nổi giận.” Hạ Sơ ngăn ở trước mặt Mễ Cốc, híp mắt, hết sức nỗ lực cười “quyên rũ” với tên tai to mặt lớn này.

Heo mập nhìn thấy Hạ Sơ, lại mặt mày hớn hở đi đến ôm hông của Hạ Sơ, lại bị Hạ Sơ tránh ra. Cô vẫn cười, một tay xoa gương mặt đầy dầu của hắn.

Tất cả mọi người cảm thấy không khí rất quý dị, ngay cả Mễ Cốc cũng giật mình nhìn Hạ Sơ, cô đang làm gì?? Thật không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng một giây kế tiếp, Hạ Sơ lôi kéo Mễ Cốc tránh né đám người nhanh chóng rời đi, heo mập lại sững sờ ở tại chỗ, không nhúc nhích, qua mấy giây, Hạ Sơ và Mễ Cốc đã nhanh chóng rời đi thị phi, heo mập mới giống như bị rút sạch tất cả lực khí ngồi sững trên đất, mọi người thất kinh.

Ở tại cửa ra vào nghe tiếng kinh hô lẫn với âm nhạc ầm ĩ, Hạ Sơ biết tạo nên tác dụng, không dám trì hoãn nhiều, lôi kéo Mễ Cốc cản một chiếc tắc xi ngồi vào, cho đến khi xe khởi động, cô mới thở dài một hơi.

Trên gương mặt có một huyết vị là huyết Nhĩ Môn, nhanh chóng bấm vào, sẽ khiến người đầu vầng mắt hoa ngã xuống đất ngất đi. Hạ Sơ chỉ biết, nhưng chưa từng dùng, mới vừa còn lo lắng có thể tạo tác dụng hay không. Cô biết không thể mạnh bạo, dám công khai đùa giỡn người khác giống như heo mập, nhất định là có nhiều người ở xa nhìn, có một chút gió thổi cỏ lay lập tức tuôn qua, đến lúc đó tuyệt đối không chạy được. Lòng Hạ Sơ vẫn còn sợ hãi nghĩ, cũng may, mình học châm cứu Trung y.

Hạ Sơ đưa Mễ Cốc về khách sạn, xuống xe nói chuyện với cô. Ánh mắt của cô nghiêng mắt nhìn thấy một bóng dáng sau lưng Mễ Cốc, khuôn mặt tươi cười trong nháy mắt cứng ở trên mặt.

“Thế nào?” Mễ Cốc không hiểu.

“ . . . Trác Nhiên.”

9. Chương 9

“ Trác Nhiên.”

Mễ Cốc không thể tưởng tượng nổi, dùng hình miệng nói: “Không thể nào.”

Hạ Sơ căn bản không có sức nói gì với Mễ Cốc, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm phía sau cô. Mễ Cốc quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng cách đó không xa, ở dưới đèn neon trong đêm, lơ mơ không thấy rõ vẻ mặt, nhưng, quả thật là Trác Nhiên không thể nghi ngờ.

Tim của Hạ Sơ đập nhanh hơn, hô hấp hơi gấp rút, nhìn bóng dáng kia từng bước từng bước đến gần mình, cả thân thể càng ngày càng cứng ngắc, không biết làm sao.

Mễ Cốc đứng song song ở bên cạnh Hạ Sơ, gắt gao nắm tay cô.

Trác Nhiên đến gần, để lộ ra hết thái độ, mắt sáng như đuốc, trong mắt lóe ra đau lòng, lẫn vào một chút tức giận. Anh và Hạ Sơ vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương, nhưng không nói câu nào.

“Trác Nhiên, đã lâu không gặp.” Mễ Cốc cười đánh vỡ lúng túng.

“Mễ Cốc, có thể để cho tôi nói chuyện riêng với Hạ Sơ được không?”

Mễ Cốc nhìn Hạ Sơ hỏi thăm, tay bị thít lại, cô hiểu. “Hai người có lời gì cứ nói đi, Hạ Sơ còn phải trở về sớm.”

Trác Nhiên không hề yêu cầu nữa, nhìn Hạ Sơ nói từng chữ từng câu: “Tại sao muốn như vậy?”

Hạ Sơ nghĩ thầm, tôi thế nào? Năm năm không gặp mặt, hiện tại vừa thấy mặt đã hỏi cô, tại sao muốn như vậy? Là sao đây?

“Trác Nhiên, đã lâu không gặp, vừa thấy mặt đã hỏi Hạ Sơ tại sao như vậy? Cô ấy như thế nào? Có còn lời gì khác không? Không có thì để cho cô ấy đi, tài xế tắc xi vẫn chờ đây.” Mặt Mễ Cốc đan lại, giống như anh ta thiếu cô 100 vạn.

“Tiểu thư, cô rốt cuộc có đi hay không? Tôi còn chờ khách đây?” Tài xế taxi nóng nảy, ngọng nghịu nói.

Nhưng ba người không có ai để ý đến hắn ta.

Hạ Sơ nói: “Có phải vừa rồi anh thấy tôi nhảy trong quán rượu hay không? Không có vì cái gì, muốn nhảy mà thôi, còn có chuyện gì khác không? Không có thì tôi đi trước.” Tiếp đó quay đầu lại nói với Mễ Cốc: “Cậu vào đi, mình đi, lát nữa sẽ gọi điện thoại.”

“Tốt, cậu về đến nhà thì gửi tin nhắn ỉnh.”

Hạ Sơ không chút do dự xoay người lên xe, Trác Nhiên muốn cản, nhưng bị Mễ Cốc níu lại, trơ mắt nhìn taxi biến mất ở trong màn đêm.

“Hiện tại Hạ Sơ quả thật rất tốt, tôi hi vọng anh đừng quấy rầy cuộc sống của cô ấy.”

Trác Nhiên giận dữ nhìn Mễ Cốc, nửa ngày mới cắn răng nghiêng lợi nói: “Trước kia cô ấy không phải như thế, tại sao cô trơ mắt nhìn cô ấy rơi xuống mà vẫn thờ ơ?”

Mễ Cốc lớn tiếng nói: “Ai rơi xuống? Tôi cho anh biết Trác Nhiên, có mấy lời anh tốt nhất nghĩ thật kỹ rồi hãy nói ra.” Mễ Cốc trừng mắt liếc anh một cái, xoay người vào khách sạn.

Lương Mục Trạch ngồi ở trên ghế dựa, hơi lắc lư, Nhị Miêu co lại thành vòng tròn, đang híp mắt nằm trước ngực anh hưởng thụ. Trong tay anh cầm một quyển Naruto, xem say sưa.

Cửa trước có động tĩnh, Lương Mục Trạch tiếp tục không nhúc nhích xem manga, Nhị Miêu ngược lại rất kích động, nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi người anh, lắc mông chạy đến bên chân Hạ Sơ, ngược đầu, dùng ánh mắt tội nghiệp làm người khác ưa thích nhìn Hạ Sơ.

Hạ Sơ cúi người xuống ôm lấy nó, yếu ớt đi tới trước sofa, ngồi xếp bằng xuống. Lúc này tâm tình cô không tốt, cho nên cả một người sống như Lương Mục Trạch cô cũng quyết định coi thường.

Lương Mục Trạch dời ánh mắt khỏi cuốn truyện, nhìn Hạ Sơ ủ rũ như trái cà bị ngâm sương, trầm giọng nói: “Đi đâu vậy?”

“Không cần anh quan tâm.”

“Tôi đã đồng ý với mẹ cô, chăm sóc cô thật tốt.”

“Mẹ tôi?” Hạ Sơ nhìn anh, có chút giật mình, “Mẹ tôi tìm anh lúc nào?”

Lương Mục Trạch không trả lời, nghiêng thân thể duỗi dài cánh tay, nắm con mèo đang nằm trên đùi Hạ Sơ lên, nhắc tới trước mắt mình, Nhị Miêu bị anh giơ lên, vô tội đáng thương rũ tứ chi trên không trung, đáng thương kêu: “Meo meo.”

“Anh đừng xách nó như vậy.”

“Nó tên gì?” Lương Mục Trạch phát hiện, con mèo này thật đáng yêu, không làm loạn cũng không phá phách, rất dịu ngoan, cũng không sợ người lạ. Anh ngồi ở trên ghế dựa xem manga, nó luôn nằm trên người của anh, thỉnh thoảng kêu hai tiếng meo meo, thanh âm nho nhỏ, mềm mại, đặc biệt đáng yêu.

“Nhị Miêu.”

Lương Mục Trạch dời ánh mắt khỏi người Nhị Miêu, nhìn Hạ Sơ, khóe miệng lại hơi cong, anh không hiểu, một con mèo thật tốt, tại sao lại đặt cái tên ngốc vậy (chữ Nhị còn có nghĩa là ngốc). “Nhị. . .”

“Miêu.” Hạ Sơ lặp lại.

Khi cô nói Miêu, thanh âm dịu dàng, lười biếng tựa như mèo.

“Nhị Miêu.” Lương Mục Trạch nhìn Nhị Miêu, gọi tên của nó. Quả nhiên, Nhị Miêu “meo meo” hai tiếng. “Bởi vì nó luôn kêu meo meo (Nhị Miêu = hai meo meo) sao?”

“Đúng.”

Hạ Sơ nhận lấy Nhị Miêu, cúi đầu vuốt lông mềm của nó, lỗ tai nho nhỏ khép lại, híp mắt lười biếng. Cô nghĩ, nếu như mình có thể biến thành một con mèo, thật là tốt biết bao? Không có ưu sầu, không có phiền não, không buồn không lo, không thương tâm vì bất luận kẻ nào, cũng không phải khóc vì bất luận kẻ nào.

“Đại Miêu.”

“Hả. . .”

“Tên này không tệ.”

“À?”

Hạ Sơ kinh ngạc tại sao anh gọi Đại Miêu, lại càng kinh ngạc hơn vì anh rõ ràng đã nở nụ cười, không phải khóe miệng miễn cưỡng kéo ra đường cong, mà là cười thật. Trong đôi mắt lóe ra nụ cười, mắt híp lại, miệng không kéo kiệt nhếch lên. Lần đầu tiên, nhìn thấy anh cười, dáng vẻ cười của anh làm Hạ Sơ sững sờ, thật sự rất đẹp trai rất đẹp trai. Cô chỉ có thể há miệng kinh ngạc.

Lương Mục Trạch không thèm để ý sự kinh ngạc của cô, giơ manga trong tay lên hỏi Hạ Sơ: “Truyện này không phải chỉ có một quyển chứ?”

Hạ Sơ há mồm lớn hơn, sững sờ gật đầu. Lương Mục Trạch như có điều suy nghĩ gật đầu, tiếp đó trong mắt lóe ánh sáng, “Đưa luôn những cuốn khác cho tôi.”

Hạ Sơ nuốt nước miếng hỏi: “Anh xem manga?”

Lương Mục Trạch nhún mày nhìn cô, làm như đang nói, cô có ý kiến gì không?

Hạ Sơ nuốt nước miếng, “À, truyện này trước mắt vẫn còn tiếp, còn chưa có tập cuối.”

Lương Mục Trạch gật đầu, đứng lên từ trên ghế nằm, từ sau lưng Hạ Sơ đi qua. Cô vẫn còn đang ngây ngẩn, Lương Mục Trạch lại quay trở lại, nói với đỉnh đầu của Hạ Sơ: “Đại Miêu, con gái không nên đến chỗ không an toàn, nhất là khi tâm tình không tốt. Còn nữa, mắt cô đã tối lại.”

Hạ Sơ cảm thấy, như có một đạo sấm bổ vào trên đầu mình, cả người bị sét đánh ngoài khét trong sống. Đại Miêu, là đang gọi cô sao? Hạ Sơ không nhận được rung mình một cái, nổi hết cả da gà.

Suốt đêm Hạ Sơ ngủ đặc biệt không yên ổn, luôn nằm mộng, trong mộng có một nam sinh có nụ cười như gió xuân, luôn híp mắt cười với cô, vén tóc rơi trên trán cô lên, gọi cô Sơ Sơ, nói thích cô. Nhưng trong nháy mắt thay đổi bất ngờ, mây đen che kín bầu trời, che kín mặt trời, nam sinh biến mất từng chút từng chút, anh thu hồi nụ cười, lạnh như băng nói với Hạ Sơ anh phải đi. Cô dùng hết toàn lực giãy giụa, muốn nắm chắc tay của anh, nhưng tay chân nặng nề giống như đúc bằng chì, muốn gọi anh, giọng nói lại như bị chặn lại, làm sao cũng không phát ra được một tiếng, cô không thể ra sức, chỉ có thể nhìn bóng dáng kia biến mất trong lo lắng.

Chợt một tiếng sấm nổ trên đỉnh đầu mình. . . .

Hạ Sơ vụt dậy từ trên giường, trợn tròn mắt, thích ứng một lúc lâu, mới phát hiện là nằm mơ, thở dài ra một hơi, tự nói với mình, đều đã qua rồi, tất cả đều đã qua.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa nho nhỏ, Hạ Sơ cau mày, trong lòng nói mới sáng sớm không để cho ai ngủ, gõ cái gì mà gõ, sấm sét vừa rồi khẳng định chính là anh ta bổ.

Hạ Sơ đáp một tiếng, từ chân giường lấy ra điện thoại di động, liếc mắt nhìn, cả người nhảy dựng lên khỏi giường như gần lò xo, cốt tóc đuôi gà kéo cửa phòng ra xông nhanh ra ngoài.

7: 30, muộn hơn bình thường 30 phút. Chỉ sợ là phải trễ.

Dùng năm phút đồng hồ đánh răng rửa mặt, vừa soi gương vừa dùng dây thun cột tóc thành cái đuôi ngựa ở sau ót, sửa soạn xong xuôi mới phát hiện, trên người chỉ mặc một cái áo sơ mi lớn có thể che kín đến hông, cặp chân trần đầy quyến rũ bại lộ trong không khí.

Hồi tưởng lại.

Cô kéo ra cửa phòng, xông thẳng vào phòng vệ sinh, hình như thấy Lương Mục Trạch mặc quân trang đứng ở trước sofa lật tờ báo, anh có nhìn thấy hay không? Cô rất rối rắm, cực kỳ rối rắm.

Thở ra một hơi, được rồi, bất kể như thế nào, nên nhìn hay không nên nhìn, cũng đã bị anh nhìn hết rồi, cứ nhắm mắt xông lên vậy.

Kéo cửa ra, nhìn một chút, không ai, Hạ Sơ hít sâu, kéo cửa, gắn động cơ vào chân, chạy ra như một làn khói, rầm... một tiếng, đóng cửa đến mức rung trời.

Lương Mục Trạch ngồi ở trước bàn ăn, xem tờ báo, đầu cũng không ngẩng lên.

Trở ra, Hạ Sơ đã biến thân thành nữ quân nhân lão luyện, quần áo chỉnh tề, hoàn toàn không cách nào phát hiện ra sự giống nhau giữa cô và cô gái bù xù lúc sáng, càng không có biện pháp phát hiện ra sự giống nhau giữa cô và cô gái múa cột quyền rũ lúc tối.

“Tôi đi trước.”

Lương Mục Trạch không có ngần ngại, chỉ chỉ vị trí đối diện nói: “Uống ly sữa tươi rồi đi.”

Giọng nói không cho phản bác. Hạ Sơ rất không có cách nào, đi qua bưng ly lên, một hơi uống sạch. “Đi trước.”

Lương Mục Trạch để tờ báo xuống, cầm túi xách và chìa khóa xe lên, “Tôi đưa cô đi.”

“ Không cần, tôi. ” Hạ Sơ không biết làm sao cự tuyệt.

“Không phải cô sắp tới trễ sao?” Lương Mục Trạch nói một câu điểm trúng tử huyệt của Hạ Sơ, không có biện pháp, cô chính là một người ham hưởng lạc thích chiếm món lời nhỏ.

Cả đường không lời, Lương Mục Trạch thả Hạ Sơ xuống ở cửa bệnh viện quân đội, lái xe đi không bao xa, liền quẹo vào trong một cánh cửa hừng vĩ, lính trinh sát ở cửa đang chào anh.

Anh quên nói với Hạ Sơ, anh phải đến quân khu tham gia khóa học bổ túc dành cho các cán bộ trong quân phụ, thời hạn là 20 ngày. Anh sẽ phải đánh vỡ thói quen không gò không bó, tự do tự tại trong cuộc sống của cô.

Cả ngày Hạ Sơ đều không có tinh thần, mắt thâm quầng rất nặng, sắc mặt cũng không khá lắm. Di chứng không ngủ ngon hiện ra rất rõ.

Nhớ tới gương mặt quen thuộc lại xa lạ của Trác Nhiên, vết sẹo đã lành trong tim Hạ Sơ lại bị xé ra. Nhớ lại buổi trưa ánh sáng rực rỡ năm ấy, một nam sinh có nụ cười giống như có thể hoà tan cô, đẹp trai như ánh mặt trời, ngón tay thon dài, đang đưa tay phải ra nắm lấy tay cô, anh nói: “Xin chào, tôi là Trác Nhiên, xin chăm sóc nhiều hơn.”

Mặc tây phục tốt nhất, nói năng thỏa đáng, hóm hỉnh khôi hài, kết quả đội ngũ ở chỗ Hạ Sơ thất bại thảm hại. Cô không dám nói với bất luận kẻ nào, khi cô đối mặt Trác Nhiên, cơ hồ không có cách nào nói hết lời.

“Này tiểu Hạ, nghĩ gì tập trung như thế?” Bác sĩ Lâm cùng khoa với Hạ Sơ nhìn đáng vẻ cúi đầu suy nghĩ của Hạ Sơ, không nhận được nói.

Hạ Sơ vội vàng đổi lại tư thế, dãn gân cốt một cái nói: “Không có gì, nghĩ tới con mèo của tôi có ăn cơm thật ngon không.”

“Cô nuôi mèo à?”

“Đúng vậy.” Hạ Sơ gật đầu, “Thế nào?”

Bác sĩ Lâm cười khổ nói, “Con gái của tôi cũng muốn nuôi một con mèo trong nhà, nhưng mà tôi lại không thích động vật nhỏ, cảm giác đầy lông, ẩn dấu không ít vi khuẩn và virus.”

“Không có, mèo tốt vô cùng, rất dịu ngoan, chỉ cần chú ý vệ sinh, không để cho nó ra ngoài chạy loạn là được, tôi ở một mình quá chán, liền nuôi một con mèo. Kỳ thật trước kia mẹ tôi cũng không cho tôi nuôi, hiện tại thoát khỏi nanh vuốt của bà rồi, đương nhiên là muốn nuôi một con cho đã nghiện.”

Sắc mặt bác sĩ Lâm càng khổ, than thở nói: “Người trẻ tuổi, có phải đều hận không thể sớm ngày thoát khỏi cha mẹ hay không?”

Nụ cười của Hạ Sơ cứng đờ, không tự nhiên hỏi: “Sao ngài nghĩ như vậy?”

“Tôi thật sự sợ sau khi con gái tôi lớn lên, có thể đi, cũng không trở về nữa.”

“Làm sao lại như vậy? Nếu như con gái ngài rời đi, vậy cũng chỉ là muốn đi ra ngoài hít thở không khí mới, cô ấy tuyệt đối sẽ không quên cha mẹ sinh cô nuôi cô, chớ đừng nói chi là không trở về nữa, bởi vì căn bản là không thể.”

Bác sĩ Lâm vẫn than thở, Hạ Sơ cảm thấy mình không cẩn thận nhắc tới chỗ thương tâm của người ta, không biết phải an ủi thế nào.

“Bác sĩ Lâm, con gái ngài bao lớn?” Bác sĩ Lâm xem ra nhiều nhất là 40, con gái lớn nhất thế nào cũng không quá 20. . . .

“Nó à, mười tuổi.”

Hạ Sơ trở mặt, mới mười tuổi, hiện tại đã bắt đầu lo lắng về sau có thể rời đi hay không, có phải là hơi sớm hay không?

“Cô nói, đợi nó trưởng thành, khi đó tư tưởng cởi mở hơn, ngộ nhỡ ra nước ngoài, đi rồi không trở về nữa, vậy phải làm thế nào?”

“”

10. Chương 10

Giống như là trong tiềm thức cảm thấy ngày hôm qua Lương Mục Trạch xuất hiện, hôm nay khẳng định đã trở về bộ đội, sẽ không trở về nữa. Nhưng người định không bằng trời định, Hạ Sơ lại tính sai lần nữa.

Hạ Sơ tan việc trở về liền nấu cháo, ăn cơm tối đơn giản, mở TV nằm ở trên ghế sa lon xem tạp chí thời trang, đang xem cực kỳ hăng hái, bấp chân gác lên, lắc lư lắc lư trên không trung. Nhị Miêu nằm ở trên lưng của Hạ Sơ, mắt không chớp nhìn chăm chăm chàng trai và cô gái đẹp trên TV kiss nhau.

Sắc mè! ! Hạ Sơ nghĩ.

Đột nhiên, tiếng chìa khóa mở cửa truyền đến, Hạ Sơ đột nhiên ngẩng đầu, cô còn tiếp tục trốn tránh, nghĩ là mình nghe lầm, lỗ tai không khỏi dựng lên, muốn nghe rõ ràng hơn một chút. Cánh tay chống lên thân thể, vươn ra ghế sa lon phía xa, cả người và cổ đều rướn ra cửa.

Khi cái bóng màu xanh lá cây bay vào trong mắt Hạ Sơ, cô “rầm” một tiếng, từ trên ghế salon té xuống, ót đập vào khay trà, cô kêu ngao một tiếng.

Trong khoảnh khắc Hạ Sơ té khỏi ghế sa lon, Nhị Miêu sử dụng Lăng Ba Vi Bộ, đập lưng của cô nhảy qua khay trà, miễn phải bị cô đè ở phía dưới, lúc này đang đắc ý kêu meo meo với Hạ Sơ, làm như đang khoe khoang.

“Đập đầu sao?” Lương Mục Trạch không biến sắc đi vào phòng khách, không có ý kéo cô từ trên mặt đất, cũng không có ý cười nhạo cô.

Hạ Sơ xoa đầu ảo não đứng dậy từ dưới đất, hung hăng trừng mắt liếc Nhị Miêu, Nhị Miêu vô tội nhìn cô. Ghét nhất bộ dạng bỏ đá xuống giếng rồi còn làm bộ như đáng thương của nó, Hạ Sơ vươn tay chụp lấy nó kéo khỏi bàn trà.

Lương Mục Trạch để xuống cặp công văn và chìa khóa xe, nhìn Hạ Sơ dùng Nhị Miêu hả giận, tự nhiên rót một ly nước, rót xong thì tuyên bố với Hạ Sơ, “Quân khu muốn tổ chức học bổ túc cho cán bộ.”

Trong lòng Hạ Sơ khẽ run rẩy, chẳng lẽ.

“Trong vòng 20 ngày, nên 20 ngày tới tôi vẫn sẽ trong nhà.”

Hạ Sơ xoay mặt, vẻ mặt nhe răng nhếch miệng, bị đâm ngàn dao cũng không có thống khổ như cô lúc này. Cô âm thầm kêu khổ ở trong lòng, làm thế nào? Làm thế nào? Chẳng lẽ phải “Sớm chiều chung đụng” thật sao? Cô ở trước mặt anh đã đủ mất mặt rồi, cứ như thế, chỉ càng mất mặt hơn.

“Hạ Sơ?”

“Ừ, tốt không thành vấn đề, chỉ là thêm một đôi đũa, về sau tôi nấu cơm nhất định nhớ chừa cho anh một phần, ha ha.” Hạ Sơ nghiêng đầu sang chỗ khác, cười đặc biệt thành thạo dịu dàng, chỉ có chính cô biết, phía sau khuôn mặt tươi cười này là tâm tình nặng trĩu như thế nào.

Lương Mục Trạch nhíu mày, cười lạnh một cái rồi đi trở về phòng ngủ.

Hạ Sơ nhìn bóng lưng của anh bấu môi, cũng học anh nhếch khóe miệng cười lạnh, nhưng sau khi cười lạnh chính là tủi lạnh. 20 ngày, gần một tháng, làm sao sống? Cuộc sống này jhông hề tự tại, còn không thoải mái bằng ở nhà, tối thiểu không có một tên băng sơn vạm vỡ lúc ẩn lúc hiện ngay trước mắt.

Phòng ngủ chính truyền đến thanh âm nước chảy ào ào, Hạ Sơ càng thêm đau buồn, cô phải chính thức say bye với bồn tắm lớn của cô! ! !

Phim thần tượng trên TV kết thúc, tiếp bắt đầu chiếu tiết mục phân tích tội phạm, chủ đề của ngày hôm nay là, XX cưỡng gian rồi giết chết hơn mười thiếu nữ vị thành niên rồi vứt xác các cô ra ngoại ô.

Cưỡng gian rồi giết chết, phanh thây, vứt xác ra ngoại ô.

Một cỗ khí lạnh chợt chui lên từ bàn chân Hạ Sơ, làm cô sợ tới mức toát ra mồ hôi lạnh. Mặc dù, cô đã bình an qua hai buổi tối trong căn hộ này với Lương Mục Trạch, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, ngộ nhờ thời gian dài, anh bộc phát thú tính thì sao? Hơn nữa anh thường ở quân khu, chỗ mà cả bác sĩ cũng là đàn ông, quanh năm suốt tháng không thấy được phụ nữ, ngộ nhờ. . . . Làm thế nào làm thế nào?

Cô cắn đầu ngón tay, đảo quanh trước cửa sổ sát đất ở phòng khách, lông mày thanh tú chau lại, Nhị Miêu nằm ở trên bàn trà, mắt vẫn không chớp nhìn chằm chằm bóng dáng của cô, đầu chuyển động theo cô.

Lương Mục Trạch tắm xong ra ngoài, người chủ trì trên TV vẫn còn đông đặc phỉ nhổ tội ác cực kỳ của XX, mà Hạ Sơ thì nóng nảy lo lắng tới tới lui lui bên cạnh cửa sổ sát đất. Anh ta không phải người bình thường, là vị quan quân đặc chủng có năng lực trình thám logic, sáng suốt mạnh mẽ, một cái là có thể nhìn thấu cong cong thẳng thẳng trong ruột Hạ Sơ.

“Hạ Sơ.”

Hạ Sơ đang chìm đắm trong tư duy mình sắp bị hãm hại như thế nào, không thể tự thoát ra được, thì nghe Lương Mục Trạch gọi tên cô, cả người đều nhảy lên, run thân thể tựa vào trên thủy tinh sau lưng, trong ánh mắt nhìn Lương Mục Trạch rõ ràng có sự phòng bị.

Lương Mục Trạch bắt đầu dĩ, than thở. Nhưng anh là thiếu tá bộ binh, bị người ta nhận lầm là háo sắc biến thái, nói thật, trong lòng anh hơi buồn bực.

“Hạ Sơ, tôi là người tốt.” Thanh âm của anh rất nghiêm túc, lạnh lùng lườm cô một cái, cầm remote trên ghế sa lon lên tắt ti vi, lại ném remote ti vi về ghế sa lon, xoay người trở về phòng ngủ.

Bỏ lại một mình Hạ Sơ, cơ hồ tích tụ tới chết.

Lúc này, điện thoại di động trên khay trà vang lên, là Mễ Cốc.

“Alo.”

“Không có sao chứ? Thanh âm không còn hơi sức.” tâm Mễ Cốc trầm xuống, không phải là bởi vì Trác Nhiên chứ.

“Không có, chỉ oán niệm chút thôi.”

“A, ngày hôm qua, ngủ có ngon không?”

Ngày hôm qua, Hạ Sơ nghĩ, ngủ không ngon, mơ thấy mình bị vứt bỏ cả đêm, lệ ướt cả đầu, thiếu chút nữa đã trề. “Không sao, không có việc gì, không cần lo lắng. Hôm nay có mệt hay không?”

“Mệt chết đi được, chân sắp chạy đứt, một đám đều là đại gia, cùng lắm thì cô nãi nãi không làm, không phục vụ mấy người.”

Hạ Sơ ngồi trở lại ghế sa lon, ôm lấy Nhị Miêu, “Thế nào?”

“Ở trên vội vã thúc giục tin tức, bên này lại luôn bảo không có thời gian qua loa mình, làm như mình là đũa ngọc nói gì đều tin.” lần này Mễ Cốc theo dõi một hạng mục đầu tư ở thành G của một công ty thành S, lẽ ra cơ hội ra ánh sáng tốt như vậy, đổi thành người khác khẳng định ước gì được lên báo, kết quả đến bọn họ lại luôn thoái thác truyền thông, Mễ Cốc tức giận đến đầu cũng lớn.

“Đúng là, không vui thì mặc kệ, từ chức, đổi công việc, có sao chứ?”

“Mình không ngu, nói không làm liền mặc kệ, mình cũng không phải là cậu, trong tay đang cầm bát sắt, cái nghề này cạnh tranh kịch liệt, công việc này không làm, mình càng khó tìm được công việc như vậy, ai, năm tháng thúc giục, người đã già, mỗi ngày đều bận, cả cơ hội làm quen đàn ông cũng bị mất.”

“Mỗi ngày cậu gặp nhiều người thế, không một ai hợp ý hay sao? Ai đúng rồi, người Hongkong lần trước cậu nói, như thế nào?”

“Khỏi phải nói, không đùa, không nói, tầm ngủ, mệt chết mình.”

“Ừ, nghỉ ngơi thật tốt.”

Hạ Sơ nhìn điện thoại, cho đến khi màn ảnh từ từ tối đi, thở dài. Cô không biết tại sao mình than thở, là vì công việc Mễ Cốc không thuận lợi, hay là vì Trác Nhiên, cô thật không biết, cũng không muốn biết.

“Nhị Miêu, chúng ta cũng đi ngủ đi.”

Hạ Sơ nằm ở trên giường, ôm máy vi tính lên mạng một lát. Lên MSN, một cái đầu bị cô quên lãng trong góc đang sáng, giống như đang đợi cô, cô mới vừa lên, liền nhận được tin nhắn của anh.

Anh nói, Hạ Sơ, anh đã trở về, đến Nam Kinh nhưng không tìm được em, bọn họ nói em đã tới thành G, cho nên anh liền tới, anh không biết anh đến cùng muốn làm cái gì, nhưng anh biết rõ, anh muốn gặp lại em.

Hạ Sơ không trả lời, tắt khung tin nhắn, khép laptop lật người ngủ, trong miệng còn nói năng hùng hồn, “Anh nói gặp thì gặp? Tại sao? Tôi cũng không phải là Nhị Miêu nhà anh, đúng không Nhị Miêu?”

Nhị Miêu rất phối hợp meo meo hai tiếng.

Hạ Sơ không để cho tâm tình của mình tiếp tục xuống thấp, dùng thời gian một ngày nhớ lại đã đủ rồi, quá khứ đã qua, cô không thể luôn sống ở trong trí nhớ. Những năm gần đây cô vẫn sống rất tốt, hôm qua cô xuống thấp, chỉ là bởi vì Trác Nhiên bỗng nhiên xuất hiện, khiến cô có chút không biết theo ai, hướng chỉ còn là sau khi “múa cột” trong quán rượu.

Hôm sau, Hạ Sơ đứng hạn rời giường, rửa mặt, làm bữa ăn sáng đơn giản, cô không quên trong nhà lại có thêm một người, mặc dù không mấy tình nguyện, nhưng vẫn “một kiểu hai phần”.

Hạ Sơ cho là, Lương Mục Trạch rời đi quân khu rồi sẽ không tổ chức không kỷ luật ngủ nướng, vừa định gõ cửa phòng của anh, tên kia đã mặc áo vận động quần vận động kéo cửa chính ra từ bên ngoài trở lại, tay Hạ Sơ cứ như vậy “Ngưng lại” trên không trung.

Nhìn dáng dấp, vận động không ít, trên mặt có mồ hôi chưa lau khô, tóc ngắn tựa hồ còn lóe sáng, nhưng trên mặt không có chút kịch liệt sau khi vận động, hô hấp cũng rất thông thả. Đây là chỗ khiến Hạ Sơ ghen tỵ. Mỗi lần cô chạy 3 cây số trở về, không khí cả lồng ngực giống như đều bị rút sạch, mặt đỏ bừng, đi đứng như nhũn ra, qua nhiều năm như vậy, cô chạy bộ vẫn tệ hại như lúc còn là tân binh năm đó.

Hạ Sơ gơ cánh tay hơi xấu hổ nói: “Tôi nghĩ anh còn đang ngủ, bữa sáng đã làm xong.”

“Ừ.”

Lương Mục Trạch đáp một tiếng đơn giản, đi trở về phòng ngủ.

Hạ Sơ làm “bữa sáng” cho Nhị Miêu, tiếp đó vào phòng thay quần áo.

Lương Mục Trạch gọi nước ắt, thay quần trang đến phòng ăn ăn sáng. Bánh mì, trứng chiên, chân giò hun khói, anh đã N năm chưa từng ăn những thứ này, nhưng, đối với một người bạn nhỏ từ nhỏ quen ăn sung mặc sướng, không thể ôm hy vọng quá lớn.

Nhị Miêu bỏ lại bữa ăn sáng của mình, linh xảo leo lên bàn ăn, không nháy mắt nhìn chăm chăm Lương Mục Trạch, anh cắn một cái, nó liền meo meo hai tiếng, thanh âm đáng thương vô lực, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng. Lương Mục Trạch ngẩng đầu nhìn Nhị Miêu, trao đổi ánh mắt với nó, nhưng không hề có ý tặng bữa sáng của mình cho nó, nghe tiếng “Meo meo” càng ngày càng tuyệt vọng của Nhị Miêu, Lương Mục Trạch vẫn ăn hết một miếng bánh mì cuối cùng, uống cạn ngụm sữa tươi cuối cùng.

Nhị Miêu tuyệt vọng, ai oán một tiếng nhảy xuống bàn, cúi đầu trở lại trước bữa ăn sáng của mình.

Hạ Sơ thay quần áo xong ra ngoài, nhìn thấy Nhị Miêu vẫn còn đấu tranh với thức ăn của mình, đi tới nhấn nhấn đầu nhỏ của nó nói: “Nhị Miêu, sao mi không ăn cơm?”

“Nó muốn ăn thịt.” Lương Mục Trạch nói.

“Nó chưa từng ăn thịt.”

“Cho nên nó muốn.”

Hạ Sơ hí mắt mắt nhìn Lương Mục Trạch, “Anh cho nó ăn chân giò hun khói rồi à?”

Lương Mục Trạch nhún vai lắc đầu, bày tỏ không có.

Hạ Sơ quay đầu lại hung dữ nói với Nhị Miêu: “Sắc mèo, chưa từng thấy đàn ông ăn à, nhìn chăm chăm người ta, mi cũng không xấu hổ sao? Nhìn cái gì, mau ăn đi, bằng không bỏ mặc mi, để mình mi ở nhà, i buồn một ngày.”

11. Chương 11

Trụ sở quân đội và tổng viện quân khu chung với nhau, việc này ý nghĩa, trong 20 ngày sau này, Hạ Sơ có thể đi nhờ xe mỗi sáng sớm, thật ra thì cô rất muốn hỏi anh mấy giờ tối có thể về, cô muốn thuận tiện tiết kiệm tiền xe điện ngầm luôn. Chỉ là, da mặt cô vẫn còn mỏng, không tiện mở miệng.

Lương Mục Trạch tham gia chương trình học bổ túc cho cán bộ cả quân khu G, chính vì lần sau phải thăng chức làm cơ sở. Thời điểm đại đội thông báo anh tới tham gia học bổ túc, anh thật ra rất không muốn đến, những thứ không thực tế này, không có chút ý nghĩa gì, học bổ túc gì chứ, thật ra thì người nào thăng chức, người nào dậm chân tại chỗ, người nào chuyển nghề trở về địa phương, trong lòng lãnh đạo đều có dự liệu, học bổ túc thật ra thì chỉ là một quá trình, không có được chút xú tính tham khảo.

Nhưng danh sách học bổ túc đã phát xuống đến các quân, sư, đoàn, dù là đi cho có, Lương Mục Trạch anh cũng phải tới đây, quân lệnh lớn như trời, quân lệnh bảo đi chết, nhất định phải lập tức viết di thư bảo người nhà chuẩn bị hậu sự.

Toàn quân tổng cộng hơn một trăm người, tất cả đều là thiếu tá, nói cách khác, trong số thiếu tá chuyển sang trung tá lần sau, đều là nhân viên ra tù đợt học bổ túc này. Tối thì có thể thăng chức, không tối, có cơ hội ở nhóm sau, hoặc chỉ có thể chuyển nghề.

Hơn một trăm người này chia làm ba ban, chiếm ba phòng hội nghị lớn. Lương Mục Trạch ở phòng họp thứ nhất, phòng hội nghị này có thể chứa 40 - 50 người, có không ít người anh biết, cũng không ít người biết anh. Lương Mục Trạch, trong quân nổi danh là chiến sĩ kiên cường dũng cảm, danh tiếng của anh, tất cả đều là dùng súng thật đạn thật đổi về.

Lương Mục Trạch còn trẻ đắc chí, nhiều người nơi này trước kia có cấp bậc cao hơn anh, vậy mà hôm nay lại ngồi ngang hàng, nhưng tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục anh, cho dù người ta nói cái gì, vậy cũng đều là nói đùa, dùng để đỡ ngựa miệng.

Sau khi Lương Mục Trạch tốt nghiệp trường quân đội, liền đến đoàn trinh sát, lúc đó là Trung Úy, Liên Trưởng của anh chính là anh em sát Chu Vĩ hôm nay tham gia học bổ túc chung với anh. Dù Lương Mục Trạch ít nói, nhưng vô luận đến liên đội nào cũng có thể có một đám anh em sống chết. Chu Vĩ chưa từng

cảm thấy mất mặt vì hôm nay Lương Mục Trạch cũng là thiếu tá giống anh, anh luôn cảm thấy, là một tay anh nuôi dưỡng Lương Mục Trạch đến đại đội đặc chủng, trong nội tâm kiêu ngạo lắm, bất kể người khác quạt gió thổi lửa, đều không mắc mưu. Ôi, lại một đám người không có việc gì tới đây “Quạt gió thổi lửa”.

Lính nhảy dù Đoàn Chí Thanh nói: “Không được rồi lão Chu, binh Đô Kỳ (1 trấn ở tỉnh Quảng Đông) thủ hạ của anh đã leo lên lầu anh rồi, kiểu này sao anh nuốt trôi?”

“Lão Lương, anh cũng không thể phớt lờ, tránh cho lão Chu cho anh ”mang giày chặt.“ Hà Quân ở đoàn phòng ngự cũng hòa theo. Vào lúc này bên cạnh bọn họ đã vây quanh không ít người, mọi người đều là nhiều ngày không gặp, thật vất vả mới có cơ hội cùng nhau học bổ túc, bắt được cơ hội liền tụ tập cùng một chỗ.

“Tôi hỏi các anh xong chưa? Tới hai ngày rồi, gặp mặt không nói gì khác, tới tới lui lui đều là mấy câu này, có thể nói gì mới mẻ hơn không?” Chu Vĩ không nhịn được mở miệng, khói trong miệng phun hết ra trên mặt hai người họ.

Đoàn Chí Thanh phẩy phẩy không khí trước mặt, “Có nghe thấy không lão Lương, lão liên trưởng của cậu sắp gánh không được rồi, cái đuôi hồ ly sắp lộ ra rồi, đã sớm biết, trong lòng anh ta khẳng định kìm nén bức bối đấy.”

Hà Quân bắt đầu hắng giọng thét, “Đánh cuộc đi, nghe đều có phần, đặt lão Lương hay là lão Chu thì cứ nói rõ ra, tránh cho đánh nhau.”

Chu Vĩ ghét bỏ nhìn Hà Quân nói: “Xem anh kìa, bao nhiêu tuổi còn bày trò đánh cuộc, không từ mà biệt, tôi hỏi mấy người, có ai từng có thuộc hạ là thiếu tá?” Trong đôi mắt tràn đầy đắc ý, lắc lắc cổ nhìn một vòng, ưỡn thẳng lưng đặc biệt hào khí nói: “Không có chứ? Lão tử từng có.”

Một nhóm người “Cắt” anh, Chu Vĩ lắc hai chân, tiếp tục kiêu ngạo nói: “Mấy người có ai đào tạo ra binh đặc chủng? Là lính không quân mấy người? Hay là đoàn phòng ngự mấy người? Hay là nhị pháo? Không có chứ, vẫn là lão tử, ai, lão tử không giống với mấy người, lão tử không tức giận, lão tử đắc ý đấy.”

“Lão Chu, không nên làm khó mình, cười không nổi thì đừng cười, cứ như là khóc.”

“Tôi đánh anh!” Chu Vĩ nói xong, đập một cái lên ót Đoàn Chí Thanh, nhìn như sức lực rất lớn, thật ra thì không hề đau.

Lương Mục Trạch không giữ vững trầm mặc nữa, hò một tiếng nói với Chu Vĩ: “Xem ra, những người này không thấy hai ta tỷ thí chắc là sẽ không bỏ qua.”

Anh vừa nói xong một câu này, trong nháy mắt tâm tình của đám người làm thành một vòng liên dâng cao. Hà Quân lại bắt đầu thét, mở đánh cuộc, cũng lưu loát vội vàng đặt tiền, quá kỳ không đợi.

Xế chiều hôm nay là huấn luyện quân sự, sư bộ trên sân huấn luyện đang ở gần đây, bọn họ lại hô vậy, không phải muốn cho huấn luyện khô khan thêm chút gia vị sao.

Chu Vĩ nhú mày, phòng bị nhìn Lương Mục Trạch nói: “Tiểu tử cậu nghĩ thế nào?”

“Liên Trưởng, ngài cảm thấy mất mặt sao?”

“Chớ má, từ nhỏ không biết mất mặt là gì.” Chu Vĩ nói.

“Đúng vậy, Liên Trưởng chúng ta đều không cảm thấy mất mặt, mấy người lại lo gì?” Lương Mục Trạch híp mắt, cười lạnh nói: “Có phải mấy người thấy chưa có đủ mặt mũi, muốn cho Liên Trưởng nhóm chúng ta ấy người thêm thể diện?”

Lương Mục Trạch từ nhỏ lớn lên ở thủ đô, không thích nói chuyện, không có nghĩa là không nói lời nào, nếu anh nói thật lên, có thể khiến người ghen chết.

“Ai u, cậu nói đầu óc tôi sao chậm thế, sao lại không nghĩ tới, nói đi, mấy người muốn tôi dọn dẹp tiểu tử này thế nào?” Chu Vĩ đang nói hưng phấn, chợt lóe lên ý tưởng, “Nếu không, mấy người thử tỷ thí với cậu ấy đi?”

Đoạn Chí Thanh từ chối, trầm mặt đặc biệt nghiêm túc nói: “Như vậy sao được, truyền đi rất mất mặt mũi, khi dễ người trẻ tuổi.”

“Cậu là sợ thua truyền đi mất mặt à?” Không chờ bọn họ phản bác, Chu Vĩ bắt đầu bày ra đánh cuộc giống Hà Quân vừa rồi, nói: “Xế chiều hôm nay ra bãi bắn bia phân cao thấp, nghe đều có phần, ai thua thì mời khách, tiền đánh bạc xem là của công, còn dư lại ai thua thì bù thêm, chúng ta cùng nhau ăn.”

Vốn chỉ có hai ba người khách bác Lương Mục Trạch và Chu Vĩ, tất cả còn lại đều chế giễu, nghe nói ai thua thì mời khách, những người này càng hăng say hơn, không khí càng ngày càng tăng vọt, tất cả mọi người trong phòng họp đều hận không thể tuôn qua.

Đoạn Chí Thanh và Hà Quân nhìn tình huống có vẻ không tốt, rõ ràng bất lợi đối với mình, đứng ở trên đầu sóng, không thể quay đầu lại, biết rõ so với Lương Mục Trạch, vô luận từ đánh lộn, việt dã, xạ kích, lặn xuống nước, leo núi, không có mục nào chiếm ưu thế, nhưng vẫn nhắm mắt đồng ý. Dù sao thua không mất mặt, nhiều lắm là mất tiền, nếu giống Lương Mục Trạch, vậy người người đều là lính đặc biệt rồi, berets (nón đen của binh đặc chủng) cũng không hấp dẫn người như vậy.

Không khí cả phòng đang HIGH, Thượng tá trung niên giảng bài cho bọn họ đang bưng cái ly kẹp cuốn sách đi vào phòng họp, thật xa đã nghe thấy động tĩnh trong phòng này, người của này ban khác cũng tới tham gia náo nhiệt.

“Nói cái gì hăng say vậy?”

Thanh âm này giống như tiếng chuông trong phòng họp, mọi người tán loạn như chim như thú, mau ngậm miệng thu hồi nụ cười ngồi trở lại vị trí của mình.

Thượng tá thổi bọt lá trà, khê nâng mí mắt, “Sao đều câm rồi? Vừa rồi không phải lớn tiếng lắm sao, thảo luận cái gì nói nghe một chút, cả lầu học bổ túc này đều là thanh âm của mấy người.”

“Báo cáo, chúng tôi đang thảo luận vấn đề huấn luyện quân sự buổi chiều.”

“Hả?” Thượng tá nhú mày, dáng vẻ rất có hứng thú, “Nói nghe một chút.”

Chu Vĩ đứng lên, hơi đắc ý nói: “Có vài người không phục đồng chí đại đội đặc chủng, nói muốn tỷ thí một chút.”

“Như vậy à, vậy thì tốt lắm” Thượng tá liếc mắt liền nhìn thấy Lương Mục Trạch hết sức dễ thấy trong đám người, “Tiểu Lương à, đều là người mình, đối đãi đồng chí của mình phải có ôn hòa giống như mùa xuân, chớ xuống tay quá nặng, ngày mai còn phải đi học đấy.”

Thượng tá nói rất nghiêm chỉnh, nhưng người trong phòng hội nghị đều cười ầm, trong đôi mắt của Lương Mục Trạch cũng đầy nụ cười.

“Báo cáo đồng chí thượng giáo, không thể thiên vị.” Đoạn Chí Thanh đứng lên, nói như có chuyện lạ.

Thượng tá như có điều suy nghĩ, “Thiên vị sao? Tốt lắm, các đồng chí không nên nản chí, thắng bại là chuyện thường binh gia, thức ăn của bọn họ như quân khuyến, người bình thường chúng ta không thể so sánh.”

Không khí vì một câu này của thượng giáo mà càng thêm tích cực, đồng chí Thượng tá vỗ vỗ cái bàn nói: “Chuyện buổi chiều buổi chiều giải quyết, đừng làm cả lầu học bổ túc đều là tiếng kêu của mấy người, ngộ nhỡ gọi cả những cấp trên tới đây, buổi chiều tôi cũng phải chạy 5 cây số hạng nặng giống các cậu, không có lợi. Mới vừa rồi nói đến nơi nào rồi hả?”

“Báo cáo, 5 cây số hạng nặng, không có lợi.” Giống như là biết tính tình của Thượng tá tốt, vẫn có người không nhịn được nói giỡn.

“Ồ đồ.” Thượng tá trừng mắt liếc anh một cái, bắt đầu nói về những khóa chính trị, quân sự... khiến người buồn ngủ.

Sau giữa trưa, mặt trời phơi mỗi một tấc đất đến tái nhợt, giống như chưng chín cả vùng đất. Qua lúc nghỉ trưa, lão binh nhiều năm, lại giống như lính mới binh nhì, mặc nguy trang, cả đường kêu khẩu hiệu, nện bước chính tề vào sân huấn luyện.

Huấn luyện quân sự này, cũng chỉ là tượng trưng, tập thể chạy 10 vòng uanh sân huấn luyện xong, giải tán tự do hoạt động. Hơn phân nửa đám người rảnh rỗi núp ở dưới cây đại thụ tránh ánh mặt trời, nửa còn lại chạy đến bãi bắn bia xem náo nhiệt.

Ở bãi bắn bia có cái bia, bộ súng, súng lục, đạn, thậm chí là chai bia rỗng, đầy đủ mọi thứ, có mấy chiến sĩ canh giữ ở bãi bắn bia, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

“So thế nào?”

“Chúng tôi không khi dễ cậu, chọn một cái, Hà Quân, lên.” Đoạn Chí Thanh đẩy Hà Quân không hề phòng bị một cái, tiếp đó mình lui về phía sau hai bước.

Hà Quân bị đẩy lên trước lão đảo một cái, ánh mắt có thể hung hăng xé người bỏ đá xuống giếng ra. Anh đã bị đẩy ra, không thể nào lại lui về, sự kiêu ngạo của quân nhân không cho phép anh gờ tay đầu hàng khi đối mặt thời điểm khó khăn.

Chu Vĩ ngậm một chiếc lá trong miệng chậm rãi đi tới đây, trên mặt mang nụ cười tiểu nhân đắc chí, Đoạn Chí Thanh nói anh cười nữa thì nếp nhăn trên mặt có thể ép chết một con trâu.

Hà Quân đang so khẩu súng, sắc mặt nghiêm túc, so súng rồi lại nhìn cái bia, loay hoay loay hoay, lại nhìn cái bia. Chu Vĩ đứng bên cạnh anh nhìn nửa ngày, Hà Quân căn bản không thêm để ý đến anh.

Nhìn lại Lương Mục Trạch, tiểu tử kia cứ nhiên ngồi dưới cái cây hóng mát, không có chút khẩn trương. Tâm tình Chu Vĩ thật tốt, cọ qua nói: “Cậu cứ làm dáng đi, cho người ta một chút mặt mũi.”

Lương Mục Trạch ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn bầu trời một chút, không nói lời nào.

“Tiểu tử, không thể nói như rồng leo, làm như mèo mửa, tôi đặt lớn lắm, ngộ nhờ cậu thua, chị dâu cậu sẽ lột da của tôi, những người này, bọn họ không phải là người, là gia súc cậu biết không? Bắt được cái gì liền liều mạng ăn ngay.”

“Ừ.”

“Ừ cái gì hả?”

Lương Mục Trạch tiếp tục ngược đầu, chậm rãi khạc ra hai chữ, “Có gió.”

“Có gió? Có gió thì làm phiền cậu bắn súng rồi hả?”

“Sợ bọn họ ngược tay, coi em như cái bia.”

Người ngồi bên cạnh hóng mát bắt đầu bật cười, Chu Vĩ toét miệng cười ngây ngô, trong lòng cảm thấy thật vui. Lương Mục Trạch kéo kéo mũ ngụy trang trên đầu, vỗ vỗ bắp đùi đứng lên, đi tới giữa bãi bắn bia. Cầm một cây súng trường 95 lên, nạp đạn, lại cầm một cây súng lục kiểu 92 vào bỏ súng bên hông.

Chờ bắt đầu. Hà Quân dương dương mặt về phía Lương Mục Trạch, “Cậu trước.”

Lương Mục Trạch không cự tuyệt, khởi điểm nhướng mí mắt đi tới. Tất cả mọi người đứng lên, ngược đầu híp mắt, để mình nhìn rõ ràng hơn, không bỏ qua chút điểm nhỏ.

“Đợi chút.”

Tiểu chiến sĩ phát lệnh lập tức vung lá cờ, miệng cũng mở ra, lời đến khóe miệng lại bị nuốt trở vào.

“Vậy thì anh trước đi.” Lương Mục Trạch nói.

“Người trẻ tuổi, cậu trước, ha ha.” Hà Quân cười khan, anh nghĩ, có thể kéo một lát thì một lát, hơn nữa anh cũng muốn xem bản lĩnh của vị thần súng này rốt cuộc như thế nào.

Lương Mục Trạch không hề từ chối nữa, gờ súng lên đứng thẳng tắp, không có chút tư thế chuẩn bị.

Tiểu Chiến sĩ gờ lá cờ lên, lại để xuống, nói với Lương Mục Trạch: “Sếp, ngài không làm chuẩn bị à?”

“Phát lệnh đi.”

Tiểu Chiến sĩ nuốt nước miếng, gật đầu, giương cờ, hạ lệnh.

Trong nháy mắt cờ rơi, Lương Mục Trạch nhanh chóng cầm súng bắn ba phát “đoàng đoàng đoàng”, tiếp đó nhanh chóng di động tới phía trước, nhào tới trước, lại “đoàng đoàng đoàng”. Rồi lưu loát lật người đứng dậy từ dưới đất, ghì súng vừa chạy vừa bắn, cuối cùng, lật qua, quỳ một chân trên đất, một tay cầm súng, liền bắn ba phát. Bắn nhanh kết thúc.

Thật ra thì bắn nhanh, là khóa mà bộ đội trình sát chuẩn bị, những thứ này thật sự đối với Lương Mục Trạch mà nói chỉ là bữa sáng, chứ chưa thể là một bữa ăn ngon. Động tác của anh tiêu chuẩn, bản lĩnh lưu loát phản ứng nhanh chóng, các vị vây xem nhìn mà sửng sốt, bởi vì động tác của anh quá nhanh.

Hai chiến sĩ chạy bộ đến trước cái bia, nhìn chằm chằm cái bia hồi lâu, Chu Vĩ ở chỗ này không kịp đợi kêu: “Ấp trứng à? Nhanh lên một chút.”

Một chiến sĩ không xác định nói: “Báo cáo, chỉ có một lỗ súng ở đây.”

12. Chương 12

Nghe những lời này, Chu Vĩ lập tức ngu mặt. Sự căng cứng trên mặt Đoàn Chí Thanh và Hà Quân nháy mắt tan ra, lại đặc biệt hăng hái ngượng ngùng cười, dù sao chuyện bỏ đá xuống giếng, không thể duy trì rõ rệt.

Lương Mục Trạch tự nhiên để súng xuống, lấy đạn ra, giống như “Chỉ trúng một súng” không phải anh.

Chu Vĩ “Phụt” một tiếng, phun cành liễu ngậm trong miệng ra, hùng hùng hổ hổ chạy tới, đẩy chiến sĩ kẻ bên ra. Cừ thật, đúng là chỉ có một lỗ thủng này, nhưng tất cả đạn đều xuyên qua lỗ thủng này.

“Ha ha, ha ha lão Đoàn, mẹ nó mau mời lão tử ăn cơm, người nghe ở đây đều có phần.”

Nụ cười của Hà Quân cứng đờ, để súng xuống vội vàng chạy tới, những người vây xem cũng nhanh chóng di động về phía cái bia, trong nháy mắt, cái bia bị vây ba tầng trong ngoài

Mọi người vây trước cái bia thao thao bất tuyệt, cái gì cũng nói, vào lúc này một nhóm người đều không ngại bị mặt trời phơi.

Chu Vĩ đắc ý, giống như bản thân chính là tay súng thần, “Thế nào? So hay là không so.”

“Còn so cái gì nữa, không phải đều như nhau.” Hà Quân tháo bao tay ra, trên mặt mặc dù có chút không nhịn được, nhưng vẫn nguyện thua cuộc.

“Được rồi, mấy anh thua, tối nay làm ông chủ, nguyện ý mời tất cả mọi người tới, cam đoan đủ bánh bao.” Đoàn Chí Thanh cũng không phản bác gì nữa, thật ra thì anh vốn cũng không có ác ý, huấn luyện quân sự vốn phải buồn tẻ vô vị, bị bọn họ hô hào như thế, không phải không khí tăng rất cao sao?

Phó Tư Lệnh quân khu và những người lãnh đạo trực thuộc đơn vị quân khu đều đi họp, bàn bạc kế hoạch huấn luyện ở quân khu, cùng đối mặt một vài vấn đề, Phó Tư Lệnh truyền đạt một ít tinh thần ở quân khu và quốc gia với mọi người. Đại đội đặc chủng cũng trực thuộc quân khu, cho nên đại đội trưởng Đồng Chí Cương cũng ở trong đó.

Thường ngày đến quân khu họp, đều là công việc của Lý Chính Ủy, Đồng Chí Cương cảm thấy một nhóm người ngồi chung một chỗ để họp, không khí trầm lắng, không chút thú vị. Họp xong, vấn đề nên giải quyết vẫn chưa giải quyết, tương đương với đưa thời gian có hạn vào trong cuộc đời lãng phí vô hạn.

Phó Tư Lệnh thấy mỗi lần đều là Lý Chính Ủy đi họp, cũng biết những suy nghĩ trong lòng Đồng Chí Cương, sau khi hội nghị lần trước chấm dứt, nêu đích danh bảo Đồng Chí Cương lần sau vô luận như thế nào cũng phải đến, dù là trời gô, cũng phải trời tới đây, ông cũng không tin không trị được một Đồng Chí Cương.

Đồng đại đội trưởng từ khi hội nghị bắt đầu, liền bắt đầu ngủ gà ngủ gật, không có nổi chút tinh thần, thật vất vả nhìn đến hội nghị khô khan kết thúc, vốn tưởng rằng đau khổ đến đây chấm dứt, ai biết Phó Tư Lệnh còn không thả người.

“Hai ngày nay quân khu chuẩn bị học bổ túc cho cán bộ, nghe nói buổi chiều bọn họ có tranh tài.”

Đồng Chí Cương ngáp một cái, có thể đầu gối chứ, chỉ có xạ kích, chướng ngại, việt dã, đuổi bắt.

“Các vị không gấp chứ? Cùng tôi đi xem một chút.”

Không có thời gian cũng không dám cự tuyệt, đại lãnh đạo đã lên tiếng, bọn họ chỉ có thể đi theo. Đồng Chí Cương cuối đầu, là người cuối cùng đi ra phòng họp.

Lão Mạnh đoàn trưởng đoàn pháo binh ở ngoài cửa chờ Đồng Chí Cương, nhìn anh ngáp liên tục đi ra khỏi, bật cười nói: “Thật vất vả mới thấy anh đến họp một lần, lại giống như uống phải thuốc ngủ.”

“Quá nhàm chán, nói đi nói lại chỉ mấy câu này, không có ý nghĩa.” Đồng Chí Cương vươn vươn lưng mỗi.

Hai người cứ như đi dạo, chậm rãi đi về phía trước. Tất cả xe bộ đội đã chuẩn bị tốt, đang chờ, Phó Tư Lệnh cũng lên chiếc Audi phía trước nhất. Lão Mạnh vội vàng chạy về phía trước mấy bước, nắm chặt thời gian lên xe, nhưng Đồng Chí Cương vẫn tỏ vẻ miễn cưỡng, chậm chạp lên xe.

Khi bọn họ đến sân huấn luyện, vừa lúc Lương Mục Trạch bắn xong, mọi người hưng phấn vây quanh cái bia vừa nói vừa cười, thảo luận cái gì đó.

Chiến sĩ trẻ canh giữ ở cửa sân huấn luyện nhìn thấy nhiều vị lãnh đạo, vội vàng đứng nghiêm chào.

Phó Tư Lệnh chấp tay sau lưng, hí mắt nhìn sân huấn luyện, hỏi chiến sĩ trẻ nói: “Bên trong làm gì đấy?”

“Báo cáo Phó Tư Lệnh, bọn họ đang tranh tài.”

“Ai với ai?”

“Lương doanh trưởng cùng Diêu doanh trưởng.”

“A” Phó Tư Lệnh gật đầu, “Ai thắng?”

“Lương doanh trưởng thắng, mỗi phát đạn đều bắn trúng cùng một vị trí, trên cái bia chỉ có một lỗ thủng.” Động tĩnh trong sân bắn đã được chiến sĩ trẻ dựng lỗ tai lên lắng nghe, có thể bắn nhanh tới nông nỗi xuất thần nhập hóa như vậy, thật là thần.

“Đồng Chí Cương đâu?” Phó Tư Lệnh lắc lắc thân thể tìm người.

“Đến.” Đồng Chí Cương từ phía sau đi chậm tới trước mặt Phó Tư Lệnh, “Thế nào?”

Phó Tư Lệnh đen mặt lại trừng anh, “Không nghe cậu ta nói sao? Lính của cậu thắng.”

“Hi, thắng thì thắng thôi. . .” Đồng Chí Cương vừa định nói, việc này thì có gì, nếu cả mấy người này cũng không thắng được, Lương Mục Trạch này không tiếp tục ở đại đội đặc chủng được rồi, mà phải trực tiếp chạy về nhà trồng trọt. Nhưng nhìn bộ dạng Phó Tư Lệnh, giấu lại một nhóm người sau lưng, trong sân bắn có không ít người ra từ đoàn của họ, nếu như thực nói như vậy thì không quá phúc hậu. Vì vậy giọng điệu mềm đi rất nhiều, “May mắn may mắn.”

Phó Tư Lệnh nhìn anh cười lạnh, “Hừ, tiểu tử cậu cũng biết khiêm tốn? Vậy cậu cũng biết nói chuyện, đi vào xem một chút đi.”

Đồng Chí Cương gãi gãi đầu, lão Lý nói với anh, trong lòng không phục tùng, ngoài miệng cũng không thể nói, như vậy có thể tiết kiệm không ít phiền toái.

Không biết là ai nhìn thấy những người lãnh đạo trước, kêu một câu “Phó Tư Lệnh.”

Những người khác, hóng mát, nói chuyện, vội vàng chạy tới tập họp chung một chỗ. Lương Mục Trạch lạ có cùng ý định với Đồng Chí Cương, vùi ở sau cùng.

Người phụ trách cả đội chào Phó Tư Lệnh. Phó Tư Lệnh đáp lễ, “Nghỉ.”

“Vâng”

Trên dưới một trăm người, mặc đồ rằn ri và nón rằn ri giống y nhau, nếu muốn từ nơi này tìm người, thật là không dễ dàng. Phó Tư Lệnh nhìn hồi lâu, vẫn chưa tìm được Lương Mục Trạch.

“Ai, doanh trưởng của người đâu?”

“Đó.” Đồng Chí Cương chỉ chỉ cho Phó Tư Lệnh, ở hàng sau cùng.

Phó Tư Lệnh châm chọc: “Không hổ là lính Đồng Chí Cương huấn luyện ra, đều thích trốn ở góc phòng. Thế nào? Cho là làm chuyện xấu như vậy sẽ không ai biết hả?”

Trên gương mặt đen của Đồng Chí Cương có vẻ xanh lá, không phản bác được.

“Lương Mục Trạch.” Phó Tư Lệnh chợt mạnh mẽ hô một tiếng.

“Đến.”

“Chạy bộ ra khỏi hàng.”

“Vâng”

Lương Mục Trạch từ phía sau cùng, chạy đến trước mặt lãnh đạo, đứng nghiêm chào, động tác lưu loát làm liền một mạch.

“Nghe nói hôm nay biểu hiện xạ kích rất tốt?”

“Báo cáo Phó Tư Lệnh, may mắn mà thôi.”

Phó Tư Lệnh chỉ vào Lương Mục Trạch rồi nói với Đồng Chí Cương: “Vừa nhìn là biết lính của cậu, cá tính y như nhau, ngoài miệng nói lời dịu dàng, giọng điệu lại không hề mềm, trong mắt đại đội đặc chủng của mấy người còn có thể chứa được người nào?”

Tất cả những người lãnh đạo quân khu, nghe lời này đều hơi đắc ý, luôn bị đại đội đặc chủng đè trên đầu mình, trang bị thức ăn dãi ngộ mọi thứ không bằng người ta, cúp khen ngợi cũng bị đại đội đặc chủng lĩnh về, trong lòng dù phục tùng cũng ít nhiều hơi khó chịu, hôm nay xem như thở ra.

“Ha ha sao lại nói vậy, ngài là lãnh đạo lớn, dù nói thế nào cũng phải để Phó Tư Lệnh ngài ở trong mắt.” Đồng Chí Cương luôn giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo khi gặp chuyện này, anh cũng không thể quá phạm, chọc phải lãnh đạo trực thuộc, sẽ có tai nạn “bày ra ngay”.

“Được rồi, đừng lấy tâm địa gian xảo của cậu đến lừa dối tôi.” Phó Tư Lệnh lại chuyển qua nói với Lương Mục Trạch: “Cậu nói cậu thắng là bởi vì may mắn?”

“Vâng” Lương Mục Trạch không kiêu ngạo không tự ti nói.

“Tốt, vậy hãy cho tôi xem, là may mắn thế nào.”

Lãnh đạo lên tiếng, một thiếu tá nhỏ như anh chỉ có thể phục tùng. Đoàn người Phó Tư Lệnh đi tới dưới cây đứng ngay ngắn, chịu uy lực của ánh mặt trời, híp mắt nhìn Lương Mục Trạch ở giữa bãi bắn bia.

Nhóm thiếu tá chụm đầu ghé tai cũng tản ra, dọn ra chỗ rộng rãi cho Lương Mục Trạch dùng.

Đồng Chí Cương nhìn chung quanh, ngoắc gọi mấy chiến sĩ trẻ tới, rỉ tai mấy câu với bọn họ, nhóm chiến sĩ trẻ nhanh chóng phân tán đi.

Tất cả mọi người đang suy nghĩ Đồng Chí Cương muốn làm gì, đều cho rằng Lương Mục Trạch sẽ tái diễn cách bắn súng thật nhanh vừa rồi, không nghĩ tới, dưới sự bố trí của Đồng Chí Cương, lại biến thành một lần rung động khác.

Đồng Chí Cương bảo hai chiến sĩ mỗi người ôm một thùng vỏ chai, đưa lưng về phía nhau, đứng ngay ngắn. Bắt đầu phát lệnh, hai người bọn họ chia ra hai hướng đồng tâm nhắm bình, liên tục không gián đoạn. Bởi vì được phương hai người quăng khác nhau, bình sẽ kéo ra cự ly rất lớn ở không trung. Nói cách khác, nếu như Lương Mục Trạch phản ứng hơi chậm, hoặc là bắn lệch chút, sẽ được cái này mất cái khác, một bước theo không kịp sẽ luôn theo không kịp.

Từ đầu đến cuối, Lương Mục Trạch không có mở miệng nói một câu, mặc cho Đồng Chí Cương ra vấn đề khó khăn cho anh, hơn nữa tất cả đều nhận. Các chiến sĩ vào vị trí xong, anh cũng lắp đạn xong, lên cò, một tay giơ súng lên, tay trái rũ xuống một bên, bên hông kẹp súng lục, vẫn không có chút động tác chuẩn bị.

Đồng Chí Cương nhìn quanh người một lát, tất cả vào vị trí, đi tới bên cạnh Lương Mục Trạch vỗ lưng của anh nói: “Mặt mũi của lão tử đều bị cậu nắm trong tay, nếu dám ném mặt lão tử xuống đất, anh sẽ vặn đầu cậu xuống móc vào chùm chìa khóa treo ở lưng quần.”

Uy hiếp của anh, đối với Lương Mục Trạch mà nói không có chút lực, Lương Mục Trạch không để ý anh, nhìn cũng không nhìn anh một cái.

Phía trước Lương Mục Trạch, là hai chiến sĩ mặc đồ rằn ri. Nhưng anh nhớ, lão Đồng gọi tới bốn người, không phải hai. Xem ra, sẽ không để anh dễ dàng vượt qua kiểm tra như vậy.

Không cho anh nghĩ nhiều, phát cờ lệnh. Hai chiến sĩ không chút nào hàm hồ ném bình lên không trung, tay trái tay phải cùng sử dụng, một rồi lại một, vẽ ra đường vòng cung trên bầu trời.

Lương Mục Trạch giơ súng, làm như không cần nhắm ngay, nổ súng đoàn đoàn về phía không trung, kèm theo tiếng súng vang, là thanh âm vỡ vụn trên không của bình, bình đều hóa thành mảnh vụn trên không trung, giống như hoa “Nở rộ”.

Cái gọi là mắt thấy sáu đường, tai nghe tám hướng, tinh thần tập trung cao độ chính là giống như Lương Mục Trạch nhìn bình bay trước mắt, mà ánh mắt vẫn còn quét nhìn chung quanh mình.

Quả nhiên, không trung cách bên trái anh 50 thước rưỡi, chợt có mấy cái bình bay ngang trời, Lương Mục Trạch sớm có chuẩn bị không chút do dự, tay phải vẫn nâng súng trường, tay trái đã móc súng lục ra, giơ lên, nổ súng.

Khi tất cả bình tĩnh lại, các chiến sĩ ném bình xong rồi, còn ngây ngốc nhìn giữa không trung. Mọi người trong bãi bắn bia, đều sững sốt nhìn, đều hồi tưởng lại một màn vừa rồi.

Lương Mục Trạch đứng ở giữa bãi bắn bia, không nhúc nhích, khẽ cúi đầu, chân mày nhíu chặt, làm như đợi thêm cái gì, vừa tựa như nghe cái gì.

Anh đột nhiên ngừng đầu xoay người, thời điểm thân thể vẫn chưa hoàn toàn quay tới, anh đã giơ tay trái lên cao, mọi người theo động tác của anh cùng nhau quay đầu lại, thấy, chỉ có mảnh thủy tinh bể màu xanh lá ở giữa không trung.

Lần này, là thật kết thúc. Bãi bắn bia vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Động tác của anh tiêu chuẩn, phản ứng nhanh chóng, hơn nữa bắn cũng nhanh, mọi người đều tâm phục khẩu phục đối với anh. Phó Tư Lệnh cũng vỗ tay cùng tất cả mọi người, cũng phát ra tiếng cười sảng lạng. Quân khu nhiều năm qua tập trung bồi dưỡng nhóm bộ đội chiến đấu đặc biệt này, tinh lực và tài lực tổn hao trên người họ cũng không có lãng phí vô ích. Mặc dù đặc chủng tác chiến ở Trung Quốc bắt đầu chậm hơn nước ngoài mấy năm, nhưng ông thủy chung tin chắc, bộ đội đặc chủng Trung Quốc, sớm muộn gì có một ngày có thể xưng bá thế giới.

Đồng Chí Cương không biến sắc đứng ở bên cạnh Phó Tư Lệnh, thật ra thì trong lòng anh sớm vui mừng nở hoa, chỉ là giả làm bộ khinh thường, giữ dáng vẻ đại đội trưởng của mình không chịu buông xuống.

Hạ Sơ và bác sĩ ở phòng thuốc bệnh viện cùng đến sư bộ điều chế một số thuốc cần dùng, bởi vì kỳ này tăng không ít thuốc cho nội tạng, cho nên bệnh viện phái Hạ Sơ tới điều hòa dung lượng, tránh xảy ra sai lầm.

Kiểm tra xong, được sĩ sư bộ đặc biệt nhiệt tình nhất định đưa bọn họ đến cửa, cũng mời họ đi thăm sư bộ. Hạ Sơ buồn bã muốn chết, giữa ngày hè, có xe không ngồi nhất định đi bộ, trên đầu là mặt trời mạnh mẽ, mảnh đất dưới chân lại như có thể xuyên qua để giày, nướng chín chân, đây không phải là đầu óc có bệnh sao?

Trên đường vừa đúng đi qua bãi bắn bia, Hạ Sơ chán đến chết nhìn nhóm người lỏng lẻo hùng dũng trong bãi bắn bia. Hơn nữa rõ ràng nhìn thấy một bóng dáng, đứng sững ở giữa bãi bắn bia, như thể nào bắn hết bình rượu từ bốn phía. Cả người cô hoàn toàn ở trong khiếp sợ.

Đi bộ đội mà chưa xem bắn súng, là không thể nào, nhưng nghịch súng như vậy thì lại là lần đầu tiên nhìn thấy. Bởi vì khoảng cách hơi xa, cô chỉ có thể nhìn thấy hình dáng sơ lược của người kia, căn bản không xem rõ diện mạo, huống chi còn đội mũ rằn ri.

Nhìn khiếp sợ, không phải mình cô, hai bác sĩ khác bên cạnh cũng giương mắt mà nhìn. Thanh âm của bác sĩ sư bộ đường như rơi rạc: “Vị này phải là Lương Mục Trạch.”

Kết ~ đầu óc Hạ Sơ trong nháy mắt kẹt rồi. . . . Chỉ có thể mắt càng mở càng lớn, cô muốn cố gắng nhìn rõ mặt người kia, nhưng cự ly quá xa, mặt trời quá độc, trên người anh như có vòng sáng, khiến cô nhìn không rõ lắm. Ngược lại khí chất đặc biệt trên người anh vẫn còn, vừa xa cách vừa lạnh lẽo. Cô cảm thấy, bên cạnh anh nhất định thật lạnh.

13. Chương 13

Lương Mục Trạch và Hạ Sơ đã bình yên chung sống mấy ngày, hoàn hảo Hạ Sơ kịp thời tìm về may mắn, không còn xảy ra chuyện khiến cô không ngóc đầu lên được.

Ngày thứ hai “Ở chung”, Hạ Sơ còn nhớ rõ trong nhà không chỉ có mình cô, thời điểm nấu cháo, còn cố ý thêm một chén nước, nhưng bạn học bằng sơn mặt đen đó, không trở về nhà ăn cơm, cũng không có nói một tiếng, lãng phí lương thực một cách vô ích. Sau Hạ Sơ liền hung dữ nghiêm khắc nói không trở về nhà ăn cơm tốt nhất nói ra, tránh cho lãng phí lương thực quốc gia. Dĩ nhiên, nơi này cũng bao gồm chính cô.

Buổi tối Lương Mục Trạch bị lôi đi, không trở về nhà ăn cơm là chuyện ván đã đóng thuyền. Mà Hạ Sơ, bởi vì nhiệm vụ phỏng vấn của Mễ Cốc ở Nghiêm Châu trên cơ bản đã kết thúc, cô phải ngồi máy bay buổi tối trở về thành S, Hạ Sơ liền đi tiễn cô.

Rõ ràng hai người không hề có quan hệ, lại cứng rắn chen chúc chung một mái nhà cùng ăn cùng ở, không được tự nhiên là luôn có. Tỷ như, Hạ Sơ cũng đã không thể tùy tiện tiện chỉ mặc một cái áo sơ mi lớn xuyên qua từng cái gian phòng trong nhà, còn phải thời khắc xác định mình mặc đồ có thỏa đáng không, tránh cho tạo ra chuyện bàn tán.

Mễ Cốc và Hạ Sơ cùng nhau ăn bữa tối, Hạ Sơ hoàn toàn biến Mễ Cốc thành thùng rác, để cho cô đổ ra tất cả bất mãn trong lòng, đổ rác xong, Hạ Sơ trước sau như một khuyên cô đổi công việc, lấy được luôn là lời cự tuyệt mạnh mẽ của Mễ Cốc.

Một đêm, Hạ Sơ không có nói ra những chuyện có liên quan với Lương Mục Trạch, giống như người này không tồn tại, trên thế giới không có một người khiến cô sống trong sự câu nệ như thế.

”Kỳ quái, tại sao cả buổi tối cậu đều không nói đến ‘bạn ở chung’?”

“Tại sao phải nói về anh ta?”

Mễ Cốc nâng cằm lên, dùng ánh mắt rất tìm tòi nghiên cứu nhìn Hạ Sơ, “Không đúng, đối thành trước kia, có chuyện gì không hài lòng cậu đều blah blah blah nói không ngừng với mình, chẳng lẽ cậu đã quen?”

“No, không phải quen, mà là xem anh ta không tồn tại.”

“Vậy sao?” Mễ Cốc cười rất mập mờ, “Mình thấy không giống.”

Hạ Sơ để đũa xuống, “Nếu như cả buổi tối mình đều nói về Lương Mục Trạch, cậu sẽ nói toàn bộ ý định của mình đều đặt trên người anh ta, không phải có ý tứ ối ối với anh chính là mưu đồ bất chính đối với anh. Hiện tại mình không nói một câu về Lương Mục Trạch, cậu lại nói mình đã quen với anh ta.” Cô nhướn mí mắt, tỏ vẻ không chịu được.

“Người ta còn không phải quan tâm cậu sao, sợ một mình cậu ở chung với người đàn ông trẻ tuổi nhiệt huyết, kèm không được. . . . Không đúng không đúng, nói sai rồi sai rồi, là sợ anh ta mưu đồ bất chính đối với cậu. . . .” Bị bức bách dưới ánh mắt của Hạ Sơ, Mễ Cốc vội vàng đổi lời nói.

“Mau chóng ăn cơm, nói thêm gì nữa coi chừng đuối không kịp máy bay.”

“Không kịp thì không kịp, cùng lắm thì cậu nuôi mình.”

“Không nuôi nổi, không có tiền.”

“Ki bo” Mễ Cốc dùng chiếc đĩa đảo cái đĩa của mình, “Nuôi nổi Lương Mục Trạch lại không nuôi nổi mình, không chỉ là ki bo, còn thấy sắc quên nghĩa.”

Hạ Sơ dùng ánh mắt như điện cao thế, hung hăng giết chết Mễ Cốc N lần.

Cô nuôi Lương Mục Trạch? Ha, lời này thật cũng không sai bao nhiêu, dù sao tất cả mọi thứ trong nhà, đích xác là cô tiêu tiền. Chỉ là, nếu như lời này rơi vào trong lỗ tai Lương Mục Trạch, anh có thể xách cô ném ra ngoài hay không?

Xong một bữa cơm, Lương Mục Trạch uống cỡ một cân rượu trắng. Nói gì hôm nay anh là nhân vật chính, mọi người đều không ngừng rót rượu vào ly anh. Người từ quân khu ra, uống rượu đặc biệt thành thật, cho bao nhiêu uống bao nhiêu, bọn họ vẫn luôn làm theo một câu nói là tình cảm sâu, cạn một hớp.

Cũng may gien di truyền của Lương Mục Trạch tương đối khá, hơn nữa khi còn bé đi theo những người trẻ lên uống rượu không ít, cho nên hết một cân, anh vẫn còn rất thanh tỉnh, chỉ là đầu choáng váng hơi chóng mặt.

Uống rượu tự nhiên không thể lái xe, hiện tại kiểm tra rượu đặc biệt nghiêm, ngộ nhỡ bị kiểm tra ra độ cồn cao, không nói chuyện khác, chỉ nhìn bộ quân trang anh mặc trên người, thì hậu quả chính là đời này anh khỏi phải tính toán lẫn lộn ở quân khu tiếp nữa rồi.

Hạ Sơ đưa Mễ Cốc về đến nhà xong, đã gần mười giờ 30', trong nhà vẫn trống rỗng, không có Nhị Miêu, cũng không có Lương Mục Trạch. Nhị Miêu của cô ở trung tâm vật nuôi, cách thủy tinh đáng thương nhìn ngoài cửa sổ. Hai người bọn họ đã thảo luận tốt trước đó, người nào về nhà trước thì đi đón Nhị Miêu về. Thật ra thì không tính là thảo luận, là Hạ Sơ làm mặt dày yêu cầu.

Bị ánh mắt buồn bã của Nhị Miêu nhìn, lòng Hạ Sơ tràn đầy áy náy, trừ áy náy, vẫn là áy náy.

Dì trung niên ở trung tâm vật nuôi cười kêu Hạ Sơ, “Hôm nay hai người đều rất bận à, trễ như thế mới đến đón Nhị Miêu.”

Hai người? Người nào? Cô và Lương Mục Trạch? Buồn cười.

“Ngài đừng hiểu lầm, chúng tôi không phải hai người.”

“Không phải sao? Tôi thấy hai người đều là quân nhân, dáng dấp thật là có tướng vợ chồng đấy.”

“Thật không phải, chỉ là muốn chung nhà, ha ha, ngài suy nghĩ nhiều, ha ha. . .” Hạ Sơ lúng túng đáp lại.

Hạ Sơ cũng thật khôi hài, ai sẽ tin tưởng tại chung cư một tắc đất tắc vàng này, lại có người cùng muốn chung nhà? Có tiền như thế, tại chung cư khác có thể ở một căn ba phòng mà?!

Nhiều ngày nay Hạ Sơ vẫn an ủi mình, hai người bọn họ chỉ là người xa lạ ở cùng một chỗ mà thôi, người khác muốn chung nhà cũng có phòng riêng cho nam và nữ. Nhưng, thật ra người ngoài đều không muốn thế. . . .

Cả người Nhị Miêu trèo ở trước ngực Hạ Sơ, nho nhỏ mềm mềm, lưỡi biếng liếm miệng.

“Nhị Miêu, chúng ta cùng nhau tắm rửa chứ?”

“Meo meo.”

“Nhị Miêu” Hạ Sơ vẩy một ít nước vào trên người Nhị Miêu, “Nhị Miêu, vốn là hai ta có thể cùng nhau tắm uyên ương đúng không?”

“Meo meo.”

“Hai ta có thể cùng nhau ngâm bồn tắm chính, mi nói phải không?”

“Meo meo.”

“Đều là tên mặt than đó, doanh trại bộ đội thật tốt không ở, lại chạy trở về tham gia học bổ túc, chiếm sơn trại của ta, chiếm bồn tắm của ta, còn toàn diện trưng dụng ghế nằm của ta, Nhị Miêu, mi nói có phải anh rất đáng ghét không?”

“” cả người Nhị Miêu ướt chèm nhẹp nằm ở trên người cô, mắt nhìn chung quanh, gian gian tà tà, nhưng không nhìn Hạ Sơ, cũng không phối hợp Hạ Sơ kêu Meo meo.

“Thế nào? Mi cũng phản bội? Sắc mè, uống công tốt với mi thế, tắm không i” Hạ Sơ vốc nước tạt vào trên mặt Nhị Miêu, “Cho mi phản bội phản bội phản bội. . . .”

Nhị Miêu vươn móng trước giương nanh múa vuốt, ngăn cản nước bay tới, mắt nhắm thật chặt, kêu từng tiếng meo meo nức nở.

“Giả bộ đáng thương, đừng tưởng rằng mi đáng thương ta sẽ không làm gì mi, phản bội người, sẽ rút lông của mi hầm thịt nấu canh uống. Đi, dồ nôi.” Nói xong, vớt Nhị Miêu ướt chèm nhẹp từ trong nước ra ngoài, dùng khăn lông chuyên dụng của nó bọc lấy lau khô, đặt nó ở trên bồn rửa tay, lấy máy sấy tóc ra.

“Hừ hừ, biết đây là cái gì không?”

“Meo meo.”

“Đừng có tỏ vẻ khinh thường, vật này không giống trước kia, trước kia mi là mèo của ta, dùng máy sấy tóc, nhưng bây giờ mi làm phản rồi, ta quyết định phết mi, vật này dùng để nhổ lông, biết không? Chính là, dùng nó, trên người mi sẽ không còn lông, ta lại rạch bụng mi ra rồi ném vào trong nôi.”

“Thịt mèo không thể ăn.” Một thanh âm trầm thấp từ cửa phòng vệ sinh truyền tới.

Hạ Sơ còn đang chìm trong sự YY của mình không thể tự thoát ra được, “Ai nói không thể ăn, tôi mạn phép. . . .”

Hạ Sơ chợt không lên tiếng quay đầu lại, , anh trở về lúc nào? ?

Tự mình nhàm chán uy hiếp một con mèo có phải đều bị anh nghe thấy hay không? Có thể hay không. . . .
Mới vừa nói xấu anh cũng bị anh nghe? Khi tắm cho Nhị Miêu, cô cũng mở cửa phòng tắm ra, lúc này hai người chỉ ngăn cách bằng khung cửa, “Nhìn xa”.

“Sao anh trở về mà không có chút thanh âm?”

“Là cô quá chuyên tâm.” Lương Mục Trạch xoa xoa mi tâm, sải bước rời đi.

Trong không khí, có mùi rượu nồng đậm, Hạ Sơ nhíu mày, sấy qua loa cho Nhị Miêu, ôm nó từ phòng vệ sinh đi ra.

Cả người Lương Mục Trạch ngồi liệt ở trên ghế sofa, mắt khép chặt, gò má màu đồng ửng hồng, lỗ mũi cao thẳng, lông mày rậm và cái cằm cứng cáp, anh uống rượu vào vẫn là bộ dạng lạnh băng. Một mùi rượu xông vào mũi, Hạ Sơ để Nhị Miêu dưới đất, tên kia vừa rơi xuống đất, liền tỏ vẻ xun xoe bắt đầu chạy, vèo, không thấy bóng rồi.

Trong đầu của Lương Mục Trạch giống như đang cùng mở ra tám cái máy phát điện, vang lên ong ong không ngừng, cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang xoay chuyển, không ngừng chuyển. Anh đã rất lâu không uống rượu rồi, ở đại đội đặc chủng là tuyệt đối cấm rượu, mặc dù tử lượng của anh không tệ, nhưng kiểm sắc bén hơn, lâu dài không thấy máu, vẫn sẽ gỉ sét.

“Này.” Hạ Sơ đẩy anh.

Lương Mục Trạch rên lên một tiếng.

“Uống ly nước mật ong này đi, giải rượu.”

Lương Mục Trạch mở mắt, nhìn thấy Hạ Sơ, một Hạ Sơ mới vừa giơ một máy sấy tóc uy hiếp một con mèo nhỏ yếu, một Hạ Sơ cho rằng con mèo kia đi theo địch phản quốc.

“Cám ơn.” Lương Mục Trạch nhận lấy cái ly, nắm ở trong tay vuốt vuốt. Chất lỏng màu sáng nhàn nhạt, ở dưới ánh đèn hiện lên trạng thái bán trong suốt. Thật ra thì, anh không thích ngọt.

“Uống đi, không ngọt.” Hạ Sơ biết, anh không thích ăn ngọt, những đồ có đường trong nhà, anh một mực không đụng.

“Ừ.” Lương Mục Trạch bưng cái ly, chăm chú nhìn nửa ngày, làm như cắn răng, uống một hơi cạn sạch một ly nước mật ong. Nước ấm vừa phải, mùi vị xác thực không phải rất ngọt rất ngán, nước mật ong vào miệng như tơ lụa, theo cổ họng trượt vào trong dạ dày, cảm giác nóng hừng hực trong dạ dày quả nhiên đã khá nhiều.

Hạ Sơ nhớ tới, trong tủ lạnh còn có dưa hấu hôm qua còn dư, hình như nghe nói, người uống rượu quá nhiều, cũng muốn ăn chút đồ lạnh lạnh.

Được rồi, cô là người tốt, là một người tâm địa thiện lương.

Cô tháo ra ni lon bọc thức ăn trên dưa hấu, dùng dao găm gọt đi một tầng mất đường khí nhất trên dưa hấu, sau đó cắt ra, thận trọng chia làm tam giác nhỏ, vừa chia vừa nhét vào miệng, liếm liếm ngón tay, bẹp miệng, mùi vị không tệ, ngọt, đường khí rất đủ.

Bưng dưa hấu đã cắt tốt ra ngoài, phát hiện trên ghế sa lon không còn bóng người. Cửa phòng ngủ chính khép lại, Hạ Sơ nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, trong phòng ngủ chỉ mở một cây đèn mờ tối đầu giường, Lương Mục Trạch trong ngày thường nhìn uy phong lẫm lẫm lúc này rất không có hình tượng nằm lì ở trên giường, quân trang màu xanh lá cây vụn vụn không quy tắc trên người anh, người này và tay súng thần buổi chiều căn bản không phải cùng một người.

Hạ Sơ bĩu môi, đi vào đặt dưa hấu ở đầu giường, kéo chăn đắp lên cho anh, đóng cửa lại rồi đi.

14. Chương 14

Trác Nhiên, sau rất nhiều năm lại xuất hiện trước mặt Hạ Sơ, đối với cô mà nói, là một chuyện cực kỳ không muốn đối mặt. Anh từng để lại một khoản sắc thái nồng đậm trong cuộc sống của Hạ Sơ, thời gian đó là trí nhớ trân quý nhất của cô. Mặc dù đã qua rất xưa, hôm nay vén lên một góc, những trí nhớ tốt đẹp kia vẫn khiến cô đau lòng không thôi. Nhưng trí nhớ vĩnh viễn là trí nhớ, chuyện đã thành trí nhớ, cũng không cần phải giữ lại hoặc là làm lại từ đầu.

Trác Nhiên biết địa chỉ bệnh viện và nhà ở của cô, cô làm việc luôn nghiêm túc cẩn thận, anh không dám đến, chỉ có thể canh giữ ở bên ngoài chung cư của Hạ Sơ, chờ “Vô tình gặp được” cô.

Hạ Sơ tan việc rất đúng hạn, thấy một chiếc Camry màu đen ở cửa chung cư, cô căn bản không cảm thấy xe này có gì khác biệt, mắt nhìn thẳng qua, lại bị một thanh âm quen thuộc không thể quên thuộc hơn gọi lại.

Hạ Sơ kinh ngạc hít không khí, “Sao anh ở đây?”

“Anh đang đợi em.”

Đợi em, những lời này, nếu như ra từ miệng tình nhân đang trong tình yêu cuồng nhiệt, thì đó là một chuyện hạnh phúc ấm áp cỡ nào.

Mắt Trác Nhiên chăm chú nhìn Hạ Sơ, mặt mày anh ít đi vẻ đặc ý thời niên thiếu, nhiều hơn một chút chững chạc. Ánh mắt thiết tha khiến khí nóng chung quanh bốc hơi, lưu lại dấu vết trên trán và sau lưng Hạ Sơ, mồ hôi đầm đìa. Cả tim cũng bắt đầu nhảy lên không có quy tắc.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Sơ điều chỉnh tốt tâm tình, lộ ra một khuôn mặt tươi cười với anh.

“Hạ Sơ, anh một mực tìm em.”

“Tìm em làm gì?”

“Thật xin lỗi.”

Hạ Sơ đưa tay sờ sờ cái trán, cả tay ướt át. Cô cảm thấy rất không cần thiết, bất kể là bởi vì bị anh bỏ rơi, hay là bởi vì đêm hôm đó quá lớn cô, anh cũng không cần nói xin lỗi cô. Trong chuyện này, không có ai có lỗi với ai.

“Tha thứ anh được không?” hốc mắt Trác Nhiên đỏ lên, giọng điệu mềm mại lộ ra cầu khẩn.

“Trác Nhiên anh đừng như vậy, đều đi qua rồi, em đã quên, đừng nói tới tha thứ hay không.”

Trên mặt Trác Nhiên thoáng qua nóng nảy và đau lòng, tiến lên bắt lấy tay Hạ Sơ, gắt gao nắm chặt lấy, mặc cho Hạ Sơ giãy giụa, cũng không chịu buông ra mấy may. “Tha thứ anh đi Hạ Sơ, anh thật sự là khổ kiếp, van cầu em, chớ quên anh được không?”

“Anh buông tay.” Hạ Sơ càng giãy dụa, anh càng nắm chặt, lòng của cô giống như bị một đôi bàn tay vô hình níu chặt lấy, tựa hồ sắp thở không thông.

“Quá khứ đã thật sự là quá khứ rồi, không phải là một câu tha thứ anh thì em không oán anh, tất cả tất cả cũng có thể làm lại từ đầu.” Hạ Sơ không giãy dụa nữa, dùng ngữ điệu thật bình tĩnh nói ra chuyện giống như không có quan hệ với mình, vẻ mặt rất lạnh lùng, lạnh đến khiến Trác Nhiên không thể tin được, cô gái có thể cười vô cùng rực rỡ với anh, cư nhiên có thể lộ ra biểu tình lạnh lùng như vậy.

“Hạ Sơ.” trong thanh âm của Trác Nhiên có run rẩy, nhiều năm qua, anh chưa có giây phút nào quên mất cô, luôn chỉ nhớ về cô, chỉ có cô.

Chợt một chiếc viêt dã màu đen dừng ở ven đường, Hạ Sơ và Trác Nhiên, bị viêt dã vòmry kẹp ở giữa. Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra một gương mặt xanh đen không chút thay đổi.

Lương Mục Trạch nhìn Trác Nhiên, nhìn hai tay nắm chặt của họ: “Chuyện gì xảy ra?”

“Hạ Sơ?” Trác Nhiên mở miệng hỏi thăm, anh hơi khản trương, người này ánh mắt sắc bén, giống như có thể nhìn thấu người khác, anh ta cũng mặc quân trang, lại quen Hạ Sơ, trong nháy mắt khiến trong lòng anh nhiều hơn một đạo phòng tuyến.

“Anh ấy là chiến hữu của em.”

“Không có sao chứ?”

Hạ Sơ lắc đầu.

Lương Mục Trạch gật đầu, loại chuyện giữ nam nữ này, anh vốn không chuẩn bị hỏi tới, nhưng anh nhìn ra vẻ mặt vắn vẹo của Hạ Sơ, có không cách nào còn có đau lòng, tay bị nắm chặt vẫn giùng giàng. Nhìn ở mặt mũi của nước mặt ong đêm đó và bữa ăn sáng tối cô làm cho anh nhiều ngày anh, anh quyết định không thể “Thấy chết mà không cứu” .

Hạ Sơ thừa dịp Trác Nhiên hoảng hốt, hất tay của anh ra, nói: “Em đi trước, Trác Nhiên, chúng ta vẫn không ai nợ ai, quá khứ là như vậy, sau này vẫn như thế.” Nói xong, mở ra cửa xe viêt dã, ngồi vào chỗ cạnh tài xế, nịt dây an toàn, không hề nhìn Trác Nhiên nữa.

Tốc độ của Lương Mục Trạch rất chậm, đổi góc lái vào chung cư, từ trong kính chiếu hậu thấy dáng vẻ chán nản của người kia, một tay đỡ xe, giống như nếu không có đồ chống đỡ, anh ta tùy thời đều có thể ngã xuống.

Vào cửa nhà, Hạ Sơ chỉ ném xuống một câu “Tâm tình không tốt, cơm tối tự động giải quyết” , liền chui vào phòng ngủ, đóng sầm cửa phòng.

Lương Mục Trạch để Nhị Miêu xuống, Nhị Miêu vừa liếm vừa cọ bàn tay của anh.

“Đói bụng?”

“Meo meo ~”

“Không nghe thấy sao, cơm tối tự động giải quyết.” Nói xong, đứng lên trở về phòng ngủ, bỏ lại một mình Nhị Miêu ngồi trong phòng khách trống trải kêu từng tiếng thảm thiết.

Cả người Hạ Sơ đã thành hình chữ đại, nằm lỳ ở trên giường, trong lòng khó chịu lại uất ức. Nói xin lỗi? Nói xin lỗi có tác dụng cái rắm, anh phải mông một cái xoay người ra khỏi nước trao đổi, dùng lý do đường hoàng, nói gì sợ làm trễ nãi tôi. Tốt, nếu đi rồi, nếu sợ làm trễ nãi tôi, hiện tại có gì cần phải thỉnh cầu tha thứ? Nếu anh cảm thấy mình kiên quyết rời đi không sai, hiện tại nói xin lỗi làm gì? ! !

Thời gian sẽ không cho Trác Nhiên cơ hội hối hận, có lẽ Hạ Sơ trước kia còn ngóng nhìn anh trở lại, hi vọng có thể trở về, mà bây giờ, Hạ Sơ chỉ muốn quên anh, bắt đầu lần nữa. Cô đang cố gắng, hơn nữa nếu như không phải là anh tùy tiện xuất hiện, cô có thể vĩnh viễn sẽ không nhớ đến người này.

Nhưng anh xuất hiện, dùng giọng điệu vô cùng cầu khẩn thỉnh cầu sự tha thứ của cô, muốn cô đừng quên anh? Mặc dù cô vẫn đau lòng, vẫn muốn khóc, nhưng cô rất kiên định. Là Trác Nhiên lựa chọn buông tha cô, cô tuyệt đối sẽ không chờ anh, tuyệt đối sẽ không! !

“Ăn cơm.”

“Không đói bụng.” Hạ Sơ vùi đầu ở dưới gối, phát ra hai âm tiết buồn buồn.

“Rằm, rằm rằm.” Người bên ngoài làm như không nghe được, tiếp tục gõ cửa.

Hạ Sơ ngồi dậy, nói to hơn: “Tôi nói tôi không đói bụng! !”

“Rằm, rằm rằm.”

Cả tiết tấu gõ cửa cũng không có thay đổi, hoàn toàn xem lời nói của Hạ Sơ như gió thoảng bên tai. Cô có chút tức giận, lật người xuống giường, chợt kéo cửa chính ra, thở phì phò nhìn người ngoài cửa.

Lương Mục Trạch cứ nhiên ôm Nhị Miêu đứng ở ngoài cửa, mắt mèo to của Nhị Miêu nhìn chăm chú vào cô, Hạ Sơ tức lập tức hết giận, cô mở hai mắt tròn rất giống Nhị Miêu, mắt to tròn mắt nhỏ với Nhị Miêu.

“Meo meo ~”

“Nó ăn cái gì chưa?” Hạ Sơ nhận lấy Nhị Miêu, ôm vào trong ngực.

“Chưa.”

“Nó cũng bị đói thành như vậy rồi, tại sao anh không cho nó ăn cái gì?”

“Tôi chưa ăn cơm.”

Ý của sếp là, tôi chưa ăn cơm, tại sao nó ăn cơm?

Hạ Sơ kinh ngạc, giật mình, khi dễ. Một người đàn ông cao hơn 1m8, còn là một đặc chủng quan quân cả người đầy cơ thịt, lại so tài với một con mèo chưa tới 1kg, có ý tứ sao? Không khỏi nhàm chán? Nhưng, đáy lòng lại có một thanh âm nói nhỏ, anh ấy đang biến hướng buộc cô ăn cơm. . . .

Không nên trách cô tự mình đa tình, lòng ham hư vinh, phụ nữ nhiều ít đều có.

Hạ Sơ và Lương Mục Trạch an vị bên bàn ăn, ăn chút thức ăn đơn giản như cháo trắng, bữa ăn tối đơn giản, lại làm cho cô cảm thấy hơi hối hận, sớm biết anh biết làm cơm, mình còn mò mẫm tích cực cái gì, để cho anh làm hết đi.

“Mua bên ngoài chung cư.”

Hớ, Hạ Sơ cắn đầu lưỡi của mình, chấn động tan lòng nát dạ. Thực tế có cần tới nhanh như vậy hay không? !

Sau khi ăn xong, Lương Mục Trạch đang cầm truyện Naruto, hai chân chồng lên nhau đặt ở trên khay trà, xem say sưa ngon lành, hai chân mang dép còn đung đưa qua lại, vô cùng tự tại.

Rối cuộc ghé nằm cũng lấy lại được tự do từ trong tay ai đó, Hạ Sơ ôm Nhị Miêu không chút nào do dự nằm trên đó, chỉ sợ không để ý lại bị cướp đi.

Ngoài cửa sổ bóng đêm mông lung, ngọn đèn dầu lăm lăm tắt lịm khắp nơi. Tòa thành thị phía nam, buôn bán phát đạt, kinh tế hơn hẳn. Trác Nhiên ra khỏi nước học quản lý, bây giờ trở về, có thể phải tìm được một phần công việc rất tốt? Anh nói cô quá ưu tú, nói gia đình của cô quá hiển hách, nói anh không dám

hy vọng xa vời cô sẽ chờ anh. Thì ra là, những thứ này đều có thể biến thành lý do cô bị vứt bỏ. Buồn cười đúng không?

“Dưa hấu.”

Hạ Sơ nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy những miếng dưa hấu hình dáng không rõ nằm ở trong mâm.

“Chưa từng cầm dao cắt dưa hấu.” Lương doanh trưởng ngay cả chuyện mình không am hiểu, cũng có thể nói lẽ thẳng khí hùng như thế.

“Vậy anh từng cắt cái gì?” Hạ Sơ nhận lấy cái đĩa, thuận miệng hỏi một câu.

Lương Mục Trạch ngồi trở lại ghế sa lon, một cái tay cầm một miếng dưa hấu, mắt không chớp nhìn chăm chăm manga trong tay kia, rất bình tĩnh nói: “Người.”

“Khụ, khụ.”

Ăn dưa hấu bị sặc, có tính là chuyện lạ không? Có tính mất mặt hay không? Ai bảo anh nói chêm người còn nhẹ nhàng hơn chêm dưa hấu. . . .

“Ai, Lương Mục Trạch.”

“Ừ.”

Hạ Sơ dùng tay lấy hạt dưa hấu, cắn từng miếng từng miếng nhỏ, “Thương lượng chuyện này được không.”

“Nói.” Vẫn nhìn manga không chuyển mắt, thanh âm rất nhỏ, lại làm cho người ta tin chắc, anh đang nghe.

“Tôi làm chị tri tâm một lần, anh cũng làm anh tri tâm một lần, hai ta lắm nhảm lời trong lòng?”

Lương Mục Trạch rút cuộc nâng lên đỉnh đầu giá trị liên thành của anh, nhìn Hạ Sơ, ánh mắt của cô không e dè nhìn thẳng vào mắt anh. “Nói đi, tôi nghe.”

“Chỉ có tôi nói sao? Vậy còn anh?”

“Tôi không muốn nói, gắng gượng làm thùng rác của cô, nói đi.”

Trên mặt Hạ Sơ, có chút xấu hổ. Thật sự cô muốn tìm một người, đổ ra toàn bộ tâm tình của mình đối với Trác Nhiên mấy năm qua, xóa sạch ổ cứng, cài đặt Software mới, nghênh đón ngày mai mới. Những lời này, cô không muốn nói cho Mễ Cốc nghe, cô muốn nói ột người hoàn toàn không để ý mình, hoặc là người xa lạ nghe. Tựa như câu nói kia, chúng ta dùng tên giả nói thật trên mạng, dùng tên thật nói láo ở thực tế.

Hạ Sơ lắc xích đu, bất kể Lương Mục Trạch có đang nghe hay không, tự nhiên nói đến một đoạn chuyện cũ.

“Anh ấy tên là Trác Nhiên, chính là người ở ngoài chung cư hôm nay.”

“Ừ.”

Anh còn rất phối hợp, Hạ Sơ liếm liếm nước dưa hấu trên ngón tay, nói tiếp: “Hai chúng tôi biết nhau từ sớm, bởi vì tham gia thi biện luận trong trường. Khi đó anh rất tuần tú, tài ăn nói rất tuyệt, sau đó phe chúng tôi thua, thật ra thì tôi không dám nói cho bất luận kẻ nào, ttôi nhìn thấy anh ấy tim liền đập mạnh, đầu óc thiếu dưỡng, cái gì cũng không nghĩ được. Sau khi cuộc tranh tài kết thúc anh ấy tới đây chào hỏi chúng tôi, hoàn toàn không có ý dùng tư thái thắng lợi nhạo báng bại tướng.

“Anh ấy cười rất đẹp mắt.”

Cười? Lương Mục Trạch giật nhẹ khóe miệng, coi là cười sao?

“Hàm răng trắng sáng.”

Hàm răng? Dùng đầu lưỡi liếm liếm hàm răng mình, rất khỏe mạnh.

Hạ Sơ hoàn toàn đắm chìm ở trong hồi ức, không chút nào chú ý sự khôi hài mờ ám của Lương Mục Trạch. Cô cho là anh xem manga mê mẩn, không tâm tư nghe cô nói những chuyện cũ, cho nên nói càng thêm rõ ràng. “Anh ấy nói, xin chào, tôi tên là Trác Nhiên, trác trong nổi bật, nhiên trong tự nhiên, thanh âm cũng rất dễ nghe, không hề có vẻ gây sự, thanh âm ấm áp, giống như ánh mặt trời mùa xuân.”

Thanh âm? Lương Mục Trạch ho nhẹ một tiếng.

“Thế nào?” Hạ Sơ quay đầu lại.

“Nói tiếp.” Lương Mục Trạch mắt tự nhiên đảo manga, cũng không ngẩng đầu lên.

“Sau đó, chúng tôi vô tình gặp được ở tiệm sách, tiếng Anh của anh ấy rất tốt, mà tiếng Anh lại là điểm chết của tôi, anh ấy đồng ý giúp tôi học bổ túc, giúp tôi chọn rất nhiều sách đề cao tiếng Anh. Từ sau đó, chúng tôi thường cùng đến thư viện thành phố học tập, chúng tôi không cùng trường, lại ở hướng khác nhau, anh luôn chạy xe đưa tôi về nhà trước, rồi lại xuyên qua cả thành phố để về nhà. Tôi nghĩ, lúc đó nhất định là yêu thích tôi.”

“Anh ấy thi đậu đại học N, một trường học có điểm cao đến biến thái, khi đó tôi đã thề, nhất định phải chọn cùng một trường với anh ấy. Nhưng sau khi thi tốt nghiệp trung học, ba tôi phản đối mãnh liệt tôi dự thi đại học N, đối chí nguyện của tôi thành đại học quân y.”

“Tại sao không phản kháng?”

Hạ Sơ than thở, “Không có can đảm như anh, khi đó tôi là quả hồng mềm, tùy tiện bóp. Tôi nghĩ, coi như không học cùng trường đại học, tối thiểu vẫn còn ở cùng thành phố, vậy cũng rất tốt. Khi học đại học năm nhất, tôi nói với mẹ tôi tôi có bạn trai, mẹ tôi rất vui vẻ. Khi học đại học năm hai, tôi nói với ba mẹ sẽ giới thiệu bạn trai với họ. Nhưng ngày hôm sau, anh ta lại nói với tôi, trường học có danh sách đến Mỹ trao đổi, anh bị chọn trúng, anh muốn ra khỏi nước. . . .”

Lương Mục Trạch dời ánh mắt khỏi truyện, quả nhiên, cô gái nhỏ với vẻ mặt hạnh phúc vừa rồi đã biến thành oán phụ u sầu đầy mặt.

“Anh ấy nói, Hạ Sơ, em quá ưu tú, gia thế của em quá tốt, anh không dám bảo em chờ anh, em sẽ gặp được người tốt hơn.” Hạ Sơ xoa xoa mắt chua xót, cô đã có thể không chảy nước mắt nói những chuyện này, là thật có thể buông xuống. “Sau đó anh ta đi, nhanh chóng biến mất, không có một chút tin tức. Tôi nghĩ, anh ta khẳng định không đủ yêu tôi, nếu không sẽ không không tin tưởng tôi như vậy, không tin tôi sẽ chờ anh ta trở về.”

“Anh ta chính miệng nói không cần tôi chờ, vậy tôi cũng không chờ, hiện tại anh ta trở lại, bảo tôi tha thứ anh ta, muốn tôi đừng quên anh, bị tôi quả quyết cự tuyệt. Tôi rất có khuôn cách chứ?”

Lương Mục Trạch gật đầu, đồng thời đưa hộp giấy tới. Hạ Sơ tức giận rút ra một tờ giấy, dán trên mặt mình, trong nháy mắt, trên khăn giấy có hai dấu vết tròn tròn.

“Hơn nữa, anh biết không? Đêm hôm đó anh ta thấy tôi bị người khác bao vây, nhưng anh ta lại thờ ơ. . . . Sau đó lại còn đi ra hỏi tôi vì sao muốn làm vậy?” Có lẽ, đây là nguyên nhân cực kỳ trực tiếp. Một người đàn ông không thể ra mặt bảo vệ mình, cô thà rằng không muốn.

15. Chương 15

Sau hôm ấy, hai người rất ăn ý không hề nhắc tới một phen “Lời thật lòng” của Hạ Sơ nữa, giống như tất cả về buổi tối đó thật không tồn tại. Không còn gặp được Trác Nhiên, cũng không còn nghe Hạ Sơ khóc lóc kể lể, tất cả đều là nhất thời, mất đi, Hạ Sơ không khóc không làm khó không giãy giụa không cố chấp, phát tay nói tạm biệt, để xuống quá khứ, bắt đầu lần nữa.

Cuộc sống “ở chung” của Hạ Sơ và Lương Mục Trạch, trôi qua từng ngày trong lúc lặng yên, Hạ Sơ thích ứng sinh hoạt như thế, mỗi ngày đi lòng vòng trong nhà cũng không cảm thấy lúng túng mấy, dù sao cả ngày Lương Mục Trạch cũng không nói được hai câu, không thể xem là không khí, mà chỉ là khí yếu thôi.

Lương Mục Trạch mười ngón tay không dính nước xuân, yên tâm thoải mái ăn cơm Hạ Sơ làm, uống trà Hạ Sơ pha. Đến thành N ba tháng, tài nấu nướng của cô tiến bộ không ít.

Đã không chỉ một người làm tướng bọn họ là hai vợ chồng, Hạ Sơ chỉ có thể một lần lại một lần giải thích với người khác, bọn họ không phải một nhà, thậm chí miêu tả anh thành bà con xa của mình.

Mỗi sáng sớm hai người bọn họ cùng nhau ra cửa, cùng mặc quân trang, một người một gạch ba sao, một người hai gạch một sao, một người dịu dàng, một người cao lớn, một người mát mẻ xinh đẹp, một người khí thế bức người, nhìn thế nào đều có JQ. Đánh chết cũng không tin, hai người kia không phải hai vợ chồng.

Lại đến Chủ nhật, Hạ Sơ miễn cưỡng bò dậy từ trên giường, kéo màn cửa sổ ra, mặc cho ánh mặt trời rải đầy cả phòng ngủ, duỗi lưng một cái thuận tiện hít thở không khí mới mẻ. Một ngày mới, cô quyết định làm chút chuyện có ý nghĩa.

Những ngày Lương Mục Trạch ở nhà, luôn không có mặt vào chủ nhật. Thứ bảy chủ nhật đều phải đi tiếp nhận đảng quân chánh hun đúc. Hạ Sơ vốn tưởng rằng, mở cửa phòng ra, trong nhà đã yên tĩnh, cô có thể đọc bá thiên hạ.

Ai biết, mặt trời hôm nay là từ phía tây mọc ra.

Anh cư nhiên đang xem TV! !

Quân nhân đặc chủng có thể nhàn nhã như vậy sao? Có thể tự tại qua Chủ nhật sao? Tại sao anh còn chưa đi? Tại sao 20 ngày vẫn chưa tới? Trong nháy mắt Trong đầu của Hạ Sơ xuất hiện rất nhiều dấu hỏi lớn.

Dấu chấm hỏi qua đi chính là thích ứng, cô giống như thường ngày, xem anh không tồn tại, Hạ Sơ tự lo tắm rửa rồi ăn uống uống. Thu thập xong, trang bị đầy đủ cái hòm thuốc, đếm lại những thứ muốn mang theo, xác định không có thiếu gì cả rồi, chuẩn bị ra cửa, lại nhìn thấy Lương Mục Trạch mặc áo tay ngắn vàng nhạt và quần dài vàng nhạt, đứng ở ngoài cửa.

Hạ Sơ không biết, Lương Mục Trạch có một đôi mắt rất tinh, nhất cử nhất động của cô trong mắt anh giống như đều chuyển hóa thành chữ viết, anh có thể hiểu rõ ràng suy nghĩ đăm chiêu của cô.

Lương Mục Trạch không nói câu nào, nhận lấy cái thùng thuốc của cô, dẫn đầu kéo cửa chính đi ra ngoài, làm hại Hạ Sơ sưng sốt nửa ngày tại nguyên chỗ, nếu không phải Nhị Miêu cạo cổ chân của cô, không biết cô còn ngơ ngác đến khi nào.

Bọn họ trở lại cái thôn vắng vẻ đó, đi thăm bà cụ không có con cái kia. Hạ Sơ mang đủ thuốc thường dùng, nhưng cô không dám bảo đảm có bao nhiêu hiệu quả trị liệu, bệnh tim và cao huyết áp đều không phải là bệnh mà uống thuốc vào liền hết.

Lần trước bọn họ tới, bà lão vẫn ở trạng thái hôn mê, căn bản không biết có Hạ Sơ. Sau đó, cô gái trẻ tuổi tên Lê Nhi bên cạnh mới nói cho bà biết, Lương Mục Trạch đã tới, hơn nữa còn dẫn theo một bác sĩ. Lần này rất cuộc nhìn thấy Hạ Sơ, bà cụ rất nhiệt tình lôi kéo cô ngồi xuống, nhưng đối với lời bà nói, Hạ Sơ vẫn không mấy hiểu. Cô quyết tâm, trở về phải học tiếng của người Hẹ, không thể luôn dẫn theo người phiên dịch bên cạnh, hơn nữa còn là một người không mấy vui lòng làm phiên dịch.

Hạ Sơ lại làm chút kiểm tra theo thường lệ cho bà cụ, không có gì biến hóa lớn, vẫn là vấn đề cũ không dễ giải quyết.

Buổi trưa, bọn họ ở lại ăn cơm trưa. Lê Nhi ở phòng bếp nấu cơm, Hạ Sơ muốn đi vào giúp một tay, nhưng bên trong còn là công cụ nấu cơm rất nguyên thủy, cô căn bản không xen tay vào được, hơn nữa Lê Nhi luôn từ chối cô, bô bô nói chuyện, Hạ Sơ đoán là không cần cô giúp một tay....

Hạ Sơ leo lên nóc nhà, ngồi song song với Lương Mục Trạch, nhìn núi ở xa xa. Khí trời có chút âm trầm, mờ mịt, phủ một tầng mông lung cho ngọn núi nơi xa, loáng thoáng trùng điệp tới cuối, trong đô thị có khí nóng dày đặc không thể cảm nhận được từng đợt gió nhẹ làm lòng người thoải mái như ở đây. Hạ Sơ nhắm mắt lại, lẳng lặng cảm thụ gió nhẹ quét vào mặt.

Hai người không nói câu nào, tự cảm thụ cảm giác thấm vào ruột gan này.

Phía dưới truyền đến một hồi âm ĩ, Hạ Sơ mở mắt, nhìn thấy trong sân có mấy người đứng, bởi vì nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cho nên cảm thấy hết sức chói tai. Nhìn người bên cạnh như hồi thăm, Lương Mục Trạch cúi đầu nhìn phía dưới.

“Đi xuống đi, cô có chuyện làm rồi.”

“Làm cái gì?”

Hạ Sơ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã bị Lương Mục Trạch kéo xuống từ trên nóc nhà, thiếu chút nữa trượt chân rơi xuống. Cũng may Lương Mục Trạch phản ứng mau, một phát bắt được cô, cánh tay dùng sức kéo cô vào trong ngực. Hạ Sơ gắt gao nắm cổ áo của Lương Mục Trạch, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn dưới chân. Mặc dù chỉ là nhà một tầng, cách mặt đất chỉ có 3, 4 mét, nhưng nếu quả thật té xuống, khẳng định không chết cũng bị thương.

“Nhìn đường.” thanh âm của Lương Mục Trạch từ đỉnh đầu cô truyền đến, mang theo khí nóng, thổi lỗ tai nhạy cảm của cô, trong nháy mắt Hạ Sơ đỏ mặt.

“Không phải bởi vì anh đi gấp sao, còn dám nói nữa.” Hạ Sơ phản bác. Có thể chính cô cũng không có cảm thấy, giữa bọn họ rất là mập mờ.

Người đến là hàng xóm của bà cụ. Đứa bé trong nhà vừa ốm vừa tiêu chảy, đang muốn đi tìm bác sĩ, liền bị bà cụ kéo trở lại, bà nói nhà bà có một cô gái tốt, là bác sĩ, vừa thiện lương vừa đẹp.

Hạ Sơ nghe đại khái, vội vàng vác hòm thuốc đi theo qua nhà hàng xóm. Một đứa bé cỡ 5 tuổi, nằm nghiêng trên cái giường ướt, sắc mặt chợt tái nhợt, không có một chút tinh thần. Cũng may, không nghiêm trọng, nhưng ở chỗ ăn cơm dựa vào trời này, một căn bệnh nhỏ có thể cướp đi nửa cái mạng người.

Lần này tốt lắm, trong thôn truyền ra, nói trong thôn có bác sĩ tới, lợi hại hơn thầy lang trong thôn. Cơ hồ người bệnh trong cả thôn, đều tuân đến chỗ Hạ Sơ, cô nhìn càng ngày càng nhiều người, miệng hơi há hốc, cũng có chút hưng phấn. Thì ra mình có thể có ích như vậy, cứu trị trăm người.

Hạ Sơ bận rộn đến không có giờ ăn trưa, nhưng thuốc men cô mang có hạn, cũng may, chủng loại thảo dược trên ngọn núi không xa nhiều không kể xiết, cô liền viết tên những loại thuốc có ích xuống. Rất nhiều thuốc có tên Trung y không giống với tên mà dân bản xứ hay gọi, vì bảo đảm đạt được mục đích, cô và mấy thôn dân thương lượng, cùng nhau lên núi xem một chút. Theo bọn họ nói, từ nơi này đến trên núi, qua lại, không có gì bất ngờ thì khoảng ba tiếng.

Ba tiếng, cô nhìn Lương Mục Trạch, chờ anh định đoạt. Biểu tình của Lương Mục Trạch, từ khi cô bắt đầu xem bệnh thì chưa từng thay đổi, đứng ở bên cạnh cô đảm đương phiên dịch vạn năng. Cô nghĩ, anh khẳng định đã sớm không vui.

“Tôi đi chung với cô.” Lương Mục Trạch nói.

Giấy Hạ Sơ mang không thích hợp đi đường núi, nhất là loại núi hoang chưa được khai thác này, tùy thời phải vịn đá bò lên trên. Lúc này, cô rốt cuộc thấy được sự lợi hại của quân nhân đặc chủng như Lương Mục Trạch, vách núi cao chót vót, thôn dân cũng phải chầm chước xem lên thế nào, nhưng anh lại duỗi dài chân tay làm như dính vào trên tảng đá, soạt soạt soạt liền trèo đến cuối cùng, lấy xuống một vài bụi cây Hồng Mao Thắt[1].

Dọc theo đường đi cơ hồ vừa lồi vừa kéo cô lên, cùng xuất thân từ lính, sao sự khác biệt lại lớn như vậy chứ? Hạ Sơ tự suy nghĩ một chút cũng cảm thấy xấu hổ.

Đường xuống núi, Hạ Sơ có chút hả hê, hất Lương Mục Trạch ra nói mình có thể tự xuống núi. Nhưng sau một khắc, chân phải không cẩn thận bước vào trong khe núi hẹp, cô không cảm thấy chút nào tiếp tục đi về phía trước, kết quả chân cắm ở trong không rút ra được, bị kẹt cứng ngắc trong vách đá.

Lương Mục Trạch muốn kéo, nhưng trọng lực của cô quá lớn, anh thật sự không thể ra sức. Sau một tiếng hét thảm tê tâm liệt phế, cô bị Lương Mục Trạch công xuống núi.

Đôi tay và đầu gối chạm đất trước, đã rách da, máu thịt mơ hồ thê thảm không nỡ nhìn, cổ chân cũng trật khớp, Hạ Sơ nằm ở trên lưng Lương Mục Trạch, thổi hai tay bị rách da. Anh không nói một câu oán trách, nhưng ánh mắt băng lạnh đủ để cô chết rét, còn lạnh lẽo sắc bén hơn quá khứ.

Phía sau lưng của anh dày rộng, cách vật liệu may mặc thật mỏng, có thể cảm thấy bắp thịt rắn chắc ở lưng anh. Màu da trên người của anh bởi vì thời gian dài bị gió thổi nắng chiếu huấn luyện mà hiện ra màu đồng. Hạ Sơ vội vàng xoay mặt qua nơi xa, gương mặt nóng hừng hực, làm như có thể chiêm trũng chín.

Xuống núi, vốn là hành trình ba giờ, bởi vì cô bị thương, nghiêm trọng kéo chậm tiến độ. Dưới sự hiệp trợ của Lương Mục Trạch, Hạ Sơ cắn răng đắp chút thảo dược ỉnh, những Hồng Mao Thất chuyên trị thương kia xem ra là chuyên chuẩn bị cho cô, cung may cô có dự kiến trước.

Người cả thôn đều vui vẻ đưa tiễn Hạ Sơ và Lương Mục Trạch, đứng ở cửa thôn nhìn xe bọn họ biến mất ở trên đường cái, thật lâu không rời đi.

Lúc này, đã là 4 giờ chiều, 6 giờ Lương Mục Trạch phải về quân khu trình diện. Khóa bổ túc của anh đã xong, hôm nay sẽ phải trở về quân khu. Vốn cảm thấy, thời gian đầy đủ, ăn cơm trưa rồi trở lại, đủ đưa cô về nhà rồi mình về quân khu. Nhưng bây giờ xem ra, chỉ có thể trực tiếp trở về quân khu.

“Sáu giờ tôi phải về quân khu trình diện.”

“À? Anh hải đi về?” Hạ Sơ đáp lại, trong lòng có chút cảm giác nói không ra lời.

“Ừ, cô cùng trở về với tôi.”

“A” Hạ Sơ nhớ tới, buổi sáng lúc bọn họ ra cửa, trên tay anh ôm một bọc màu xanh lá cây lớn. Cúi đầu nhìn thời gian, thanh âm rất nhỏ lại áy náy: “Thật ngại, làm trễ nãi thời giờ của anh, trước sáu giờ có thể tới sao?”

“Ừ.”

Hạ Sơ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Trầm mặc, không khí trong xe không được tự nhiên. Bởi vì anh cứu cô, lại công cô, cô cảm thấy bọn họ đến lúc vượt qua danh từ “Người xa lạ” này, nhưng anh lại phải về quân khu. Hai mươi ngày, thì ra là thời gian qua nhanh như vậy. Thì ra cô rất dễ dàng thích ứng cuộc sống chung một mái nhà với anh, cuộc sống như thế tựa hồ không có không thể tưởng tượng như lúc đầu.

“Hạ Sơ?”

“Hả?”

“Xin nghỉ đi, ở đại đội đặc chủng, cho đến thương thể của cô khỏi rồi về.”

Hạ Sơ kinh ngạc, há hốc miệng, nửa ngày không phát ra được thanh âm nào. Sau đó, miễn cưỡng tìm lại thanh âm nói: “Tại sao?”

“Cô bị thương, ở một mình tôi không yên lòng.”

Được rồi, miệng Hạ Sơ sắp rớt xuống gằm xe rồi.

“Tôi đã đồng ý với cô Lan, chăm sóc cô thật tốt.”

Cái cảm gần như rơi xuống đất của Hạ Sơ lại thu hồi lại, lòng hư vinh của Hạ Sơ khiến cô cảm thấy, anh đối với cô có chút lòng thành. Trên tay làm như còn giữ nhiệt độ của anh, cô nhớ tới ngực của anh và sự lôi kéo mạnh mẽ, nhớ tới sống lưng dày rộng của anh, cả khuôn mặt bắt đầu nóng lên. . . .

Có thể là quá mệt mỏi, sau khi kinh ngạc Hạ Sơ bắt đầu từ từ mở mắt không ra, đầu óc bắt đầu rối rắm. Trước khi ngủ, cô còn đang suy nghĩ, nhất định là mình quá mệt mỏi, nằm mơ đấy. Lương doanh trưởng mặt đen lạnh lùng trong mộng nói rất nhiều, một mực lặp lại ba câu: Hạ Sơ, xin nghỉ đi, ở đại đội đặc chủng, cho đến thương thể của cô khỏi rồi về, cô bị thương, ở một mình tôi không yên lòng.

[1]Hồng Mao Thất: là 1 giống trong họ cây hoàng bá, bởi vì rễ chùm nhiều mà còn có màu đỏ tím nên có tên này. Dùng để lưu thông khí huyết giảm đau, trị kinh nguyệt không đều, đau bụng, bị thương...

16. Chương 16

Hạ Sơ là bị một khẩu hiệu rung trời làm tỉnh lại, mở hai mắt ra chớp chớp một lát để hồi hồn. Nhìn chung quanh, mình vẫn còn đang trên đường núi, những người bên cạnh đều an tĩnh lái xe. Cô vươn tay sờ sờ miệng, hoàn hảo mình không có ngủ đến chảy nước miếng.

Xe đi trên đường núi khúc khuỷu, tốc độ xe chậm lại rất nhiều. Cách bọn họ không xa, có cỡ hai mươi binh lính mặc đồ rằn ri, mang ủng quân nhân, đeo túi nặng trên lưng chạy bộ, không thể nghỉ ngơi, mới vừa dọa cô tỉnh chính là những người này rồi.

Xe từ từ lướt qua đám người, dừng lại trước mặt Trung úy dẫn đội ở chính giữa.

Người kia nhìn thấy xe, xuyên thấu qua kiếng xe bắt đầu toét miệng cười, hàm răng trắng được làn da ngăm đen tôn lên càng có vẻ trắng sáng. Vừa so sánh như vậy, Lương Mục Trạch đích xác là trắng hơn anh ta không ít.

“Doanh trưởng, anh trở lại.”

Lương Mục Trạch một tay đỡ tay lái, khuỷu tay cánh tay kia đặt ở trên cửa sổ xe, nhàn nhạt nói: “Lại thua rồi à”

Tiểu tử rất ảo não vuốt vuốt mái tóc, “Tiểu tử họ Hà kia ăn vạ, gỡ thủ đoạn với em.”

“Là cậu quá dần.”

“Em. . .” Tiểu tử vừa định phản bác, lại nhìn thấy một vị mỹ nữ ngồi trên ghế phụ. Chuyện lạ, quá hiếm rồi, anh nháy mắt ra hiệu nhìn Lương Mục Trạch như tên trộm, “Doanh trưởng, vị này chính là chị dâu à?”

Chị dâu? Lầm rồi, quá lầm rồi. Hạ Sơ khoác tay phản bác, nhưng tên tiểu tử kia căn bản không xem trong mắt.

Lương Mục Trạch vỗ lên đầu anh ta một cái, không có phản bác, cũng không có thừa nhận, tăng nhanh tốc độ xe rời đi.

Hạ Sơ muốn khóc, thật như đứng đồng lửa, hôm nay cô khẳng định không thể thái bình. Cô không hiểu là, tại sao Lương Mục Trạch đều không giải thích?

Lúc này, cô rõ ràng nghe phía sau truyền đến tiếng la to rõ: “Không khí không tệ, hát một bài vui vẻ đưa tiễn chị dâu.”

“Trung đội trưởng, sai lầm rồi, là hoan nghênh.”

“Đúng đúng, hoan nghênh, khụ khụ, Binh ca ca muốn hy sinh, hát.”

“Binh ca ca muốn hy sinh, năm ngoái lúc anh đi lính đến trạm gác, ban đêm anh là giấc mộng trên gối tôi, ban ngày anh là người anh của tôi, Binh ca ca a, Binh ca ca. . . .”

Cơ hồ dùng việc kêu “Binh” ca, to rõ lại mập mờ, để tiễn bọn họ đi cả đường về phía trước. Có tin hay không, Hạ Sơ có kích động nhảy xe? Cô phát hiện, Lương Mục Trạch không thích giải thích, anh thậm chí không có nói cô không cần để ý, bọn họ chỉ nói giỡn. Da mặt anh dày không thêm để ý, nhưng, cô là một cô gái trong sạch, da mặt cô mỏng, không nhận được những lời đồn đãi nhảm nhí này.

Xe đến cửa đại đội đặc chủng thì dừng lại, những chiến sĩ trẻ giữ cửa nhìn thấy là Lương Mục Trạch trở lại, vội vàng mở cửa chính, cùng nhau chào anh.

Nhìn xe xa dần, một chiến sĩ trẻ cười gian hỏi hạ sĩ bên cạnh, “Tiểu đội trưởng, anh có thấy không? Lương doanh trưởng dẫn theo cô gái trở lại.”

“Cậu thấy à?” Hạ sĩ nhướn mày nhìn anh.

Chiến sĩ trẻ gật đầu như gà mổ thóc.

“Nhìn thấy còn không báo cho đại đội trưởng, tìm chết đấy.”

“Vâng” Chiến sĩ trẻ bị rỗng một cái giật mình, vội vàng chạy về cửa, gọi vào điện thoại phòng làm việc của đại đội trưởng.

Lương Mục Trạch lái xe, trực tiếp chở Hạ Sơ đến phòng cứu thương. Cô mở cửa xe, muốn ráng chống xuống xe, kết quả chân mới vừa chạm đất liền cảm thấy đau thấu tim, Hạ Sơ cắn chặt môi, mới chịu đựng không gọi ra, ở nơi chảy máu chảy mồ hôi không đổ lệ này, cô không muốn bị cho là không có tư cách làm một quân nhân ưu tú.

Lương Mục Trạch ba chân bốn cẳng vòng qua đầu xe đến bên người cô, không để ý cô giãy giụa, bồng cô lên, đưa vào phòng cứu thương. Cả khuôn mặt cô nóng bỏng, từ góc độ của cô, rất là gần với cảm anh. Râu ria cạo vô cùng sạch sẽ, da tay của anh cũng không rất thô ráp vì quanh năm suốt tháng gió thổi nắng chiếu, có hơi đen, nhưng cảm giác vẫn tốt vô cùng.

“Nhìn đủ chưa?”

“À?”

“Nhìn đủ rồi buông tay.”

Hạ Sơ đang suy nghĩ, thì đã bị đặt ở trên giường bệnh của phòng cứu thương, nhưng cô còn hoàn toàn đắm chìm trong “Suy nghĩ lung tung” oàn toàn không có ý thức, đôi tay cũng bởi vì mới vừa sợ anh ném mình mà bấu chặt cổ áo của anh. Hạ Sơ vội vàng buông tay, làm bộ như vuốt vuốt tóc, thật ra thì trong lòng hối tiếc muốn chết có được hay không? !

Lương Mục Trạch hơi rút lui, nhường vị trí lại cho bác sĩ. Quân y là một thanh niên tầm 30 tuổi, nhưng khi nhìn gương mặt thì không hề có nét giống với bác sĩ nam trong bệnh viện của họ, vừa nhìn chính là bị bộ đội đặc chủng hun đúc lâu dài.

Quân y nhẹ nhàng vén băng bó “ấu tử” của Hạ Sơ lên, khiến ùi thảo được và máu tanh bay đầy phòng. “Chuyện gì xảy ra?”

“Vấp. Ngã.” Hạ Sơ hít khí lạnh, thanh âm có chút khàn khàn.

“Không có mất.” Lương Mục Trạch đứng ở bên cạnh lạnh lùng nói, gương mặt vốn không trắng, vào lúc này càng đen hơn.

Hạ Sơ trừng anh, hung hăng trừng anh. Kết quả bị quân y nhìn thấy ánh mắt đầy sát khí của cô. Vì duy trì hình tượng, cô vội vàng “Biến sắc mặt”, cười vô hại, “Không cần thận, ha ha, không cần thận, a.”

Đang lúc nói chuyện, đau đớn không hề báo trước đánh tới, Hạ Sơ há mồm hô to, tê tâm liệt phế.

Quân y để chân của cô xuống, cổ chân trật khớp đã được chỉnh tốt, nước mắt của Hạ Sơ cũng ứa ra, cái gì trước mắt đều mơ hồ. Bộ đội đặc chủng không có thuốc tê sao? Không có thuốc tê dầu gì cũng chào hỏi rồi mới nắn chỉnh, đau thể có thể xảy ra án mạng, cũng không phải là người người đều da dày thịt béo giống với lính đặc biệt.

“Cũng may, trên vết thương có đắp thảo dược, bằng không ở khí trời ẩm ướt này, nhất định phải nhiễm trùng.”

Trong mắt Hạ Sơ có lệ, cắn răng, vừa nghe vừa gật đầu.

Quân y sát trùng vết thương trên đầu gối và vết thương nhỏ trên hai tay cô, cũng xoa thuốc, không có băng bó, khí trời quá nóng, băng lại sẽ làm vết thương nhiễm trùng, “Trước khi vết thương lành không được đụng nước, trước khi xương chân lành cũng không được đi bộ.”

“Uhm.”

Nhận được báo cáo của lính gác cửa, Đồng đại đội trưởng cứ như bị vàng nện vào đầu, cao hứng nhiệt tình, giống như cô gái tới đây để tìm anh ta. Để điện thoại xuống sải bước xông ra ngoài.

Đi tới phòng làm việc của Lương Mục Trạch nhanh như gió, văn thư nói doanh trưởng của bọn họ chưa trở lại. Đồng Chí Cương bốn chồn không có ở phòng làm việc, vậy có thể đi chỗ nào?

Đồng Chí Cương tự nhủ: “Cũng không thể lôi kéo con gái người ta trực tiếp về nhà chứ?”

“Đại đội trưởng? Anh nói cái gì?” Văn thư của Lương Mục Trạch hơi không hiểu, cái gì cô gái về nhà? Doanh trưởng trở về à?

Đồng Chí Cương hắng giọng nói: “Cậu mau đi hỏi, thằng nhóc Lương Mục Trạch này trốn ở chỗ nào cho lão tử, bảo cậu ta mau rút ra ngoài. Sững sờ cái gì? Mau đi đi.”

“Vâng” văn thư đứng nghiêm chào, bàn chân dường như bôi dầu “Vèo” biến mất từ trong hành lang.

Khi Đồng Chí Cương tới phòng cứu thương, thì nhìn thấy Lương Mục Trạch đỡ Hạ Sơ từ bên trong ra khỏi, cô giơ chân, trên bắp chân bên phải còn đeo băng cố định miếng gỗ, nhảy lên nhảy lên, lấy tốc độ cực kỳ chậm như rùa đi tới.

“Khụ.” Đồng Chí Cương làm bộ hắng giọng hấp dẫn chú ý của bọn họ, quả nhiên hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn anh. “Bảo cậu sáu giờ trở về báo cáo, bây giờ đã qua 20 phút, vô tổ chức vô kỷ luật.”

Lương Mục Trạch không để ý anh ta, đỡ Hạ Sơ từ từ đi xuống bậc thang.

Đồng Chí Cương nhìn Hạ Sơ bị què chân, hơi quen mặt, nhưng lại quên đã gặp ở đâu, đang muốn hỏi cô là, Hạ Sơ đã đi đến trước mặt anh, chào anh, “Đồng đại đội trưởng, ngài khỏe chứ, tôi là Hạ Sơ.”

Thanh âm thanh thúy quen thuộc, khiến trí nhớ của anh trở về, Đồng Chí Cương đặc biệt cao hứng, “Thì ra là bác sĩ Hạ, cô xem đầu óc của tôi, ha ha.”

“Đại đội trưởng ngài đừng khách khí, gọi tôi Hạ Sơ là được.”

“Được được, Hạ Sơ, ” Đồng Chí Cương chỉ chỉ vết thương băng bó trên chân và trên tay cô, “Tại sao vậy? Lương Mục Trạch?” Khi anh gọi tên Lương Mục Trạch, thanh âm rõ ràng cao hơn.

“Làm tàng chứ sao.” Thanh âm lạnh có thể chết rét một con gấu Bắc cực.

Đồng Chí Cương nổi nóng lên, mặt lập tức chuyển âm, “Nói thế nào hả, Hạ Sơ là ân nhân cứu mạng của Điền Dũng, đó chính là ân nhân đại đội chúng ta, lại nói tiếp nếu không có bệnh viện của họ, hài cốt của cậu đã sớm không còn.”

Lời của Đồng Chí Cương, giống như một thanh chùy không hề báo trước đập vào tim của cô, thật khó chịu.

Lương Mục Trạch quay mặt không nói lời nào, lôi kéo Hạ Sơ nhét cô vào trong xe, vừa muốn đóng cửa xe, lại bị Đồng Chí Cương ngăn, “Hạ Sơ à, sao cô lại đi chung với tiểu tử ngu ngốc này?”

“Ách. . .” Hạ Sơ liếm liếm miệng nói: “Gặp được trên đường, anh ấy thấy tôi bị thương, cho nên nhặt tôi về.” Hạ Sơ tận lực làm ra biểu tình rất cảm ơn với Lương Mục Trạch, kết quả bị ánh mắt sắc bén của anh hoàn toàn bóp chết.

“Cô là khách quý của đại đội chúng tôi, phải chiêu đãi cô thật tốt.” đang nói, Đồng Chí Cương ngẩng đầu lên nhìn một vòng, trong mắt lóe ánh sáng khinh thường, nhìn qua một hướng kêu lên: “Né mẹ gì, cút ngay ra ngoài cho ông.”

Hạ Sơ sững sốt một chút, nhìn qua chỗ kia, nhìn thấy tên tiểu tử mới vừa đụng phải ở bên ngoài, gãi đầu đi ra từ sau vách tường không xa.

“Đại đội trưởng, hi hi, cái gì cũng không thể gạt được con mắt của ngài.”

“Khi lão tử ra chiến trường tiểu tử cậu còn chưa ra đời đâu, đấu với tôi.”

“Dạ dạ.” Một trung đội trưởng toét miệng, đến bên cạnh Hạ Sơ, còn đứng nghiêm chào, hô một tiếng: “Chị dâu.”

Một tiếng này, khiến trên trán Hạ Sơ lộ ra ba vạch đen, thiếu chút nữa khiến Đồng Chí Cương bị nước miếng của mình sặc.

“Cậu gọi cô ấy là gì? Chị dâu? Bất chúc ai kêu chị dâu vậy?” Đồng Chí Cương lập tức xù lông, hận không thể nhảy dựng lên.

Một trung đội trưởng bị rống mơ hồ, “Không phải chị dâu sao? Cô ấy không phải là trở về chung với doanh trưởng của chúng ta sao?” Nói xong, còn nhìn Lương Mục Trạch bên cạnh, kết quả bị dọa đến toàn thân ra mồ hôi lạnh.

Đồng Chí Cương hung hăng níu lấy lỗ tai của anh, nói: “Doanh trưởng của các cậu có thể có phúc phận lớn như vậy? Đời trước cậu ta không tích phúc, đời này không tới phiên cậu ta, nói cho cậu biết, nhớ, vị này là ân nhân cứu mạng của Điền Dũng, khách quý của đại đội chúng ta, tiểu tử cậu rõ ràng chưa?”

Cả khuôn mặt của một trung đội trưởng đều vặn vẹo, tiếng hô như sấm nổ tung bên tai mình, màng nhĩ của anh giống như bị chấn vỡ, run rẩy nói: “Rõ. . . Rõ ràng. . .”

Đồng Chí Cương buông lỗ tai của anh ra, “Đi, kêu Điền Dũng đi qua.”

“Vâng” vội vàng chạy như bay, một giây đồng hồ cũng không dám ở lâu.

Hạ Sơ thật là không biết nên đối mặt như thế nào, cô vốn là muốn, đến đại đội đặc chủng rồi bảo Lương Mục Trạch tìm người đưa cô trở về thành G, không muốn ở lâu một phút. Nhưng tới chỗ mới phát hiện, anh mất điếc tai ngơ với lời của cô, chạy thẳng tới phòng cứu thương, ra ngoài đụng phải thủ lĩnh đại đội, một nhóm người nói xong mấy câu, cô liền muốn tét tóc vào đất, không ngẩng đầu lên nữa, học đà điều thôi.

Đồng Chí Cương còn muốn nói gì với Hạ Sơ, nhưng chưa kịp mở miệng, liền bị Lương Mục Trạch đẩy cách xa cửa xe, tiếp đó đóng cửa xe, chặn giữa xe và Đồng Chí Cương, khiến anh ta không có biện pháp đến gần.

“Cô ấy còn chưa ăn cơm.”

“Chưa ăn cơm? Sao cậu không nói sớm? Cậu để lỡ việc rồi đấy. Vậy...” Đồng Chí Cương xem bốn phía một chút, “Cậu, đúng đúng chính là cậu, tới đây.”

Một hạ sĩ bừng bừng rửa mặt, quần vén đến đầu gối, trên tóc còn lóe nước, vừa nhìn chính là bộ dạng mới vừa tắm xong, nghe đại đội trưởng gọi anh, run run rẩy rẩy đi tới, sợ mình làm không tốt chỗ nào chọc phải lão gia diêm vương này, anh cũng không muốn chịu khổ.

“Đến phòng ăn, bảo bọn họ chuẩn bị cơm tối.”

“Hiện tại?” Chiến sĩ nghe được hơi trở mắt, không phải mới vừa ăn cơm xong rồi sao?

“Nói lời vô dụng làm gì, nhanh.”

“Vâng”

Hạ Sơ là khách quý của đại đội, cũng không thể chậm trễ. Đồng Chí Cương gõ cửa sổ xe, Hạ Sơ hạ cửa sổ xe xuống, “Đại đội trưởng.”

“Tiểu Hạ, tôi thấy chân của cô một lát không lành được, cứ ở chỗ này, không nên khách khí, cũng không cần câu nệ, lúc nào thương thế tốt lên, tôi sẽ phái người đưa cô trở về, phía bệnh viện thì cô yên tâm, tôi sẽ xử lý.”

“Không cần không cần” Hạ Sơ đầu lắc như trống bỏi, “Đại đội trưởng thật không cần, mọi người có cơ mật quân sự, một người ngoài như tôi ở chỗ này không thích hợp, ngài tìm người đưa tôi xuống núi là được.”

“Như vậy sao được.”

Lương Mục Trạch vẫn không nói lời nào, lại ngăn giữa Đồng Chí Cương và Hạ Sơ, nói với đại đội trưởng người người kính trọng e ngại: “Đại đội có nhà vệ sinh nữ không?”

“Ồ, đại đội đặc chủng một đám đàn ông, cần nhà vệ sinh nữ làm chi?”

Được rồi, đáp án Lương Mục Trạch muốn đã có, gạt đầu một cái xoay người chuẩn bị lên xe, cũng để lại một câu, “Đưa cơm đến nhà tôi, Hạ Sơ ở đó.”

Xe quẹo trái, ra khỏi cửa hông. Đồng Chí Cương vẫn còn sững sờ, anh cảm thấy, lời nói vừa rồi không phải không có lý, hai người kia, thật không sao? Mặc dù anh thô lỗ, nhưng vẫn cảm thấy không đơn giản.

17. Chương 17

“Tôi muốn về nhà, anh tìm người đưa tôi trở về đi.” Không phải giọng thương lượng, mà là khẳng định ra lệnh. Không sai, là ra lệnh.

“Không được.” Ra lệnh thế nào? Sếp không thích nghe.

Hạ Sơ quay đầu lại cảm tức nhìn anh, nhìn anh không chịu ảnh hưởng chút nào phát động xe. “Tôi chết cũng không ở nơi này.” Chỗ tụ tập của một đám đàn ông, bảo một cô gái như cô làm sao ở được.

“Không cho cô ở.”

Xe chậm rãi lái ra cửa hông, là cửa khác với cửa vào vừa rồi, chỉ là, cũng đều có chiến sĩ canh giữ, thủ vệ vẫn sâm nghiêm.

Ra khỏi cửa chính, có một đoạn đường nhựa, ven đường cây xanh râm mát, hoa cỏ cây cối, chiều dài đại khái chỉ có 200~300m, cuối con đường, chính là nhà của đại đội đặc chủng. Bởi vì giữ bí mật công việc, mỗi nóc nhà chỉ có ba tầng, như vậy thì không thể leo cao nhìn xa vào đủ loại trang bị hoặc tình huống huấn luyện trong đại viện đặc chủng.

Cái gọi là đại viện của đại đội đặc chủng, ở chính là chỗ này —— nhà của Lương Mục Trạch, nằm trong quân khu. Hạ Sơ vẫn không muốn, không xuống xe, thanh âm mềm mại thương lượng với anh: “Doanh trưởng, ngài đưa tôi về nhà đi, tôi xin nghỉ ở nhà dưỡng bệnh, tuyệt đối không để lại bệnh căn, tuyệt đối sẽ không khiến anh không thể giao phó với cha mẹ tôi, anh thấy như thế nào?”

Lương Mục Trạch đỡ cửa xe ở chỗ ngồi cạnh tài xế, tốc độ chậm rãi nhưng rất kiên định không cho thương lượng khác ra hai chữ, “Không được.”

Má, trừ “Không được” còn có lời khác không? Cứng mềm không ăn, dầu muối không vào! !

“Tôi không xuống xe, đưa tôi về nhà.” Hạ Sơ cũng dựa vào, ngồi ở trong xe giả bộ Phật gia. Trong lòng suy nghĩ, còn không phải là bởi vì anh muốn chăm sóc bà cụ trong thôn ở núi Thiên Viên, tôi giúp người làm chuyện tốt mới ngẫu nhiên giúp người trong thôn xem bệnh, nói đi nói lại chân tôi bị thương cũng có lỗi của anh, anh lại còn ngang ngược! !

“Bây giờ không phải là lúc càn quấy.”

“Ai. . .” Hạ Sơ theo bản năng muốn nói mẹ nó, nhưng đến khóe miệng lại mạnh mẽ nuốt trở vào, “Càn quấy, tôi về nhà mình coi là càn quấy sao?”

Lương Mục Trạch nhếch khóe miệng cười lạnh, “Hạ Sơ, đó là nhà của tôi. Tôi quyết định.”

Không để ý tới sự kháng nghị của cô nữa, xoay ngang ôm cô từ trong xe ra chạy tới cửa nhà. Hạ Sơ cũng bởi vì câu nói kia của anh mà ỉu xiu, nhà mà cô nói, không phải là nhà của cô, ở chỗ này cô không có nhà, chỉ là tá túc. Trong nháy mắt cô cảm thấy bụng thật chua, hốc mắt ửng đỏ, nước mắt chứa đầy hốc mắt, sĩ diện không muốn anh nhìn thấy mình rơi lệ, đưa mu bàn tay ngăn trở mặt của mình.

Từ nhỏ chưa từng bị thương nặng như thế, một chút xiu rách da cũng sẽ khiến Lan Tử Ngọc khấn trương không dứt, mà bây giờ, vừa trật khớp vừa máu thịt mơ hồ, bên cạnh không có mẹ, Hạ Sơ cảm thấy mình hết sức đáng thương. Ở thành phố xa lạ, không có bạn bè, không có người thân, không có nhà, ở tạm tại dưới mái hiên nhà người khác, dùng đáng về đáng thương đối mặt chủ cho thuê nhà, thậm chí cô phát hiện mình cư nhiên không có dũng khí phản kháng. Đáng thương thì có thể đau buồn, không phải sao?

Lương Mục Trạch đặt cô ở trên ghế sofa, cô thủy chung dùng mu bàn tay che mắt, không có lên tiếng, nhưng anh biết cô khóc. Anh hơi hối hận, lời nói vừa rồi tựa hồ hơi nặng.

Than thở, đưa hộp giấy tới, cô không nhận. Đặt hộp giấy ở cạnh tay cô, cũng không lấy. Lúc này, nước mắt tràn ra từ trên cánh tay của cô nhỏ xuống, đã nhỏ tại trên tay của anh, cũng đã nhỏ trong lòng của anh, cảm giác nóng bỏng khiến anh trở mặt.

“Đừng khóc.”

Hạ Sơ không để ý tới, nước mắt chảy ra càng thêm mạnh mẽ hơn, xem ra hô hấp đã hơi không thuận. Thật ra thì cô có một tật xấu, thời điểm khóc không nên để ý tới cô, chốc lát nữa là tốt rồi, phàm là có người khuyên, sẽ khóc dữ hơn.

Lương Mục Trạch đặt hộp giấy ở bên cạnh cô rồi đứng dậy rời đi, Hạ Sơ bị thương từ trong lòng, lúc này làm sao cũng không thu nước mắt lại được. Mọi người luôn nói, đứa bé bị thương sẽ hết sức nhớ nhà, tựa như Hạ Sơ hiện tại. Cô nhớ nhà, nhớ cái ổ ở thành N, cô hối hận tại sao không nghe lời của cha mẹ, nhất định ra ngoài một mình. Tự cho là đúng cảm thấy đã có cuộc sống tự do tự tại, nhưng kết quả thì sao, quá không giống dự tính. Đến nay cô còn nhớ rõ, Lan Tử Ngọc nói nếu như cô ở bên ngoài bị bệnh không ai chăm sóc, đến lúc đó muốn trở về đã trê.

Bây giờ chân thật khắc hoạ, cô thật sự có kích động trở về thành N, cả đời không ra, ở cạnh cha mẹ, như thế nào thì mình cũng sẽ không bị khi dễ, sẽ không chịu uất ức, hơn nữa, cũng có nhà. . . .

Lương Mục Trạch đứng ở trên ban công, ngón trỏ trái và ngón giữa thon dài đang gấp một miếng thuốc, tay phải cầm điện thoại đặt ở bên tai, “Thuốc không có tác dụng.”

“Cái gì không có tác dụng?”

“Cô ấy khóc suốt.”

Quân y ở bên đầu điện thoại kia đỡ khóc đỡ cười, nói xương, dùng thuốc, căn bản sẽ không đau đến khiến một người trưởng thành khóc nức nở. “Lương doanh trưởng, người ta là con gái, không chịu được sự tử rống lạnh lùng của anh.”

“”

Lương Mục Trạch nhấn tắt tàn thuốc đi trở về phòng khách, bên chân của Hạ Sơ ném đầy giấy, từng cục trắng bốc.

“Thật xin lỗi.”

Lúc này Hạ Sơ đã khóc mệt, nước mắt không còn phun trào nữa, vẫn không ngừng rút giấy ra lau lỗ mũi. Nghe được anh nói “Thật xin lỗi”, tay đưa đến hộp khăn giấy của cô dừng lại ở không trung, anh lại biết nói xin lỗi? Cô còn tưởng rằng khắp thiên hạ đều thiếu nợ của anh đấy.

Hạ Sơ không để ý tới anh, Lương Mục Trạch đưa một ly nước nước tới, cô nhìn thấy chất lỏng thủy tinh trong suốt trong ly nước trong suốt, liếm liếm đôi môi khô khốc của mình, cũng không để ý vấn đề mặt mũi gì, đã nắm cái ly uống một hơi cạn sạch.

“Ở chỗ này, đây là vì tốt cho cô.”

Hạ Sơ chùi nước đọng trên miệng, nghẹn giọng nhiệt tình nói: “Dù sao đều là địa bàn của anh, tội không quyền lên tiếng.”

Một hồi tiếng gõ cửa truyền đến, Lương Mục Trạch qua mở cửa, là cảnh vệ tham mưu của đại đội trưởng mang theo người của phòng ăn đến đưa cơm cho Hạ Sơ. Trưa nay vì bị thương và thương cảm mà khóc rồi, cô đã sớm quên bụng rỗng tuếch của mình.

Lại nói, thức ăn của bộ đội đặc chủng thật là tốt, bởi vì thường huấn luyện, cường độ nhiệm vụ rất lớn, nghe nói phải ăn ngon mới có thể bù lại. Hạ Sơ còn sợ họ sẽ đưa thịt cá đến cho cô, thấy được cháo trắng và chút thức ăn thanh đạm, lập tức liền muốn ăn.

Tự động xem thường người đối diện, bưng lên một chén nhỏ, từ từ ăn từng miếng từng miếng. Ăn xong rồi ngủ, như vậy vết thương mới có thể mau lành, mới có thể sớm rời đi cái chỗ này. Cô không nghĩ tới, lần đầu tiên mình tới bộ đội đặc chủng là đi một chân tiến vào, ban đầu Tiểu Đẳng Điền Dũng muốn mời cô đến đại đội đặc chủng làm khách, cô tràn đầy hướng tới đối với địa phương thần bí này, nhưng hôm nay? Khi tới tràn đầy không tình nguyện, không có sóng lòng sôi sục cảm thấy kích động hưng phấn với nơi này.

. . . .

Nhà của Lương Mục Trạch là một căn nhà hai phòng diện tích không lớn, mặc dù có chút mộc mạc nhưng rất sạch sẽ, trong mấy ngày ở đây có thể nhìn ra, anh là một người rất thích sạch sẽ.

Hôm nay anh không ăn cơm bao nhiêu, nhưng bây giờ lại hoàn toàn không có ý muốn ăn, chỉ ngồi ở trên ghế sa lon bên kia, nhìn chăm chăm chén đĩa trên bàn, không nhúc nhích. Cả trong phòng khách chỉ có thanh âm nhai hơi nhỏ của Hạ Sơ.

Hạ Sơ đặt chén không ở trên khay trà, vuốt bụng thở ra một hơi thật dài, làm như mới vừa rồi khóc xong đã để lại di chứng, thời điểm thở còn run run. Lương Mục Trạch nhìn cô cắn răng chống ghế sa lon run run rẩy rẩy đứng lên, đi qua muốn đỡ cô, nhưng bàn tay rơi vào trước mặt cô bị cô đẩy qua, cánh tay của cô sượt qua đầu ngón tay của anh, cao ngạo ngược đầu ưỡn ngực, “Nhảy” từng bước từng bước đến phòng vệ sinh.

“Vết thương không thể đụng vào nước.” Lương Mục Trạch nhắc nhở.

“Tôi chỉ mở nước.” Hạ Sơ nhìn chăm chăm anh hận hận nói, tiếp đó dùng sức đóng cửa chính phòng vệ sinh.

Lương Mục Trạch đứng ở bên sofa, mắt nhìn chăm chăm cửa phòng vệ sinh khép chặt, gương mặt không hề tỏ vẻ gì nữa, vẻ mặt có chút phức tạp, đại khái ngay cả anh cũng không biết mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Hạ Sơ vẫn không thể nào đấu thắng Lương Mục Trạch, xin nghỉ ở trên núi. Cũng may Lương Mục Trạch có chút lương tâm, để trống phòng cho cô ở, còn mình thì ngủ trên giường xếp nhỏ trong phòng làm việc.

Ngày hôm sau, Lý Chính Ủy ở đại đội đến thành G họp, Lương Mục Trạch bảo văn thư tiểu Lưu đi theo đến thành G, đi gặp dì giúp việc nhà cho anh thu dọn ít trang phục của Hạ Sơ mang về, cũng mang cả Nhị Miêu của cô về.

Hạ Sơ nhìn thấy Nhị Miêu, như thấy người thân, lệ nóng doanh tròng. Ôm Nhị Miêu vào trong ngực, nước mắt đã nhỏ trên lưng của Nhị Miêu, cả thân thể nhỏ của Nhị Miêu bị nước mắt đánh run một cái.

Tiểu Lưu đặt hành lý của cô ở phòng khách, cũng không dám ở lâu, chào hỏi xong liền vội vàng rời đi.

Hạ Sơ nhảy đến cạnh ghế sofa ngồi xuống, Nhị Miêu ngồi xếp bằng ở trên đùi của cô, lông của nó mềm mềm quét qua da của cô, cảm giác hơi ngứa, khiến tâm tình xấu của cô suốt hai hôm nay tốt lên nhiều.

“Có ăn cơm thật ngon hay không?”

“Miêu Miêu ~”

“Nhớ chị không? Tắm chưa?”

“Meo meo ~”

Hạ Sơ ngửi một cái, thật thơm, chắc được nhân viên ở trung tâm thú nuôi tắm ổi ngày, “Tạm được, rất sạch sẽ, giữ vững không sai.”

Mỗi ngày Lương Mục Trạch rất bận, cả ngày ngâm mình ở trong sân huấn luyện, nhưng lúc ăn cơm tối mỗi ngày luôn rút ra một chút thời gian trở lại xem Hạ Sơ, cho cô sai khiến. Anh cho người đưa một ngày ba bữa cho cô, mỗi đến giờ cơm thì tiểu Lưu sẽ gọi điện thoại vào nhà hỏi cô muốn ăn cái gì, hoặc là trong nhà thiếu cái gì. Hạ Sơ vẫn chưa cho người ta sắc mặt tốt, nhất là sau khi biết tiểu Lưu là văn thư của Lương Mục Trạch, thì càng sâu! Cô cảm thấy bọn họ là người có cùng ý tưởng đen tối, để nghe thì nói là chăm sóc ba bữa cơm cho cô, thật ra thì chính là biến tướng giám thị.

Tiểu Lưu không hiểu Hạ Sơ và doanh trưởng là quan hệ như thế nào, nói là một đôi, nhưng nhìn bác sĩ chưa từng cho doanh trưởng sắc mặt tốt, ngay tiếp theo mình cũng bị cảm tức nhìn, lại cảm thấy không giống. Binh lính bộ đội đặc chủng tìm bạn gái không dễ dàng, nhưng phạm là tìm được bạn gái, chị dâu đối đãi bọn họ cực kỳ thân thiết, cũng không phải bộ dạng nợ tiền không trả như bây giờ.

“Bác sĩ Hạ, doanh trưởng đang họp, anh ấy nói một lát sẽ trở lại gặp ngài.”

“Ừ.” Hạ Sơ buồn buồn đáp một tiếng.

Tiểu Lưu xoa xoa đầu tóc ngắn, để xuống cơm tối liền rời đi. Anh nghe Tiểu Đằng nói, bác sĩ Hạ là một người tốt, người tốt có lòng tốt, đáng đáp cũng rất xinh đẹp, là ân nhân cứu mạng của Điền Dũng. Xinh

đẹp thì thật xinh đẹp, cũng xác thực cứu mệnh Điền Dững, thiện hay không lương anh không biết, dù sao đối với mình thật không thiện.

Thức ăn của Hạ Sơ, theo yêu cầu của cô đều là lấy nhẹ làm chủ, chỉ là rau xanh và một phần canh xương. Quân đội là một gia đình lớn, chẳng phân biệt được ai, mọi người đều là người thân, bọn họ xem Hạ Sơ là người mình để chăm sóc. Nhưng người khác thì sao, cái gì cái gì đều do anh ta, là một tên khôn kiếp không có lòng đồng tình.

18. Chương 18

Bởi vì gần tới diễn tập của đại quân khu, cường độ huấn luyện thường ngày của đại đội tăng lên không ít, thời gian trước Lương Mục Trạch không có ở quân khu, khí thế của doanh một rõ ràng giảm hơn so với trước, hiện tại anh trở lại, phải sửa trị lại cả doanh, không thể cho những doanh khác có cơ hội vượt qua, anh không cho phép người khác bò lên đánh đầu anh điều vô dương oai. Mấy ngày nay doanh một luôn huấn luyện cả ngày cả đêm, mọi người mệt đến xương sắp gãy, vừa dính gối liền ngủ, đều không ngoại lệ.

Ba ngày huấn luyện hết sức qua đi, huấn luyện hôm nay hết giờ theo như bình thường, người cả doanh có thể thoáng thở phào một cái. Điền Dững tìm đại đội trưởng xin nghỉ đi ra ngoài. Lý do là ân nhân của anh ở quân khu, trước đó quá bận rộn không có thời gian đi thăm, anh muốn xuống núi mua trái cây đi thăm ân nhân.

Đồng Chí Cương không nói hai lời lập tức phê chuẩn, cũng phái tài xế đại đội đi theo anh.

Chân của Hạ Sơ đã tốt hơn rất nhiều, vết thương trên đầu gối cũng đã kết vảy, nhưng vẫn chưa thể đựng nước khiến cô rất khó chịu, cả người đều giống như thân rắn, đựng cái gì cũng có thể dính vào. Cảm thấy cả người vừa đau vừa thối, cô đã bắt đầu ghét bỏ mình. Cũng may vết thương trên tay lành nhanh hơn, cô có thể dùng khăn lông ướt lau người.

Lúc Lương Mục Trạch trở lại, Hạ Sơ đang uống trà cùng Nhị Miêu, lại nói biểu hiện của người họ Lương cũng có chỗ tốt, tỷ như nhận lấy Nhị Miêu, lại tỷ như dời cả dụng cụ uống trà của cô qua.

Hạ Sơ không có ngắc đầu, nhẹ nhàng nói một câu, “Nhị Miêu nên tắm.” Cô rõ ràng thấy, đáng vẻ hưng phấn ngoắt ngoắt cái đuôi của Nhị Miêu bên cạnh.

Lương Mục Trạch không có tiếp lời của cô, thanh âm không có gợn sóng nói: “Điền Dững tới thăm cô.”

Hạ Sơ chưa nước xong một ngụm trà, mạnh mẽ sắc một tiếng. Lương Mục Trạch than thở, tự nhiên đi tới vỗ lưng giúp cô, giúp cô thuận khí. Điền Dững xách giỏ trái cây đứng ở cửa, tiêu hóa câu “Nhị Miêu nên tắm” và hình ảnh “hài hòa” trước mắt.

“Sững sờ cái gì?” Lương Mục Trạch nghiêng đầu nói Điền Dững, nhưng trên tay còn giữ vững động tác vỗ nhẹ.

Điền Dững nuốt nước miếng, xách giỏ trái cây đi vào phòng khách, “À, bác sĩ Hạ, vết thương của ngài như thế nào?”

Hạ Sơ chống bả vai Lương Mục Trạch đứng lên, một tay vỗ vỗ lồng ngực của mình thuận khí, cả khuôn mặt bị kìm nén đến đỏ bừng, nhưng vẫn phải miễn cưỡng nặn ra một khuôn mặt tươi cười, “Điền tiểu đội trưởng, không. . . . Khụ khụ. . . Không cần. . . . Khụ khụ. . . . khách sáo. . . .”

“Ngài không có sao chứ?”

Hạ Sơ lắc đầu, hít sâu, “Không có việc gì, ha ha.”

“Bác sĩ Hạ, thật sự ngại quá, biết ngài tới quân khu rất nhiều ngày rồi, nhưng mấy ngày qua chúng tôi quá bận rộn huấn luyện, mỗi ngày kết thúc quá muộn, sợ ảnh hưởng việc ngài nghỉ ngơi nên không tới, đây là trái cây cho ngài.”

“Điền tiểu đội trưởng quá khách khí, tới thì tới còn mang trái cây gì.”

“À, doanh trưởng nói ngài thích ăn dưa hấu, trên xe còn có rất nhiều dưa hấu, tôi sẽ đi dọn.”

“Ai không cần. . .” Hạ Sơ muốn gọi anh ta lại, nhưng là bóng dáng của Điền Dũng đã biến mất ở cửa ra vào.

Hai người bọn họ tựa hồ cũng không có phát hiện, Lương Mục Trạch đang đỡ cánh tay của cô, mà Hạ Sơ cũng tự nhiên tiếp nhận, không cảm thấy không ổn chút nào. Mấy ngày gần đây, mặc dù anh rất bận, nhưng mỗi ngày luôn luôn nhín chút thời gian trở lại xem, nhìn cô có phiền toái hay cần gì không, thậm chí bởi vì tay cô không thể đụng vào nước mà giúp Nhị Miêu tắm. Rất khiếp sợ phải không, Lương doanh trưởng của chúng ta cũng tốn một lúc lâu mới thích ứng, đừng xem Nhị Miêu bình thường rất ngoan, gặp nước liền bắt đầu nghịch loạn, Hạ Sơ đã quen với tính tình của nó cho nên cũng may, Lương Mục Trạch lại trực tiếp muốn ném nó qua cửa sổ.

Hai tay Điền Dũng ôm bốn trái dưa hấu, như có điều suy nghĩ đi lên lầu, anh cảm thấy nhất định có nội tình, anh biết doanh trưởng không phải người tùy tiện, cũng tin tưởng Hạ Sơ là một cô gái tốt, nhưng nhìn thế nào đều cảm thấy hình ảnh vừa rồi có vấn đề. Nghĩ đến lời nói của ai đó, cũng không phải là hoàn toàn không đúng.

“Bác sĩ Hạ!” Điền Dũng để dưa hấu xuống, lau mồ hôi trên ót, nói: “Ngài dưỡng thương thật tốt, thiếu cái gì cứ nói tôi biết, tôi nhất định làm thỏa đáng cho ngài.”

“Không cần không cần, tôi không sao.” Hạ Sơ phẩy tay lắc đầu, cô cảm thấy hơi kinh sợ vì được quan tâm quá, mình chỉ làm chuyện nên làm, lại bị cả đại đội coi là ân nhân, cô thật đảm đương không nổi.

“Bác sĩ Hạ không cần khách khí với tôi” Điền Dũng nhìn Lương Mục Trạch khom lưng ôm lấy Nhị Miêu, run ru một hồi, lấp ba lấp bắp mà nói: “À à, tôi tôi không không quấy rầy, không ảnh hưởng ngài nghỉ ngơi, sau này lại đến thăm ngài.” Nói xong, chào Hạ Sơ, rồi ra ngoài như một làn khói.

Điền Dũng vỗ ót của mình, muốn inh coi thường những hình ảnh mới vừa rồi, nhưng căn bản là không thể! Doanh trưởng băng sơn của bọn họ cư nhiên dịu dàng giúp người ta vỗ lưng, lại còn biết ôm mèo, chẳng lẽ anh ấy thật tấm cho con mèo kia? O. O anh có nên báo cáo những việc này cho đại đội trưởng không? Quá kinh hồn rồi ! !

Hạ Sơ cảm thấy, hôm nay Điền Dũng không giống trước kia. Lúc nằm viện, dù anh ta bệnh nặng, nhưng khi nói chuyện luôn có một dòng khí thế, mà hôm nay thái độ của anh ta lại khẩn trương, còn có kinh ngạc.

Kinh ngạc vì cái gì đây? Hạ Sơ cau mày nghĩ. Trong lúc vô tình quét thấy bộ dạng Lương Mục Trạch ôm Nhị Miêu vào phòng tắm, trong nháy mắt liền co rúc tan lòng nát dạ. Chân mềm nhũn ngồi liệt ở trên ghế sofa, còn chạm phải vết thương trên đầu gối, cắn chặt môi dưới mới không gọi ra.

Giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho cô biết, Điền Dũng nhất định là hiểu lầm cô và Lương Mục Trạch rồi. Nhất định là ! ! Nhưng, cô dám thề với trời, bọn họ là trong sạch, còn sạch hơn cả hành lá xào đậu hũ.

Hạ Sơ kéo cái chân bị thương, hì hục đi đến nhà vệ sinh, Lương Mục Trạch bình tĩnh, ngón tay thon dài có lực vung lên vẩy vẩy nước vào trên người Nhị Miêu, Nhị Miêu hí mắt hưởng thụ massage của mỹ nam. Đây chính là một đôi tay thần sủng, lại dùng tắm ề, ách ~~ Hạ Sơ thừa nhận, quá đại tài tiểu dùng rồi.

“Khụ. . .” Hạ Sơ ho nhẹ, liếm môi một cái nói: “Việc này, để tôi làm.”

Lương Mục Trạch không có lên tiếng, trong phòng vệ sinh chỉ có tiếng nước chảy rào rào.

“Vết thương trên tay đã tốt lên nhiều rồi, về sau cũng không cần làm phiền anh tắm giúp Nhị Miêu, ha ha.” Hạ Sơ cười khan, nhưng cười cười lại cảm thấy, có gì buồn cười? Người ta cả nhìn cũng không nhìn mình một cái.

“Cám ơn anh mấy ngày nay tắm giúp Nhị Miêu.” Lúc này, cô nói rất nghiêm chỉnh, là chân thành cảm ơn.

Lương Mục Trạch mới vớt Nhị Miêu trong nước ra, thanh âm nhàn nhạt nói: “Thế nào? Vết thương lành đã cảm thấy tôi dư thừa?”

“Làm gì có, đây là nhà của anh, tôi mới là dư thừa.” Hạ Sơ cúi đầu, thanh âm có chút buồn buồn.

“Hạ Sơ.”

“Hử?”

“Tôi nói xin lỗi rồi.”

Tất một cái lại cho quả táo ngọt, anh xem tôi là kẻ ngu à? Hạ Sơ cúi đầu bĩu môi.

“Lời giống vậy tôi sẽ không nói lần thứ hai.”

Ai hài lòng với lời của anh, cắt ~ không có thành ý.

Lương Mục Trạch dùng khăn lông gói Nhị Miêu kỹ lưỡng nhét vào trong ngực Hạ Sơ, bởi vì Hạ Sơ đứng ở bên cửa, nếu như Lương Mục Trạch đi ra ngoài, hai người sẽ dính sát nha, lướt “ngực” mà qua, nhưng Hạ Sơ cúi đầu loay hoay lỗ tai nhỏ của Nhị Miêu, căn bản không có ý thức được phải nhường đường cho anh. Giữa bọn họ chỉ có một con mèo bị đè, Hạ Sơ đột nhiên ý thức được cái gì, muốn lui, nhưng hai chân không lưu loát lui về đường cụt phía sau, mặc cho lồng ngực Lương Mục Trạch sượt qua ngón tay cô, trong nháy mắt đầu ngón tay nóng bỏng, cũng truyền nhiệt độ đến từng tế bào thân thể.

Bên tai làm như có thanh âm hô hấp, một dòng khí nóng đốt tới lỗ tai và gương mặt của cô. Cô càng vùi thấp đầu.

“Mặt thế nào?”

Anh lại còn có thể dừng lại ở khe hở nhỏ nhỏ này để hỏi vấn đề không biết xấu hổ này, cố ý, anh nhất định là cố ý. Mặt Hạ Sơ đỏ như quả táo chín, thanh âm của anh vang trên đỉnh đầu cô, làm như có thể cảm thấy dây âm thanh chấn động khi anh nói chuyện. Hạ Sơ có chút cà lăm, nói: “Không có không có gì.”

Cả đầu óc Hạ Sơ càng ngày càng loạn, thần kinh căng thẳng phát run, hai tay ôm Nhị Miêu không tự chủ rúng sức, bóp chặt khiến Nhị Miêu kêu meo meo không ngừng. Chợt, có thứ gì đụng mặt của cô. Anh anh anh cư nhiên sờ mặt cô! ! !

Hạ Sơ chợt né tránh về phía sau, đầu đụng vào trên khung cửa cái “rầm”, cả khung cửa đều lắc lư, ai ui cô đau quá, nước mắt cũng sắp rơi ra rồi.

Trong mắt Lương Mục Trạch lóe hài hước, tỏ vẻ được như ý đi ra ngoài, trong tay nắm một sợi tóc rụng dính vào mặt Hạ Sơ vừa rồi.

“Rụng tóc.”

Hạ Sơ che cái ót, trong nháy mắt đau đến khiến mắt cô nổ đom đóm, cái gì cũng không để ý tới, toàn thân chỉ có một tín hiệu, chính là đau đầu. Lúc này, cô nhất định là không thấy biểu tình như hồ ly của Lương Mục Trạch.

Lương Mục Trạch ném tóc vào thùng rác, lấy ít đá trong tủ lạnh ra, đựng vào túi giữ lạnh đưa cho Hạ Sơ. Cô không nhận, cũng không động, còn tựa vào cạnh cửa một tay ôm đầu một tay ôm Nhị Miêu, vẻ mặt rất là rối rắm. Lương Mục Trạch biết, trong lòng cô khẳng định đã thăm hỏi tổ tông tám đời của mình một lần. Không chờ đợi nữa, tác phong giải quyết dứt khoát của quân nhân khiến cho anh hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, lập tức khom xuống ẵm Hạ Sơ lên, kết quả không hề phòng bị Hạ Sơ kêu lớn một tiếng “a”, còn thất thủ vứt cả Nhị Miêu.

“Anh làm gì?” Hạ Sơ giãy giụa, nhưng không chiếm được đáp lại.

Lương Mục Trạch không muốn làm gì, nể mặt cô đang bị thương, không muốn hù dọa cô, chỉ đặt cô ở trên ghế sofa, lại lấy ra một cái khăn lông khô bọc đá thoa lên cái ót bị đụng của Hạ Sơ,

Hạ Sơ tức giận, nhưng không phát ra được, cắn răng nghiêng lợi hận không thể lột sống anh. Rụng tóc? Rụng tóc bà nội anh, rụng tóc liên quan anh cái rắm?

“Đừng len lén mắng tôi, tôi nghe thấy.”

Hạ Sơ vỗ vào trên ghế sa lon “bịch”, hét lớn: “Rụng tóc bà nội anh, tóc của tôi anh lo gì?”

Cô há miệng thở hổn hển, quả nhiên nói ra rồi trong lòng dễ chịu hơn nhiều, bằng không thật sẽ bị thương. Dù sao mắng cũng mắng, tùy tiện anh tức giận nổi giận, cùng lắm thì ném cô đi ra ngoài, ước gì sớm rời đi chỗ này. Cô có tiền lương có túc xá, rời đi mẫu đất của Lương Mục Trạch, Hạ Sơ cô vẫn có đường sống.

“Tự làm, tôi về quân khu.”

Hờ? Anh cư nhiên không tức giận?

“Trước khi hết sưng đừng lấy ra.”

Hạ Sơ không nhận, thanh âm trầm trầm của Lương Mục Trạch làm như chứa nụ cười, nổ tung trên đầu Hạ Sơ, “Hạ Sơ, cô nên nghỉ ngơi.”

Con bà nó! ! ! Hạ Sơ phẫn hận! ! ! Nghe thế nào lại có cảm giác như phi tử thị tử bị hoàng thượng đuổi đi, Hạ Sơ hận không thể nhảy dựng lên đạp anh một cái cho tàn phế! ! !

19. Chương 19

Mùa mưa dầm lại tới, mưa liên miên suốt ba ngày, cơ hồ chưa từng ngừng, hoặc là mưa to hoặc là mưa phùn trùng điệp.

Vết thương trên đùi Hạ Sơ đã bắt đầu từ từ kéo da non hồng hồng, hơi ngứa một chút. Tấm cố định ở mắt cá chân phải bị trật chưa có tháo, nhưng đã không còn cảm giác rất đau. Cách mỗi một ngày quân y sẽ tới cửa thay thuốc cho Hạ Sơ, khiến anh ta chạy tới chạy lui như thế, Hạ Sơ cảm thấy rất là ngại, nhiều lần thương lượng bảo anh để thuốc lại, tự cô có thể thay thuốc. Quân y quần băng quanh mắt cá chân của cô, chậm rãi nói: “Được người nhờ vả.”

Được người nào nhờ vả? Cô tình nguyện là được Đồng đại đội trưởng nhờ vả.

Bởi vì đều là bác sĩ, đề tài chung tự nhiên không ít, thời gian lâu dài hai người từ từ quen thuộc rất nhiều. Nhưng giống như là cố ý, quân y luôn hữu ý vô ý nhắc tới Lương Mục Trạch, khiến Hạ Sơ rất đau đầu.

“Có phải tim của đại đội trưởng không tốt?”

“Ừ, đã nhìn ra?”

“Đúng vậy, ngày đó nói chuyện, nhìn thấy anh thỉnh thoảng che ngực.”

Quân y gạt đầu một cái, “Bệnh cũ, không thể kích động, nhưng luôn không nghe khuyên bảo.”

Hạ Sơ vuốt Nhị Miêu nghiêm túc nói: “Có bệnh thì phải trị, bệnh tim không thể phớt lờ.”

Quân y băng bó kỹ mắt cá chân của Hạ Sơ, cố định xong, vỗ vỗ tay đứng lên, thở dài nói: “Tim của đại đội trưởng là bệnh cũ, bao tử của Lương doanh trưởng không tốt cũng không phải là một ngày hay hai ngày rồi.”

Hạ Sơ tay dừng lại một chút, trong cổ họng làm như bị thứ gì ngăn chặn, thanh âm buồn buồn, “Sao cứ nhắc đến anh ta?”

“Tôi thuận miệng nói thôi, sao để ý như vậy.” Quân y dọn dẹp cái hòm thuốc, nghiêm trang nói.

Lòng người ở đại đội đặc chủng không thể dò được! ! !

“Vết thương khôi phục rất tốt, tiếp tục giữ vững, tôi đi về trước đây.” Quân y đứng lên từ trên ghế salon, y phục phát ra tiếng sột soạt, lúc này Hạ Sơ mới ý thức được hôm nay quân y có cái gì không giống.

“Tại sao anh không mặc áo choàng trắng?” Quân y mặc áo đặc chủng màu đen che lưng, quần rằn ri, cũng đội nón lính.

“Chuẩn bị chiến đấu.” Quân y hăng hái chỉnh chỉnh y phục của mình.

“Chuẩn bị chiến gì?” Hạ Sơ ngược đầu hỏi tới.

“Bí mật, Phật viết không thể nói.” Quân y có chút hài lòng, từ trên cao nhìn xuống Hạ Sơ.

“Chỉ có mình anh là bác sĩ xem bệnh, còn đi theo chuẩn bị chiến đấu, ở đại đội đặc chủng thì thật xem mình là lính đặc biệt sao.” Hạ Sơ chọc anh ta, muốn lấy lại chút mặt mũi ình.

“Bác sĩ thì sao, bác sĩ cũng là bác sĩ của đại đội đặc chủng, không nên xem thường người, đều nói làm người phải thiện lương, nếu không vết thương không thể lành.” Quân y lấy băng quấn và thuốc thoa trong hộp thuốc ra, “Những thứ này tôi để lại cho cô, nếu quả thật đi thi hành nhiệm vụ thì cô tự thay thuốc ình nhé.”

Hạ Sơ gật đầu, thả Nhị Miêu vào trên đất, mình từ từ đứng lên, “Cả đại đội đều chuẩn bị chiến đấu sao?”

“Đúng vậy” quân y chột lại gần, gian trá nói: “Doanh một cũng chuẩn bị chiến đấu, bao gồm Lương doanh trưởng.”

Ba vạch đen giắt trên trán Hạ Sơ, cô thề từ giờ trở đi, sẽ không nói câu nào với quân y nữa, tuyệt không! !

Mấy ngày nay Lương Mục Trạch trở về luôn vội vội vàng vàng, xoay vòng vòng, cô không nghĩ quá nhiều, lại cảm thấy anh như vậy cũng tốt. Hôm nay mới biết, vội vàng vậy là bởi vì chuẩn bị chiến đấu.

Là diễn tập chuẩn bị chiến đấu, hay là thật? Cái vấn đề này cô tương đối quan tâm.

Nghe tiếng mưa rơi ào ào bên ngoài, trời mưa nhiều ngày, mỗi ngày trên tin tức đều có báo cáo, không ít địa phương xảy ra tai họa lũ lụt. Chẳng lẽ. . . Chuẩn bị chiến đấu là muốn chống lũ? ?

Từ khi biết bọn họ chuẩn bị chiến đấu, mỗi ngày nhìn dáng vẻ vội vã của Lương Mục Trạch, Hạ Sơ bắt đầu có chút bận tâm. Cả người như lên dây cót, khẩn trương chờ, hận không thể dựng lỗ tai lên, muốn cố gắng nghe rõ động tĩnh từ đại đội truyền tới.

Một ngày, hai ngày, vẫn bình tĩnh như cũ, không có còi báo động chói tai, cũng không có tiếng xe hơi gào thét và tiếng cánh quạt ông ông. Sợi dây căng thẳng của cô từ từ thanh tĩnh lại. Nhưng đêm nay, mưa vẫn không ngừng đập vào thủy tinh, chột, còi báo động chạy dài mà chói tai vang dội cả đỉnh núi, trong giấc mộng Hạ Sơ bị còi báo động đánh thức.

Cái mộng giống như chứa lò xo, Hạ Sơ “vụt” bật lên từ trên giường, hoàn toàn coi thường cái chân bị thương của mình. Nhảy lò cò đến bên cửa sổ phòng ngủ. Vừa mới mở cửa sổ ra, một cơn mưa liên tạt vào mặt, mở mắt nhìn toàn là màu đen, cách đó không xa có một cây đèn đường rọi sáng một mảnh đất nhỏ. Từ độ cao lầu hai căn bản không thấy được, cũng không nhìn thấy bức tường cao của đại đội, cũng không nhìn thấy chiếc xe ra vào.

Cả trái tim Hạ Sơ đập thành thịch không theo quy tắc, giống như cách tiếng mưa rơi rào rạc, có thể nghe tiếng khẩu hiệu của binh lính và âm thanh khuếch đại qua loa của lãnh đạo, còn có thanh âm mạnh mẽ của Lương Mục Trạch đang cao giọng kêu cái gì. Mưa rơi vào trên mặt của anh, híp mắt tránh cho nước mưa lọt vào trong mắt, cánh tay mạnh mẽ quơ mưa trong mưa, lưu loát leo lên một chiếc xe tải quân dụng, sau đó càng lúc càng xa ở trong cơn mưa lúc nửa đêm, từ từ biến mất không thấy gì nữa.

Không thấy?

Hạ Sơ giống như bị một đôi bàn tay bóp chặt cổ họng, thấy khó thở, trong lòng vô cùng khó chịu, khẩn trương, tay chân không tự chủ đổ mồ hôi lạnh.

Chột ngoài cửa sổ có một ánh sáng xẹt qua, chiếu lên gương mặt trắng bệch của Hạ Sơ, tiếp theo là tiếng sấm diếc tai ùng ùng lặn qua bầu trời. Hạ Sơ giống như con thỏ sau khi bị giật mình, nhảy lên tới cửa, tiện tay cầm lên cái chìa khóa trên khay trà và cây dù cạnh cửa, không để ý đang mặc áo ngủ và cái chân phải bị thương, mở cửa chính ra liền nhảy ra ngoài.

Cô rất nóng lòng, cô không xác định lúc này đi ra ngoài có thể gặp anh một lần hay không, nhưng đáy lòng vẫn có thanh âm mãnh liệt nói “Đi đi đi đi” liên tục. Trong vô hình giống như có một đôi tay đẩy cô từng bước từng bước tới bên cạnh anh, muốn tiễn anh đoạn đường, muốn nói cho anh biết mọi việc cần thận.

Mưa càng xuống càng lớn, Hạ Sơ thật vất vả đi tới cửa hiên lầu một, cây ngô đồng trong sân làm như bị yêu ma nhập vào thân, bay loạn ở trong mưa to gió lớn, giống như chiêu hồn. Hạ Sơ mở cây dù, không để ý gió lớn tùy thời sắp sửa thổi cô bay đến nơi không thể xác định, cản rằng xông vào trong mưa.

“Hạ Sơ! Hạ Sơ! Em mau trở lại.”

Nghe có người kêu tên của mình sau lưng, Hạ Sơ có chút gian nan quay đầu lại, nhìn thấy cô gái đứng dưới cửa hiên, không thấy rõ vẻ mặt trong màn mưa, tiếng mưa rơi khiến thanh âm của cô nhỏ đi.

“Chị dâu, em đi ra ngoài xem một chút, lập tức sẽ trở lại.”

Cô gái dưới cửa hiên không chờ nữa, xông ra màn mưa, chạy nhanh vào dưới cây dù của Hạ Sơ. “Em điên rồi? Mưa lớn như vậy, trên chân còn có vết thương đấy.”

“Bọn họ muốn đi, em đi tiễn anh ấy, rất nhanh sẽ trở lại, không có chuyện gì.” Hạ Sơ nắm cán dù, háng giọng kêu ở trong mưa. Mưa rất lớn, cho dù có cây dù, trong nháy mắt hai người đều bị ướt ướt đầm.

“Dù bây giờ em có thể chạy đến cửa, bọn họ cũng đã đi, Hạ Sơ, em không đuổi kịp, trở về đi thôi.”

Sấm sét nãy ra, mưa gió có khuynh hướng lớn hơn, Hạ Sơ nhìn phương xa đen thui lùì, lẩm bẩm nói: “Không kịp sao? Đúng vậy, động tác của em quá chậm.”

“Trở về đi thôi, nghe lời.”

Vị chị dâu mà Hạ Sơ gọi này, chính là người yêu của trung đội trưởng ở dưới lầu nhà của Lương Mục Trạch, hơn ba mươi tuổi, làm giáo viên trung học ở thành G, có một bé trai 7 tuổi hết sức đáng yêu. Đã bắt đầu nghỉ hè, Vương Nghiên làm giáo viên nên có kỳ nghỉ dài, cô dẫn con trai lên núi thăm người thân, đây hình như đã là thói quen hình thành nhiều năm.

Vương Nghiên bảo Hạ Sơ đến nhà cô lau khô tóc và nước mưa trên người, còn nấu canh gừng. Dù là ngày hè, gió lớn thổi mạnh mưa to rơi xuống, cũng rất dễ cảm.

“Cám ơn chị dâu.” Hạ Sơ nhận lấy khăn lông khô lau tóc.

“Không có gì.” Vương Nghiên cười cười, ngồi trên một nửa kia của ghế sa lon, trong tay cũng cầm một cái khăn lông, “Lần đầu tiên như vậy đúng không?”

“Cái gì?”

“Lần đầu tiên nghe thấy bọn họ kéo báo động khẩn cấp tập hợp thi hành nhiệm vụ.”

Hạ Sơ gật đầu, hiện tại nghĩ tới “Xúc động nhất thời” vừa rồi, lại cảm thấy hơi xấu hổ. Vậy không phải càng thêm làm cho người ta hiểu lầm sao? Sao cô lại dầm mưa xông ra ngoài như thế chứ?

“Quen là tốt, aizz.” Vương Nghiên than thở, “Bọn họ đi như vậy, không biết lại mất bao lâu, chị thấy, chị nên dẫn con trai đi về thăm ông nội bà nội ông ngoại bà ngoại của con rồi.”

“Phải thật lâu sao?”

Vương Nghiên lắc đầu, “Không biết, phải đi, chồng lũ là một nhiệm vụ dài kỳ.”

Không biết cô có thể chờ đến Lương Mục Trạch trở lại hay không? Vết thương trên chân, hình như cũng sắp lành rồi, Hạ Sơ khỏe mạnh rồi, không có gì lý do ở lại trên núi không đi. Mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng cô thật sự hơi lo lắng cho Lương Mục Trạch. Cho dù anh lợi hại cỡ nào, nhưng nước lũ không có mắt, không phải một đòn ném qua vai hoặc một viên đạn là có thể giải quyết. Anh có nhảy vào trong nước lũ chặn vỡ đê giống như trên TV hay diễn không? Nhất định cũng phải kiêng bao tải chạy thuyền, tặng thuyền phao cho nạn dân còn mình thì ngấm mình trong lũ lụt.

Vương Nghiên múc ra hai chén canh gừng, đi ra phòng bếp thì nhìn thấy Hạ Sơ ngồi ở trên ghế sa lon đang nhìn chăm chăm cửa sổ mất hồn, không nhận được cười cười, đi qua, cầm chén đưa tới trước mặt cô, nhưng Hạ Sơ vẫn đang ngẩn người.

“Hạ Sơ?”

Hạ Sơ bị gọi nên giật mình, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thấy nụ cười trên mặt Vương Nghiên, trong nụ cười kia viết cái gì? Là mập mờ! ! !

“Uống canh rồi về nghỉ ngơi sớm đi, ngàn vạn đừng cảm lạnh rồi.”

“Cám ơn chị dâu.” Hạ Sơ nhận lấy chén canh, một dòng gừng cay xông vào mũi.

“Nên rộng lòng, làm người thân của quân nhân, không mở rộng lòng sẽ không sống được.”

“Phụt ~~ khụ khụ.”

“Chuyện gì xảy ra?” Vương Nghiên vội vàng tới giúp cô vỗ lưng thuận hơi.

Canh gừng thật tốt, lại bị Hạ Sơ phun ra, cả cổ họng bị sặc, luôn ho không ngừng, nhưng lại không dám ho lớn, con trai bảo bối của họ còn đang ngủ trong nhà. Hạ Sơ che miệng, muốn nhịn ho khan xuống. Hạ Sơ ử rử phát hiện, gần đây hình như thường bị sặc, càng ử rử hơn là cô phát hiện tất cả mọi người cho rằng cô và Lương Mục Trạch có cái gì, cô thật sự không thể tiếp tục ở lại nữa rồi, thời gian lâu dài nhất định sẽ không ai thềm lấy đấy! !

Hạ Sơ bắt đầu có chút không thích ứng những ngày không có bóng dáng Lương Mục Trạch, mặc dù anh nói rất ít, thời gian mỗi ngày gặp mặt cũng rất ngắn, nhưng sự hiện diện của anh giống như việc cô phải đi học trong một tháng, bất chợt nghỉ học khiến cô rất không thích ứng.

Không biết bọn họ đi đến chỗ nào, cô chỉ có thể mỗi ngày nhìn chằm chằm tin tức trên TV. Chỗ nào lại vỡ rồi, hoặc là nơi nào lại phát hiện nạn dân. Trước ống kính lóe bóng dáng của quân giải phóng, khiêng bao tải tới tới lui lui, mỗi lần nhìn thấy thì Hạ Sơ liền hận không thể dính cả khuôn mặt vào trên ti vi, cô muốn từ trong đó nhìn thấy bóng dáng của Lương Mục Trạch. Cô còn thời thời khắc khắc chú ý sự biến hóa của khí trời, lúc nào thì tạnh mưa? Lúc nào thì mưa nhỏ? Ngày nào sẽ là trời trong? Ngày nào sẽ là trời mưa?

Mỗi ngày Tiểu Lưu vẫn đưa cơm cho cô, anh là một trong những quân nhân ở lại đại đội để trực. Mỗi lần anh tới đây, Hạ Sơ đều lồi kẻo anh hỏi lung tung này kia, có tin tức chống lũ ở tiền tuyến hay không? Chống lũ như thế nào? Có nói khi nào trở lại không?

Tiểu Lưu luôn tỏ vẻ bị thương nhưng không giúp được gì: “Bác sĩ Hạ, chúng tôi cũng chỉ biết mấy tin trên TV đưa, cấp trên không nói cho chúng tôi biết tin tức nội bộ.”

Cứ như vậy, chờ từng ngày từng ngày, nhìn từng ngày từng ngày. Chợt có một ngày, cô phát hiện chân của mình đã tốt hơn, tấm cố định đã bỏ ra, đi bộ cũng không đau. Lúc này, Lương Mục Trạch đã đi ba tuần lễ rồi. Còn đang chống lũ, không có một chút tin tức.

Tiểu Lưu nói, doanh trưởng đã phân phó, đợi chân của cô lành thì đưa cô về thành G. Hiện tại, Hạ Sơ đã không có bất kỳ lý do ở lại, nhưng cô cứ nhiên rất không nỡ.

Có phải nếu như đi, giữa cô và Lương Mục Trạch sẽ không có gì dây dưa? Từ đó anh làm đặc chủng quân nhân ổ phòng tuyến thứ nhất của quốc gia, còn cô làm quân y cứu sống quân nhân ở phía sau, liên kết giữa bọn họ chỉ có một căn nhà. Nhưng đã không còn cơ hội cho bọn họ sống chung lâu ngày nữa.

Hạ Sơ không hiểu mình bị gì, rời đi không tốt sao? Tại sao lại không nỡ, thậm chí còn khổ sở?

20. Chương 20

Đồ đạc của Hạ Sơ không nhiều lắm, thu thập sơ một chút, ôm Nhị Miêu rời khỏi nhà của Lương Mục Trạch. Trước khi đi, cô dừng chân ở trong phòng khách, nhìn gian phòng đơn giản, cô nghĩ, có thể đời này sẽ không có cơ hội ở chỗ này lần thứ hai nữa.

Nhị Miêu không khỏi an tĩnh, giống như biết tâm tình cô không tốt, vẫn dùng đầu nhỏ của mình cọ vào cổ của cô, cảm giác ngứa ngứa nhưng Hạ Sơ lại không cười nổi.

Cửa chính của đại đội đặc chủng dần dần biến mất khỏi tầm mắt, chiếc xe Cheetah SUV càng lúc càng xa đường núi quanh co. Mưa đã tạnh, sau cơn mưa không khí rất mát mẻ, trên cây cối ven đường còn có giọt nước đọng, bầu trời sau khi gột rửa có màu xanh biển sạch sẽ, đám mây màu trắng không che được mặt trời nhiều ngày không thấy. Dưới ánh mặt trời, vạn vật lóe ánh sáng sau khi được nước tẩy rửa. Nhưng tất cả, cũng không thể tạo thành lực hút đối với Hạ Sơ. Cô đang suy nghĩ, mưa đã tạnh, vì sao bọn họ vẫn chưa trở lại?

Cô thậm chí muốn gặp may, không chừng trên đường trở về có thể gặp được Lương Mục Trạch chống lũ thắng lợi trở về, cô chỉ muốn gặp anh một lần, dù không nói lời nào cũng tốt, chỉ cần thấy anh khỏe mạnh cô liền an tâm. Anh đồng ý mẹ chăm sóc mình thật tốt, trả lễ lại cô cũng nên chăm sóc anh thật tốt mới phải.

Nhưng, tất cả đều chỉ là muốn.

Vết thương lành rồi, ngày thứ hai sau khi trở về thành G, Hạ Sơ cũng phải trở về cương vị làm việc. Được các vị bác sĩ làm việc chung hỏi han ân cần, cô đều mỉm cười đáp lại, cảm ơn mọi người quan tâm cô. Bác sĩ Lâm cùng khoa sợ chân của cô có di chứng, nhất là sau khi nghe Hạ Sơ nói chân của cô không có chụp hình kiểm tra xương, chỉ để bác sĩ nắn xương thôi. Bác sĩ Lâm càng thêm không ngồi yên, nhất định lôi kéo cô đến khoa chỉnh hình chụp hình, bảo đảm không có việc gì mới được.

Bác sĩ Lâm còn trách Hạ Sơ không biết lo ình, trật khớp cũng không về bệnh viện xem bệnh, lại tìm một vùng núi khám bệnh. Hạ Sơ không dám nói những ngày qua mình ở đại đội đặc chủng dưỡng thương, càng không nói là quân y của bộ đội đặc chủng nắn xương ình, đoán chừng nếu như nói ra, bác sĩ Lâm tuyệt đối sẽ yên tâm 100%. Nhưng Hạ Sơ không yên lòng, không nói chân, khẳng định rẽ ngang sẽ hỏi cô tại sao đến đại đội đặc chủng v.v. . . .

Hạ Sơ thân ở bệnh viện, nhưng tâm niệm niệm còn băn khoăn tòa “Miếu thờ” trong núi lớn cái kia, nhớ kỹ điện thoại trong túi, thậm chí giống như bị thần kinh, cách mấy phút lại móc ra xem một chút, chỉ sợ bỏ qua một cú điện thoại hoặc là tin nhắn.

Cô cảm thấy mình rất buồn cười, vô duyên vô cớ để ý an nguy của anh, nhưng lúc anh đi ngay cả nói chuyện cũng không có, ngay cả việc anh phải đi thi hành nhiệm vụ cũng là người khác nói cho cô biết. Không biết bọn họ trú đóng ở đâu, không biết lúc nào bọn họ trở lại, mỗi ngày chỉ cần nghe hoặc nhìn thấy tin tức có liên quan nước lũ, cô đều hận mình không có một đôi thuận phong nhĩ hay thiên lý nhãn, có thể mắt nhìn 6 phía tai nghe 8 phương.

Bệnh viện có đội điều trị, cách mấy ngày sẽ chuyển thuốc men đến khu lũ lụt, bác sĩ cũng đi theo. Nhưng Hạ Sơ không xác định chỗ bệnh viện đến có Lương Mục Trạch hay không, cô không biết vị trí trú đóng cụ thể của quân khu họ. Nhưng có một việc rất khẳng định, bọn họ nhất định là ở chỗ nguy hiểm nhất, cần bọn họ nhất. Có người đã từng nói cho cô biết, bộ đội đặc chủng là phòng tuyến thứ nhất của quốc gia, nhưng cũng là phòng tuyến cuối cùng. Bọn họ ra chiến trường sớm nhất, lại là đội rút lui cuối cùng.

Khoa Hạ Sơ chỉ cử một người đi, những người bị phái đi trước đều không tình nguyện, thậm chí xếp hàng luân phiên nhau. Hạ Sơ lại như bị ế, xung phong nhận việc tuyên bố tham gia, khiến các bác sĩ thất kinh. Chủ nhiệm khoa do dự có phái cô hay không, dù sao chân của cô vừa lành, Hạ Sơ lại vỗ ngực nói mình không thành vấn đề. Cô chưa đi thì chưa từ bỏ ý định, không có được tin tức của anh cô ăn ngủ cũng không ngon.

Đội điều trị lên đường vào một buổi sáng có mưa, mưa vừa, không lớn, nhưng đủ xối người thành ướt sũng trong thời gian rất ngắn. Thiết bị xe buýt rất tốt, tạp âm nhỏ, giảm xóc không tồi, Hạ Sơ ngủ suốt cả đường. Khi tỉnh lại, xe đã bắt đầu chậm lại. Bên ngoài xe chính là mặt đất bị nước mưa ngấm thành bùn, có một số cái lều tạm, có thể nhìn thấy đê đập trùng điệp nơi xa.

Các bác sĩ có chuẩn bị mà đến, đều mang ủng cao su cao, tập tễnh đi trên đường bùn đến cái lều, bệnh viện tạm thời ở khu này kéo mảnh vải đỏ hoan nghênh các vị bác sĩ quân khu. Hình thức không quan trọng, quan trọng là bọn Hạ Sơ mang theo rất nhiều thuốc men tới đây, bổ sung đồ dùng chữa bệnh và chăm sóc khan hiếm ở tiền tuyến. Bởi vì lũ lụt nghiêm trọng, thuốc ở bệnh viện gần đây đã sớm dùng hết, chỉ có thể nhờ đội điều trị của các bệnh viện trợ giúp.

Hạ Sơ đứng ở trước lều, nhìn dê đập phía xa, bác sĩ mặt trận nói cho cô biết, bọn họ không thể đến dê đập, nơi đó quá nguy hiểm. Mặc dù cô không cho rằng nước lũ rất đáng sợ, mặc dù cô rất muốn đi qua nhìn một chút, nhưng cô không có cách nào nói ra khỏi miệng. Có một số việc thật rất khó nói, nếu như cô thật lên dê lớn, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm sao bù đắp được?

Các bác sĩ đồng hành bày cái bàn, trưng bày dụng cụ chữa bệnh, chia sẻ công việc với các bác sĩ ở mặt trận. Thật ra thì không có gì để chia sẻ, dù sao không phải đánh giặc, không có tình huống trầy da sứt thịt gây tay xuất hiện, nhiều nhất là có một số xe jeep quân dụng đến đây lấy nước tinh khiết, hoặc là thuốc men mà thôi.

Hạ Sơ chán nản ngồi ở trước lều, mưa đã tạnh, bên tai có tiếng kêu to không ngại phiền toái, không khí ươn ướt mà vẫn đục, mùi tanh hòa lẫn bùn đất, làm cho cả người cả người nhớp nhúa rất không thoải mái.

Ở chỗ này cả tháng, rất khó chịu chứ? Không có điều kiện tắm, nước lã ít đến thương cảm, có phải thiếu nước rất nghiêm trọng không? Có phải ăn không ngon không? Có phải gầy đi nhiều không? Anh vốn không có mấy lượng thịt, gầy hơn nữa khẳng định xấu hổ chết rồi. Mặt cũng khẳng định càng đen hơn. Khí trời ẩm thấp như vậy, thuốc lá trong túi anh có bị ướt nhỏ nước không? Không có thuốc hút có phải đặc biệt không dễ chịu hay không?

Suy nghĩ cả Hạ Sơ bay bay, bay qua đồng bằng đi tới dê đập, giống như nhìn thấy nước lũ vẫn đục mênh mông bát ngát đang đảo sóng lớn, giống như đang đun nước, lăn lộn lăn lộn làm như lập tức trào ra. Trên dê có rất nhiều lều quân màu xanh lá cây đơn giản, oai oai nữ nữ chống đỡ lấy. Bên ngoài lều, là những người đáng yêu nhất đang thừa dịp ở không mà dựa qua bên cạnh ngủ gật, hoặc là chụm thành một đám nói chuyện, áo rằn ri trên người cơ hồ sắp không nhìn ra màu sắc cũ, nhưng nụ cười của họ lại thật rực rỡ, đẹp dễ.

Hạ Sơ tìm tìm kiếm kiếm, đang tìm cái gì, nhưng. . .

“Bác sĩ! !”

Hạ Sơ mở mắt, vuốt vuốt lỗ tai. Gọi thật đúng thời điểm.

Một chiến sĩ trẻ mặc đồ rằn ri nhảy xuống từ trên xe jeep chạy thẳng tới bệnh viện, lướt qua bên cạnh Hạ Sơ giống như một cơn gió. Không phải anh ta đang gọi bác sĩ sao? Nhưng Hạ Sơ đang mặc áo khoác màu trắng của bác sĩ lại bị anh ta hoa lệ xem nhẹ.

“Bác sĩ, không phải nói hôm nay có thuốc sao? Đang ở đâu?” Chiến sĩ trẻ lau mồ hôi, vội vã lôi kéo bác sĩ hỏi thăm.

“Sớm chuẩn bị tốt cho cậu” Bác sĩ mặt trận nhét mấy hộp thuốc vào trong tay chiến sĩ, “Vốn muốn đưa đến ấy cậu, nhưng xe bị lái đi đưa thuốc cho thôn dân rồi.”

Chiến sĩ trẻ nhìn cái hộp trắng, lộ ra hàm răng trắng, cười đặc biệt vui vẻ, ôm vào trong ngực thật chặt, “Cám ơn bác sĩ, tôi đi về, đại đội trưởng của chúng tôi đang chờ đấy.”

“Aizz” bác sĩ lôi kéo chiến sĩ nói: “Cậu nên khuyên bảo đại đội trưởng của các cậu, không có chuyện gì thì xuống đây đi, trái tim của anh ta không thích hợp ở tiền tuyến thời gian dài.

Trái tim? Nhiều năm qua được rèn luyện, Hạ Sơ phản xạ có điều kiện, nghe hai chữ trái tim liền cực kỳ chú ý, không khỏi quay đầu lại nhìn hai người nói chuyện cách đó không xa.

Chiến sĩ trẻ than thở, “Nói rách cả mồm cũng vô dụng.”

“Cường chế kéo anh ta trở lại, không phải đều làm binh sao, sao dài dòng thế?”

“Kéo? Đại đội trưởng là tổ tông, trừ phi chúng tôi không muốn sống, muốn xuống nước cho cá ăn mất.” Chiến sĩ trẻ nửa đùa, có thể là có thuốc nơi tay, tâm tình của anh cũng không quá khẩn trương.

Hạ Sơ nghiêng đầu nhìn hồi lâu, mới nhận ra, anh chính là vị chiến sĩ từng gặp trong phòng bệnh của Điền Dũng, Tiểu Tiêu Tiểu cái gì? Hạ Sơ rất hưng phấn, rất kích động. Tiểu cái gì đều không quan trọng, quan trọng là cô thật đến chỗ ở của đại đội đặc chủng, thật rất gần rất gần Lương Mục Trạch.

“Bác sĩ Hạ? Sao ngài ở đây?”

Tiểu Đằng bước một bước dài vọt tới trước mặt Hạ Sơ, Hạ Sơ đang cao hứng bị sợ giật mình.

“Chào anh.” Hạ Sơ khấn trương, thật khấn trương, không biết nên nói gì.

“Bác sĩ Hạ, không phải ngài bị thương sao? Lành rồi?” Tiểu Đằng hưng phấn nhưng lại nghi ngờ cúi đầu nhìn chân của Hạ Sơ.

“Đã tốt hơn, không sao.” Hạ Sơ muốn hoạt động hoạt động chân phải, nhưng phát hiện bị cặp ủng cao su cồng kềnh trên chân che chặt quá, cái gì cũng nhìn không ra.

“Gặp ngài thật tốt quá, chúng tôi ở trên đê phía trước, nếu như không phải gặp nước lũ, nhất định để ngài đi lên xem một chút, doanh trường của chúng tôi cũng ở đây.”

Ánh mắt Hạ Sơ sáng lên, “Lương Mục Trạch cũng ở đây? Anh như thế nào?”

“Rất tốt, ha ha.” Tiểu Đằng xoa đầu cười khúc khích, nghĩ thầm trở về kể chuyện gặp bác sĩ Hạ với doanh trường, có thể coi là một công nhỏ hay không?

Hạ Sơ hưng phấn, nhưng không có quên hộp thuốc Tiểu Đằng cầm thật chặt trong tay, Nitroglycerin, thuốc này là trị liệu bệnh ở động mạch vành. Mới vừa nghe được anh ta nói đại đội trưởng, chẳng lẽ là Đồng đại đội trưởng phát bệnh tim?

“Đại đội trưởng phát bệnh tim?”

Nói tới chỗ này, nụ cười của Tiểu Đằng biến mất, than thở: “Đúng vậy, bảo anh ấy trở về thì không nghe, Lý Chính Ủy cũng thua, doanh trường chúng tôi còn bị anh ấy chửi mắng đấy.”

“Hiện tại anh ấy không thể kích động, mọi người phải thuận theo, ngộ nhỡ trở xấu thì làm thế nào?”

Tiểu Đằng sốt ruột, cau mày nói: “Không dám chọc giận anh ấy, đều thuận theo cả, nhưng thuốc không đủ, thuốc này phải đợi hai ngày mới có, gấp chết tôi, thiếu chút nữa là tôi, thôi không nói nhiều với bác sĩ Hạ nữa, tôi phải mau trở về.”

Hạ Sơ gật đầu, “Uh.”

Nhìn bóng dáng Tiểu Đằng từ từ đi xa, đầu óc Hạ Sơ vận chuyển với tốc độ nhanh như máy vi tính, cô tính toán cân nhắc. Cuối cùng, cảm tính chiến thắng lý tính, Hạ Sơ cắn răng, nắm chặt quả đấm kêu: “Tiểu Đằng, anh chờ tôi chút.”

Tiểu Đằng nhìn bóng lưng chạy như bay của Hạ Sơ, đầy ngập mê hoặc.

Hạ Sơ trở lại lều, thương lượng với lãnh đạo dẫn đội, nói muốn đến đê xem, lý do đương nhiên là trái tim đại đội trưởng đội đặc chủng không tốt, lại không muốn rút lui, cô là bác sĩ ngoại khoa tim duy nhất đi theo, nên đi qua xem một chút.

Lãnh đạo và bác sĩ mặt trận rất do dự, không dám dễ dàng nhả ra. Bây giờ không thành vấn đề, nhưng nước lũ vô tình, ngộ nhỡ cô lên rồi, chỗ đó lại vỡ thì sao?

“Các chiến sĩ phía trước không sợ, chúng ta lại có cái gì để lo lắng, tôi đi một lát rồi về, tuyệt đối không làm trễ nãi mọi người, yên tâm đi lãnh đạo.” Hạ Sơ kính quân lễ, đeo thùng thuốc của mình rồi xoay người chạy ra lều.

21. Chương 21

Xe chạy trên đường nhỏ gập ghềnh, gió thổi ươn ướt phất vào mặt của Hạ Sơ, trong ngực của cô giống như có một con thỏ, phịch phịch không ngừng.

“Bác sĩ Hạ, thật là rất cảm ơn cô.”

Hạ Sơ lắc đầu, “Thật không cần cảm ơn tôi, tôi. . . .” Động cơ của tôi không tinh khiết

Cô cảm thấy xấu hổ, cảm thấy thật xin lỗi sự vun trồng của đảng và quân đội, thật xin lỗi cái áo choàng trắng này, thật xin lỗi sự tin tưởng của mọi người đối với cô, mọi người thật xem trọng cô, cô thật xấu hổ.
.....

Hạ Sơ lắc lư ở trên xe hơn một tiếng, xe mới leo lên đê lớn. Bên kia đê lớn là mặt nước cuộn cuộn, thật giống như tường tượng, sóng lớn lẫn lộn.

Chiếc Suv dừng lại trước một cái lều tương đối “đầy đủ”, Tiểu Đằng không kịp đợi Hạ Sơ, tự nhắc chân chạy vào trong lều, Hạ Sơ bình ổn trái tim đang đập loạn, từ từ đến gần lều. Con người lượn vòng ở ngoài lều, xác định trong chu vi trăm mét không có Lương Mục Trạch.

Mới vừa bước một chân vào lều, liền nghe thấy một tiếng rống to từ trong vọng ra.

“Con mẹ nó cậu còn biết trở lại?”

Hạ Sơ trở mắt, tiếp theo đó là bất đắc dĩ. Tính khí dữ dội thể này, bị bệnh tim còn không biết khống chế tính tình của mình, thiệt là !

Trong lều ướt ướt mờ mờ, treo mấy ngọn đèn nhỏ. Vài cái bàn ghép lại đặt ở giữa lều, phía trên để đủ loại bản đồ. Đồng Chí Cương nhấn góc bàn, ánh mắt nhìn Tiểu Đằng như có thể bắn ra tên bay. Tiểu Đằng chào, thanh âm có chút hã hê nói: “Báo cáo đại đội trưởng, bác sĩ Hạ tới.”

Lý Chính Ủy ngồi ở đầu kia, nghe tiếng thả ra tờ báo trong tay, “Ai?”

“Bác sĩ Hạ nào?” Đồng Chí Cương hỏi tiếp.

“Chính là vị. . .” Tiểu Đằng chỉ chỉ bên ngoài, lại chỉ chỉ đùi phải của mình, nuốt nước miếng nói: “Là vị đó.”

“!@#%\$@, có thể nói chuyện dễ hiểu hơn không?” Đồng Chí Cương chống nạnh, thanh âm lại ột tăng.

“Đại đội trưởng, là tôi, Hạ Sơ.”

Hạ Sơ cười khanh khách đi vào lều, Đồng đại đội trưởng và Lý Chính Ủy đều sững sốt.

“Hạ, Hạ Sơ à? Sao cô ở đây? Chân của ôc không phải bị thương sao? Tiểu Đằng! ! ! Chuyện gì xảy ra?”

“Đại đội trưởng, bác sĩ Hạ theo đội trị liệu của bệnh viện họ tới đây.” Chuyện này không liên quan tôi. Tiểu Đằng xoa tóc ngắn, không có gì phản kích nói.

“Vậy sao cậu dẫn cô ấy tới đây? Tiểu tử đầu cậu bị vào nước (chập mạch) rồi à? Vài ngày rảnh rồi nên ngứa daà?”

Đồng đại đội trưởng tiếp tục hăng giọng mắng Tiểu Đằng. Hạ Sơ cảm thấy đặc biệt có lỗi với Tiểu Đằng, vội vàng hoà giải nói: “Đại đội trưởng, ngài không hoan nghênh tôi à?”

“Nói cái gì? Đến, Tiểu Hạ tới đây ngồi, rót ly nước cho bác sĩ Hạ.”

“Không cần không cần, đại đội trưởng, trước khi đến uống không ít nước, thật không khát.” Hạ Sơ biết, nước ở chỗ này khan hiếm đến cỡ nào, cô không muốn vừa lại đây đã tăng thêm gánh nặng ọi người.

Lý Chính Ủy tự mình bưng nước lả lại, “Bác sĩ Hạ, nghe nói cô bị thương, tôi vẫn bận rộn không có thời gian đến thăm cô, như thế nào? Đã khỏe rồi sao?”

Hạ Sơ thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng dậy chào, mới nhận lấy ly giấy. “Cám ơn chính ủy, vết thương của tôi lành rồi.”

“Ngồi đi, không cần chào, ngồi xuống nói.”

“Ai.” Hạ Sơ gật đầu.

Đồng Chí Cương ngồi xuống cạnh Hạ Sơ, hỏi: “Sao cô lại chạy lên đê?”

Hạ Sơ có chút xấu hổ, cô thật sự là ngại nói rõ động cơ, nên sĩ diện nói: “Nghe Tiểu Đằng nói, bệnh tim của ngài lại tái phát, tôi liền tới xem ngay, dù sao cũng không có chuyện gì.”

Mặt Đồng Chí Cương tràn đầy nụ cười, nghe lời này lại biến sắc mặt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tiểu Đằng. Tiểu Đằng đặc biệt vô tội cúi đầu đứng ở một bên, cũng không dám nói nhiều.

“Cậu còn lắm miệng.”

“Đại đội trưởng, đừng trách tiểu đội trưởng Tiểu, là chính tôi nhất định theo tới.” Nói xong, mặt của Hạ Sơ bắt đầu nóng lên, tự giác cảm miệng không hề nói tiếp nữa.

“Tôi không sao, bệnh cũ, uống hai viên thuốc lại không sao rồi.” Đồng đại đội trưởng cười ha ha, dùng để chứng minh sức khỏe cường tráng của mình.

Hạ Sơ cười không tiếp lời, mở cái hòm thuốc ra, nhìn thấy thuốc bao tử nằm ở trong góc, sững sốt một lát, ngay sau đó lại mau chóng điều chỉnh tâm tình, lấy ống nghe ra để lên bàn.

“Lão Đồng, bác sĩ Hạ từ xa chạy tới đã không dễ dàng, anh lại không chịu trở về, vậy kiểm tra đơn giản một chút đi.”

Đồng đại đội trưởng trừng mắt phải nói: “Kiểm tra cái gì, thân thể của tôi tôi rất rõ ràng, Tiểu Đằng thuốc của tôi đâu rồi, rót ly nước cho tôi uống thuốc đi.” Nói xong, tiện tay cầm thuốc lá trên bàn lên, thuận thực lấy ra một điếu, đang chuẩn bị đốt, Hạ Sơ lạnh tay lẹ mắt đoạt lại cái bật lửa.

“Đại đội trưởng, ngài nên biết, bệnh tim kiêng kỵ nhất là hút thuốc lá uống rượu, về sau phải cai thuốc lá này hoàn toàn.” Tiếp đó cũng lấy đi gói thuốc, đưa cho nhân viên bảo vệ của Đồng Chí Cương. Hạ Sơ giao phó: “Những thứ đồ này về sau không nên xuất hiện ở trước mặt đại đội trưởng.”

“Dạ, Bác sĩ Hạ.”

Đồng Chí Cương đã bị đoạt thuốc, mặt mũi có chút không nhận được, mặc dù Hạ Sơ vẫn mỉm cười, nhưng anh đã nhìn ra Hạ Sơ tuyệt đối không phải là một người dễ nói chuyện.

“Tiểu Hạ, tôi có từng nói, dáng dấp của cô rất quen mặt?”

“Đại đội trưởng, đừng làm quen với tôi.”

“Không phải làm quen, thật, giống như một người quen cũ, thật càng nhìn càng giống.” biểu tình của Đồng Chí Cương đặc biệt nghiêm túc, trên ót Hạ Sơ lại hiện lên ba vạch đen.

“Giống sao? Có thể thôi.”

“Ba cô cũng họ Hạ chứ?”

Hạ Sơ cảm thấy mặc dù đại đội trưởng thoát nhìn rất nghiêm túc, nhưng thật rất thú vị. Cô họ Hạ, ba cô dĩ nhiên cũng họ Hạ rồi, điều này chẳng lẽ còn có nghi vấn sao? “Nếu giống như người quen, vậy tôi càng không thể không để ý sức khỏe khỏe mạnh của ngài, hay ngài cùng trở về với tôi đi, nơi này có Lý Chính Ủy trấn giữ mà ngài vẫn chưa yên tâm?”

Lý Chính Ủy cũng rèn sắt khi còn nóng, khuyên anh: “Tiểu Hạ nói rất đúng, anh về đi. Cơ lữ này hơn một tháng, cũng sắp nên ngừng nghỉ rồi.”

“Không được!” Lời nói này như đinh chém sắt, không cho phép có bất kỳ phản kháng. Nhưng cũng bởi vì dùng sức quá mạnh, lại khiến cho ngực của đại đội trưởng bị đau.

Công lực của Hạ Sơ không sâu, không có biện pháp khuyên vị đại lão gia bướng bỉnh này trở về, chỉ có thể giao phó từng việc phải chú ý với nhân viên bảo vệ của đại đội trưởng, tỷ như cai thuốc kiêng rượu, tỷ như ăn uống.

Đại đội trưởng và chính ủy nhất định giữ Hạ Sơ ở trên dè ăn cơm trưa, Hạ Sơ từ chối không được, liền đồng ý rồi. Cô đi ra lều xem chung quanh một chút, thật ra thì cô đang chờ đợi có thể “Vô tình gặp được” Lương Mục Trạch. Theo lý thuyết, người của đại đội đặc chủng không nhiều lắm, nên rất dễ dàng tìm được anh, nhưng cô đi quanh ở ngoài lều nửa ngày cũng chưa nhìn thấy bóng dáng của anh, phải nói là rất ít nhìn thấy bóng người mặc quân trang. Mình lại không thể nghiêm mặt hỏi người khác, chỉ có thể làm bộ như “Đi thăm”, đi loạn khắp nơi.

Anh, có phải có nhiệm vụ hay không? Có phải ngồi trên thuyền phao nhỏ sưu tầm người dân chưa được cứu trong nước? Nghĩ như vậy, Hạ Sơ đi tới đê lớn, trước mắt là mặt nước vẫn đục, thoáng xa xa có thể nhìn những nóc nhà chưa bị ngập hết. Những người mất đi nhà cửa trong một đêm, nên đến cỡ nào đau lòng? Có lẽ bỏ lỡ không chỉ là nhà cửa, còn có người nhà.

Hạ Sơ ngồi ở bên bờ, tức cảnh sinh tình, mở to hai mắt nhìn mặt nước, vẫn không nhìn thấy Lương Mục Trạch. Thức ăn trên đê lớn mộc mạc đến không mộc mạc hơn nữa, các chiến sĩ đã cho nạn dân tất cả lương thực của mình, còn mình thì chỉ ăn rau củ dư lại và ít rau dại. Bưng một chén canh cải trắng, mắt của Hạ Sơ càng ngày càng chua xót. Mấy ngày nay những người bảo vệ quốc gia là đám thanh niên này, những thanh niên vì quốc gia và nhân dân không để ý an nguy của mình chút nào này, lại ăn giản dị như thế.

“Tiểu Hạ, cơm rau dưa, cô ăn được không.” Lý Chính Ủy nhìn thấy Hạ Sơ có vẻ không ổn, cho là cô sẽ ghét bỏ.

Hạ Sơ lắc đầu, “Chính ủy, anh suy nghĩ nhiều. Tôi là cảm động, bởi vì có các anh, cuộc sống của chúng tôi mới có thể bình yên vô sự, tôi cũng không biết biểu đạt thế nào, tóm lại, cảm ơn các anh!” Nói xong buông chén đĩa xuống, đứng lên, trang nghiêm chào tất cả các chiến sĩ quan quân ở đây, thật lâu không có để xuống.

Sau khi ăn xong, Tiểu Đằng liền bắt đầu chuẩn bị xe đưa Hạ Sơ về đội trị liệu. Giờ khắc này, cô vẫn không biết Lương Mục Trạch ở nơi nào. Hạ Sơ ôm cái hòm thuốc vào trong ngực, vuốt ve tới tới lui lui. Cuối cùng không nhịn được, lên xe liền hỏi Tiểu Đằng: “Lương. . . Doanh trưởng không có ở đây sao?”

“Doanh trưởng? Anh ấy đi làm nhiệm vụ rồi.” Tiểu Đằng đang de xe nên chuyên tâm nhìn sau xe, không chút để ý trả lời vấn đề của Hạ Sơ.

“Uhm.” Hạ Sơ gật đầu, quả nhiên bị cô đoán trúng.

Không được gặp anh là chắc chắn, nhưng ít nhất Hạ Sơ có thể khẳng định anh rất khỏe mạnh rất an toàn, còn có thể làm nhiệm vụ, vậy là tốt rồi. Mở cái hòm thuốc ra, lấy thuốc bao tử đã sớm chuẩn bị xong ra. Biết dạ dày anh không tốt, bọn họ đi lại quá vội vàng, cô căn bản không có thời gian chuẩn bị, lúc này cô đặc biệt lấy thuốc bao tử từ phòng thuốc tới.

Tiểu Đằng de xe xong, nổ máy xe lên đường. Hạ Sơ hạ quyết tâm, đưa thuốc bao tử cho anh ta, bảo anh ta chuyển giao cho Lương Mục Trạch. Hạ Sơ không dám nhìn biểu tình của Tiểu Đằng, vội vàng thu hồi ánh mắt, nhìn phía trước.

Tiểu Đằng hắng giọng kêu một câu, “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Hạ Sơ càng rồi ! ! !

Xe bắt đầu chạy, Hạ Sơ lại nghe phía sau có thanh âm âm ỹ, từ lòng hiếu kỳ, cô lắc lắc cổ nhìn về phía sau. Trên mặt nước xuất hiện mấy chục thuyền phao, mơ hồ nhìn thấy một số bóng người, cự ly quá xa không thấy rõ diện mạo. Nhưng cô có thể xác định, người đàn ông leo lên đê đầu tiên đó, là Lương Mục Trạch không thể nghi ngờ !

Tay chân rất lưu loát, bóng lưng rất to lớn. Hạ Sơ nhìn bóng dáng mơ hồ đó có chút mừng rỡ, thở ra một hơi thật dài, cô rốt cuộc an tâm.

22. Chương 22

Hạ Sơ từ tiền tuyến chống lũ trở lại, hai tuần lễ tiếp nước lũ dần dần không còn mạnh mẽ dữ dội như trước, tin tức trên TV vẫn truyền đến những tin có liên quan về lũ lụt, Hạ Sơ vẫn rất chú ý.

Mấy ngày gần đây, tin tức tuyên bố, binh lính chống lũ lụt bắt đầu lục tục rút lui, một số binh lính thì phải ở lại trợ giúp nạn dân xây dựng lại sau tai nạn. Mặc kệ bọn họ có phải tiếp tục ở lại không, nhưng nước lũ

đã qua, nguy hiểm không còn, Hạ Sơ cũng an tâm. Hạ Sơ vui sướng đến mức tung Nhị Miêu lên, Nhị Miêu trong không trung hoảng sợ đến lông đều bị dựng lên, nó nhất định oán niệm Hạ Sơ rất sâu ở trong lòng.

Thời gian đã vào tháng chín, nhiệt độ ở thành G lại vẫn không giảm xuống, nhiệt độ khí hậu giống phương nam này không biết kéo dài đến khi nào.

Giống như thường ngày, Hạ Sơ không cần trực đêm, tan việc về nhà đúng giờ. Sau khi vào cao ốc, lại bị di quản lý cao ốc gọi lại.

“Bác sĩ Hạ, vị tiểu thư này đợi cô đã lâu.”

Ai đợi cô đã lâu? Hạ Sơ theo phương hướng ngón tay của nhân viên quản lý, nhìn thấy một cô gái cao gầy trang điểm đẹp đẽ, đeo kính mát, chỉ lộ ra một nửa gương mặt lớn chừng bàn tay, da trắng nõn, khoe miệng hơi động, môi đỏ mọng răng trắng. Cô mỉm cười đi tới, tháo kính mát xuống, thanh âm trong trẻo, “Hạ Sơ, chào cô.”

“Chào cô.” Hạ Sơ cười đáp lại, nhưng cô xác định mình không biết vị này.

“Tôi là Lương Thiệu Tuyết.”

Hạ Sơ tròn to hai mắt. Lương Thiệu Tuyết?

“Em gái của Lương Mục Trạch.”

Không ngờ, người “thô” như Lương Mục Trạch, lại có một cô em gái linh lung động lòng người như thế.

“Anh tôi nhất định chưa kể về tôi với cô?”

Hạ Sơ cười cười, nghiêng đón Lương Thiệu Tuyết vào trong nhà. “Chúng tôi có rất ít cơ hội gặp mặt.”

“Ừ, anh tôi rất bận, quanh năm suốt tháng đều không ở nhà à?”

“Anh ấy đều ở quân khu, không hay trở lại, uống trà hay nước lọc? Hay thức uống gì?”

“Nước lọc là được” Lương Thiệu Tuyết đi lòng vòng ở phòng khách, xem chung quanh một chút, “Đừng nói, phòng này thật đúng là không tệ, cho anh tôi thật đáng tiếc.”

Hạ Sơ không có nói gì tiếp, đưa ly nước cho Lương Thiệu Tuyết.

Lương Thiệu Tuyết nhìn gương mặt hồng hồng của Hạ Sơ, liền cười hì hì nói: “Chỉ là, vừa đúng cô có thể ở, tốt hơn cho anh tôi ở nhiều.” Nói xong bấu môi, rất là đáng yêu.

Hạ Sơ và Lương Thiệu Tuyết ngồi xuống ở cạnh ghế sofa, lúc này Lương Thiệu Tuyết mới chú ý tới con Nhị Miêu trắng như tuyết. Kinh ngạc kêu: “Cô nuôi mèo à? Thật đáng yêu, gây tai mèo?”

“Ừ, bãi đất gây tai.” Hạ Sơ đưa Nhị Miêu cho Lương Thiệu Tuyết.

Lương Thiệu Tuyết nhận lấy Nhị Miêu mập mập, vui vẻ vô cùng, vuốt đầu nhỏ của nó, “Thật là xinh đẹp, nho nhỏ, tên gọi là gì?”

“Ách, Nhị Miêu.”

“Nhị Miêu? Ha ha ha, tên này hay, tôi thích, ha ha.”

Hạ Sơ nhìn Lương Thiệu Tuyết yêu thích Nhị Miêu không buông tay, cười rất hả hê.

“Anh tôi biết cô nuôi mèo không?”

“Ừ.”

“Không phản đối?”

Phản đối? Hạ Sơ nghĩ tới, giống như không có, anh chỉ nói là đừng để trong nhà có lông, phân và nước tiểu của Nhị Miêu.... Rồi sau đó, bọn họ chung đụng rất tốt a. “Không có.”

Lương Thiệu Tuyết há miệng to đến nuốt được quả trứng. Hơi cà lăm nói: “Anh ấy không phải thích sạch sẽ sao? Anh ấy đồng ý nuôi mèo?”

Hạ Sơ ho nhẹ, cảm thấy nói thêm gì nữa thì hơi mập mờ, đứng lên hỏi: “Chắc cô còn chưa ăn cơm, chúng ta đi ra ngoài ăn?”

Hai mắt Lương Thiệu Tuyết vụt sáng lên nói: “Khí hậu nóng vậy đừng đi ra ngoài, cô biết làm cơm không? Hay để tôi làm cho cô ăn cũng được, nhưng cô đừng ghét bỏ nhé.”

“A, vậy thì ở nhà ăn, cô ngồi máy bay tới à? Nhất định mệt chết đi, để tôi nấu cơm cho.”

“Cám ơn!” Cặp mắt Lương Thiệu Tuyết cong thành vầng trăng khuyết, cười với Hạ Sơ.

Hạ Sơ thay quân trang, làm cơm tối đơn giản, chỉ nấu cháo. Hai người ăn cơm tối ở trời chiều. Lương Thiệu Tuyết dù sao cũng là cô nương lớn lên ở kinh thành, nói hơi nhiều, hơn nữa tự khi đến đã thân, đặc biệt nói nhiều với Hạ Sơ. Từ cuộc sống công việc, hàn huyên tới yêu thích vui thú. Cô nói, Lương Mục Trạch xem ra đạo mạo không thích nói chuyện, thật ra thì một bụng đầy ý nghĩ xấu, từ nhỏ cứ như vậy, trong bụng nén lấy không ít thói hư, chọc anh thì xong đời.

Trải qua miệng của Lương Thiệu Tuyết, Hạ Sơ biết hai người bọn họ là anh em họ, trong nhà Lương Thiệu Tuyết đứng hàng nhỏ nhất, nhìn dáng vẻ hạnh phúc mặt mày hơn hử khi nói chuyện của cô ấy, cũng biết ở nhà là một đứa bé rất được cưng chiều. Nhưng cô ấy lại không có bị cưng chiều vô pháp vô thiên, rất dễ tiếp xúc hơn nữa khéo hiểu lòng người.

Lương Thiệu Tuyết còn nói, cô vốn muốn đi Hongkong, đi ngang thành G nên tới xem một chút. Hạ Sơ cảm thấy có chỗ nào không đúng, cô ấy trực tiếp ngồi máy bay từ kinh thành đến Hongkong là tốt rồi, sao lại còn rẽ ngang đến thành G? Hạ Sơ ngẩng đầu lên, nhìn phải một đôi mắt tràn ngập nụ cười của Lương Thiệu Tuyết, trong nháy mắt cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Thế nào?”

“A” Lương Thiệu Tuyết để đũa xuống, chống cằm nói: “Không ngờ cơm cô làm, ăn rất ngon.”

Hạ Sơ nói trong lòng, toàn là do anh cô bức ra.

“Bộ dáng cô mặc quân trang thật đẹp, rất có dáng.”

“Cám ơn.”

“Tôi cảm thấy cô và anh tôi rất xứng.”

Xoạch! Chiếc đũa rơi lên đất rồi.

Hạ Sơ thu thập phòng ngủ chính, tha ga giường mới, Lương Thiệu Tuyết chỉ đứng ở sau lưng cô, nhìn cô dọn đông dọn tây.

“Được rồi, tối nay cô ở nơi này đi.”

“Vậy còn cô?”

“Tôi ở bên cạnh.”

“Oh.” Lương Thiệu Tuyết gật đầu. Lúc này, cô lại bị đồ vật trên tủ đầu giường hấp dẫn ánh mắt, cảm lên liếc nhìn, “Manga này là?”

“A của tôi đấy, cô muốn xem à?”

Lương Thiệu Tuyết hỏi lại: “Cô?”

“Đúng vậy” Hạ Sơ trả lời. Nói xong lại tranh thủ thời gian giải thích: “Anh cô, tôi cho anh ấy mượn manga, ừ.”

“Anh. . . . Còn xem manga? Người sắp 30 còn xem manga?” Lương Thiệu Tuyết không thể tưởng tượng nổi, lấy tay xoa tay múa chân nói tiếp: “Mỗi ngày trề mặt, còn xem manga?”

“Ách. . . .” Tôi làm sao biết sao anh ta xem manga? ? Hạ Sơ không phản bác được. Cô cảm thấy, Lương Thiệu Tuyết này không phải đơn thuần tới ở một buổi tối, càng giống như là tới dò đường. Chẳng lẽ, tất cả mọi người đều cảm thấy cô và Lương Mục Trạch có cái gì?

“Hạ Sơ.” Lương Thiều Tuyết kéo tay Hạ Sơ, rất nghiêm túc rất nghiêm túc gọi tên cô.

“Thế nào?” tâm can Hạ Sơ rung động rung động

“Anh tôi, làm phiền cô chăm sóc thật tốt!”

Nước lũ ở phía sau, rống giận kêu gào, mắt thấy sắp xông lên đê lớn, Hạ Sơ muốn chạy, nhưng hai chân giống như đổ chì, làm sao cũng không chuyển động được. Mắt thấy nước lũ sắp đùng ngã cô, Hạ Sơ nghĩ, xong rồi, đời này cứ như vậy.

Chợt, một đôi tay của thượng đế từ trên trời giáng xuống, dùng sức kéo cô đến không trung. Cô chỉ ngây ngốc, nhìn vị trí mình mới vừa đứng bị nước lũ vô tình bao phủ.

Ra tay cứu cô không phải ai khác, chính là Lương Mục Trạch. Là Lương Mục Trạch một tháng chưa gặp. Trong mắt nhìn anh của cô lóe lên sáng rỡ.

Hạ Sơ sợ mình bị ném xuống, gắt gao ôm lấy hông gầy gò của anh. Theo anh nhìn lên trên, cứ nhiên nhìn thấy một cái tay anh nắm một dây mây thô, đang muốn cảm thán lực lượng của anh cực lớn, mình lại bị ném ra ngoài.

Theo bản năng tự bảo vệ mình, Hạ Sơ nhìn thấy cái gì bắt cái gì, nhưng tại sao lướt qua trước mắt đều là thực vật dây leo gai gai? Mắt thấy sắp té xuống, lại có người tiếp được cô, mới giúp cô miễn đi kết quả té đau. Cô nghĩ, lúc này người cứu cô nhất định vẫn là Lương Mục Trạch, kết quả nhìn lên, cứ nhiên. Lại là con tinh tinh lớn! ! ! Cả người đầy lông màu đen, miệng dài, nước miếng sắp nhỏ xuống ở trên mặt Hạ Sơ.

“A. A.” Hạ Sơ kêu to, liều mạng quơ múa cánh tay, ý đồ đuổi con tinh tinh đen kia đi.

Hạ Sơ đập loạn trên giường, không ngờ từ trên giường lăn xuống đất. Đau đớn và lạc lõng trong nháy mắt khiến cô thanh tỉnh.

Hạ Sơ dụi mắt, thấy rõ gian phòng của mình, nhìn thấy Nhị Miêu đang ở trên giường nhìn thẳng vào mắt cô, nghe tiếng kêu mềm nhũn của Nhị Miêu, Hạ Sơ nhẹ nhàng véo Nhị Miêu, Nhị Miêu kêu gào một tiếng bi thống liền nhanh chóng chạy đi. Hạ Sơ mới vỗ vỗ ngực thở dài, “Cũng may cũng may, nằm mơ mà thôi.”

Phí sức lật lên giường, nằm ở giữa giường, nghe điện thoại không biết bị ném ở nơi nào ông ông tác hưởng, tìm ở trên giường nửa ngày, Hạ Sơ vẫn ở trong trạng thái vô lực và buồn ngủ, nhìn thấy ba chữ lớn trên màn hình, trong nháy mắt vô cùng thanh tỉnh.

Điện thoại di động tiếp tục rung ở trong tay cô, Hạ Sơ bình phục tâm tình kích động, a a hai tiếng, bảo đảm thanh âm không có phong cách khàn khàn như dã thú lúc vừa tỉnh ngủ, sau khi hít sâu, mới nhấn nút màu xanh lá cây trả lời.

Hạ Sơ đặt điện thoại ở bên tai, nghe động tĩnh bên kia. Không có tiếng? Lấy điện thoại ra, xác định đường dây vẫn còn, có tín hiệu cũng có điện, cũng chưa cúp. Thả vào bên tai lần nữa, vẫn không có tiếng?

“Alo?” Hạ Sơ bắt kể, mình lên tiếng trước.

“Tĩnh ngủ?”

Một tiếng hỏi khê kia, thanh âm quen thuộc dễ dàng đánh vỡ tâm tình thật vất vả mới bình tĩnh của Hạ Sơ, rung lên từng làn sóng. Mặt của Hạ Sơ đỏ lên, cô may mắn đây chỉ là điện thoại. Cấn môi dưới nhẹ “Ừ” một tiếng, “Trở về chưa?”

“Ừ, ban đêm đến .”

“Oh.”

“Tôi nhận được thuốc.”

“Uhm.” tay phải Hạ Sơ quần một góc chăn, quần chặt vào ngón trở.

“Cám ơn.”

“Không cần. . . . Khách khí.” Càng quần càng chặt, khi máu sắp không lưu thông, Hạ Sơ mới phản ứng được, vội vàng buông tay. Nhìn ngón trỏ vừa đen vừa tím của mình, Hạ Sơ oán niệm không dứt.

“Thế nào?”

“À? Không có việc gì, ha ha, không có việc gì.”

“Tiểu Tuyết tới đúng không?”

Tiểu Tuyết? Tiểu Tuyết là ai? Còn gọi thân thiết như vậy. . . . A! ! Hạ Sơ đột nhiên nhớ lại, tối ngày hôm qua em gái của anh tới, cô nương kia không phải Tiểu Tuyết sao? Hạ Sơ à Hạ Sơ, cô có thể bình thường một chút hay không? ? ! ! !

“Nó không lớn không nhỏ quen, nếu như nói cái gì cô cũng đừng để ý, nó không có ác ý.”

Hạ Sơ tiếp tục làm bộ thực nữ, “Tốt, tôi biết rõ.”

Trong thanh âm Lương Mục Trạch có nụ cười thản nhiên, “Hạ Sơ, cô có phải chưa tỉnh ngủ?”

“Không có.” thanh âm Hạ Sơ ột tầng, hắng giọng ý bảo mình rất thanh tỉnh.

“Cô nên đi làm.”

Đi làm? Trong lòng Hạ Sơ run run một hồi, lấy điện thoại di động ra, nhìn thấy con số 7:31 tàn khốc trên màn hình, Hạ Sơ bực bội vụt lên. “Sao anh không nói sớm?” Chưa cho Lương Mục Trạch cơ hội nói nữa, trực tiếp cúp điện thoại lao khỏi gian phòng.

Chờ Hạ Sơ rửa mặt xong, nhìn thấy Lương Thiệu Tuyết mặc T shirt quần cụt đứng ở trước sô pha vặn eo rèn luyện thân thể. Xem ra, người nhà bọn họ rất chú trọng thân thể mạnh khỏe, đều có thói quen dậy sớm khá tốt.

Hạ Sơ vừa định qua nói chuyện với cô, lại thấy cô mò lấy điện thoại đang rung trên khay trà, bĩu môi chống nạnh nói vào điện thoại: “U, chống lũ thắng lợi mà về à? Ngài nói sao em lại biết chọn thời gian thế chứ, chân trước đến G thị, chân sau các anh đã thu quân hồi Triều, sớm biết như vậy em tới sớm hơn, lũ lụt đó cũng có thể biến mất sớm hơn. Kêu gì? Mới vừa ở một ngày đã bắt đầu đuổi người? Kì bo! Đừng nói ahhh... Nói nữa em sẽ ở đây luôn không đi. Em ở với Hạ Sơ, sau đó gọi điện cho thím nhỏ. Chết cũng không chịu thì sao?”

Lúc Lương Thiệu Tuyết nói mấy lời này, mắt cong cong, lời nói như có tiếng cười, vừa nghe chính là cố ý nói cho Lương Mục Trạch nghe. Hạ Sơ vòng vo trở về phòng thay quần áo, thời điểm trở ra, Lương Thiệu Tuyết đã bưng một ly sữa tươi cho cô.

“Cám ơn.” Hạ Sơ nghĩ, thật đúng là người một nhà, thói quen ăn sáng hợp thành một.

”Anh tôi nói cô sắp đi trễ, tặng cho cô ly sữa bò nóng.

“” trong lòng Hạ Sơ bắt đầu có chút bong bóng, mặt bắt đầu nóng lên, cúi đầu liếm liếm đôi môi cười khan, không biết nói gì.

“Đỏ mặt à!” Lương Thiệu Tuyết nghiêng đầu nhìn mặt Hạ Sơ, đặc biệt xấu xa nói.

“Không có. . . . Không có.” Hạ Sơ quay mặt, một hơi uống sạch cả ly sữa bò. Ôm lấy Nhị Miêu đặt ở trong ngực Lương Thiệu Tuyết nói: “Nhớ cho nó ăn, ra cửa thì đem nó đến trung tâm thú nuôi, trong chung cư có bảng hướng dẫn, đi theo là được.”

Cô nói vô cùng mau, Lương Thiệu Tuyết sững sờ nhìn xem Nhị Miêu trong tay và cửa chính bị đóng mạnh, nghĩ tới lời Hạ Sơ nói, “Này, thức ăn của mèo. . . . Trung tâm thú nuôi. . . . Tôi biến thân bảo mẫu rồi hả ?”

23. Chương 23

Quân đội của Lương Mục Trạch đi suốt đêm trở về, đại đội đặc biệt cho phép mọi người nghỉ ngơi một ngày, không cần luyện tập, không cần huấn luyện, có thể đi ra ngoài. Những thanh niên độ sức với nước lũ hơn một tháng nàu, đúng ngày nghỉ, phía sau tiếp trước xin nghỉ đi ra ngoài, nụ cười trên mặt nhẹ nhõm tự nhiên, cũng kích động hưng phấn hơn trước khi đi.

Lúc Lương Mục Trạch lái xe từ đại đội đi ra, trong chiếc xe SUV ngoại trừ anh, còn có mười người khác! ! Mười người! ! Chỗ kế tay lái có hai, hàng sau sáu, cốp xe SUV được mở nắp lên, rồi phủ màn che xuống, lại lắp hai người!

Sáng sớm, Lương Mục Trạch lái xe tới cửa, gặp phải đoàn người Tiểu Đẳng chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn thấy xe Lương Mục Trạch thì mắt mọi người liền tỏa ánh xanh như mắt sói, ngàn chờ vạn đợi một câu nói của Lương Mục Trạch.

Cho đến Lương Mục Trạch nói một câu: “Lên xe.”

Những đứa bé kia thật giống như bị sói nhập vào người, phía sau tiếp trước vọt lên xe, chỉ sợ làm mình rơi xuống. Nhìn 10 người nhét đầy cả xe, Lương Mục Trạch đặc biệt bất đắc dĩ.

Nên may mắn là, xe này là xe quân dụng, quá tải không ai tra, vượt đèn đỏ cũng không có người dám cản. Lương Mục Trạch cứ trắng trợn lái một chiếc xe quá tải nghiêm trọng rêu rao khắp nơi, lên đường bình an, thông suốt.

Hạ Sơ về đến nhà, đã ngửi được mùi là lạ, cảm giác không giống bình thường. Mới vừa đổi giày đã nhìn thấy Lương Thiệu Tuyết ôm Nhị Miêu cầm đồ ăn vặt từ gian phòng đi ra, nhìn thấy Hạ Sơ cô hiển nhiên rất vui vẻ, nháy mắt di động đến trước mặt Hạ Sơ, toét miệng cười nói: “Cậu trở lại, thật tốt, anh mình cũng sắp về tới.”

“Anh cậu?”

“Đúng vậy, Lương Mục Trạch chứ ai.”

Hạ Sơ nghiêng đầu qua, cách Lương Thiệu Tuyết nhìn quanh vào trong phòng khách, trống rỗng không có bất kỳ người nào, trong tủ giày cũng không có giày của anh.

Lương Thiệu Tuyết bỏ hai viên xí muội vào miệng, phòng má nói: “Đừng xem, anh ấy đi ra ngoài có chút chuyện, một lát trở lại mời tôi ăn cơm.”

“Vậy sao?” Hạ Sơ mạnh mẽ giả bộ rất trấn định, nhận lấy Nhị Miêu, Nhị Miêu thân thiết cọ cổ của cô, chung đụng lâu như vậy, cô vẫn không thể quen chíp bông của Nhị Miêu, cọ tới cọ lui luôn ngứa ngứa khiến cho cô buồn cười.

“Cũng mời, khỏi phải không vui.” Lương Thiệu Tuyết cười gian, đụng cánh tay Hạ Sơ một cái. Hạ Sơ ớn lạnh đến buồn nôn.

“Sao lại không vui, mời tôi hay không đều thế mà, có thể tiết kiệm tiền một bữa cơm.” Hạ Sơ cũng cười gian như Lương Thiệu Tuyết.

Quả nhiên, Lương Thiệu Tuyết không nghĩ ra được. Hai người bọn họ rốt cuộc có gian dúi hay không? Nếu nói có, vào lúc này cô sẽ phải mặt đỏ tim đập không dám ngẩng đầu. Nhưng nếu như không có, hôm qua rõ ràng nhìn không bình thường mà. Kỳ thật đây!

Thừa dịp chờ Lương Mục Trạch trở về, hai người bọn họ ngồi ở trên ghế sa lon, một người một thùng kem, Lương Thiệu Tuyết bắt đầu điên cuồng kể về Lương Mục Trạch. Kể khi còn bé anh lớn tiếng gây sự thế nào, kể anh khó chịu có ý nghĩ xấu đầy bụng, nói tên anh vốn nên gọi Lương Thiệu Trạch.

“Anh tư là con trai duy nhất của chú út tôi.”

“Chú út? Vậy cô là con ai? Không phải cô nhỏ nhất sao?”

“Tôi đương nhiên là con của ba mẹ tôi, tôi nhỏ nhất, có hai người anh nữa, ba tôi là anh cả, ha ha! !” Lương Thiệu Tuyết cười ý vị, thật ra thì đổi thành người khác có ai không hài lòng đâu, anh chị chú bác cả nhà đều cưng chiều mình cô.

“Chú út là người không hòa hợp nhất trong mắt ông nội tôi, không nghe lệnh cũng không nhập ngũ, tự ra làm ăn phát tài. Đời chúng tôi đều có tên là Lương Thiệu, tỷ như tôi tên là Lương Thiệu Tuyết, anh ba của tôi tên Lương Thiệu Vũ. Chú út cảm thấy gọi nhiều, quá tầm thường, nên đổi chữ ”Thiệu” thành ”Mục” cho con trai. Nhưng tôi cảm thấy từ ”Mục” nghe hay hơn ”Thiệu”, cô cảm thấy thế nào?”

“Đều hay, nhưng tên của mọi người đều do ông nội đặt mà, đổi ”Thiệu” thành ”Mục”, ông nội đồng ý không?”

“Dĩ nhiên không đồng ý, nhưng mà cha tôi nói từ nhỏ chú út đã không nghe lời, ông nội cũng quen rồi.”

Hạ Sơ gạt đầu một cái, múc một muỗng kem cho vào miệng, “Oh.”

“Anh tôi lại nghe lời, nghiêm túc vào trường quân đội, vào bộ đội. Ông nội rất là vui vẻ, nhưng sự nghiệp lớn của chú út thì lại không có ai nổi nghiệp, hắc hắc! !”

Hạ Sơ lật tạp chí, gạt đầu.

Lương Thiệu Tuyết nháy nháy mắt, nói: “Trước kia còn nghĩ, nếu như anh tôi là người bình thường, thì đã có thể thừa kế gia nghiệp rồi.” vừa nói vừa nhìn phản ứng của Hạ Sơ, kết quả người ta không có phản ứng, cô chưa từ bỏ ý định nói tiếp: “Bây giờ nhìn lại, cũng không sao, quân nhân không tồi, thật tốt mà, cô thấy sao Hạ Sơ?”

“Ừ, ” Hạ Sơ gạt đầu, híp mắt cười, “Rất tốt, đều rất tốt.”

“Nhìn xem cô vui chưa, mắt không mở ra được!”

Hạ Sơ thu khuôn mặt tươi cười, “Chẳng lẽ muốn tôi khóc sao?”

“Khóc cái gì? Chuyện rất vui mà.” Lương Thiệu Tuyết để kem xuống, đuổi người một cái đứng lên, “Lại nói, đã hai năm rồi tôi không gặp anh tôi.”

“Lâu như vậy?”

Lương Thiệu Tuyết hơi nhú mày, phiền muộn nói: “Đúng vậy, năm trước lúc anh nghỉ phép thì tôi ra khỏi nước, năm ngoái anh nghỉ phép mới hai ngày, liền bị quân đội ra lệnh triệu hồi đi, tôi còn chưa kịp nhìn thấy mặt anh ấy.”

“Đại đội đặc chủng, không giống với những quân đội khác. . . .”

“Quá bịp bợm rồi, nhiều lần tôi đi ngang thành G, nói đến thăm anh, thì anh nói” Lương Thiệu Tuyết học vẻ mặt lạnh lùng của Lương Mục Trạch, trầm giọng, “Bạn, không rảnh, sau này hãy nói.”

“Người ta là doanh trưởng, người bận rộn.” Hạ Sơ cũng nói.

“Cái gì, người lãnh đạo quốc gia cũng không giống anh, hai sao một gạch thôi mà, cũng không hơn một cách ba sao của cô bao nhiêu.”

Hạ Sơ lắc đầu, nói đàng hoàng: “Khác lắm, tôi ở liên, anh ấy ở doanh, kém hai cấp mà, hơn nữa tôi là do học thạc sĩ mà ra.”

“Vậy cũng không giống anh ấy, em gái ruột mà nói dầy liên dầy. Hôm nay cũng không biết sao, vắt cổ chày ra nước cũng có thời điểm nhỏ lông. Nhưng mà anh ấy quả thật gầy hơn trước, buổi sáng gặp anh ấy, cảm thấy anh ấy không còn đẹp trai như trước.”

Buổi sáng? Chẳng lẽ anh ấy đã đã trở lại rồi à? Khó trách Hạ Sơ cảm thấy nhà này là lạ.

Lương Thiệu Tuyết chột ngồi vào bên cạnh Hạ Sơ, kéo cánh tay của cô đặc biệt thân mật nói: “Cô biết không, trước kia anh tôi đặc biệt dễ nhìn, da mịn thịt mềm, khi nào cô theo anh ấy về thủ đô, tôi sẽ cho cô xem hình anh ấy mặc tã, khi còn bé vô cùng đáng yêu, thật hối hận không được sinh ra trước anh ấy, bằng không tôi có thể véo khuôn mặt nhỏ nhắn của anh ấy mỗi ngày, mềm mại mồm mĩm, đáng yêu hơn hiện tại nhiều.”

“Tiểu Tuyết, cô hối hận có ích gì?” Ót Hạ Sơ chảy mồ hôi, đứa nhỏ này thật là một đứa nói nhiều, chắc chắc cái gì đều nói, quả nhiên là lớn lên ở thủ đô, bị hun đúc không nhỏ.

Khi TV bắt đầu phát tin tức, thì Lương Mục Trạch trở lại. Lương Thiệu Tuyết giận anh, “Anh tự xem mình là máy phát tin tức à, trở về thật đúng lúc.”

“Ừ, ăn cơm chưa?”

“Buổi sáng anh nói mời ăn cơm, làm sao, chưa tới một ngày đã đổi ý à? Không dễ như vậy.” Lương Thiệu Tuyết luôn miệng bảo lừa đảo, la hét không vui.

Lương Mục Trạch nhìn đồng hồ treo trên tường, “Được lắm, chờ, anh làm cho em.”

“Không phải mời sao? Sao lại thành anh làm rồi? Thiếu gia, buổi sáng ngài nói mời ăn cơm, làm hại em ngay cả cơm trưa cũng ăn cơm hộp, hiện tại thì tốt rồi, đổi thành mì rồi, anh thật là được.”

“Sao nói nhảm nhiều như vậy, rốt cuộc có ăn hay không?” Lương Mục Trạch đen mặt lại nói.

“Ăn.” Lương Thiệu Tuyết đành hoàng nói, nhưng cô ăn gì chứ, mặt không vui đi trở về ghế sa lon, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, trong miệng còn lẩm bẩm liên tục nói gì đó.

Hạ Sơ an ủi cô mấy câu, liền theo Lương Mục Trạch vào phòng bếp. Thủ nghệ của anh, cô không dám khen tặng, có thể nấu tô mì cũng không dễ dàng.

Quả nhiên, Lương doanh trưởng tìm sợi mì ra từ trong tủ lạnh đặt ở trên tấm thớt.

Hạ Sơ phối hợp lấy ra trứng gà, và một ít rau cải. Lương Mục Trạch nhìn thấy Hạ Sơ vào phòng bếp, không lên tiếng, anh hiển nhiên là rất thích cô tới giúp một tay. Mà Hạ Sơ thấy may mắn là, phòng bếp này diện tích khá lớn, nếu không anh to lớn như vậy lại thêm cô, sợ rằng sẽ không đứng vừa, nói không chừng lại có chuyện gì xảy ra đấy.

“Mới vừa đi thăm bà cụ rồi, tháng này cô không cần đến.”

Hạ Sơ le lưỡi, xin lỗi nói: “Tháng trước cũng không có đi.”

“Trời mưa, không sao, bà cụ hỏi thăm cô, bà lo lắng chân của cô sẽ có di chứng.”

“Vậy anh có nói cho bà biết tôi không sao?”

“Ừ.” Lương Mục Trạch ôm cánh tay đứng ở trong phòng bếp, nhìn Hạ Sơ rửa rau xắt thức ăn đánh trứng gà, như vậy căn bản không phải anh nấu cơm! ! ! Còn nói cái gì anh nấu cơm, anh chính là đoán chắc Hạ Sơ sẽ đến giúp một tay, mới dám mạnh miệng. Tinh ranh a! ! !

“Anh, hôm nay ở nhà sao?”

“Không, ăn xong cơm tối rồi về.”

“A” Hạ Sơ nhận nửa nồi nước đặt ở trên lò, đưa lưng về phía Lương Mục Trạch nhẹ giọng đáp lời, “Vậy anh mau ăn rồi đi đi.”

“Hạ Sơ, cô đang đuổi tôi sao?” Lương Mục Trạch làm như đến gần Hạ Sơ một bước, thanh âm nổ tung trên đỉnh đầu cô, thanh âm không lớn, nhưng thanh âm của anh như có làn sóng điện, từng chữ từng câu đều làm cho trái tim Hạ Sơ dao động theo.

“Không có. . . .” Hạ Sơ hết sức để cho thanh âm mình nghe thật bình tĩnh, đây là việc cô có thể làm được, về phần đồ mặt. . . . Cô khóc, việc này thật không thể ra sức.

Sau đó, chính là vĩnh viễn trầm mặc, trầm mặc. . . . Hạ Sơ nhẹ nhàng hít sâu.

“Lương Mục Trạch.” Hạ Sơ kêu tên của anh.

“Ừ.”

“Không làm cơm đi ra ngoài được không?”

Lương Mục Trạch trầm mặc một hồi mới nói: “Không được.”

Không biết xấu hổ! ! ! Hạ Sơ róc xương lóc thịt anh ở trong lòng.

“Để Tiểu Tuyết biết mì này không phải là của tôi nấu, lỡ tai cô chờ bị công kích đi.”

Hạ Sơ cười lạnh, “Không phải anh nấu cơm, thì có liên quan gì đến tôi?”

“Nó sẽ không ngừng hỏi” Lương Mục Trạch nhếch khóe miệng, mặc dù Hạ Sơ đưa lưng ra nên anh nhìn không tới, nhưng anh vẫn cười, “Hạ Sơ cô đoán xem nó sẽ hỏi gì?”

“Không biết.” Hạ Sơ buồn buồn nói, xem ra có người không cần làm cơm rất thư thái, còn có ý định chơi trò chơi đoán đoán.

“Tỷ như hỏi hai người quan hệ thế nào, mà cần cô giúp một tay? Hoặc là.”

“Lương Mục Trạch.” Hạ Sơ lấy hết dũng khí, xoay người ngược đầu nhìn thẳng anh, khóe mắt của anh cong cong, lóe sáng rõ, tựa như đã gặp trong mộng. Đúng, trong mộng anh vứt bỏ cô, còn ném ột con tinh tinh lớn, quá ghê tởm, không thể tha thứ! ! ! Hạ Sơ đẩy anh ra, kéo dài cự ly của hai người, “Tình cảm rất tốt sao?”

Lương Mục Trạch mím khóe môi, hơi híp cặp mắt, gật đầu.

Hạ Sơ nhét thớt rau cải vào trong tay anh, cũng híp mắt, cười đặc biệt yêu mị, thanh âm mềm mại nói: “Tự làm, Tiểu Tuyết nói, cô ấy muốn bốn mặn một canh.”

Hạ Sơ bỏ mặc anh, cũng không quay đầu lại cao ngạo đi khỏi phòng bếp. Lương Mục Trạch giơ rau cải lên trong tay, nụ cười trên mặt tan thành mây khói.

Cơm tối quả quyết không có bốn mặn một canh, một người một tô mì nước nóng mà thôi, đối với Lương Thiệu Tuyết mà nói, tô mì này là tô khó ăn nhất mà cô ăn phải từ nhỏ đến lớn. Cô cảm thấy, người trong quân đội, biết làm cơm là rất bình thường, bọn họ thường diễn tập huấn luyện dã ngoại, không biết làm cơm, chẳng lẽ muốn đói chết sao?

24. Chương 24

Lương Thiệu Tuyết ở thành phố G ba ngày, lưu luyến không rời tạm biệt với Hạ Sơ, Hồng Kông có một hoạt động tuyên truyền cần cô tham gia, cô đã ở thành G trễ nải mấy ngày, bên kia điện thoại thúc giục liên tiếp, thật sự không thể kéo dài được nữa. Mấy ngày chung đụng, cô đã xem Hạ Sơ là bạn tốt, chị em tốt. Còn nói, nếu như Lương Mục Trạch dám khi dễ Hạ Sơ, cả nhà bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh.

Hạ Sơ xin nghỉ nửa ngày đưa cô ra phi trường, ôm cô, rồi vẫy tay chào tạm biệt.

Đến phiên Hạ Sơ trực đêm, ca đêm ở khoa họ có thời khóa biểu xếp sẵn, người khác đều là hai tuần lễ trực đêm một lần. Mà chủ nhiệm khoa lấy lý do không đủ người, cho thêm Hạ Sơ một tuần, mỗi tuần một lần. Hạ Sơ biết mình là người mới, người mới vào cương vị luôn phải chịu mệt hơn, cũng không có gì, cho nên bình tĩnh tiếp nhận.

Buổi tối kiểm tra phòng theo thường lệ, Hạ Sơ và bác sĩ trưởng đi đến các phòng bệnh. Có một bệnh nhân, vào lúc nửa tháng trước, là một ông cụ, Hạ Sơ nghe các y tá nhiều chuyện nói ông cụ này có lai lịch không nhỏ, không giàu cũng quý, không phải có tiền cũng có quyền, hoặc là có cả tiền quyền. Từ khi ông vào bệnh viện, mỗi ngày người thăm bệnh nối liền không dứt, cứ như chợ bán thức ăn khuya. Thầy thuốc dặn dò ông cụ cần nghỉ ngơi nhiều, tuy vậy cũng không ngăn được người ta lui tới. Cũng may bệnh nhân ở phòng đặc biệt, có phòng tiếp khách, người đến người đi không quá ảnh hưởng sự nghỉ ngơi của bệnh nhân.

Hạ Sơ và bác sĩ trưởng cùng nhau vào phòng bệnh của ông cụ, con gái của cụ đang ở bên giường. Quý phụ hơn 40 tuổi nhưng da được bảo dưỡng rất tốt, cho dù là chăm bệnh, quần áo của cô vẫn rất chỉnh tề. Nhìn thấy bác sĩ đi vào, rất hòa thuận mỉm cười, kể tình huống của ông cụ cho bác sĩ biết. Hạ Sơ đứng ở sau lưng bác sĩ, đứng lờ tai lên nghe, lật bệnh lệ trong tay.

“Hi, Hạ Sơ.”

Một thanh âm đột ngột vang lên bên tai Hạ Sơ, dọa cô giật mình, vội vàng che miệng, thiếu chút kêu thành tiếng. Nghiêng đầu sang chỗ khác, đã nhìn thấy một người đàn ông cười đặc biệt rục rờ.

Anh mặc áo sơ mi đơn giản, cười lên lộ hàm răng trắng noãn, nhìn Hạ Sơ bị sợ đến hoảng sợ, càng cười vui vẻ hơn.

Hạ Sơ lấy lại bình tĩnh, ôn tồn nói: “Bùi tiên sinh, đã qua thời gian thăm bệnh.”

Người đàn ông vẫn cười cười một cách lưu manh, “Tôi tới đưa đồ, không tính là thăm bệnh.”

Phu nhân đang nói chuyện với bác sĩ nhìn thấy người tới, liền trách anh: “Bùi Du, ông nội nghỉ ngơi, đừng không biết lớn nhỏ.”

Bùi Du thu hồi cười, lướt qua Hạ Sơ đi tới trước mặt phu nhân, đặt cái hộp trong tay lên khay trà, “Ông đã ngủ chưa? Con vào xem một chút.”

Phu nhân chỉ biết lắc đầu, cười nói với Hạ Sơ: “Thật ngại, không có hù dọa cô chứ.”

Hạ Sơ cười lắc đầu, “Không có việc gì.”

Hạ Sơ đi ra phòng bệnh, còn nghĩ đến người tên Bùi Du đó.

Anh ta là cháu của ông cụ, kể từ sau khi ông cụ vào bệnh viện, mỗi ngày Bùi Du đều đến bệnh viện thăm cụ, có lúc lâu, có lúc nhanh. Hạ Sơ nhìn dáng vẻ của anh, cho rằng anh ta chỉ là một công tử cả ngày ăn chơi không làm việc đàng hoàng. Sau đó có một lần, ông cụ bệnh tình nguy kịch, Bùi Du vội vã chạy tới, mang giày Tây, tóc hơi rối chút, trầm mặt, không hề có dáng vẻ không làm việc đàng hoàng, nghiêm nhiên là một ông chủ lớn.

Hạ Sơ vốn không có ấn tượng với anh ta, nhưng các y tá trong phòng bệnh đặc biệt, cả ngày đều thảo luận về anh ta. Quan trọng hơn là, Bùi Du có chú ý quá phận với Hạ Sơ. Chính Hạ Sơ cũng có thể cảm thấy.

Từ lần đầu tiên tự giới thiệu mình, cười nói anh ta tên Bùi Du, đi theo sau lưng Hạ Sơ hỏi tới cô tên gì. Hạ Sơ chỉ nói tôi họ Hạ, có thể gọi tôi bác sĩ Hạ, y sĩ Hạ hoặc là tiểu Hạ.

Sau lần đó, mỗi lần anh ta tới bệnh viện, đều muốn rẽ đến khoa của Hạ Sơ xem cô có ở đó không, cũng không biết từ chỗ tên phản đồ nào lấy được số điện thoại của Hạ Sơ.

Hạ Sơ không phải chưa từng yêu đương, bày tỏ rõ ràng thế, cô dĩ nhiên hiểu. Nhưng cô không muốn hiểu. Mặc dù mỗi ngày Bùi Du đều quấy rầy cô, nhưng chưa từng nói một câu quá đáng, chỉ là tùy tiện kéo đồng kéo tây. Anh không nói gì, cho nên Hạ Sơ cũng không tiện trực tiếp bày tỏ cự tuyệt, giống như tự mình đa tình, cô cũng cảm thấy lúng túng.

Bệnh viện bắt đầu có tin đồn, nói quý công tử coi trọng Hạ Sơ. Những lời đồn đãi này giống như mọc chân chạy, Hạ Sơ cản cũng không cản được. Hiện tại cô chỉ có thể kéo ra khoảng cách với Bùi Du. Cũng may, phẫu thuật của ông cụ rất thành công, mấy ngày nữa là ông có thể xuất viện. Hạ Sơ hi vọng. Sau này sẽ không gặp nhau.

Cô kể những chuyện này với Mễ Cốc, Mễ Cốc nói cô ngu, thậm chí sợ trong lòng cô còn băn khoăn Trác Nhiên, mới cự tuyệt Bùi Du ra ngàn dặm. Hạ Sơ hiểu, trong lòng của mình hoàn toàn đã không còn chút địa vị nào của Trác Nhiên. Cô không muốn quá gần Bùi Du, là bởi vì cái gì cô thật sự cũng không nói được, tóm lại ở trong lòng có chút bài xích.

Bùi Du năm lần bảy lượt gọi điện thoại, muốn mời Hạ Sơ ăn cơm, Hạ Sơ luôn nói có chuyện, có thể đẩy liền đẩy. Bùi Du lại dính chặt theo, càng đẩy càng dính hơn. Hạ Sơ âm thầm nghĩ anh ta không phải tổng giám đốc sao? Tổng giám đốc không phải rất bận sao? Tại sao anh ta có nhiều thời gian rảnh thế?

Bùi Du nói: “Hạ Sơ, em đã ăn, cả đêm cũng đã trực, học bổ túc cũng kết thúc, khách trong nhà cũng nên đi rồi, ột cơ hội mời em ăn cơm được không?”

Hạ Sơ nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra lý do gì để cự tuyệt. Nên không thèm nghĩ, chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, sẽ không gây tay gây chân gì cả, bình đến tướng chặn là được.

Bùi Du đến bệnh viện đón Hạ Sơ tan việc, lái một chiếc xe thể thao mui trần. Hạ Sơ oán thềm, ngồi xe thể thao quá chật chội, không có rộng rãi thoải mái như SUV. Chỗ anh ta mời Hạ Sơ ăn cơm, là một nhà hàng Tây hoàn cảnh đặc biệt cao nhã, trước khi đi vào, Hạ Sơ nhìn quân trang trên người một chốc, nói: “Không tốt lắm, hay đổi chỗ khác đi.”

“Quân nhân thì sao? Quân nhân không được ăn cơm tây? Không có việc gì.” Bùi Du không cho Hạ Sơ cơ hội lùi bước, lập tức lôi cô vào trong.

Hạ Sơ nhìn tay phải bị anh ta nắm, da trắng trắng, ngón tay thon dài, nhưng trong đầu lại xuất hiện một gương mặt khác. Tay của anh từng kéo cô, từng ôm cô, từng công cô, thậm chí tắm cho Nhị Miêu. Làn da Lương Mục Trạch ngăm đen, ngón tay dài hơn, khớp xương rõ ràng, có vết chai thật dày, là đôi tay thần súng.

“Này, nghĩ gì thế?”

Một đôi tay thoáng qua trước mắt cô, Hạ Sơ nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Bùi Du. Lắc đầu một cái, cười cười xấu hổ, “Không có gì.”

“Ngồi ở đây được không?” Bùi Du chỉ chỉ vị trí gần cửa sổ, có thể xuyên thấu qua cửa sổ nhìn xuống cả thành phố sáng đèn.

“Tốt.”

Dù sao Hạ Sơ cũng là đứa trẻ lớn lên trong gia đình giàu có, đồ ăn Pháp không phải ăn lần đầu tiên, tiếng Pháp cũng hiểu một chút, tự lật thực đơn gọi món ăn, không quản không hỏi Bùi Du muốn ăn cái gì.

Cô chưa từng muốn để lại ấn tượng tốt cho Bùi Du, hoặc là quan hệ của hai người có thể tiến thêm một bước.... Nếu như có thể làm bạn tốt, ngược lại không tệ.

Bùi Du gọi rượu đỏ, phân phó mang thức ăn lên. Hạ Sơ bưng cái ly uống hộp nước.

Anh cảm thấy cô rất đặc biệt. Quân trang, áo choàng trắng, phải là một người rất tinh táo hoặc là rất cổ hủ. Nhưng cô không giống, cô cười thật đáng yêu, cười rất đẹp mắt. Cười lên thì mắt cong như trăng sáng, lúc không cười thì con mắt hiện lên màu nâu, mê người giống như mèo.

Hạ Sơ mặc áo choàng trắng, tấn chức tấn trách, tóc buộc thành đuôi ngựa, làm việc gọn gàng. Lúc mặc quân trang thì tựa như hiện tại, không nói lời nào cũng không cười, đích xác rất có phong độ quân nhân. Anh nghĩ, cô mặc quần áo bình thường sẽ có hình dáng gì?

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Hạ Sơ, cô đang đùa giỡn với mấy y tá, bắt chước dáng đi bộ của Chaplin một cách sống động, khiến các y tá cười ngửa tới ngửa lui. Mà nụ cười trên mặt cô lại chói mắt đến mức anh không thể dời mắt. Sau đó thấy cô mấy lần, biết cô là sinh viên mới vừa tốt nghiệp, ngoại khoa tim. Hỏi cô tên gì, cô còn giả trang thâm trầm bảo gọi cô là bác sĩ Hạ. Anh rõ ràng nhìn thấy dáng vẻ hoạt bát của cô, nên nhìn lại bộ dáng phớt tỉnh của cô, thì cảm thấy cô thật đáng yêu, mà không phải rất cứng nhắc.

Anh bắt đầu nghĩ hết biện pháp đến gần cô, hỏi thăm tên và điện thoại của cô, biết cô gọi Hạ Sơ, tên rất êm tai, không biết có phải ra đời vào đầu hè không? Gọi điện thoại cho cô, cô ở bên đầu điện thoại kia luôn rất ít nói chuyện, mỗi khi anh nói “Thời gian không còn sớm”, cô đều rất kích động nói: “Đúng vậy, nên nghỉ ngơi, bái bai.” Không cho anh nói nữa, điện thoại liền bị cúp.

Bùi Du không chỉ một lần nghĩ, gương mặt mình đẹp, cũng coi là thanh niên tốt tích cực hướng lên, sao cô lại tránh mình như tránh rắn độc?

Nhìn cô khổ nhẫn gương mặt, Bùi Du tự giấu cười, chẳng lẽ ăn cơm với anh, lại khiến cô không vui thế sao?

Hạ Sơ đang suy nghĩ, biết Lương Mục Trạch ba tháng, Lương Mục Trạch chỉ mới mua cháo cho cô, a đúng rồi, còn mua sữa đậu nành, cả nhà hàng tây cũng chưa từng đến.

Bùi Du rót hai ly rượu, nâng ly với Hạ Sơ. Hạ Sơ bưng cái ly cùng ly với anh, cười cười chính đáng nói: “Cám ơn anh mời tôi ăn cơm, ông chủ Bùi.”

“Phải cám ơn em nỗ lực để tôi mời em ăn cơm, Hạ Sơ.”

Hạ Sơ hơi xấu hổ, bưng cái ly uống rượu. Rượu, đối với cô mà nói, dù là rượu đỏ, rượu vang quí giá, cũng chỉ có hai chữ, khó uống! Điều không ngoại lệ. Nhưng kỳ thật, tử lượng của Hạ Sơ cũng được, tối thiểu còn uống được 3 ly. Đứa trẻ lớn lên trong gia đình quân nhân, ít nhiều đều có chút tử lượng, hoàn cảnh bắt buộc thôi.

Bùi Du rất hưng phấn, lôi kéo Hạ Sơ nói rất nhiều. Kể lúc anh học đại học ở nước ngoài, nói anh thích vận động cảm giác mạnh, tỷ như leo núi lướt sóng. Trong lòng Hạ Sơ có một thanh âm nho nhỏ, dương dương hả hê kể leo núi thì sao chứ, có bản lĩnh anh leo tay không đi, đừng mang trang bị gì cả. Hạ Sơ không tự giác lại so sánh anh trăm ngàn lần với Lương Mục Trạch ở trong lòng, dù Bùi Du nói gì, cô đều có thể so sánh anh ta với Lương Mục Trạch, dĩ nhiên kết quả cô rất thích. Đó chính là, Lương Mục Trạch toàn thắng.

“Hạ Sơ?”

“Thật ngại.” Cô lại mất hồn rồi.

”Không thoải mái sao?

“Không có, nghĩ đến một bệnh lệ, ha ha.” Hạ Sơ cười híp mắt, muốn lừa dối qua. Chỉ là dường như Bùi Du này cũng không phải là một nhân vật dễ lừa dối.

Sau khi ăn xong, Bùi Du đương nhiên là muốn đưa Hạ Sơ về nhà. Anh hỏi lúc nào thì có thể mời cô ăn cơm nữa, Hạ Sơ chỉ có thể nhún vai bày tỏ việc này rất khó nói.

Hạ Sơ tắm cho Nhị Miêu, tắm tắm đến mất hồn. “Nhị Miêu, Lương Mục Trạch đi gần một tháng.”

“Meo meo ~”

“Không có gọi một cú điện thoại.”

“Meo meo ~”

“Chắc anh rất bận rộn.”

“Meo meo ~”

“Nhị Miêu, chị muốn về nhà, nhưng” Hạ Sơ xách Nhị Miêu ướn nhẹp ra, nâng tại trước mắt nói: “Chị đi, em phải làm sao?”

“Meo meo ô ~”

Hạ Sơ chuyển con người, thanh âm nho nhỏ nói: “Không bằng, đưa em đến chỗ Lương Mục Trạch?”

Nhị Miêu run lẩy bẩy thân thể, vung nước ướt người Hạ Sơ. Hạ Sơ lập tức biến sắc mặt, khoát tay ném nó vào nước, “Đại sắc mèo, hưng phấn thế sao? Muốn đi? Không i đi! Không Không!” Tạt nước vào trên người Nhị Miêu, Nhị Miêu đặc biệt đáng thương bám lấy thành bồn muốn bò ra ngoài, lại bị Hạ Sơ vớt trở lại tạt nước lên đầu.

25. Chương 25

Sau ngày quốc khánh, diễn tập quân sự của đại quân sẽ lập tức bắt đầu. Lần này kích thước diễn tập tương đối lớn, do quân khu lớn của hai thành G và N tham gia, bao gồm ba quân hải lục không. Danh hiệu của quân khu G là Lam Quân, danh hiệu của quân khu N là Hồng Quân.

Bộ đội đặc chủng, đều có vai trò quan trọng trong mấy lần diễn tập quân sự. Mà đại đội đặc chủng của quân khu G, càng thêm danh chấn các quân khu lớn, quân khu N vì đề phòng chỉ bộ đội chỗ nào cũng nhúng tay trong truyền thuyết này, nên đã thiết lập trạm kiểm soát nghiêm mật trong vòng chu vi trăm dặm của các đồn trú.

Màn đêm buông xuống, một đồn trú của Lam Quân rất là yên tĩnh. Diễn tập quân sự như mũi tên ở trên đây, hết sức căng thẳng. Trong bóng đêm, hai mươi chiến sĩ thân hình cao lớn tập hợp trước doanh. Trên mặt thoa thuốc màu võ trang, đeo ba lô vắc súng võ trang đầy đủ chờ đợi mệnh lệnh.

“Nhiệm vụ tối nay, không cần tôi nói, tất cả mọi người đã rất rõ ràng.” Một bóng dáng mạnh mẽ rần rở đứng đối diện bọn họ, không lộ vẻ gì, môi mỏng chậm rãi khạc ra từng chữ từng câu, nói năng có khí phách ở khắp vùng đất rộng lớn. “Nếu như không may mắn bị bắt, kéo phù hiệu trên tay áo xuống, tử trận, thôi lui khỏi diễn tập.”

“Dẫu có chết không làm tù binh.” 19 người trăm miệng một lời, thanh âm to rõ phá vỡ sự yên tĩnh trong đêm, nhất định, tối nay là một đêm không ngủ.

Một chiến sĩ đeo túi trang bị chạy tới, chào Lương Mục Trạch, “Báo cáo, máy bay chuẩn bị xong.”

“Chuẩn bị lên đường.”

“Vâng”

Bệnh viện của Hạ Sơ, là bệnh viện của Lam Quân sau khi chiến đấu, phải chuẩn bị thuốc men thật tốt. Mặc dù chỉ là diễn tập không phải chiến tranh thật, sẽ không có thương vong, nhưng ai cũng không thể bảo đảm không có ngoài ý muốn xảy ra. Vì để ngừa ngộ nhỡ, vẫn phải phái bác sĩ đến tiền tuyến. Mỗi khoa đề cử hai vị bác sĩ, Hạ Sơ bị chọn trong bất hạnh.

Các thầy thuốc đều không thích tham gia loại diễn tập này, mặc dù khí trời không nóng, nhưng phải ở trong rừng sâu núi thẳm mười ngày nửa tháng, thậm chí một tháng, quả là rất khó chịu. Hạ Sơ là người mới, không có bối cảnh không sao, chủ nhiệm khoa vừa ra lệnh liền có thể phái cô đến tiền tuyến. Mọi người còn có khuôn có dạng an ủi Hạ Sơ: “Người trẻ tuổi, rèn luyện nhiều, chịu khổ chút, không có chỗ xấu.”

Không có chỗ xấu sao cô không đi? Nhưng, Hạ Sơ trái lại rất vui lòng đi. Thứ nhất, có thể tránh được Bùi Du; thứ hai, không chừng có thể gặp được Lương Mục Trạch.

Diễn tập thuộc về hành động quân sự, mặc dù không tới cấp bậc bảo mật, nhưng Hạ Sơ cũng không nhắc một chữ với Bùi Du. Dù sao tham gia diễn tập, điện thoại di động của cô cũng phải chuyển qua trạng thái tắt máy. Nghe nói nếu như mở máy, rada của Hồng Quân sẽ lục soát vị trí trú đóng của họ, nói không chừng sẽ phái xe tăng hoặc là máy bay tới đây, cả bệnh viện bọn họ đều trở thành “Phế tích”.

Đội trị liệu đi xe tải nguy trang, thừa dịp bóng đêm tiến vào căn cứ địa phía sau Lam Quân. Mặc dù còn chưa có bắt đầu diễn tập, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, không có bắt đầu lại hơn hẳn bắt đầu, lúc này nếu như bắt được đội trị liệu của đối phương, cũng không ai trách Hồng Quân không đúng, trước chiến tranh không có đúng sai, bắt được chính là bắt được.

Lời như “Diễn tập còn chưa có bắt đầu” tốt nhất đừng nói ra miệng, chiến tranh cũng không phải do hai bên thương thảo tốt thời gian mới bộc phát .

Cả người Hạ Sơ như bị rã ra, cái miệng có thể tung thành bốn cánh hoa, con đường núi này thật không phải dễ đi, nhất là ngồi ở trên một chiếc xe tải quân dụng, điều kiện kém hơn xe buýt rất nhiều, khó trách tất cả mọi người không muốn tới đây.

Chợt có máy bay lướt qua đỉnh đầu họ, mặc dù tạp âm rất nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe. Hạ Sơ đã quen rồi, đi đường ban đêm lâu như vậy, đây đã không biết là lần thứ mấy họ gặp máy bay rồi.

Lương Mục Trạch dẫn theo hai mươi thủ hạ, ngồi máy bay lặng lẽ lên vào trận địa Hồng Quân. Trước khi bắt đầu diễn tập, có máy bay lui tới là rất bình thường, cho nên bọn họ thừa cơ hội tuyệt hảo này đi tới.

Hồng Quân phòng vệ sâm nghiêm đối với đại đội đặc chủng của Lam Quân, bọn họ không có biện pháp tiến công bằng đường bộ, chỉ có thể chọn máy bay. Mà rada của Hồng Quân sẽ quét xem máy bay của họ, cho nên kế tiếp mới là quan trọng nhất .

Đại đội đặc chủng có một nhóm quan quân chỉnh sửa máy vi tính cao cấp, phục chế làn sóng điện của Hồng Quân đến chiếc máy bay này, khi bị rada của Hồng Quân phát hiện thì có thể thông qua ống điện thoại nói rõ thân phận Hồng Quân của mình. Trong khoang điều khiển có các chiến sĩ nguy trang kinh nghiệm phong phú, dễ dàng lừa dối trung tâm chỉ huy của Hồng Quân mắc câu, tự nhiên bay vào lãnh địa Hồng Quân.

Lương Mục Trạch nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lại nhìn thời gian, ngồi thẳng đối mặt mọi người nói: “Đã đến lúc rồi, đeo tốt bao dù, chuẩn bị nhảy dù. Tôi dẫn tổ A, tổ B đi theo Hà Tiến, tối nay có gió có sương, sau khi rơi xuống đất phải nhanh chóng xác định vị trí, bắt đầu từ mục tiêu gần trước, có thể chia ra hành động. Nhớ, không cho phép đốt lửa, không cho phép sử dụng bất kỳ thiết bị điện tử hướng dẫn, lúc cần thiết, cắt đứt radio. Nếu như bị bắt” Lương Mục Trạch ngừng một chút, nhìn nhìn một vòng, mọi người quệt màu nên đều nhìn không ra vẻ mặt, nhưng mắt vẫn lóe lên sáng rõ Lương Mục Trạch vỗ vỗ cánh tay phải của mình, phía trên tay áo dán phù hiệu Lam Quân, “Kéo phù hiệu trên tay áo xuống. Đã nghe rõ chưa?”

“Hiểu.”

Lương Mục Trạch tựa vào trên thủy tinh máy bay phía sau, xoa xoa lỗ tai, “Thanh âm quá nhỏ không nghe rõ.”

“Hiểu!” 19 chàng trai, hắng giọng hô to, dùng sức như muốn xé vỡ cổ họng.

Máy bay trực thăng mở cửa khoang ra, mọi người tự động nhảy xuống từng bước từng bước. Mục tiêu của đại đội đặc chủng, không chỉ là tác chiến trên đất bằng, mà còn có thể lên trên, có thể xuống nước, thao tác máy bay xe tăng đại pháo máy vi tính, đều không thể không biết. Quân nhân đặc chủng thời đại mới, càng phải phát triển toàn diện.

Ở giai đoạn này, các đạo quân quan trọng đã lục tục ra tiền tuyến chuẩn bị tác chiến. Lam Quân phái ra hai phân đội nhỏ đột kích này chính là vì xâm nhập phía sau địch, đả kích nghiêm trọng các căn cứ địa trú đóng của quân khu Hồng Quân, khiến bộ đội tác chiến phía trước mất đi người tâm phúc, loạn hết phương hướng, việc này vô cùng có lợi để đánh chính diện Lam Quân.

Nhưng tiến vào phía sau địch tác chiến, tất cả thiết bị tác chiến cao cấp phải cự tuyệt hết, chỉ có thể chọn lựa phương án tác chiến nguyên thủy nhất, phải đi bộ hành quân, dùng la bàn phân biệt phương hướng rõ ràng, dùng bản đồ vùng núi, để tránh cho Hồng Quân nhúng tay điều tra.

Tác chiến phía sau địch không chỉ khảo sát năng lực tác chiến của các tiến sĩ, còn khảo nghiệm thân thể của bọn họ và sự chịu đựng của tinh thần. Xem họ có thể không ngủ mấy ngày, có thể dùng lương thực tác chiến lót dạ, còn phải luôn giữ vững cảnh giác hay không.

Tổ A nhanh chóng tập hợp sau khi đáp đất 10 phút. Lương Mục Trạch nhìn trạng thái tinh thần và trang bị của mọi người, phân phó Điền Dũng dẫn hai người đi hướng bắc dò đường. Những người khác theo sau đó.

Nửa giờ sau, Điền Dũng thở hổn hển, trong mắt lóe sáng rõ, “Doanh trưởng, có đường, phía trước mười dặm, đoàn điều tra của Hồng Quân.”

Lương Mục Trạch suy nghĩ trong chốc lát, tiếp đó hơi tà ác nhếch khóe miệng, hỏi thăm: “Đoàn điều tra của Hồng Quân, đi không?”

Điền Dũng tức, nhổ nước miếng nói: “Đi, doanh trưởng, giết chết đám này chúng ta sẽ hành quân nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.”

“Doanh trưởng, cho bọn họ biết đại đội đặc chủng Lam Quân không phải bài biện.”

“Đúng, doanh trưởng, đoàn điều tra chó má, để cho bọn họ hy sinh trước chiến tranh.”

“Đúng đó, doanh trưởng, không cần suy tính.”

Mọi người ồn ào lộn xộn nói xong, nhưng ý nghĩa chính là “bụp” đoàn điều tra của Hồng Quân!

“Các cậu có nghĩ đến, khi chúng ta ”bụp” đoàn điều tra của họ, đại đội đặc chủng của bọn họ cũng có thể công kích đoàn điều tra của chúng ta.” Lương Mục Trạch hỏi mọi người.

Một hàng trưởng gãi ót nói: “Doanh trưởng, đừng quản nhiều như vậy, coi như báo thù cho Lam Quân chúng ta.”

“Đúng vậy doanh trưởng.”

Lương Mục Trạch rất hài lòng, sự kích động nhiệt tình của mọi người bị kích thích triệt để, chỉ cần gắng giữ tỉnh táo, cuộc chiến tranh này anh có thể bảo đảm toàn thắng. Lưu loát đứng lên từ dưới đất, dẫn gần cốt một cái, đội nón an toàn, tuyên bố: “Đi bộ hành quân, mục tiêu phía trước, đoàn điều tra của Hồng Quân.”

Các chiến sĩ đều rất hưng phấn, mới vừa há mồm muốn hô cái gì, Lương Mục Trạch đã sớm biết tính họ, ngăn lại trước “Buổi tối khuya, ở trên địa bàn Hồng Quân người ta, tất cả đang hoang một chút cho tôi, làm chim sợ thì sao? Lão tử còn chuẩn bị ăn chim cút đấy.”

Các chiến sĩ bắt đầu buồn cười, hài lòng lại hưng phấn.

Đến gần 0 giờ, Lương Mục Trạch dẫn theo phân đội nhỏ tới đoàn điều tra của Hồng Quân. Mỗi người khoác áo choàng cổ ngựa trang trên người, nằm rạp ở trong bụi cỏ bên ngoài đoàn điều tra dùng kính viễn vọng của súng bắn tỉa quan sát động tĩnh đoàn điều tra. Lương Mục Trạch chờ lính canh đổi ca, nhẹ nhàng phất tay, Tiểu Đằng và một chiến sĩ khác lĩnh mệnh, nhẹ nhàng lao ra bụi cỏ như thỏ.

Hai người không tiếng động cẩn thận bước qua sau lưng hai chiến sĩ đang đứng nghiêm, hai người đồng thời che miệng chiến sĩ từ phía sau lưng, thừa dịp bất ngờ, một cái tay khác cướp đi súng lục của họ. Tiểu Đằng nhẹ giọng nói bên tai chiến sĩ: “Thật ngại quá huynh đệ, cậu tử trận.” Nói xong, xé toang phù hiệu trên tay áo Hồng Quân của anh ta, tuyên bố anh ta hy sinh.

Hai người Tiểu Đằng kéo tù binh Hồng Quân ra, cởi y phục của họ thay vào, lính đặc biệt của Lam Quân biến thành binh điều tra Hồng Quân. Tiếp dùng dây lưng cột hai người vào trên cây, những chiêu tổn hại này đều là doanh trưởng của bọn họ giao cho anh.

“Cái gì, chúng tôi đều tử trận, y phục cũng bị lấy, trói chúng tôi lỏng chút được không?” Một chiến sĩ trong đó chưa từ bỏ ý định hỏi.

Tiểu Đằng vỗ ót, nói: “Ai u, tôi thật đã quên. Phải chặn miệng cậu luôn, khó bảo toàn cậu la lên” liếc chiến hữu của mình một cái, hiểu ý nhau nói: “Cối vớ ra! ! !”

“Đừng, đừng mà anh em! ! !”

Tiểu Đằng cười hăng hái, “Anh em, yên tâm, không phải thuốc mê, không có việc gì.”

Khi hai người Tiểu Đằng đánh trận đầu, mười người tổ A nổi đuôi tiến vào chỗ trú đóng của đoàn điều tra Hồng Quân. Mọi người chia đầu hành động, Lương Mục Trạch dẫn một tiểu đội trưởng và Điền Dũng chạy thẳng tới lầu chính của đoàn điều tra. Dùng khăn tay thấm thuốc mê, đánh ngã chiến sĩ canh gác, lãnh đạo trong phòng trực, là một Thượng tá và hai Trung tá, Điền Dũng dùng súng lục gắn ống hãm thanh chìa vào họ.

Thượng tá giận, hắng giọng kêu: “Các cậu làm gì? Còn chưa bắt đầu diễn tập đấy.”

Lương Mục Trạch một tay giơ súng đi tới, “Sếp, đây là chiến tranh, không có bắt đầu, các vị, tử trận.” Nói xong, nhắm tâm xé toang phù hiệu trên tay áo Thượng tá.

Tuy Thượng tá nổi giận trong bụng, nhưng cũng không có lời nào để nói, không thể làm gì.

Một hàng trưởng phát hiện đồ tốt trong máy vi tính ở phòng chỉ huy, cả bản đồ phân bộ trận địa quân sự của Hồng Quân, bao gồm vị trí các đồn trú, thậm chí còn có địa điểm thiết lập các trạm kiểm soát, thời gian tuần tra. Có những bản đồ này, bọn họ có thể qua lại tự nhiên trong trận địa của Hồng Quân. Một hàng trưởng được Điền Dũng giúp đỡ, vẽ lại bản đồ đơn giản, vui vẻ giao bản đồ cho Lương Mục Trạch. Trước khi đi, còn thuận tiện lấy mấy quả táo trên bàn, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cả đoàn điều tra đang ngủ, bị một phân đội nhỏ của đại đội đặc chủng Lam Quân diệt gọn. Vì không đánh thức mộng đẹp của mọi người, bọn họ chỉ để lại một câu trước mọi người: “Thật sự ngại quá, các cậu hy sinh. Đại đội đặc chủng Lam Quân để lại.”

Hoàn thành nhiệm vụ, tổ A không có nghỉ ngơi ở trong màn đêm, tiếp tục mục tiêu hành quân kế tiếp.

Khi phân đội nhỏ của đại đội đặc chủng Lam Quân kéo dài đột kích phá hư ở bên trong, thì diễn tập cũng chính thức bắt đầu. Lúc này, Hồng Quân đã tổn thất một đoàn điều tra, một đoàn phòng ngự, trung tâm hậu cần và trạm ra đa. Hồng Quân có ưu thế, tổ chất không quân và thiết bị của họ đều trội hơn Lam

Quân, vừa đứng trở thành sự đả kích mạnh mẽ cho Lam Quân. Trong một đêm, sự bộ quan trọng nào đó của Lam Quân tổn thất thảm trọng.

26. Chương 26

Diễn tập tiến hành như dầu sôi lửa bỏng, chiến sự phía trước khẩn trương, bệnh viện ở phía sau chiến điện lại an tĩnh. Diễn tập chiến tranh, không có thương vong, bệnh viện giống như bài biện. Chỉ có một vài bệnh nhẹ như cảm lạnh, đau bụng, nóng người, nghiêm trọng hơn chút chính là gãy xương trật khớp, hoặc là lãnh đạo nào có bệnh cũ, ví như bệnh tim của Đồng Chí Cương.

Mỗi ngày Hạ Sơ rất thanh nhàn, thỉnh thoảng đi theo xe bệnh viện đến các quân khu một chuyến, đưa tiền thuốc men.... Cô từng đến đại đội đặc chủng một lần, nhưng rất ít người, ngay cả quân y cũng theo làm nhiệm vụ, đại đội đặc chủng có cần đưa ra toàn bộ nhân tài thế không? Không có ai mà cô quen cả. Dù nói thế nào, cô cũng ở đại đội đặc chủng mấy tuần lễ đấy.

Ở trong rừng sâu núi thẳm này, phong cảnh thật đẹp, nhưng điều kiện thì hơi khổ. Hạ Sơ nhàm chán rất cuộc hồi hận, lúc tối nên mang Nhị Miêu theo. Vì không để Nhị Miêu đáng thương lưu lạc nơi đầu đường trong khoảng thời gian cô rời đi, cô còn đặc biệt đến thành S, đưa Nhị Miêu cho Mễ Cốc thu dưỡng. Cũng không biết nhiều ngày không gặp, Nhị Miêu có quên mất cô hay không.

“Bác sĩ Hạ, điện thoại.”

Hạ Sơ đang ngồi ở trên cổ phơi nắng, hơi trở mắt. Ai lại gọi điện thoại đến bệnh viện ở vùng chiến? Nếu như Lan Tử Ngọc muốn tìm cô, nhất định có thể hỏi ra số, nhưng trước khi cô xuất phát đã thăng thần thông báo với Lan Tử Ngọc là mình muốn tham gia diễn tập, tin tưởng mẹ mình sẽ không tìm cô vào lúc này. Vậy người đó là ai? Hạ Sơ không hiểu.

Đầu đầy dấu chấm hỏi nhận điện thoại, thanh âm từ bên kia truyền đến, khiến Hạ Sơ hóa đá. Thật lâu, mới nói: “Sao anh biết số điện thoại này?”

Bùi Du ở bên đầu điện thoại kia cười khẽ, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Hạ Sơ, sống tốt không?”

Thanh âm của anh khác với Lương Mục Trạch, ấm áp như ngọc, mà Lương Mục Trạch thì từ tính thâm trầm. “Cũng tốt.”

“Đi diễn tập tại sao không nói cho tôi biết?”

Hạ Sơ nghĩ, nếu anh có thể lấy được số điện thoại của bệnh viện ở vùng chiến, vậy tuyệt đối không phải chỉ là thương nhân đơn giản, đoán chừng có dính dấp không ít quyền lợi. Hạ Sơ cảm thấy, ít tiếp xúc anh ta thì tốt hơn.

“Đi quá gấp.”

“Có vất vả quá không?”

“Cũng được.”

“Đã quen với cuộc sống chưa?”

“Cũng quen.” Hạ Sơ để thanh âm mình giữ vững lễ phép, nhưng nghe lại có xa cách nhàn nhạt.

”Hạ Sơ, có phải em rất bận không.

“Ừ, rất bận.” Hạ Sơ dối lương tâm nói.

“Vậy cũng tốt, không quấy rầy em, mai mốt sẽ gọi điện cho em nữa, chăm sóc mình thật tốt.”

“Cám ơn, tôi biết rồi.” Ở trong lòng Hạ Sơ, ít nhiều có chút cảm động. Dù sao nhiều năm qua, trừ cha mẹ người nhà, không có người đàn ông nào quan tâm cô thế, Lương Mục Trạch cũng chưa từng hỏi han cô ân

cần. Hạ Sơ cúp điện thoại rồi tự tát mình một cái, tại sao lại nghĩ đến Lương Mục Trạch rồi hả ? Người ta ở phía trước đấu tranh anh dũng, làm sao lo cho cô? Tự mình đa tình! !

Lương Mục Trạch ở phía trước lập chiến công hiển hách, danh tiếng cũng từ phía trước truyền tới bệnh viện của Hạ Sơ. Các bác sĩ y tá trẻ tuổi, đại đa số đều chưa từng gặp Lương Mục Trạch, nhưng theo như truyền thuyết đều biết là vị thiếu tá đặc chủng siêu cấp chuẩn mực, đặc biệt anh tuấn. Trẻ tuổi có chức vị, Lương Mục Trạch nghiêm nhiên đã trở thành thần tượng, người yêu trong mộng trong lòng tất cả phái nữ ở bệnh viện.

Lúc những người phụ nữ kia thảo luận về Lương Mục Trạch, lúc đầu cô còn cảm thấy hài lòng, bởi vì người kia cô biết. Mặc dù Hạ Sơ không muốn thừa nhận, nhưng dần dần, nghe các cô thảo luận Lương Mục Trạch như thế nào như thế nào nữa, cô liền bắt đầu phiền, đặc biệt phiền. Một đám phụ nữ nhàn rỗi xúm lại, còn có uy lực lớn hơn 3000 con vịt.

Diễn tập đến ngày thứ mười, tổ đột kích A của bộ đội đặc chủng Lam Quân hành quân chẳng phân biệt ngày đêm, một mỗi liên thay phiên nằm ở trong bụi cỏ nghỉ ngơi, rạng sáng đánh bất ngờ, nhiều lần khiến Hồng Quân ứng phó không kịp. Bọn họ tới không bóng đi không hình, vì không để rada của Hồng Quân truy ra tung tích bọn họ, Lương Mục Trạch ra lệnh cắt đứt tất cả radio và thiết bị truyền tin, hoàn toàn mất đi liên lạc với tổ B của đại đội đặc chủng, cũng bỏ qua máy bay cấp cứu. Còn lại, không phải anh chết chính là tôi mất, hoặc là, cùng chết.

Ở dưới sự hướng dẫn của Lương Mục Trạch tấn công lính nhảy dù và pháo lữ của Hồng Quân. Lúc tập kích pháo lữ, thừa dịp đêm khuya yên tĩnh, dùng xe việt dã cướp được của Hồng Quân trên đường hành quân trực tiếp lái vào chỗ đặt pháo lữ. Dùng thuốc mê đánh ngã tất cả chiến sĩ đứng nghiêm canh gác rồi, kéo mấy đại pháo lại thành vòng tròn, hòng pháo nhắm ngay doanh trại pháo lữ.

Lương Mục Trạch đứng một mình giữa các cây pháo, giơ súng lên đối diện với bầu trời bắn càn quét “Đoàn đoàn, đoàn đoàn, đoàn đoàn, đoàn đoàn”, người cả doanh địa đều bị kinh tỉnh, lao ra lều chỉ thấy hòng pháo đen thui đối diện mình.

Vết màu ngụy trang che lại thần sắc cương quyết của anh, trong đêm đen Lương Mục Trạch cầm lên cái loa khuếch đại âm thanh, “Pháo lữ Hồng Quân, các cậu đã vinh quang hi sinh rồi, kéo phù hiệu trên tay áo xuống, Hồng Quân sẽ ghi khắc các cậu.”

Chín người khác đều giơ súng lục, híp mắt, khước miệng nhếch lên đường cong chứng tỏ sự khinh thường và miệt thị của họ đối với mấy người này.

Giải quyết pháo lữ, Lương Mục Trạch hạ lệnh tối nay không hành quân nữa, tìm chỗ bí mật an toàn nghỉ ngơi thật tốt cả đêm, mấy ngày hành quân tác chiến liên tiếp, các chiến sĩ đã rất mệt mỏi, nếu như kéo dây cung quá căng, sẽ đứt. Cách tập kích ban đêm của họ sẽ bị Hồng Quân chú ý, về sau, tác chiến ban đêm nhất định khó khăn nặng nề. Cho nên Lương Mục Trạch hạ lệnh, hôm nay không làm mèò đêm, nhiệm vụ trước mắt là nghỉ ngơi thật tốt. Khiến mọi người nhảy căng hoan hô.

Hồng Quân không thể ngờ được, trong tay Lương Mục Trạch có bản đồ bố trí quân sự của họ. Dù thiết lập nhiều mục tiêu giả làm chướng ngại hơn nữa, Lương Mục Trạch tuyệt đối cũng không bị lừa gạt.

Nhị liên trưởng xoay người, mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn thấy Lương Mục Trạch thấp đèn xem bản đồ cách đó không xa, dụi mắt đi tới. “Doanh trưởng, anh còn chưa ngủ à? Xem cái gì chứ?”

Lương Mục Trạch không trả lời, đưa bản đồ đến trước mặt nhị liên trưởng còn chưa tỉnh ngủ, “Bước kế tiếp có ý kiến gì?”

“Gi?”

Nhị liên trưởng buồn ngủ, đầu óc mơ hồ. Lúc nghỉ ngơi bình thường còn phải luôn giữ vững cảnh giác, mắt cũng không dám nhắm chặt, hôm nay không dễ dàng có được lúc trăng mờ gió mạnh để ngủ một giấc, lại bị hỏi vấn đề sâu sắc thế này. Đừng nói bước kế tiếp phải đi như thế nào, làm sao đi tới đây anh cũng đã quên mất rồi!

“Biết đây là chữ gì không?”

Nhị liên tưởng híp mắt, nhìn thấy ghi chú bằng màu đỏ như máu, trong nháy mắt vô cùng có tinh thần. “Đại đội đặc chủng Hồng Quân? Doanh trưởng?”

Lương Mục Trạch không để ý anh, lại chỉ chỉ bên cạnh, “Nơi này thì sao?”

“Đoàn xe tăng? Doanh trưởng, đoàn xe tăng khẳng định là không được, đó là đội quân quan trọng, chúng ta không thể nào thừa dịp ban đêm đánh bất ngờ vào giống như hôm nay nữa, bọn họ khẳng định đề phòng đấy.”

“Vậy làm sao kết nối bọn họ?”

“Kết nối? Làm sao kết nối?”

Lương Mục Trạch vỗ vào cái đầu không đội nón sắt của anh ta một cái, “Ngủ thấy ngu chưa? Quá nửa đêm thì cậu gác đêm, suy nghĩ lời của tôi nói thật kỹ, sáng mai nói cho tôi biết.”

“Doanh trưởng?” Nhị liên tưởng muốn khóc, anh thật không biết làm sao kết nối đoàn xe tăng và đại đội đặc chủng.

Nhưng Lương Mục Trạch không để ý tới anh, thu hồi bản đồ cất vào trong ngực, tựa vào cây đại thụ ngủ.

Thật ra thì, Lương Mục Trạch không có lập tức ngủ. Nhiều ngày qua dưỡng thành thói quen, anh không thể mệt mỏi liền ngã đầu ngủ như trước. Nhắm mắt lại, luôn nhớ tới một người. Nhớ gương mặt tươi cười của cô, trong con người trong suốt có bóng của anh.

Từng chữ từng câu cô nói đều khắc thật sâu vào trong đầu của anh, rõ ràng rất phiền cũng rất “dịu dàng” hỏi anh có muốn ăn cơm hay không; nụ cười sáng rỡ sau giữa trưa có thể so với ánh mặt trời, hỏi anh có muốn uống trà hay không; vì sợ phiền toái mà làm bộ như không biết mình, thậm chí chào nói: “Sếp, ngưỡng mộ đại danh đã lâu”; nói cho anh biết, con mèo của cô tên Nhị Miêu, mà ngày đó mình giống như trúng tà, kêu cô “Đại Miêu”.

Không thể quên nhất, chính là buổi tối, cô rất khổ sở lôi kéo anh làm “Thùng rác”, vứt sạch tất cả bất mãn trong lòng cô. Cô nói, một người đàn ông không thể ra mặt bảo vệ cô, cô thà rằng không cần. Câu nói kia khiến anh khắc cốt, cô không cần người không thể bảo vệ cô. Anh có thể bảo vệ quốc gia này, nhưng thứ duy nhất không thể bảo vệ, chính là cô.

Những lời này càng ngày càng thường xuyên dao động ở bên tai, thời gian lâu dài, thậm chí bắt đầu tự hỏi có thể bảo vệ cô không bị thương tổn hay không? Nhưng anh vẫn gián tiếp khiến cô bị thương một chân. Anh áy náy, cho nên dùng mọi cách giữ cô ở đại đội đặc chủng, thậm chí chọc cô khóc. Đó là lần đầu tiên nhìn thấy cô rơi nước mắt, trật khớp nối xương, cô đau đến gào khóc kêu lên, nước mắt đảo quanh ở trong mắt, nhưng vẫn nhìn xuống, mà cô lại bởi vì một câu nói của mình, khóc nức nở. Con gái quả nhiên là con gái.

Anh từ trước đến giờ là một người cẩn thận, rất ít làm việc gì sai, càng ít nói xin lỗi. Mà hôm đó, lại quỷ thần xui khiến nói như vậy. Biết rõ cô ở thành G đưa mắt không quen, biết rõ cô không có lòng trung thành, lại bị đầu óc mê muội nói ra câu bất lịch sự đó lúc cô đang cứng đầu cứng cổ.

Cho nên, anh cam tâm tình nguyện để cô chỉ điểm, tắm cho Nhị Miêu, kêu thì tới đuổi thì đi. Anh không quan tâm người ta nhìn thế nào, cho nên Điền Dũng nhìn thấy những việc kia, anh cũng không cảm thấy lúng túng hay ngượng ngùng, anh chỉ cầu xin mình không thẹn với lương tâm.

Mấy ngày chống lũ ở tiền tuyến, trên đê lớn không có bất kỳ thiết bị truyền tin nên bị chia cách hai phương với Hạ Sơ. Khi đó, anh mới ý thức được, ở chung hơn một tháng, anh đã quen mỗi ngày nhìn thấy Hạ Sơ, nghe tiếng cười của cô, nghe cô nói chuyện, nghe cô trêu chọc mèo hoặc là mắng Nhị Miêu là sắc mèo.

Chưa bao giờ cảm thấy như thế, khiến anh không cách nào nắm trong tay, loại cảm giác này khiến anh rất phiền não. Luôn nhớ tới cô trong lúc lơ đãng.

Nhận được thuốc bao tử, Tiểu Đằng nói cho anh biết là Hạ Sơ đưa tới. Phản ứng đầu tiên của anh là nhìn chung quanh để tìm, nhưng Tiểu Đằng lại nói cho anh biết, bác sĩ Hạ vừa mới rời đi.

Lúc này anh mới nổi giận, níu lấy cổ áo của Tiểu Đằng mắng cậu ta không có mắt, trí tuệ không phát triển, dẫn cô tới chỗ nguy hiểm như vậy, không bị vỡ òa là may mắn, nhưng ngộ nhỡ thì sao?

Những thuốc bao tử kia bị anh nắm chặt, cô biết bao tử anh không tốt, cho nên bất chấp nguy hiểm tới đưa thuốc sao? Một khắc kia, anh biết được, cô gái Hạ Sơ mà anh không để tâm này đã hoàn toàn chiếm đoạt tim của anh.

Không biết, lúc này cô đang làm gì? Có phải ôm Nhị Miêu ngủ say sưa? Thậm chí, chảy nước miếng. . . .

27. Chương 27

Trời đã sáng, các đội viên ngủ say cả đêm đều tinh thần phấn chấn, tràn đầy lực lượng. Thoa cải dầu lên, Lương Mục Trạch hạ lệnh bắt đầu hành quân. Mục tiêu của bọn họ hôm nay là đại đội đặc chủng của Hồng Quân. Mấy tiểu tử càng thêm hưng phấn, tiêu diệt hết những quân khu khác không kỳ quái, có thể tiêu diệt hết đại đội đặc chủng của Hồng Quân, mới xem như bản lãnh thật sự.

Đoàn xe tăng của Hồng Quân, chỉ cách đại đội đặc chủng hơn mười cây số. Xe tăng ra ra vào vào đoàn nhiều, bọn họ nhân cơ hội ép buộc một chiếc xe tăng, trực tiếp lái đến đại doanh bộ đội đặc chủng. Diệt xe tăng không dễ dàng, nhưng dùng xe tăng diệt đại đội đặc chủng thì rất đơn giản. Đây chính là vì sao Lương Mục Trạch nói kết nối đoàn xe tăng và đại đội đặc chủng.

Diễn tập tiến hành đến hiện tại, đại đa số người ngựa của đại đội đặc chủng đều ở phía trước tác chiến. Chỗ đóng quân không có nhiều người, nhưng đều là lãnh đạo canh giữ hang ổ của đại đội đặc chủng, đại đội đặc chủng sẽ như rỗng mắt đầu, không khác với diệt môn bao nhiêu.

Trước khi tập kích đoàn điều tra, Tiểu Đằng từng vơ vét tới hai bộ trang phục rằn ri của Lam Quân, lúc này lại có tác dụng.

Lúc đó diễn viên giỏi nhất của đại đội đặc chủng - Tiểu Đằng mặc giáp trụ ra trận, chân cà nhấc, diu dật mà đi tới với Điền Dũng. Vừa vận dụng phải một chiếc xe tăng của Hồng Quân, hai người nhìn nhìn, buông lái chỉ có hai người, lực chiến đấu quá yếu. Tiểu Đằng tỏ vẻ mặt đưa đám nói mình bị thương, chiến sĩ xe tăng thấy là người mình, rồi tốt bụng đưa bọn họ một đoạn. Nhưng bọn họ không biết, hành động lần này không thể nghi ngờ là dẫn sói vào nhà.

Tiểu Đằng và Điền Dũng đánh hai người ngất xỉu, dùng dây lưng trời đôi tay, ném vào trong rừng rậm ven đường. Bọn họ lái xe tăng đi tới, Lương Mục Trạch dẫn những người khác tiếp tục hành quân. Để ngừa gặp phải “Người mình” trong đoàn xe tăng của Hồng Quân.

Cho đến khi lái xe tăng đến cửa đại đội đặc chủng, chiến sĩ canh gác còn tưởng rằng bọn họ đi nhầm chỗ, dù sao hai quân khu cách nhau không xa. Phất tay nhắc nhở bọn họ, xe tăng cũng không ngừng. Tiểu Đằng mở cửa khoang ra, thò nửa người ra, giơ súng bắn càn quét đoàn đoàn đoàn đoàn, lính trinh sát sững sờ nửa ngày mới ý thức được mình hy sinh. Cọc gỗ chướng ngại đối diện xe tăng thì chỉ là thùng rỗng kêu to, xe tăng lái qua chướng ngại đến thẳng trung tâm.

Mà lúc này, Lương Mục Trạch đi bộ hành quân cũng thừa dịp bất ngờ từ trong rừng rậm len lén tiến vào chỗ đại đội đặc chủng ở.

Điền Dũng làm cho ống pháo đồng của xe tăng xoay tròn 360 độ xạ kích, Tiểu Đằng xách súng ngắn ra bắn càn quét mấy lính đặc biệt vừa lao ra của Hồng Quân. Những người lãnh đạo vội vã ra khỏi lều, bị đoàn người Lương Mục Trạch đang ẩn nấp nhanh chóng nhào tới, trực tiếp xé toang phù hiệu trên tay áo tuyên bố tử trận.

Đến đây, tổ đột kích A của đại đội đặc chủng Lam Quân, đã giết đại đội đặc chủng mà Hồng Quân lấy làm kiêu ngạo không còn manh giáp.

Tin tức nhanh chóng truyền ra, Đồng đại đội trưởng và Lý Chính Ủy nhận được tin tức thật vui vẻ, “Toàn đội vui mừng”. Phân đội đột kích, tổ đánh lén và mấy tổ khác bọn họ phải ra đều lập công xuất sắc, tư lệnh Lam Quân nhiều lần khen ngợi biểu hiện của họ không dứt miệng.

Người ngoài chỉ thấy đại đội đặc chủng vinh quang vô hạn, mà đau khổ trong đó thì chỉ có chính bọn họ biết. Hơn nửa tháng không ngày nào không hành quân tác chiến nam đêm, phải quanh quần núi rừng, phải lặn xuống nước đi tới, lương thực tác chiến mỗi ngày đều là bánh bột khô. Không thể đốt lửa, nhìn thấy chim thú, dù tham ăn hay đói cỡ nào cũng phải cắn răng chịu đựng.

Nhưng, bọn họ không oán không hối, khổ nữa mệt nữa, cũng không sao cả, chỉ cần có chỗ cần cần họ, tuyệt đối xông lên đầu tiên, không có hai lời. Bọn họ, chính là bộ binh bộ đội đặc chủng của Trung Quốc.

Lý Chính Ủy nhận được điện thoại từ bộ đạo diễn diễn tập, bảo anh và Đồng Chí Cương cùng đến bộ đạo diễn bộ hợp. Sếp của bộ đạo diễn, là Phó Tư Lệnh hai quân khu, cùng với các chủ nhiệm ở bộ quốc phòng. Toàn bộ đều là gạch vàng thêm sao, Lý Chính Ủy không dám trì hoãn nhiều, kéo Đồng Chí Cương lên xe đi.

“Hạ Sơ? Hạ Sơ? Có người tìm.”

“Ai vậy?” Hạ Sơ đang ở trong lều giúp chuẩn bị thuốc men, nghe vậy liền mặc áo trắng lao ra lều.

“Không biết, ở cửa đó, cô tự đi xem đi.”

Người tới, cô không biết, là một Hạ sĩ, anh nói anh ở đại đội đặc chủng. “Xin chào bác sĩ Hạ, Đồng đại đội trưởng bảo tôi tới tìm ngài.”

“Tìm tôi làm gì? Đại đội trưởng mắc bệnh?” Hạ Sơ đón mặt trời, híp mắt lại, hơi khàn khản hỏi.

“Không có không có, đại đội trưởng không có việc gì, anh chưa nói tìm ngài có chuyện gì, chỉ bảo ngài đi qua một chuyến, anh ấy ở bên kia.” Nói xong chỉ chỉ xe jeep cách đó không xa.

“Anh chờ một lát, tôi trở về lấy ít đồ.” Hạ Sơ nói xong, chạy như bay vào lều xách hòm thuốc lên.

Hạ Sơ được an bài ngồi ở ghế phụ, Lý Chính Ủy tỏ vẻ ôn hòa với cô, hỏi cô có phải không thích ứng cuộc sống trong núi hay không, ăn ngon ngủ ngon hay không, còn nói anh và lão Đồng sẽ đến bộ đạo diễn để họp. Mà Đồng đại đội trưởng thì ngồi nghiêng ở ghế sau, o o ngủ thật ngon, từ sau khi Hạ Sơ lên xe vẫn chưa từng tỉnh.

Bộ đạo diễn. Hạ Sơ bắt đầu thấp thỏm trong lòng. Nghĩ tới, có thể bị thấy mặt liền hơi sợ.

Trong lúc lắc lư, Hạ Sơ cũng buồn ngủ. Tới chỗ dừng xe, cô mới mở đôi mắt mông lung ra. Nhìn bộ đạo diễn cũng lớn cỡ những quân khu khác. Mặc dù cái mông bị xóc đau, nhưng cô vẫn không muốn xuống xe, tài xế đi xuống hút thuốc lá, Hạ Sơ liền vịn vịn uống mông trong không gian hẹp ở ghế phụ, hóa giải một nhọc.

Đồng Chí Cương và Lý Chính Ủy tiến vào lều chính của bộ đạo diễn, Phó Tư Lệnh Từ ở quân khu G tán dương các anh không dứt, nói bọn họ là niềm kiêu ngạo của bộ binh bộ đội đặc chủng Trung Quốc, là niềm kiêu ngạo của bộ binh Trung Quốc. Tướng quân Hạ Quang Viễn Phó Tư Lệnh ở quân khu N cũng phụ họa đồng ý theo, nói biểu hiện của bọn họ thật ưu tú, mặc dù quân khu của mình có chút thua kém, nhưng bọn họ đích xác là niềm kiêu ngạo trong quân, rường cột quốc gia.

Nói chuyện một lát, Đồng Chí Cương cạo đến trước mặt Hạ Quang Viễn, toét miệng cười, “Cựu Liên Trưởng, đã lâu không gặp.”

Hạ Quang Viễn là liên trưởng cũ của Đồng Chí Cương, Hạ Quang Viễn cũng là liên trưởng đầu tiên của anh khi tham gia quân ngũ. Ngày đó Hạ Sơ đến trên đê lớn, Đồng Chí Cương nói cô quen mặt, thật không phải là làm quen, lúc cô trầm mặt không cười, thần sắc nghiêm túc có phần giống Hạ Quang Viễn. Anh từ trước đến giờ là người không giấu lời trong bụng, chống lủ trở về liền gọi điện đến nhà Hạ Quang Viễn, điện thoại tất nhiên không phải Hạ Quang Viễn nghe. Sau khi tự giới thiệu với Lan Tử Ngọc, Đồng Chí Cương liền thẳng thắn nói: “Chị dâu, có phải ngài có một cô con gái ở bệnh viện quân khu G, tên là Hạ Sơ?”

Thanh âm của anh vốn lớn, lại nói gấp nên khiến Lan Tử Ngọc bị sợ, còn tưởng rằng Hạ Sơ xảy ra chuyện, nức nở gấp gấp hỏi Hạ Sơ thế nào.

Đồng Chí Cương có thể ý thức được mình nói chuyện hơi thẳng, giọng điệu hơi mạnh, liền giải thích lần nữa. Lúc này Lan Tử Ngọc mới yên lòng lại. Bà kể chuyện của Hạ Sơ với Đồng Chí Cương, cũng xin anh có cơ hội hãy giúp chăm sóc Hạ Sơ một chút.

Đồng Chí Cương cảm thấy, Hạ Sơ thật là một cô gái tốt, tốt không thể phản đối, không hề có tính tình ăn sung mặc sướng, lại thiện lương, một cô gái tốt vậy, nếu như anh có con trai thì nhất định phải lấy Hạ Sơ về nhà.

Đồng Chí Cương rỉ tai với Hạ tướng quân mấy câu, khuôn mặt tươi cười của Hạ tướng quân lập tức thu lại, sững sờ ở tại chỗ bất động. Đồng Chí Cương đẩy đẩy ông ra lều trại, còn nói, cha con làm sao có thù qua đêm?

Hạ Sơ lắc cổ, nhìn bóng dáng quen thuộc từ trong lều trại đi ra, trong nháy mắt hóa đá. Muốn tránh theo phản xạ có điều kiện, nhưng kính xe jeep không có che dấy, từ ngoài xe có thể nhìn rõ ràng bên trong xe. Cô không dám xuống xe, lời nói của Hạ Quang Viễn trước khi đi vẫn còn ở bên tai cô rất rõ ràng, không thể tuyên dương bọn họ là cha con. Cho nên, nhìn thấy cũng phải làm bộ như không thấy, bởi vì không thể để cho người khác biết bọn họ là cha con.

Nhưng, ông lại đi từng bước đến xe jeep, đứng lại bên cạnh xe. Hốc mắt Hạ Sơ ê ẩm, mở cửa xe, chào, âm thanh khàn khàn nói: “Chào sếp.”

Đồng Chí Cương bật cười hì hì, “Hai cha con thật là khôi hài, ha ha, thật buồn cười quá.”

Nước mắt của Hạ Sơ thành công rớt trở về trong tiếng cười của Đồng Chí Cương. Không dám ngẩng đầu, giống như học sinh tiểu học phạm sai lầm đang chờ phê bình.

“Lên xe.” Hạ tướng quân nói.

“Vâng.” Hạ Sơ gật đầu, sau đó mở cửa xe, tự chui vào. Tiếp đó chỗ ngồi bên cạnh lún xuống, Hạ tướng quân đi vào ngồi, Đồng Chí Cương cười hì hì đóng cửa xe thay bọn họ.

Trong xe, trầm mặc nửa ngày. Hai cha con đã từng rất thân mật, thời gian mấy tháng lại trở nên lạnh nhạt, lỗ mũi Hạ Sơ chua xót, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt.

“Biểu hiện ở quân khu G không tệ, không có làm ba mất mặt.”

Một câu nói này, khiến nước mắt mà Hạ Sơ vẫn ầm ầm tí tách rơi xuống, không thể nào thu lại được.

Hạ tướng quân nhìn Hạ Sơ vẫn cúi đầu, nhìn thấy cáo choàng trắng của cô bị từng giọt nước thấm ướt, đau lòng muốn chết. Đề nén thanh âm nói: “Lần trước, ra khỏi nước là trùng hợp, không thể tham gia lễ tốt nghiệp của con, cũng không thể nhìn thấy con được trao cấp bậc Thượng úy.”

Hạ Sơ vẫn khóc không ra tiếng không nhin được nữa, há miệng “Oa” một tiếng khóc lớn lên. Người cha mà mình kính nể nhất thích nhất không tới tham gia buổi lễ tốt nghiệp của cô, nói với cô không thể tuyên dương bọn họ là cha con, trong lòng Hạ Sơ vẫn thấy khổ sở và uất ức, vào lúc này nước mắt giống như nước lũ, không ngăn được nữa.

Hạ tướng quân kéo Hạ Sơ qua, ôm cô vào trong ngực, nước mắt không dễ rơi cũng làm ướt hốc mắt của vị trung tướng này. Vỗ nhẹ nhẹ sau lưng của Hạ Sơ, Hạ Sơ nằm ở trong ngực cha mình, càng khóc càng càng đau lòng giống như một đứa bé.

Cứ như vậy không biết khóc bao lâu, Hạ tướng quân nhẹ giọng dụ dỗ Hạ Sơ: “Bây giờ con là Thượng úy bộ binh, là một bác sĩ, sao lại khóc không ngừng như một đứa bé?”

“Đều do ba cả. . .” Hạ Sơ thút thít, cả lời nói cũng không lưu loát.

“Hay là con giận ba, ba chỉ có một cô con gái, mới tốt nghiệp liền muốn đi, lại không thương lượng với ba, ba đã chăm sóc cho con từ lúc nhỏ, dần dần lớn lên thành một thiếu nữ, luôn chờ con tận đạo hiếu lại, kết quả con phải mông bỏ đi, mà còn đi xa thế.”

Hạ Sơ ngồi ngay lại, dùng tay áo lau nước mắt, “Ba còn trẻ lắm, làm sao cần con nuôi sống.”

“Xem một chút, không có lương tâm cỡ nào, con đã 24 rồi, ba còn không già sao?”

“Không già không già, ba không già chút nào, còn trẻ lắm, còn có thể lộn nhào trên mặt bàn.”

Hạ tướng quân cười, xoa đầu Hạ Sơ nói: “Con gái ngọc.”

Hạ Sơ cười rộ lên.

28. Chương 28

Một cảnh vệ vác súng chạy đến bên cạnh xe, chào Hạ tướng quân ở trong xe.

Hạ tướng quân hạ cửa sổ xe xuống, hỏi: “Chuyện gì?”

“Báo cáo Phó Tư Lệnh, tổ đột kích A của đội đặc chủng Lam Quân bị bắt.”

Hạ tướng quân nghe tin tức này đặc biệt vui vẻ, cười đặc biệt sáng lạng, “Quân khu nào bắt được?”

“Đoàn xe tăng của Hồng Quân.”

“Đoàn xe tăng? Tốt, làm rất tốt, ha ha, có thể làm chi ta nổ mìn nổ mìn một lần, ha ha.”

Hạ Sơ túm túm y phục Hạ tướng quân, nhẹ nói: “Ngài là thống soái đạo diễn, không phải tư lệnh Hồng Quân, chú ý bảo trì trung lập.”

Hạ tướng quân cảm thấy lời này không phải không có lý, thu hồi nụ cười, hỏi chiến sĩ cảnh vệ: “Người ở đâu?”

“Vốn muốn đưa đến doanh tù binh, nhưng Phó Tư Lệnh Từ muốn trực tiếp để cho bọn họ tới bộ đạo diễn, cho nên bảo tôi tới trưng cầu ý kiến của ngài.” Phó Tư Lệnh Từ mà chiến sĩ nói, chính là Phó Tư Lệnh quân khu G, một lãnh đạo lớn khác của bộ đạo diễn.

“Cứ làm theo ý lão Từ.”

“Vâng” chiến sĩ lĩnh mệnh, xoay người chạy đi.

Hạ Sơ xoa đôi mắt sưng đỏ, cười nói: “Lãnh đạo, hai ta không phải cùng phe cánh, con là Lam Quân, mà ba dù ở bộ đạo diễn, nhưng trong lòng lại nghiêng về Hồng Quân của ba.”

Hạ tướng quân cười, nếp nhăn trên mặt đột nhiên biến mất. “Không muốn xem phân đội đột kích vang dội của Lam Quân bên con sao? Nửa tháng nay phân đội nhỏ này đã phá hư 2/3 căn cứ địa của Hồng Quân, ngày hôm qua bắt được một tổ, hôm nay lại một tổ, chắc là lúc diễn tập kết thúc rồi.”

“Không phải nói, không cho người khác biết chúng ta là cha con sao?” Hạ Sơ ngược cao đầu, cảm hứng về phía mặt của Hạ tướng quân.

Hạ tướng quân bị mất một quân, “Vậy con cứ đứng ở bên cạnh Đồng Chí Cương, lúc này bắt được người cậu ta thích, con ở bên cạnh cậu ta xem chung, ngộ nhỡ ngắt đi con cũng vừa kịp cấp cứu cho cậu ta.”

Thích? Không lẽ là Lương Mục Trạch? Lương Mục Trạch uy danh vang dội, nhưng cô không biết anh có phải thành viên trong phân đội nhỏ đột kích kia không. Nếu quả như thật, lập tức có thể gặp Lương Mục Trạch rồi hả? Hạ Sơ không khỏi kích động, hai má đỏ lên, vùi đầu thật thấp.

Hạ tướng quân hít một hơi, thu hồi nụ cười, trầm mặt hỏi: “Thế nào?”

Hạ Sơ lắc đầu, không nói lời nào, mở cửa xe bên cạnh mình ra, từ trong xe đi xuống.

Chiến sĩ cảnh vệ mở cửa xe cho Hạ tướng quân, Hạ tướng quân xuống xe, phát tay với Hạ Sơ, ý bảo đi theo cậu ta đi. Hạ Sơ liền nghiêng cái hòm thuốc, nhẹ nhàng đi theo Hạ tướng quân vào trong lều chính.

Không khí trong lều rất hòa hợp, mấy Tướng quân ngồi nói chuyện với nhau, nhìn thấy Hạ tướng quân đi vào, trừ Phó Tư Lệnh Từ ra, những người khác đều đứng.

Phó Tư Lệnh Từ lướt qua Hạ tướng quân nhìn thấy vị bác sĩ sau ông, hơi buồn bực, “Lão Hạ, ông không phải thoải mái à?”

Hạ tướng quân chỉ vào Hạ Sơ nói: “Đây là con gái tôi.”

Trường hợp ra mắt này, Hạ Sơ thấy nhiều, cho nên rất ung dung ứng đối. Cười dịu dàng, chào hỏi cả đám chú bác, dáng vẻ đặc biệt khéo léo.

“Ồ, lão Hạ, người thô lỗ như ông, cũng có thể nuôi ra đứa con gái xinh xắn vậy sao, xem ra công lao của em dâu không nhỏ.” Phó Tư Lệnh Từ cười nói giỡn.

Các Tướng quân trong lều đều cười.

“Đây là phần đồ lớn nhất trong Hồng Quân” Hạ tướng quân nói, “Hồng Quân nuôi nó hơn hai mươi năm, kết quả nó chuyển một cái nường tựa vào Lam Quân. Chưa hết, phù hiệu Lam Quân trên tay áo vẫn chưa kéo xuống, còn chưa có anh dũng hý sinh.”

Phó Tư Lệnh Từ vừa nghe, rất là vui vẻ, đi tới trước mặt Hạ Sơ nói: “Con gái ngoan, tốt, không tệ, bỏ gian tà theo chính nghĩa là tốt. Như thế nào? Quân khu G có khá hơn quân khu N không?”

Hạ Sơ cười không lên tiếng, trong lòng nói sao các bác lại nói giỡn đến trên đầu con rồi? Không thể làm ba mình mất mặt, càng không thể làm lãnh đạo mình mất mặt.

“Báo cáo, tù binh đến.”

“Dẫn vào đi.” Hạ tướng quân đặc biệt phóng khoáng nói, thu hồi nụ cười đứng ở trong lều, Phó Tư Lệnh Từ đứng bên cạnh ông.

Hạ Sơ thừa dịp không có người chú ý, núp trong góc lều, cô có thể nhìn thấy người tiến vào, mà người đến không nhất định sẽ chú ý cô đang đứng trong góc nhỏ. Trái tim nhỏ của cô bắt đầu đập thành thạch không theo khống chế, kích động, hưng phấn, hy vọng là anh, rồi lại sợ không phải mà thất vọng. Ở trong rối rắm, mấy quân nhân mặc đồ rằn ri vừa bắn vừa nhón bị dẫn vào lều. Đồng đại đội trưởng và Lý Chính Ủy cũng đi vào theo.

Súng và ba lô trên người bọn họ đã tháo bỏ, vết màu trên mặt bị lem, trộn vào nhau, xem ra bẩn thỉu. Dù sao cũng là lính của Phó Tư Lệnh Từ, lòng riêng vẫn có, Phó Tư Lệnh Từ nhìn bộ dáng nhếch nhác của họ, vung tay lên nói: “Đi đi đi, rửa mặt sạch sẽ, cứ như đào kép vậy, ra dáng vẻ gì chứ.”

Mười người tiến vào, nhìn từ mặt bên, hình thể không kém bao nhiêu, cao lớn uy mãnh, dù cách trang phục rằn ri đây, cũng có thể tưởng tượng ra bắp thịt săn chắc trên người họ.

Hạ Sơ khẽ cắn môi dưới, trái tim như sắp nhảy ra. Cô thấy, người đứng ở phía trước nhất, gương mặt đẹp đẽ, dù bị bắt làm tù binh cũng cảm thấy đặc biệt mạnh mẽ, đó là Lương Mục Trạch.

“Cậu chính là Lương Mục Trạch?” Hạ tướng quân chống bàn, mắt híp lại.

“Vâng”

“Biết vì sao các cậu tới đây không?”

“Biết.” Lương Mục Trạch cầm đầu, rửa vết màu xong, lúc này gương mặt cũng không có biểu tình gì, không có không cam vì bị bắt, cũng không có vui sướng vì lập công.

Hạ tướng quân cũng trầm mặt, “Nói.”

“Bởi vì bị bắt được.”

Hạ tướng quân cất cao giọng nói: “Tù binh phải đến doanh tù binh, chứ không phải đến bộ đạo diễn.”

“Bởi vì các sếp cảm thấy, bắt được chúng tôi không phải chuyện dễ dàng.”

“Hả? Giọng điệu của tiểu tử cậu thật kiêu ngạo! Phá hư nhiều căn cứ địa của Hồng Quân, cậu thật lợi hại kiêu ngạo!” Biểu tình của Hạ tướng quân càng ngày càng kém.

Lương Mục Trạch không sợ hãi không khiếp đảm, vẫn không kiêu ngạo không tự ti nói: “Bảo cáo sếp, chúng tôi chỉ làm hết sức chuyện mình nên làm.”

Phó Tư Lệnh Từ vội vàng ra mặt hoà giải, “Ha ha, lão Hạ, ông không biết rồi, đây là binh lính cứng đầu nổi danh trong quân khu của tôi, còn có một người nổi danh như cậu ta, chính là Đồng Chí Cương - thuộc hạ cũ của ông đó. Tính khí xấu của Đồng Chí Cương ông còn không biết?”

Hạ tướng quân không để ý tới Phó Tư Lệnh Từ, mắt nhìn chăm chăm Lương Mục Trạch, chậm rãi nói: “Tốt, thật hay cho câu chỉ làm chuyện tôi nên làm, làm quân nhân nên như vậy, không kiêu ngạo không tự ti, bị bắt làm tù binh không phải là chuyện gì mất mặt.”

Chuyện xoay ngược lại khiến Hạ Sơ cứng lưỡi, vừa rồi cô cứ nghĩ, cha mình biết cô ở trong nhà Lương Mục Trạch, cho nên đang cố ý nhằm vào anh.

“Cám ơn sếp.”

Hạ tướng quân vòng qua cái bàn đi tới bên cạnh Lương Mục Trạch, ánh mắt theo dõi anh chăm chăm, mặt Lương Mục Trạch không đổi sắc mắt nhìn phía trước, hai tay chấp sau lưng, hai chân đứng banh ra, duy trì tư thế đứng xoải bước không thay đổi, không chút lo lắng vì ánh mắt của Hạ tướng quân.

Nhưng những người bên cạnh, đều nhìn đến mồ hôi lạnh toàn thân, không rõ chân tướng. Bao gồm Hạ Sơ.

“Đồng Chí Cương.”

“Đến.”

“Coi trọng binh của cậu, đừng để cậu ta ‘chọc’ ra chuyện.”

Từ “Chọc” như cần răng nghiêng lợi nói ra. Lương Mục Trạch nghe lời này, thể nào cũng cảm thấy mang theo tức giận và thành kiến, thu hồi ánh mắt nhìn thẳng, chuyển sang Hạ Quang Viễn, ánh mắt lại vô tình nhìn thấy một bóng dáng. Hạ Sơ? Tại sao cô lại ở chỗ này? Áo choàng trắng, phù hiệu Lam Quân trên tay áo, cô là bác sĩ chiến trường? Nhưng sao lại xuất hiện ở bộ đạo diễn? Trong nháy mắt, Lương Mục Trạch nghĩ đến rất nhiều.

Hạ Sơ, Hạ Quang Viễn. Hạ Quang Viễn, Hạ Sơ. Lương Mục Trạch sáng tỏ.

Không chút nào tránh né nhìn lại ánh mắt kinh người của Hạ tướng quân, hơi động khóe miệng nói: “Sếp, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không ‘chọc’ ra chuyện.”

Đồng Chí Cương ở bên cạnh cũng cảm thấy, không khí hơi quái dị. Không, là tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy, rất quái dị. Theo đạo lý nói, lãnh đạo bộ đạo diễn nên tán dương binh lính có chiến công hiển hách, dù không phải người của quân khu mình, cũng không nên biểu hiện sự không thích rõ ràng như thế.

“Tôi nói xong, lão Từ, ông đến nói đôi câu.”

Phó Tư Lệnh Từ ho khan hai tiếng, “Tôi nói đôi câu. . .”

Tất cả mọi người rửa tay lắng nghe. Mà Hạ Sơ, ôm trái tim nhỏ đập thành thịch, thấy các vị lãnh đạo không chú ý đến cô liền chạy khỏi lều.

Trời tối, bầu trời bên ngoài đầy sao sáng, trong thành phố không thể nào có được. Nửa tháng mà Hạ Sơ ở bệnh viện vùng chiến, mỗi buổi tối đều ra ngoài nằm vật xuống trên sân cỏ ngắm những vì sao, nhìn một chút liền thiêm thiếp. Gió đầu thu thổi rất thoải mái, gió nhẹ nhàng quạt vào mặt, gánh nặng trong lòng cũng tan thành mây khói.

Hạ Sơ tìm một khối đất trống, để hộp thuốc xuống, ngồi trên đất. Một thượng úy nhỏ như nàng mà phải ở trong bộ đạo diễn có đầy các tướng quân, thà ra ngoài ngắm cảnh đêm còn hơn !!! Tướng quân Đại tá anh hùng chiến đấu gì, đều vứt ở một bên.

Gió đêm thổi bay tóc cô, quét qua khiến gò má hơi ngứa, nhắm mắt lại tỉ mỉ cảm thụ, từ từ, bắt đầu muốn ngủ. . . .

Bên cạnh có thanh âm khác thường. Hạ Sơ nghiêng lỗ tai nghe, là tiếng bước chân, càng ngày càng gần. Hạ Sơ mở mắt, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy đôi con ngươi tối tăm. Ánh mắt của anh thật là đẹp, nhờ vào

ánh đèn sáng ngời từ đại doanh, có thể nhìn thấy mình rõ ràng cái bóng của mình ở trong tròn mắt đen của anh. Ánh mắt của anh cách mình, thật gần. . . .

Gần? OMG

Hạ Sơ đẩy Lương Mục Trạch ra. Đặc biệt lo lắng nhìn lều chính, không có ai!

Anh vốn không dễ ngã, dù Hạ Sơ dùng sức hơn, cũng không thể đẩy ngã quan quân đặc chủng đầy cơ bắp như anh té lên đất. Nhưng anh lại ngã, té ở chỗ cách cô hai thước, cái mông chạm đất trước.

“Không có sao chứ?” Hạ Sơ hỏi. Mặt của cô đỏ lên trong dự đoán. Hơn một tháng không gặp, anh gầy không ít. Nhất định là mỗi ngày đi lại trong núi rừng, không nghỉ ngơi tốt, lại không có biện pháp ăn cơm thật ngon, hành quân tác chiến tránh né điều tra chẳng phân biệt được ngày đêm.

“Không có việc gì.” Lương Mục Trạch lắc đầu, ngồi dưới đất không dậy, “Đi theo bệnh viện tới?”

“Ừ.” Hạ Sơ cúi đầu, kéo cây cỏ nhỏ đáng thương trên đây, nhổ hết một cây lại một cây! ! !

“Đã quen thuộc chưa? Quen chỗ chim không ị phân gà không đẻ trứng này chưa?”

“Đã quen, tôi không có yếu ớt mà!” Hạ Sơ ngưỡng mặt lên, không phục nói, nhưng khi nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Lương Mục Trạch, mặt của cô lại càng đỏ hơn.

“Hạ Sơ.”

“Hả?” tim của Hạ Sơ nhảy loạn thành thạch, nhảy không chịu khống chế, anh sẽ nói cho cô biết cái gì?

“Phó Tư Lệnh Hạ. . . .”

Hạ Sơ cho rằng, anh muốn hỏi, cô và Phó Tư Lệnh Hạ có quan hệ thế nào, không có nói gì tiếp, chờ anh nói.

“Tìm em.”

“Cái gì?” Hạ Sơ ngơ ngác.

Lương Mục Trạch nhếch miệng, “Phải nói, ba em đang tìm em.”

Hạ Sơ “Vụt” nhảy lên, lúc này chỉ có hận ý thật sâu đối với Lương Mục Trạch! ! ! “Lần sau anh có thể nói trước trọng điểm không.”

Lương Mục Trạch chống đất mặt đứng lên, vô tội nói, “Tôi vốn muốn nói, nhưng em đẩy tôi, nên tôi quên mất.”

Lời của anh nói như chuyện đương nhiên, nhưng Hạ Sơ không tin chút nào! Đầu óc anh như ra đa, có thể quên một câu nói sao? Anh cố ý. Hạ Sơ không muốn tốn thời gian với anh nữa, xách hộp thuốc lên đi trở về ngay. Quả nhiên, lúc này Hạ tướng quân đã đứng bên ngoài lều. Không khí chung quanh anh như muốn đông cứng, Hạ Sơ cảm thấy chuyện đã sớm ra ngoài phạm vi dự đoán của mẹ già.

29. Chương 29

“Ba, họp xong rồi hả ?”

“Đi đâu vậy?” Nói thì nói với Hạ Sơ, nhưng nhìn thì lại nhìn người sau lưng cô, thái độ vừa nhìn đã biết không thích.

“Không có việc gì để làm, nên ra ngoài đếm sao thôi.”

“Hả? Đếm được bao nhiêu?”

“Ha ha, ba, ngài thật là càng ngày càng đáng yêu, thật trẻ con, ngài đang nói chính mình à?” Hạ Sơ nhìn trái phải không có người khác, cứ vui vẻ ha ha nói giỡn.

“Hạ Sơ, đừng đùa giỡn với ba, gian kế nhỏ của con với mẹ con ba đã biết hết rồi.”

Ưc, là tiếng nuốt nước miếng của Hạ Sơ.

“Vậy ngài chuẩn bị xử lý con như thế nào?” Đóng cửa suy nghĩ sao?

Hạ tướng quân không trả lời, chỉ vào Lương Mục Trạch nói: “Cậu, tới đây.”

Lương Mục Trạch đứng nghiêm, chào. “Sếp.”

Hạ tướng quân chỉ vào Lương Mục Trạch rồi nói với Hạ Sơ, “Sau khi diễn tập chấm dứt, con liền chuyển ra khỏi nhà cậu ta, một cô gái lại ở nhà của đàn ông, còn thể thống gì, để cho người khác biết, còn tưởng rằng Hạ Quang Viễn không nuôi nổi con gái nữa.”

Hạ Sơ không nhanh không chậm, “Chuyển ra thì con ở đâu?”

“Tùy tiện ở đâu cũng được, nhưng không thể ở nhà cậu ta. Con và mẹ con liên thủ gạt ba, cho rằng ba là người điếc người mù sao? Mẹ con đã viết kiểm tra, thấy con chỉ là tông phạm nên ba không truy cứu.”

Hạ Sơ không kinh hãi, cha mình ở quân khu nhiều năm, phạm sai lầm liền viết kiểm tra úp mặt vào tường sám hối, bao gồm cô và Lan Tử Ngọc. Cô sớm đã quen. Cô không muốn chuyển ra, là bởi vì căn nhà kia rất thoải mái, muốn cái gì có cái đó, tiền nào đồ nấy thật không phải gạt người.

“Tại sao?” Hạ Sơ chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

“Không vì cái gì, tóm lại, dọn.”

“Sếp, tôi có thể nói một câu không?” Lương Mục Trạch bị lơ là mặc kệ chậm rãi mở miệng. Hạ Sơ hi vọng, anh sẽ giúp mình.

“Nói.”

“Tôi quanh năm suốt tháng đều ở trong trại lính, nghỉ phép thì trở về Bắc Kinh, tôi rất ít ở căn nhà đó, rất thường để trống, cho Hạ Sơ ở cũng không sao. Hơn nữa, Hạ Sơ là một cô gái, thuê nhà không an toàn. Ngài cũng biết, trị an ở thành G không tốt lắm. . . .”

Câu nói sau cùng, đâm trúng chỗ đau trong lòng Hạ tướng quân. Ông đương nhiên không muốn con gái mình gặp nguy hiểm.

“Mua nhà, ngày mai ba tìm người ngay.”

Hạ Sơ xoa xoa áo choàng trắng của mình, cúi đầu, thanh âm rất nhỏ, nhưng xác định có thể khiến Hạ tướng quân nghe. “Là chính ngài nói, tẩm vé máy bay tới đây là phúc lợi cuối cùng của con.”

Hạ tướng quân lại bị phản một quân, nhưng ông tức giận, mắt trừng to như bò. Thật lâu mới nghĩ ra lời đáp, “Nhà này thì không phải là quyền lợi?”

“Đó là mẹ con cho, không phải ngài cho.”

“Của bà ấy cũng là của ba!” Hạ tướng quân không cho cự tuyệt.

Lương Mục Trạch biết, lúc này nếu như mình giúp đỡ Hạ Sơ nói gì, nhất định sẽ khiến Hạ tướng quân càng muốn Hạ Sơ chuyển ra, nên không lên tiếng nữa, đứng ở một bên nghe hai người lý luận. Hạ Sơ vẫn cúi đầu, đôi tay không biết đang loay hoay cái gì, Hạ tướng quân nói một câu, cô cũng không gấp không chậm trả lời một câu, không nóng nảy cũng không tức giận, thanh âm không lớn, ngược lại khiến Hạ tướng quân tức giận quá mức. Lương Mục Trạch nhìn dáng vẻ của cô, không tự chủ buồn cười. Cũng may, anh là người giỏi khống chế tâm tình và vẻ mặt, nếu không tuyệt đối lại rước họa vào thân.

“Nghiêm khắc nói, không phải của ai cả. Ba, ngài biết cô Mộc mà?” Hạ Sơ nâng khuôn mặt tươi cười, thận trọng nói.

“Ừ.” Hạ tướng quân tức giận hừ một tiếng.

“Nhà này, là cô Mộc cho con mượn, cô ấy nói con có thể ở thoải mái. Vừa rồi ngài cũng nghe, trị an ở thành G không tốt, buổi tối hay ban ngày đều không an toàn, vào nhà ăn cướp cũng có.”

Hạ tướng quân không nói lời nào, Hạ Sơ biết ông đã bắt đầu hơi dao động.

Hạ Sơ len lén nháy mắt với Lương Mục Trạch, bảo anh giúp mình nói chuyện, ánh mắt thâm thúy của Lương Mục Trạch nhìn cô, lại không nói gì. Hạ Sơ hơi gấp, thời cơ tốt như vậy mà không nhân cơ hội đốt đuốc, thì chờ lúc nào nữa đây.

“Sếp, tôi biết rõ ngài đang lo lắng cái gì. Ngài yên tâm, tôi và Hạ Sơ là người của hai thế giới.”

“Tại sao tôi phải tin cậu?”

“Nếu ngài không tin tôi, vậy tôi nói gì cũng vô dụng.” Đôi môi Lương Mục Trạch hơi cong, trên mặt mang biểu tình chắc chắn.

Hạ tướng quân như có điều suy nghĩ nhìn Lương Mục Trạch, làm như đang cân nhắc cái gì. Thật lâu sau, hít sâu một cái, “Đồng Chí Cường.”

“Đến.” Đồng đại đội trưởng đang len lén chú ý bên này ở chỗ không xa, nghe liên trưởng cũ gọi tên anh, vội vàng chạy tới, một giây cũng không trễ.

“Đưa Hạ Sơ trở về bệnh viện.”

“Vậy sếp thì sao?”

“Không cần phải để ý đến tôi.” Nói xong, xoay người chui vào lều.

Hạ Sơ xoay người đi tới chiếc xe bên cạnh, không có nhìn Lương Mục Trạch, cũng không nói câu nào với anh.

Xe vẫn lắc lư như trước, nhưng một chút lắc lư này đã không còn uy hiếp gì với Hạ Sơ. Hiện tại trong lòng cô chỉ còn có câu nói kia.

“Tôi và Hạ Sơ là người của hai thế giới.”

Người của hai thế giới. Có ý tứ gì?

Ý tứ đúng là, không có chung đề tài, không có chung sở thích, không có cách nào hòa bình, nói cũng lười phải nói.

Hạ Sơ đau lòng, rất đau lòng, thậm chí lúc đi không có nói hẹn gặp lại với ba mình. Cô rút cuộc phải thừa nhận, mình thật sự thích Lương Mục Trạch. Nhưng lại là sau khi anh nói câu “Tôi và Hạ Sơ là người của hai thế giới”. Biểu tình của anh lúc nói những lời này làm Hạ Sơ rất đau lòng.

Sự quan tâm mà cô nhận được, đều là hồi báo cho những gì cô đã bỏ ra trước đó, cô lại còn ôm ý nghĩ, cảm thấy Lương Mục Trạch hơi thích cô, cô suy nghĩ một chút cũng cảm thấy mình quá buồn cười, khó trách “Bọn họ là người của hai thế giới.” Nhìn nhận tình cảm khác nhau, nhìn nhận thế giới cũng khác nhau, ngay cả năng lực lý giải cũng chênh lệch khá xa. Sự biểu đạt của anh lại làm cô hiểu lầm. Khiến cô suy nghĩ nhiều, khiến cô cảm động, lại khiến cô lo lắng cho anh, nhớ nhung anh.

Có phải anh vì ứng phó Hạ tướng quân mà cố ý nói như vậy? Ý nghĩ này lập tức bị Hạ Sơ bỏ đi. Làm sao có thể! ! Lời nói của quân nhân, ăn sâu bám rễ, nói một không hai, nếu anh dám nói ra khỏi miệng, thì không có bất kỳ cách nào thương lượng lại. Cho nên ba mình mới có thể dễ dàng tha thứ việc cô ở tiếp. Lui vọn bước nói, dù anh nói không phải thật, thì cũng khiến Hạ Sơ rất tức giận rất thất vọng.

Muốn ở tiếp? Tuyệt đối không! Hạ Sơ thật muốn về thành G liền dọn ra ngay, từ nay tạm biệt với anh luôn.

Người pha sữa nóng cho cô, người chăm sóc Nhị Miêu cho cô, người cắt dưa hấu cho cô, người nghe cô tâm sự, người bởi vì cô bị thương mà tức giận, người đã nói “Cô bị thương, ở một mình tôi không yên lòng”, người chăm sóc cuộc sống của cô quan tâm cô, người nói chúng tôi là người của hai thế giới.

Hạ Sơ nghĩ tới cơ hội ở chung ít đến thương cảm trong mấy tháng qua, vậy mà mình lại không cẩn thận mất tim, còn mất tim ột người không có tim, nước mắt liền bắt đầu không chịu khống chế, chảy rào rào.

Không muốn bị người khác thấy, cho nên không dám lau nước mắt quá mức rõ ràng.

Xe đưa Hạ Sơ về bệnh viện. Hạ Sơ hơi cúi đầu, nói hẹn gặp lại với Đồng Chí Cương, Lý Chính Ủy. Xe tiếp tục đi về phía trước, từ hai vị lãnh đạo tối cao của đại đội đặc chủng luôn yên lặng sủa khi đi ra bộ đạo diễn đã chứa đầy dấu chấm hỏi trong bụng.

“Chuyện hôm nay anh thấy thế nào?” Lý Chính Ủy hỏi.

“Có vấn đề.” Đồng đại đội trưởng cũng xuất thân từ lính đặc biệt, có sự nhạy cảm hơn hẳn người thường.

Lý Chính Ủy nói: “Lương Mục Trạch.”

“Với Hạ Sơ.” Hai người cực kỳ ăn ý.

“Nhìn thấy không, vừa rồi Hạ Sơ sắc mặt không đúng.” Lý Chính Ủy nhắc nhở.

Đồng Chí Cương nhếch khóe miệng nói: “Vừa rồi ở bộ đạo diễn, không thấy sao? Liên Trưởng cũ như hận không thể ăn Lương Mục Trạch, nhất định là tiểu tử kia coi trọng bảo bối của người ta, hơn nữa lúc đục khoét nền tảng thì quá dùng sức nên bị phát hiện rồi.”

“Không nhìn ra, bằng sơn nổi danh nhất quân khu G cũng có một ngày hòa tan, ha ha.” Lý Chính Ủy gật đầu cười, tiếp đó lại than thở cảm khái, “Ai, quân nhân đặc chủng tìm cô dâu không dễ dàng, tìm cô dâu hiền lại càng không dễ dàng, Hạ Sơ là cô gái rất tốt. Có thể nhìn trúng Lương Mục Trạch, là may mắn của cậu ta.”

“Rất may mắn, nhưng, cửa ải của người cha vợ này không phải tùy tiện qua. Biết tại sao Hạ Sơ vẫn giấu thân phận của mình không?”

Lý Chính Ủy lắc đầu, rồi sau đó lại cảm thấy không đúng, “Tôi nói lão Đồng, anh sớm biết Hạ Sơ là con gái của Phó Tư Lệnh Hạ? Tại sao không nói với tôi?”

“Sớm biết hồi nào, tôi cũng mới vừa biết. Đạo này bận diễn tập, nào có thời gian hàn huyên với cậu về việc này.”

“Được rồi nói tiếp, chuyện gì xảy ra?”

Đồng Chí Cương cố ý hắng giọng, “Hạ Sơ tốt nghiệp muốn rời khỏi quân khu N, chưa thương lượng với ba cô đã tự chọn địa điểm thực tập, giáo sư trong trường cho rằng liên trưởng đã đồng ý, cũng không dám không theo. Kết quả lúc thông báo chỗ cô đến thực tập, trong nhà liền xoay chuyển. Sau đó cha con hai người từ tháng sáu đến giờ. . . .” Đồng Chí Cương cau mày tính thời gian, “Bốn năm tháng cũng chưa nói chuyện.”

“A, thật không có nhìn ra, Phó Tư Lệnh Hạ không nỡ bỏ con gái như thế.”

“Đúng vậy, cậu nói xem ông ấy thật vất vả mới tiếp nhận thực tế, bỗng nhiên lại có một người nhảy ra muốn đào vườn sau nhà ông ấy, ông ấy đương nhiên không muốn tiếp nhận, không cầm súng bắn cậu ấy đã tốt rồi.”

“Anh nói, hai người bọn họ sao lại. . . .” Lý Chính Ủy không nghĩ ra một từ tốt để hình dung loại quan hệ này, tương tự với dụ dỗ.

Đồng đại đội trưởng cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, ban đầu Hạ Sơ bị thương ở tại nhà Lương Mục Trạch nhà, anh đã cảm thấy có vấn đề, nhưng đến bây giờ cũng chưa rõ ràng, chuyện này xảy ra thế nào. Chẳng lẽ trong lúc học bổ túc? Phải tra, phải điều tra kỹ. Đồng đại đội trưởng quyết định, trở về phải thẩm vấn Lương Mục Trạch.

Phân tổ nhỏ của đặc chủng Lam Quân bị bắt, diễn tập cũng chuẩn bị kết thúc. Lam Quân là bên thắng, thu quân hồi triều. Lương Mục Trạch không đến doanh tù binh, trực tiếp bị kéo về quân khu của mình tiến hành nghỉ ngơi và hồi phục. Trong suốt thời gian diễn tập, một mỗi nhất chính là 20 người này.

Khi các thành viên đội đột kích trở về quân khu, nhìn thấy nước như nhìn thấy cha ruột, nhìn thấy giường thì như mẹ ruột, hận không thể ôm giường khóc rống một phen.

Quả là rất mệt mỏi, nhưng Lương Mục Trạch lại không ngủ được.

Lúc Hạ Sơ đi, vẻ mặt ảm đạm, bóng lưng tiêu điều, gió thổi áo choàng bay phất phới, làm như muốn thổi ngã cô. Cô vốn rất gầy, nhưng hôm nay nhìn bóng lưng lại như gầy hơn. Cô ấy vốn có tính thích hưởng thụ, trong lúc diễn tập khẳng định rất không thích ứng, thức ăn khẳng định không hợp khẩu vị. Không biết cô có len lén giấu một ít đồ ăn vặt không? Nhưng hình như, cô không có thói quen ăn đồ ăn vặt.

Trần trọc trở mình thật lâu, Lương Mục Trạch quyết định, trời sáng phải đến bệnh viện. Anh ngã bệnh bị thương, muốn đi xem bệnh.

“Thương? Bị thương chỗ nào?” Lương Mục Trạch đi nhờ người, bị câu nói đầu tiên của Đồng đại đội trưởng chặn trở lại.

“Chỗ nào cũng bị thương.”

“Tôi xem một chút.”

Lương Mục Trạch nhìn Đồng đại đội trưởng, nín nửa ngày sau mới nói, “Nội thương.”

Đồng Chí Cương chỉ Lương Mục Trạch, chỉ thật lâu, mới cẩn thận nghiêng lợi nói: “Tôi biết ngay tiểu tử cậu nhện đến bệnh, không đến bệnh viện tuyệt đối không yên lòng. Nói đi, xảy ra chuyện gì với Hạ Sơ, thăng thần giao phó.”

“Không có chuyện gì cả.”

“Vây hai người?”

“Tự nhiên phát triển.”

“Sau đó?”

“Tự nhiên phát triển.”

Đồng Chí Cương đè ép lửa giận, liều mạng khiến mình trấn định, “Phát triển xong thì sao?”

“Hết rồi.”

Đồng Chí Cương nắm lên xấp tài liệu trên bàn lên chơi Lương Mục Trạch, “Cút đi! Đừng để lão tử nhìn thấy cậu.”

Lương Mục Trạch không tránh né, bình tĩnh khom lưng nhặt tài liệu lên đặt lại chỗ cũ, đi tới cửa lại nghiêng đầu nói: “Anh có đi ra ngoài không? Cho tôi mượn xe dùng một lát.”

Đồng Chí Cương híp mắt, khinh bỉ hỏi: “Không phải cậu bị thương sao?”

Lương Mục Trạch nhún vai một cái, “Không phải anh đã biết là giả bộ sao, so đo như vậy làm gì?”

“Biến, cút xa xa.”

Buổi sáng Hạ Sơ xuất hiện với cặp mắt như hột đào, dùng nước đá rửa mặt, cầm khăn lông băng đắp nửa ngày, mới bớt sưng một chút. Rũ bả vai đi ra ngoài, các bác sĩ nhìn thấy đều hỏi cô vì sao, cô chỉ có thể lắc đầu, nói không có chuyện gì. Loại chuyện mất mặt này cô không muốn tuyên dương khắp nơi.

Lương Mục Trạch lái xe đến cửa bệnh viện, xuống xe chạy hai bước lại vội vàng thả chậm tốc độ, đi vào bệnh viện, phát hiện không ai để ý anh, hắng giọng khụ hai tiếng, vẫn không có ai để ý đến anh. Dứt khoát đứng ở trong bệnh viện hô to: “Bác sĩ, tôi bị bệnh.”

Ánh mắt quét qua chung quanh, các bác sĩ y tá chui ra từ những cái lều khác nhau, nhưng không có Hạ Sơ.

Một bác sĩ già nhìn như lãnh đạo đi tới, hỏi: “Thiếu tá, chỗ nào không khỏe.”

Ánh mắt của Lương Mục Trạch còn quét chung quanh, nhìn thấy mọi người châu đầu ghé tai, nhưng vẫn không có bóng dáng Hạ Sơ, “Trái tim, trái tim không khỏe.”

“Trái tim?” Đoán chừng lão chuyên gia thấy anh không giống bị bệnh, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, “Đi theo tôi.”

Lúc Lương Mục Trạch tiến vào, Hạ Sơ đang nằm ở trên bàn ngẩn người, nhìn thấy người tới, tư thế không kịp đổi, trước sững sờ sau mộng, trái tim như bị kéo một cái.

“Tiểu Hạ, cô khám cho vị thiếu tá này một lát đi, anh ta nói trái tim không khỏe.”

Trái tim không khỏe? Chết đi coi như xong!

Hạ Sơ ngồi thẳng, buộc mình không nhìn anh. Chỉ chỉ cái băng ghế bên cạnh ý bảo anh ngồi xuống, làm bộ bắt đầu chuẩn bị công việc. Sau khi nhìn thấy lãnh đạo rời khỏi đây, liền ném tai nghe lên bàn.

Lương Mục Trạch lại gần cô, thận trọng hỏi: “Khóc?”

“Không có.” Hạ Sơ đảo tạp chí trong tay, giọng điệu đặc biệt không tốt.

“Mắt sưng lên.”

“Tôi thích.”

Hạ Sơ loay hoay gì đó trong tay mình, căn bản không nhìn anh, Lương Mục Trạch ho nhẹ, “Tôi bị bệnh.”

“Không khỏe thì tìm người khác, tôi không rãnh chiêu đãi anh.”

“Đã nói, trái tim không khỏe, là tâm bệnh.”

Hạ Sơ buông đồ trong tay, nhìn Lương Mục Trạch. Anh khẽ nhú mày, không lạnh lùng giống thường ngày, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chăm cô. Hạ Sơ không hiểu tại sao anh cố ý tìm đến, Hạ Sơ cắn chặt môi dưới, chịu đựng khổ sở và uất ức trong lòng, mang theo tai nghe, mạnh mẽ vạch mí mắt của anh, nghe tiếng tim đập của anh.

Hạ Sơ cố gắng nhếch khóe miệng, nở nụ cười chỉ dành cho người xa lạ, nói: “Đồng chí thiếu tá, trái tim của ngài không có vấn đề.”

Lương Mục Trạch không nói lời nào, trong mắt mang theo tình cảm gì đó nhìn Hạ Sơ. Hạ Sơ quật cường nhìn lại anh, không muốn đoán ánh mắt của anh đang nhấn nhủ cái gì, dù sao cô điều cô nghĩ cũng không phải là điều anh muốn biểu đạt, người của hai thế giới, không có ý chung gì.

Lương Mục Trạch vừa muốn mở miệng nói gì, bên ngoài lều liền truyền tới thanh âm, nói với Hạ Sơ có người gọi điện thoại tìm cô.

“Ai vậy?”

“Vẫn là người lần trước, bác sĩ Hạ, thanh âm của anh rất êm tai nha.” Y tá trẻ kéo lều rèm, nháy mắt cười hì hì nói. Nhưng nhìn thấy ánh nhìn chăm chú kinh người của Lương Mục Trạch rồi, trong lòng liền run lên, vội vàng xoay người chạy trốn.

Chắc là Bùi Du rồi. Hạ Sơ tròn mắt nhìn vòng vòng, lấy ống nghe bệnh xuống để lên bàn, “Thật ngại, đồng chí thiếu tá, tôi phải đi nhận điện thoại.”

Lúc đi ngang qua anh, tay chợt bị một lực lượng bắt được, nhiệt độ bàn tay cơ hồ muốn tổn thương da của cô. Trái tim của Hạ Sơ chợt mất đi tần số vốn có, hô hấp bắt đầu dồn dập. Tay bị anh nắm chặt, tránh cỡ nào cũng không thoát. Bắt đầu chờ đợi anh nói gì đó.

“Hạ Sơ” anh nói, “Có phải em tức giận vì câu nói kia của tôi không?”

Điện thoại của Bùi Du, trừ lần đầu tiên ra, chỉ gọi thêm một lần. Điều là hàn huyền bình thường, bảo cô chăm sóc mình thật tốt. Hôm nay anh lại hỏi, có phải diễn tập gần kết thúc rồi hay không.

Anh thật biết quá nhiều. Hạ Sơ nghĩ.

Diễn tập kết thúc, không có nghĩa là có thể lập tức rút về. Anh hỏi Hạ Sơ khi nào có thể trở về, Hạ Sơ chỉ có thể nói không biết.

Có thể là anh nghe được thanh âm của Hạ Sơ có cái gì không đúng, có vẻ hơi giận dữ, mặc dù rất cố gắng để thanh âm của mình nghe thật khách khí, nhưng hiệu quả lại đi ngược lại.

“Hạ Sơ, có phải tôi chọc em tức giận hay không?”

“Không có.”

“Thanh âm của em nghe có vẻ không quá vui mừng.”

“Không có việc gì, ha ha, không phải tại anh.”

“Hạ Sơ, không vui thì không cần cười.” thanh âm của Bùi Du rất êm tai, ấm áp như ngọc, sự ấm áp lướt qua tim cô, khiến Hạ Sơ nhẹ nhàng khoan khoái, hóa giải tức giận trong lòng cô.

Cúp điện thoại đi trở về, cô thừa nhận vừa rồi mình cố ý tích cực đi nghe điện thoại. Phụ nữ đều là như vậy mà? Hi vọng người mình chú ý, cũng chú ý mình, dù đã biết rõ anh ta không thích mình, vẫn có thể làm như vậy, tâm lý phụ nữ thật kỳ quái.

Chỗ tay bị anh nắm, lúc này còn hơi ửng hồng, có thể thấy được lúc đó anh dùng sức cỡ nào. Anh hỏi, có phải tức giận bởi vì câu nói kia hay không?

Có ý gì chứ? Là hối hận đã nói câu đó, hay muốn cười cô? Cô đã không dám đoán, bởi vì sẽ đoán sai, đoán sai rồi sẽ đau lòng.

Kéo rèm liếc mắt nhìn, người kia vẫn còn ở đó. Hạ Sơ không vào, mà ngồi ở trên cỏ bên ngoài lều, nhổ cỏ!

“Nếu như là bởi vì câu nói kia, Hạ Sơ, tôi xin lỗi.”

Không biết khi nào, anh đã đứng ở bên cạnh cô. Lời của anh, lại thành công khiến mắt của Hạ Sơ đau nhức, là mặt trời mùa thu quá mức chói mắt sao?

Thanh âm Hạ Sơ buồn buồn nói: “Anh không có nói sai, tại sao phải nói xin lỗi.”

Sau đó lại trầm mặc nửa ngày, thời gian qua lâu, Hạ Sơ cho rằng anh sẽ nói, “Tôi nói không phải thật.” Nhưng anh lại nói, “Vừa rồi nhận điện thoại của ai?”

Hạ Sơ thật bị chọc giận, không nổi giận không tức giận, thật xem tôi là quả hồng mềm tùy tiện bóp à? Ngược cổ, thanh âm cao hơn, hầm hừ, “Quản được sao, tôi thích nhận điện thoại của ai kệ tôi, dù sao, chúng ta là người của hai thế giới.”

Câu nói sau cùng, đã không cẩn thận tiết lộ tiếng lòng của cô.

Lương Mục Trạch khom người, mặc kệ chung quanh có người đang nhìn, kéo gần lại cự ly giữa bọn họ, khí nóng từ miệng lúc nói cũng có thể phun lên mặt của đối phương. Anh nói: “Trên thế giới này, có nhiều người tốt, nhưng người xấu cũng không ít.”

“Bị gạt tôi cũng vui lòng.” Hạ Sơ cắn răng nghiêng lợi nói, nâng đùi phải lên, hung hăng đập lên bụng anh một cái, nghiêm nhiên đã không phải là Hạ Sơ cả đi đường cũng không thể lúc hai tháng trước rồi.

Lực độ và cách đá của cô, không tạo được bất cứ thương tổn gì cho Lương Mục Trạch, nhưng anh vẫn lui ra. Đứng thẳng ngay ngắn, từ trên cao nhìn xuống Hạ Sơ, “Em không muốn dọn ra, cho nên tôi mới nói thế, em đừng để ý, tôi đi đây.”

Nhìn bóng lưng Lương Mục Trạch dần dần mờ hồ, nước mắt của Hạ Sơ không nhận được nữa, trào ra vành mắt, thật mãnh liệt. Lau cũng không kịp lau.

30. Chương 30

Lương Mục Trạch nghiêm mặt còn dài hơn mặt lừa, chạy nhanh về lại quân khu. Lúc vào cửa chiến sĩ canh gác chào anh, anh cũng không ngừng lại, đạp thẳng ga xông vào trong khu, tiếng máy xe gầm thét khiến tất cả mọi người chú ý.

Đồng Chí Cương đi ra ngoài từ căn lều lớn, nhìn thấy xe jeep quẹo qua trước mắt như một làn khói, trong lòng anh nóng lên, tức giận rồi. Vọt tới bên cạnh xe, khi Lương Mục Trạch vừa xuống xe, liền chẳng phân biệt nguyên do rống lên, “Tiểu tử cậu không có mắt hả? Xem đây là vườn sau nhà cậu hả?”

Lương Mục Trạch vòng qua anh, trực tiếp bỏ đi, trên mặt giăng đầy mây đen. Không để ý tới? Đồng Chí Cương càng giận. Đứng tại chỗ tiếp tục nổi giận, không có cách nào, tính khí của Lương Mục Trạch còn thúi hơn anh, còn đau đầu hơn anh trước kia.

Lương Mục Trạch lấy một gói thuốc lá từ một trung đội trưởng, ngồi trên dốc bên ngoài liên tục hút thuốc lá. Trong lòng anh lúc này rối như canh hẹ. Chưa từng không hề nắm chặt tương lai như bây giờ, tất cả mọi chuyện đều chệch khỏi phạm vi mà anh có thể khống chế.

Là mình quá tự tin rồi sao? Cho tới bây giờ đều nghĩ nhất định lấy được, không có ngoại lệ.

Hay là bởi vì câu nói kia của cô, khiến mình lần đầu tiên có ý e sợ. Nhất là sau khi cô nhận cuộc điện thoại kia, và biết được người kia vẫn thường gọi điện thoại cho cô.

Cô từng níu, người không thể bảo vệ cô, cô thà rằng không cần. Thà rằng không cần. . . .

Lúc đó cô nói câu nói này, anh cũng không nghĩ quá nhiều, nhưng bây giờ nhớ tới thần thái gần như tuyệt vọng của cô lúc đó, lại vô cùng đau lòng.

“Doanh trưởng, anh có điện thoại.”

Lương Mục Trạch xoay chuyển tròn mắt, miễn cưỡng hỏi, “Nam hay nữ vậy?”

“Nam.”

“Bảo anh ta đợi lát nữa.” Không muốn đứng lên, tiếp tục từ từ hút thuốc, từ từ phun ra khói thuốc.

Điện thoại tới trận địa diễn tập tìm anh không phải ai khác, chính là người anh họ cùng nhau lớn lên với anh. Trong khoảnh khắc nghe được thanh âm kia, Lương Mục Trạch liền biết, nhất định là Lương Thiệu Tuyết mật báo.

“Có chuyện gì sao?”

“Em thật bận đó, người bận rộn, tìm em nửa tháng cũng không thấy bóng người, bận quá nhỉ, diễn tập à?”

“Có lời gì cứ nói có rắm cứ thả.” giọng điệu Lương Mục Trạch rất hung, anh hiển nhiên còn chưa thoát khỏi tâm tình vừa rồi.

Lương Thiệu Vũ không so đo, nói tiếp suy nghĩ của mình, “Em diễn tập thì diễn tập, đừng có diễn đến mất cả vợ.”

“Anh nói cái gì đó?” hiện tại Lương Mục Trạch đặc biệt chú ý cái từ này, anh biết, “vợ” mà Lương Thiệu Vũ nói nhất định là Hạ Sơ, không thể sai.

“Xem kìa, nóng nảy chưa? Anh nói cho em, anh có tin tức chính xác từ trong, nghe không?”

“Nói.”

“Sao hôm nay tính khí của em tệ vậy? Không phải phe em toàn thắng sao? Còn nghe nói tiểu tử em chiến công hiển hách, danh tiếng đã truyền tới thủ đô, ai u bác cả và ông nội mừng hết lớn, cha em cũng không mừng như hai người họ. Em nói xem sao hai chúng ta lại không đối cha? Cha anh mà có con trai như em, khẳng định vô cùng có mặt mũi, nếu cha anh là chú út, thì đời này anh không cần làm gì cả, chỉ chờ tiền bay tới đập vào mặt thôi.”

“Sao anh nói nhiều vậy? Có thể nói trọng điểm hay không?”

“Em xem em xem, gấp làm gì, anh sắp nói rồi. Ai u đánh anh làm gì? Không phải anh nói rồi sao?” Câu sau đó rõ ràng không phải nói với Lương Mục Trạch, phải là nói với người nào đó đang đứng kế.

“Nếu như Lương Mục Trạch mất vợ thì anh đền được sao? Nói điểm chính đi anh yêu.” Một giọng nữ thanh thúy truyền vào trong điện thoại.

“Được rồi được rồi, nói ngay. À, Tiểu Tuyết nói rồi, em đặc biệt để ý người ta, mới trở lại từ tiền tuyến chống lũ đã nhanh chóng chạy về, còn chỉ điểm em mình pha sữa nóng cho người ta, là em ruột đó, em từng pha sữa nóng cho em gái của em chưa?”

“Có thể nói chuyện khác không?”

“Có thể! Anh em, anh chỉ đau lòng cho em.” Lương Thiệu Vũ ở bên kia dừng lại một lát, nói tiếp: “Có một người bạn lui tới trên phương diện làm ăn ở thành G, mấy ngày trước tới thủ đô một chuyến, biết nhiều năm, quan hệ cũng được. Anh ta chính miệng nói, anh ta nhìn trúng một cô gái, đặc biệt thích, tên là Hạ Sơ. Hạ Sơ! Anh em, không phải anh hạ thấp em, nhưng người ta có tiền hơn em, rảnh rỗi hơn em, lại bảnh bao hơn em. Ai nha sao em đánh lại người ta?”

Lúc này thanh âm không còn là dịu dàng, mà là giận dữ, “Có người làm anh vậy sao? Lại bôi nhọ em trai mình. . . .”

“Em đừng có phiền, anh đang phân tích với nó. Lương Mục Trạch?”

“Nghe rồi, anh nói.” Lúc này thanh âm của Lương Mục Trạch không hề tức giận, nhưng thanh âm trầm trầm đã tuôn ra tâm tình của anh, nóng nảy! ! Đặc biệt nóng nảy! !

“Anh biết rõ tính khí khó chịu của em, có thích cũng không thích nói. Chuyện này không giống với việc em tấn công đỉnh núi, dù bị người ta chiếm cũng có thể đoạt lại. Đây chính là người, có máu có thịt, nghe Tiểu Tuyết nói, Hạ Sơ cũng rất dễ bụng về em, nhưng nếu như em không tranh thủ thật chặt, thì cô ấy sẽ bỏ chạy với người khác đó, phụ nữ là phải đối xử tốt, hiểu chưa? Dù hiện tại trong lòng cô ấy có em, nhưng cũng không chịu nổi viên đạn bọc đường của kẻ địch, em quanh năm suốt tháng không ở nhà, nói chuyện cũng không nói được, xảy ra chuyện gì sao biết được hả người anh em.”

“Hắn ta tên gì?”

“Ai?”

“Tên kia.”

“Bùi Du.” Lương Thiệu Vũ lại vội vàng bổ sung, “Anh nói, em đừng kích động xách súng bắn chết cậu ta, đánh một trận thì tạm được.”

“Ừ.”

Trong tiếng “ừ” đó, Lương Thiệu Vũ cũng biết, ý nghĩ này khẳng định thoáng qua trong đầu cậu ta, nếu không cậu ta sẽ không bình tĩnh không phản bác.

“Thật ra thì, cậu ta không thể có tiền hơn em, nếu em nhận mấy cổ phần kia thì cậu ta là gì? Chút thể lực của nhà cậu ta anh cũng không để trong mắt, đúng không, anh chỉ muốn em đề cao cảnh giác thôi.”

“Còn có chuyện gì không?”

“A, không còn chuyện gì khác.”

“Cứ như vậy đi, chuyển cáo với Tiểu Tuyết, nói em cảm ơn nó.” Âm thanh “Cảm ơn” kia là từ trong hàm răng nặn ra, không biết là thật cảm ơn cô, hay là suy nghĩ muốn đánh cô.

Bùi Du! Điện thoại cô ấy nghe, nhất định là Bùi Du gọi cho cô. Vừa rồi anh còn dao động, nghĩ không trêu chọc Hạ Sơ nữa, nhưng bây giờ anh rất kiên định, tuyệt đối không thể chấp tay nhường đi. Tại sao? Vì Hạ Sơ thích anh, không phải Bùi Du đó, tại sao phải tặng cho hắn ta?

“Lương Mục Trạch, đầu óc mày tuyệt đối bị lừa đã rồi.”

Diễn tập kết thúc, bệnh viện của Hạ Sơ cũng rút lui. Tất cả bác sĩ và y tá ở bệnh viện vùng chiến đều được cho nghỉ hai ngày, không tính trong thời gian nghỉ đông. Tất cả mọi người thật vui vẻ về nhà tắm rửa ngủ nướng. Nhưng Hạ Sơ chỉ lo tìm nhà khác.

Cô tính toán rồi, ở trong khoảng thời gian ngắn muốn tìm một căn nhà có điều kiện tốt thật không dễ, liền quyết định dọn về ký túc xá của bệnh viện ở trước, sau đó sẽ từ từ tìm nhà.

Nhưng, sau khi cô hồi báo tình hình với cấp trên, lãnh đạo lại đáp là phải nộp giấy xin, bệnh viện mới phân túc xá, hơn nữa không phải lúc nào cũng có, phải đợi chừng một tuần. Một tuần này, Hạ Sơ không có địa phương an thân chỉ có thể ở trong nhà của Lương Mục Trạch.

Trước kia cảm thấy nhà này thật là tốt, ở rất là thoải mái. Nhưng sau khi trở về sau diễn tập, Hạ Sơ nhìn xó xó xỉnh xỉnh trong nhà liền đặc biệt khó chịu, ghét bỏ đủ thứ. Cả buổi tối cũng không ngủ yên, lăn qua lộn lại không ngủ được, cảm thấy căn nhà này không phải là của mình, giường cũng không phải là của mình, ở cực kỳ khó chịu. Dù là ngày đầu tiên cô chuyển vào, cũng không có không yên được như vậy.

Nửa đêm mới ngủ, hôm sau mang cặp mắt gấu mèo 0.0 bỏ đây, Nhị Miêu của cô vẫn còn ở chỗ Mễ Cốc, cô muốn đi đón Nhị Miêu trở về. Mở điện thoại di động ra, N cái tin tức rung đến cánh tay cô tê dại. Trực tiếp nhấn nút cancel hết, rồi gọi điện thoại cho Mễ Cốc.

Mễ Cốc nhận được điện thoại của Hạ Sơ, liền cảm ơn trời đất, trái tim Hạ Sơ lạnh hơn nữa, cho rằng Nhị Miêu không nghe lời, giầy vò Mễ Cốc điên rồi. Nhưng thì ra là, chuyện không hề xấu như cô tưởng tượng.

“Hạ Sơ Hạ Sơ, mình muốn chuyển đi chỗ khác, mình muốn thoát khỏi đài truyền hình thành S chạy đến đài truyền hình khác.”

“Đừng hoảng, cậu nói chậm một chút, điều gì đâu?”

“Thành G, đài truyền hình. Ha ha ha ha.”

Những tiếng cười liên tiếp sau đó hành hạ màng nhĩ của Hạ Sơ. Xế chiều hôm đó, Mễ Cốc liền lái chiếc xe Ford nhỏ của cô đến, dắt theo Nhị Miêu, kéo một xe hành lý tìm nơi nương tựa ở chỗ Hạ Sơ.

Cô nói, khách trọ trong căn nhà cô muốn thuê vẫn đang dọn đồ đạc, ít nhất phải đến ba ngày sau đó mới có thể dọn vào, mà hôm sau Mễ Cốc cũng phải đến đơn vị mới báo cáo. Cô làm bộ đáng thương nói với Hạ Sơ, nếu như không liên lạc với cậu được, mình với Nhị Miêu sẽ phải lưu lạc đầu đường rôi.

Hạ Sơ nhiều ngày không gặp Nhị Miêu, con mèo này đã mập không ít. Xem ra Mễ Cốc không có bạc đãi nó. Nhị Miêu đã hơi quên mất cô, Hạ Sơ liên lạc tình cảm với nó một buổi chiều, mới lại thân mật.

Buổi tối, hai người chen chúc trên cái giường hai người của Hạ Sơ, nằm nói chuyện tới rạng sáng. Hạ Sơ nhìn nhiều ngày, liền kể hết uất ức với Mễ Cốc. Kết quả rõ ràng, Mễ Cốc còn tức hơn Hạ Sơ, nhảy dựng lên muốn đi tìm Lương Mục Trạch tính sổ, mắng anh thương tích đầy mình.

Lời của cô khiến Hạ Sơ hả giận, thành công kéo Mễ Cốc đến sau trận doanh của mình. Hạ Sơ lôi kéo Mễ Cốc nói: “Mình muốn dọn, ra cậu chưa chấp mình không?”

“Không thành vấn đề, đi với đại gia, đại gia nuôi cậu, chỗ ở này có gì tốt, không thêm.”

“Được, nhưng” Hạ Sơ liếm liếm đôi môi nói: “Hiện tại chúng ta ở trong nhà anh ta, mắng anh ta cũng đừng mắng cả căn nhà.”

Mễ Cốc bĩu môi, liền nghĩ tới trước đó Hạ Sơ từng nhắc Bùi gì đó, có vẻ anh ta rất để ý Hạ Sơ, không bằng đưa Hạ Sơ cho anh ta đi. Kết quả nói nửa ngày với Hạ Sơ, nha đầu kia lại xoay người ngủ thiếp đi.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến. Sáng sớm ngày hôm sau Hạ Sơ liền nhận được điện thoại của Bùi Du, hẹn cô đi ra ngoài. Hạ Sơ cự tuyệt theo bản năng, nhưng nhận được ánh mắt mạnh mẽ của Mễ Cốc, Hạ Sơ khẽ run rẩy đồng ý.

“Thanh niên ưu tú vậy nên nắm chắc có biết hay không? Lương Mục Trạch tứ chi phát triển đầu óc ngu si có gì tốt?”

Mễ Cốc chột đầu của cô, Hạ Sơ vẫn không nhận được phản bác, “Đầu óc không đơn giản, hồ ly lắm.”

“Còn nói tốt giúp anh ta?” thanh âm của Mễ Cốc đột nhiên đề cao.

“Không có” Hạ Sơ vội vàng khoát tay, “Mình đi thay quần áo, đừng nóng giận.”

Hạ Sơ thay bộ trang phục giản dị, áo sơ mi trắng quần jeans giày vải bố, trước khi ra cửa bị Mễ Cốc hung hăng quở trách một trận. Nhưng sau khi nhìn thấy Bùi Du, Hạ Sơ vô cùng may mắn vì sự kiên trì của mình,

bởi vì người kia cũng mặc trang phục giản dị, đeo một cặp kính, đứng ở đường đối diện cười nhìn Hạ Sơ từ xa đến gần.

Hạ Sơ hí mắt đi vào, Bùi Du mở cửa xe chỗ cạnh tài xế cho cô. Minh thì vòng qua đầu xe đi tới bên kia, mở cửa xe lên xe.

“Đi đâu vậy?” Hạ Sơ hỏi.

Bùi Du cười nổ máy xe, “Hắn em chưa có đi tham quan thành G? Hôm nay để người địa phương như anh cố gắng hết sức làm người chủ nhà tận tình, dẫn em vui đùa một hôm.”

“Cám ơn.” Hạ Sơ cười.

“Không cần khách khí như thế, Hạ Sơ, em có thể ra ngoài anh thật vui mừng.”

Lời này Hạ Sơ nghe hơi lạ, mắt tự nhiên giật giật, nhìn phong cảnh lui về phía sau ngoài cửa sổ không nói thêm gì nữa.

Bùi Du dẫn Hạ Sơ đi dạo mấy khu vực nổi tiếng ở thành G. Trời trong mát mẻ, mùa thu ôn hoà là mùa thoải mái nhất ở thành G. Buổi trưa ăn món ăn của người Hẹ, khiến Hạ Sơ không thể ăn ngon trong lúc diễn tập, ăn ngấu ăn nghiêng, ăn thật sảng khoái.

Sau bữa cơm trưa, nhân viên phục vụ bưng lên một bầu Long Tỉnh. Hạ Sơ vui vẻ thưởng thức trà, tiêu trừ dầu mỡ từ thức ăn. Cơm nước xong, Bùi Du kéo Hạ Sơ tản bộ, đi đến cả tiếng.

Lần này gặp mặt, Hạ Sơ và Bùi Du nói chuyện khá vui vẻ, nhưng cô cố ý bỏ qua cha mẹ của mình, chỉ nói mình là người thành N, trường học an bài cô đến thành G, cho nên cô mới tới đây. Cũng không hỏi thăm xem tại sao Bùi Du có được số điện thoại của bệnh viện ở vùng chiến.

Cô phát hiện, Bùi Du rất thích cười, bộ dạng gió xuân ấm áp, giống thanh âm của anh. Một người cười đáng yêu ấm áp thế, phải là người tốt.

“Đến rồi.” Bùi Du nhìn phương xa nói.

Hạ Sơ theo ánh mắt của anh nhìn về phía phương xa, “Ừ” nuốt nước miếng một cái. Khó trách lời kéo mình tản bộ, hóa ra là sợ mình ối ra.

Sân chơi! Không phải chủ nhật, người trong sân chơi không nhiều lắm. Bùi Du như đứa bé, lôi kéo Hạ Sơ chơi nhảy cầu, xe cáp treo, dòng nước xiết. . . .

Hạ Sơ chơi rất tận hứng, rất vui vẻ. Cô cơ hồ chưa từng đến sân chơi ở thành N, tuổi thơ trong trí nhớ luôn đi kèm “cầm kỳ thư họa”, sau đó lên đại học, lại càng không có thời gian chơi những món này.

Bùi Du làm như biết sự tiếc nuối của cô, cứ nhiên dẫn cô đến sân chơi. Xem ra anh thật sự có ý định an bài ước hẹn hôm nay, khiến trong lòng Hạ Sơ hơi cảm động.

Chưa ăn cơm tối, Bùi Du đã đưa Hạ Sơ về nhà. Hạ Sơ nói, cô hơi mệt rồi, hơn nữa phải ăn.

Bùi Du cười, không có cách nào khác, “Lúc nào có thể cho anh gặp con mèo trong truyền thuyết kia?”

“Về sau sẽ có cơ hội, cảm ơn, hẹn gặp lại.” Lúc này Hạ Sơ còn chưa ý thức được một giây kế tiếp sẽ “Kinh hãi” cỡ nào, chuyện sẽ “Nghiêm trọng không thể khống chế” cỡ nào.

Lúc xoay người, một trận gió thổi qua, một bóng ma áp đảo, có đồ vật gì đó xẹt qua gương mặt của cô, cô chỉ có thể ngược đầu sưng sờ nhìn người trước mắt. Ánh mắt anh lạnh lẽo, khóe miệng hơi động, đưa tay phải ra với Bùi Du.

“Xin chào, Bùi tiên sinh.”

Bùi Du cầm lại, trong ánh mắt nhìn Lương Mục Trạch có dấu chấm hỏi thật to. “Chào anh. Xin hỏi anh là?”

Lương Mục Trạch không trả lời, cầm đầu cầm cổ nói: “Cám ơn anh đưa Hạ Sơ trở về.” Anh nhẹ nhàng nói, nhưng sức lực trên tay lại càng ngày càng nặng.

Tay Bùi Du như bị bóp đứt, nhưng tôn nghiêm của một người đàn ông khiến anh không thể kêu đau, liều mạng duy trì trấn định, cắn răng nói: “Không cần, khách sáo.”

“Hẹn gặp lại.” Lương Mục Trạch buông tay, thuận thế cầm tay đang nắm lại của Hạ Sơ, lôi kéo cô đi trở về. Lúc này Hạ Sơ chưa phản ứng lại kịp từ trong ngẩn ngẩn, ngây ngốc mặc cho Lương Mục Trạch kéo cô vào cửa chính chung cư ngay trước mặt của Bùi Du.

31. Chương 31

“Lương Mục Trạch, anh buông tay!” Hạ Sơ ổn định tâm tình, để thanh âm của mình nghe không có run rẩy.

Lương Mục Trạch không trả lời, vẫn kéo cô đi về phía trước. Cổ tay bị anh nắm, nóng rát, hơi đau nhói. Hạ Sơ dùng sức hất tay của anh ra, nhìn cổ tay hơi đỏ, mắt xót xót, trong lòng cũng xót. Đây là gì? Một câu “Thật xin lỗi”, cái gì cũng giải quyết? Một câu “Bỏ qua đi” là thật sự có thể không để ý sao?

“Bệnh thần kinh.” Hạ Sơ nói một câu, xoay người rời đi.

Lương Mục Trạch gọi cô lại, “Hạ Sơ, anh có chuyện muốn nói.”

Hạ Sơ đứng lại, hít sâu một cái, xoay người nói: “Vừa đúng, tôi cũng có chuyện muốn nói, tuần sau tôi muốn dọn nhà, nói trước cho anh biết một tiếng, lúc đi sẽ không thông báo với anh, chìa khóa và thẻ ra vào tôi sẽ đặt trên khay trà, anh tốt nhất trở về một chuyến để kiểm tra đồ vật trong nhà, tránh nói tôi mượn gió bẻ măng.”

“Được.”

Được? Anh lại còn nói được, cả giả vờ giả vịt giữ lại cũng lười làm. Tốt, thật sự là quá tốt, Hạ Sơ tôi bị mù mắt mới cảm thấy anh là người tốt, mới có thể thích một tên khốn kiếp không có tim không có phổi không biết xấu hổ, từ chi phát triển đầu óc ngu si.

Hạ Sơ bị tức điên, mắt mở tròn trừng người phía trước, đôi mắt rất long lanh, giống như không cần thận sẽ có nước chảy ra.

“Không nên qua lại với Bùi Du, có được hay không?” Anh lại gần Hạ Sơ một bước, ánh mắt khóa chặt Hạ Sơ.

“Tại sao?” Hạ Sơ quật cường hỏi. Câu nói kia, không khiến Hạ Sơ khiếp sợ là giả. Nhưng trong lòng cô có quá nhiều uất ức và đau đớn, sự kiêu ngạo ít ỏi này, không để cô cúi đầu, cũng không muốn cúi đầu! !

“Hạ Sơ.” Trong giọng nói của anh có hơi giận.

“Tôi và ai lui tới gặp mặt, có quan hệ gì với thiếu tà ngài? Ba mẹ tôi cũng không quản tôi, anh là cái gì chứ? Tôi qua lại với ai, là tự do của tôi, quản được. . . . Umh. . . .”

Lúc Hạ Sơ vẫn còn đang lảm nhảm, người đối diện hiển nhiên bị triệt để chọc giận, không ngăn được lời cô muốn nói, liền trực tiếp đưa miệng.

Lương Mục Trạch hung hăng gặm đôi môi mềm mại của Hạ Sơ, rồi sau đó lại từ từ dụ dàng trần trọc.

Cả bộ não của Hạ Sơ đều bị ứ máu, hoàn toàn kinh ngạc vì tình huống trước mắt. Hai chân bắt đầu nhũn ra, tê dại da đầu, cả người như đốt lửa. Sao lại thế này??

Hạ Sơ chợt đẩy Lương Mục Trạch, xoay tròn cánh tay tát lên mặt anh một cái, thở hổn hển, gương mặt hồng hồng, nổi giận đùng đùng, “Lương Mục Trạch anh có ý tứ gì?”

Lương Mục Trạch đưa bàn tay xoa gương mặt một cái, không trả lời, cứ nhiên nhìn Hạ Sơ cười.

Cười em gái anh chứ cười! Da mặt dày!

Lồng ngực Hạ Sơ phập phồng, trong đôi mắt nhìn anh tràn đầy tức giận. Nhưng, chỉ có cô biết con nai con trong lòng cô giống như đã uống thuốc kích thích, nhảy nhót loạn xạ, làm như muốn nhào ra khỏi lồng ngực.

Anh, có phải nên nói gì với cô không?

Khóe mắt Lương Mục Trạch cong cong, cười nhìn Hạ Sơ. Tay trái không an phận vuốt tóc mái trên trán cô, lòng ngón tay chậm rãi xẹt qua cái trán của cô, lông mày, khóe mắt. . . .

Hạ Sơ chờ anh nói chuyện, nhưng anh lại không nói một chữ, lại còn sờ mặt cô! ! Miệng cho không anh hôn cũng thôi, không so đo với anh, nhưng sao anh còn sờ mặt của tôi?

Hạ Sơ dùng sức mở tay của anh ra, giận kêu tên của anh, một câu nói kể không chịu cô không chế trào ra ngoài. Cô nói: “Lương Mục Trạch có phải anh yêu tôi hay không?”

Nói xong Hạ Sơ liền thấy hối hận. Thật muốn cắn lưỡi tự sát, không có chuyện gì sao lại hỏi thế?

“Em thì sao?” Người vạm vỡ năm không mở miệng, rốt cuộc mở miệng nói chuyện rồi, nhưng lại hỏi ngược lại Hạ Sơ.

Hạ Sơ tức giận quay mặt, nhìn nơi khác, thanh âm kiên định nói: “Không phải.”

“Anh phải!”

Cái thanh âm kia ở bên tai Hạ Sơ, kiên định lại rõ ràng. Đầu óc Hạ Sơ trong nháy mắt bị chặn mạch. Cô mới vừa hỏi cái gì? Anh trả lời cái gì? Hạ Sơ ngưỡng mặt lên nhìn anh, tròng mắt đen như mực của anh trong bóng đêm không nhìn ra vẻ thần bí gì. Mặt của anh rất gần cô, anh cười thật dịu dàng. . . .

“Anh phải, Hạ Sơ, em thì sao? Rốt cuộc phải hay không?” Mặt của anh chậm rãi đến gần cô, khí nóng khi nói chuyện phun lên lỗ mũi và miệng cô, nóng nóng ngứa ngứa.

Lương Mục Trạch đưa hai cánh tay ra ôm chặt Hạ Sơ. Mà Hạ Sơ thì vẫn còn đang trở mặt.

“Đợi em cả buổi chiều, vốn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không còn kịp rồi Hạ Sơ, anh phải trở về quân khu.” Lương Mục Trạch hạ thấp giọng, nói ở bên tai Hạ Sơ: “Đừng tiếp xúc với Bùi Du. Anh không vui.”

“Nếu như em thật muốn dọn đi, anh tôn trọng em. Nhưng, không dọn đi là tốt nhất.”

“Hạ Sơ, anh phải đi. Anh đưa em về nhà.”

Hạ Sơ cứ như vậy, trở mặt mặc anh ôm, mặc anh lăm bầm lườm bầu nói chuyện với cô, mặc anh kéo cô đi về cửa cao ốc. Sau đó, biến mất ở trong màn đêm. Giống như chưa từng xuất hiện.

Nhưng, trên môi vẫn còn có nhiệt độ của anh, lời của anh vẫn còn vang lên ở bên tai.

Anh nói, “Anh phải.”

Anh còn nói, “Đừng tiếp xúc với Bùi Du, anh không vui.” Anh còn nói rất nhiều, rõ ràng khắc ở bên tai Hạ Sơ, lặp lại một lần lại một lần.

Hạ Sơ có chút mất hồn mất vía về đến nhà, Mễ Cốc lập tức lao ra khỏi nhà. Lôi kéo cô nhìn chung quanh. “Không có chuyện gì chứ?”

Hạ Sơ lắc đầu, ngẩng người lên sờ pha, dùng gối ôm che mặt.

“Sao mặt của cậu hồng thế? Có phải gặp Lương Mục Trạch rồi không?”

“Cho nên, là cậu nói với anh ấy mình ra ngoài với Bùi Du à?!” Hạ Sơ bắn dậy như lò xo. Không phải đang hỏi ra nghi vấn, mà là rất khẳng định.

“Không phải mình đâu.” Mễ Cốc khoát tay phủ nhận, “Mình chỉ nói cậu đi ra ngoài, anh ta liền hỏi với Bùi Du phải không. Thật không phải mình, không biết anh ta nghe được từ đâu.”

Hạ Sơ thấy kỳ quái, làm sao anh biết? Cô xác định mình chưa từng đề cập đến cái tên “Bùi Du” với Lương Mục Trạch.

Mẽ Cốc nhún vai, rồi sau đó ngồi ở trên ghế sa lon bên cạnh Hạ Sơ, cầm dao gọt trái cây lên gọt trái táo. “Buổi chiều anh ta lại tới, ngồi ở phòng khách như sát thủ, đợi cậu cả buổi chiều, làm mình núp ở trong phòng không dám ra ngoài. Khí thế của anh ta quá lớn, mình đi vệ sinh cũng phải ôm chân tường len lén ra ngoài.”

òOh.” Hạ Sơ đáp nhẹ một tiếng, gật đầu như có điều suy nghĩ.

“Ai!” Mẽ Cốc dựa tới, cười híp mắt nhỏ giọng nói ở bên tai Hạ Sơ: “Cậu chưa nói với mình, Lương Mục Trạch này đẹp trai như vậy.”

“Đẹp trai không?”

Mẽ Cốc gật đầu, “Vô cùng đẹp trai, qua cửa.”

“Mẽ Cốc!” Hạ Sơ ném gối ôm vào mặt cô, “Là ai tối ngày hôm qua lòng đầy căm phẫn bắt bình giùm mình hả? Là ai tuyên bố muốn giết đến đại đội đặc chủng hả giận giùm mình hả? Mặt của cậu có thể thay đổi nhanh hơn nữa không?”

Mẽ Cốc tránh thoát gối ôm, đưa quả táo tới, “Mình không phải chuyển biến thuận theo thế cục sao? Vừa nhìn bộ dáng của cậu cũng biết bị anh ta làm cho đại loạn, mặt còn đỏ hơn quả táo, mình dĩ nhiên vội vàng đổi lại đội ngũ để đứng, tránh cho người đem ta đá ra ngoài. Ai, quả táo này cậu ăn hay là không?”

Hạ Sơ nhận lấy quả táo, cắn “rôm rốp”, giống như để hả giận.

“Mẽ Cốc.”

“Hả?” Mẽ Cốc lại chọn một quả táo, tiếp tục gọt vỏ.

“Mình hỏi.”

“Hỏi cái gì?”

Hạ Sơ gặm quả táo, cúi đầu, thanh âm nho nhỏ nói: “Mình hỏi, anh ấy có phải yêu mình không.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh ấy nói, uh”

“Mình nói sao cậu lại không biết nhin như thế, ai cho cậu mở miệng hỏi trước? Cậu không thể chờ anh ấy nói ra trước sao?” Mẽ Cốc giờ dao găm lên chỉ chỉ chơ chơ Hạ Sơ.

“Anh ấy không nói lời nào, không ngừng nhìn mình cười, cười đến mình cũng ớn lạnh, cậu có biết không, anh ấy chưa bao giờ như hôm nay, cứ cười mãi như bị bệnh ấy.”

Mẽ Cốc cười lạnh, “Mình thấy cậu mới là mắc bệnh đấy.”

“Ai nha không biết nữa, hỏi cũng đã hỏi, còn có thể làm sao? Vào lúc này muốn kéo cũng không kéo về được.”

Mẽ Cốc xếp bằng ngồi đối diện Hạ Sơ, vẻ mặt phớt tỉnh hỏi: “Anh ta nói thích cậu xong, cậu có nói gì khác không?”

Hạ Sơ lắc đầu. Lúc ấy cả người đều bối rối, còn có thể nói gì?

“Được, vậy thì đúng, mình cho cậu biết Hạ Sơ, anh ta chính là nắm được tính cách của cậu, chính anh ta không nói ra miệng mới chờ cậu đến nói, cậu quá thua thiệt. Sau này, anh ta điện thoại tới cậu đừng nhận, phải tránh anh ta, không thể để cho anh ta sớm cưới lên đầu cậu, việc này không thể được. Nhất định! Nhất định, biết không? Chờ anh ta cầu khẩn thương lượng với cậu, thổ lộ với cậu nhiều lần, thì mới tính chấm dứt chuyện, hiểu chưa?”

Hạ Sơ gật đầu.

Mẽ Cốc hài lòng cười, duỗi lưng một cái, “Hôm nay tâm tình không tệ, sáng sớm ngày mai có thể đổi mặt việc làm mới rồi” tiếp theo hôn một cái lên mặt Hạ Sơ, “Ai yêu mặt của nhóc này đỏ thế, không hôn thì thật có lỗi với mình. À, Nhị Miêu còn chưa có tã, giao cho cậu đó.”

Mẽ Cốc hôn gò má của cô, khiến Hạ Sơ phản xạ có điều kiện nhớ tới nụ hôn vừa rồi. Anh cắn cô, thậm chí hơi đau, nhưng sau đó lại dịu dàng hôn cô. . . .

Không nghĩ không nghĩ, Hạ Sơ vội vàng xoa đầu nhảy dựng lên, ôm lấy Nhị Miêu đi đến phòng vệ sinh. Bộ dáng cứ như nàng dâu nhỏ, Mẽ Cốc nhìn liền biết có vấn đề.

“Nhị Miêu, Nhị Miêu, nói cho em biết bí mật này nhé?” Hạ Sơ bỏ Nhị Miêu vào trong nước, có mấy lời, cô không nhận được muốn tìm người nói một chút.

“Meo meo ~”

“Vừa rồi, Lương Mục Trạch anh ấy hôn chị đó.” Hạ Sơ khẳng định không biết, lúc này trên mặt cô hiện ra nụ cười ngốc nghếch cỡ nào.

“Meo meo ô ~”

Thanh âm của Nhị Miêu thay đổi, là phản ánh bình thường sau khi tắm thoải mái, nhưng Hạ Sơ nghe vào lại không phải như vậy.

“Thế nào? Không vui? Vậy chị hôn em lại nhé.” Nói xong đưa miệng về phía Nhị Miêu, nhưng Nhị Miêu lại vùng móng vuốt nhỏ cào mặt của cô.

Hạ Sơ giận, tạt nước vào mặt Nhị Miêu, “Cũng biết em không cùng phe với chị! ! !”

“Khụ, khụ.” Khi Hạ Sơ và Nhị Miêu chơi “chiến nước” không chán, cạnh cửa truyền đến tiếng ho của Mẽ Cốc, “Được đó bạn học Hạ Sơ, cư nhiên biết chuyện mà không báo với mình.”

Hạ Sơ mắt tự nhiên nháy mắt, bắt đầu nghiêm túc tắm cho Nhị Miêu, vết đỏ ửng từ từ leo lên gương mặt, “Không phải cậu ngủ rồi sao, tại sao lại dậy?”

“Lúc này mới mấy giờ mà đi ngủ, cậu bị hôn hôn mê à?” Mẽ Cốc tựa vào cạnh cửa, cười híp mắt chọc cô.

Hạ Sơ không có từ ngữ phản bác, chỉ có thể mở mắt nhìn chăm chăm Mẽ Cốc, hùng hục như đang bắn phi tiêu ra ngoài, làm như muốn bắn Mẽ Cốc thành tổ ong.

“Chớ trờng mình, không phải cố ý nghe lén, mình chỉ muốn hỏi cậu ăn cơm không, mình còn chưa ăn cơm tối đây.”

“Ăn.” Vừa rồi Hạ Sơ còn tỏ vẻ muốn chặt Mẽ Cốc làm trăm mảnh, giờ khắc này lại thay đổi, nở nụ cười lấy lòng.

Mẽ Cốc bĩu môi tránh ra, trong chớp lát lại ghé đầu tới đây nói: “Không ngờ cậu còn có khuynh hướng ngược mèo, càng không ngờ.” Mẽ Cốc cười cười đặc biệt yêu nghiệt, “Cậu còn có thể tranh giành người yêu với một con mèo, Hạ Sơ, cậu thật là hiếm có trên đời.”

Xe chạy trên đường cao tốc, người trong xe mở cửa sổ hóng gió đêm, đong đưa qua lại, trên mặt không giấu được vui sướng. Một tay vuốt tay lái, tay trái gõ cửa sổ, thỉnh thoảng còn ngâm nga theo âm nhạc. Mặc dù, không dễ nghe gì.

Đã lâu rồi Lương Mục Trạch chưa có vui vẻ như hôm nay. Xem ra, có mấy lời không hề khó nói ra miệng giống tưởng tượng.

32. Chương 32

Hạ Sơ nghe lời Mẽ Cốc nói, cố ý không để ý tới Lương Mục Trạch. Nhưng sự thật lại là, kể từ sau ngày đó, cũng chưa có bất kỳ động tĩnh, không gọi điện thoại, càng không về nhà. Năm ngày đã qua, Hạ Sơ xem toàn bộ tin nhắn một lần, lại xem hết ghi chép cuộc gọi, xác thực không có ba chữ Lương Mục Trạch. Bị anh hôn một cái, nghe anh nói mấy câu, Hạ Sơ vốn có lập trường hết sức kiên định lập tức lại dao động. Còn phải không để ý tới anh lạnh lùng anh mấy ngày, kết quả bị lạnh lùng lại là cô. Nằm ở trên bàn nhìn chăm

chằm diện thoại trước mắt, trng lòng Hạ Sơ buồn bã và khổ sở vô tận. Chử mình không có tiền đồ, mắng Lương Mục Trạch không phụ trách. Ghét Lương Mục Trạch, lại càng ghét mình không có tiền đồ hơn.

“Ai.” Đây đã không biết là lần than thở thứ mấy của Hạ Sơ.

“Thế nào? Mấy hôm nay cô toàn có bộ dáng nản lòng, thoái chí.” Lâm Hân cùng khoa quan tâm hỏi.

Hạ Sơ nhếch khóe miệng mỉm cười nói: “Không có chuyện gì.”

“Chớ buồn bã than thở nữa, người bên ngoài đều vui mừng điên rồi.”

“Thế nào?” Hạ Sơ ngồi dậy, không hiểu hỏi.

Lâm Hân chuẩn bị xuống ca, vừa thu dọn đồ đạc vừa nói: “Còn không phải là vì phải đi kiểm tra sức khỏe cho đại đội đặc chủng sao, mấy y tá trẻ, bác sĩ nữ được chọn vui vẻ vô cùng, vui còn hơn được tăng tiền lương luôn đấy.”

“Kiểm tra sức khỏe cho đại đội đặc chủng? Sao tôi không biết?”

“Bên ngoài cũng nói nhao nhao mấy ngày rồi, cị cư nhiên không biết? Tất cả bác sĩ nữ và y tá nữ trẻ tuổi, cũng chỉ có cô không biết chuyện này, họ đang tranh giành nhau đấy.” Lâm Hân vừa nói vừa chê cười.

Hạ Sơ không để ý đến sự khinh thường trong mắt và nhàn nhạt giễu cợt trong lời nói của Lâm Hân, đứng lên chạy ra ngoài. Tại sao không ai nói cho cô biết phải đến đại đội đặc chủng? Cô có cơ hội tham gia hay không?

Chạy đến cửa liền đụng vào chủ nhiệm, Hạ Sơ vội vàng nói xin lỗi lão chuyên gia. Chủ nhiệm khoát khoát tay, “Sao lại đi gấp gáp như thế?”

“Không có việc gì, đi ra xem một chút.”

“Trước đừng đi ra, tôi báo cho cô một chuyện, ngày mai bệnh viện phái đội ngũ đến đại đội đặc chủng kiểm tra sức khỏe, cô và Tiểu Lâm cùng đi đi.”

“Ta sao?” Hạ Sơ kinh ngạc, chuyện tốt mà người ta tranh giành bể đầu có thể rơi trên người cô?

“Đúng, sáng sớm ngày mai tới đây, đừng tới trễ đó.”

“Chủ nhiệm chủ nhiệm, có tôi nữa sao?” Lâm Hân vừa rồi còn lộ vẻ mặt khinh thường, nghe chủ nhiệm điểm tên của cô, vui vẻ hưng phấn đẩy Hạ Sơ ra chen tới đây. Gương mặt cười kia đẹp như hoa, hoàn toàn không giống người “Khinh thường giễu cợt” vừa rồi.

Hạ Sơ không rảnh phán xét cô, từ từ xoay qua một bên, mong đợi lại thấp thỏm chờ ngày mai.

Đến đại đội đặc chủng, có thể gặp Lương Mục Trạch. Nhưng! Hạ Sơ! Gặp anh có cái gì vui vẻ chứ? Anh thổ lộ rồi à? Không có. Nói thích cô rồi sao? Cũng không có. Không chỉ có không có, còn chiếm lời của cô ăn đậu hũ của cô. Cực kỳ ghê tởm là, đi nhiều ngày như vậy, một cuộc điện thoại thăm hỏi cũng không có. Vậy là sao chứ? Chẳng lẽ cô vẫn còn mong đợi “Vô tình gặp được” hay sao? Thật không có tiền đồ. Nghĩ như vậy, Hạ Sơ không coi ai ra gì gõ đầu mình.

“Thế nào tiểu Hạ? Trạng thái tinh thần như vậy là không được đâu, đại đội trưởng người ta điểm danh muốn cô qua đó, tuyệt không thể kéo chân khoa chúng ta, càng không thể khiến khoa của chúng ta bị mất mặt!” Chủ nhiệm lộ vẻ phốt tỉnh giáo dục Hạ Sơ. Mẽ Cốc đã dọn về ổ nhỏ của mình, Hạ Sơ vẫn rối rắm xem có cần chuyển đi không, không thể quyết đoán, Mẽ Cốc liền bỏ cô lại, một mình lái xe đi.

“Được rồi, nếu Mẽ Cốc đã đi rồi, vậy mình cứ ở tiếp quang minh chính đại đi.”

Cô vốn tưởng rằng, Bùi Du sẽ bối vì nhìn thấy Lương Mục Trạch kéo cô rời đi mà buông tay, nhưng không ngờ, anh còn rất bền bỉ. Vẫn gọi điện thoại cho Hạ Sơ, lại không đề cập tới chuyện đêm đó. Người đàn ông này lòng dạ quá sâu, nụ cười âm áp chính là vũ khí của anh, sẽ khiến người khác tháo bỏ phòng bị đối với anh, nhưng Hạ Sơ lại cho rằng anh không phải một người đơn giản.

Mỗi lần Bùi Du gọi điện thoại cho cô, cô sẽ nhớ tới câu nói kia của Lương Mục Trạch, đừng tiếp xúc với Bùi Du, anh không vui.

Đại đội đặc chủng, là bộ đội đặc biệt được hỗ trợ tốt nhất, thức ăn ngon nhất, huấn luyện khổ nhất, nhiệm vụ nặng nhất, tự nhiên phải được đối xử đặc biệt. Bác sĩ tự mình tới cửa kiểm tra sức khỏe.

Một nhóm y tá và bác sĩ nữ trẻ tuổi, trên đường đi rất là hưng phấn, lú lú cả đường. Những bác sĩ nam, lại toàn khinh thường, khi thì nói phụ nữ nông cạn, khi thì nói đại đội đặc chủng tứ chi phát triển đầu óc ngu si, thêu chút bị những cô gái trong xe hợp nhau tấn công. Hạ Sơ tự nhiên không có tham dự trong đó, ngồi trong góc gần cửa sổ, nhắm mắt lại ngủ. Suốt đêm không nghỉ ngơi tốt, lên xe liền ngủ ngay.

Đến nơi, Hạ Sơ bị bác sĩ bên cạnh đánh thức, híp mắt đầu óc choáng váng xuống xe. Đại đội phái một trung đội tới đây giúp các bác sĩ khuôn đồ. Những cô gái bên cạnh xôn xao nghị luận xem ai đẹp trai xem ai trẻ tuổi, Hạ Sơ chỉ len lén liếc bốn phía. Muốn nhìn thấy anh, rồi lại không muốn nhìn thấy.

Phụ nữ, quả nhiên là thể kết hợp mâu thuẫn.

Chỗ kiểm tra sức khỏe, được bố trí trong hai căn phòng nhỏ trong phòng y tế. Hạ Sơ đụng phải quân y. Vốn tưởng rằng, anh đã quên mình, không ngờ anh còn có thể kêu tên của cô rõ ràng. Hai người nói mấy câu, Hạ Sơ tự nhiên bị những cô gái đi cùng “Khoét” thêm vài lần.

Chiến sĩ trẻ sau lưng quân y, chào Hạ Sơ, cười, “Chào chị dâu.”

“Tiểu đội trưởng, nhận lầm người à?” Hạ Sơ rất trấn định nói.

“Không sai” nói chuyện là quân y, anh khoanh tay cười nói: “Hiện tại cả đại đội đặc chủng đều biết, thiếu tá Lương Mục Trạch - doanh trưởng doanh đặc chiến số 1 đánh báo cáo kết hôn, đối tượng kết hôn chính là cô, Hạ Sơ!”

Hạ Sơ bối rối, “Bác cáo kết hôn gì?”

“Đừng nói với tôi, người trong cuộc như cô hoàn toàn không biết. Mới tuần trước, hơn nửa đêm doanh trưởng Lương đánh một phần báo cáo đi tìm đại đội trưởng ký tên, kết quả bị đại đội trưởng dùng cây chổi đuổi ra ngoài. Không chịu thông qua. Ai, thật đáng tiếc đó.” Quân y vừa nói, vừa lắc đầu thở dài tiếc hận. “Cô thật không biết?”

“Tôi nên biết sao?” Hạ Sơ phần hận cắn răng nghiêng lợi.

Quân y thấy vẻ mặt cô không đúng, vội vàng an ủi: “Không chừng muốn cho cô vui mừng, đúng không, cô xem vui mừng bị chúng tôi quấy rối rồi, thật ngượng quá, ha ha. . . . Khụ, đêm đó doanh trưởng Lương đánh báo cáo xong liền đi thi hành nhiệm vụ khẩn cấp, có lẽ không kịp nói cho cô biết, đừng nóng giận, tôi đi ra ngoài trước, khi nào cần sẽ gọi cô. . . .” Thanh âm của quân y càng ngày càng nhỏ, hai người thận trọng lướt qua Hạ Sơ vội vàng rời đi.

Kết hôn? Cô đồng ý kết hôn sao? Không đúng, anh đã hỏi cô muốn kết hôn chưa? Tại sao anh nói cái gì chính là cái đó? Hơn nữa còn tiền trăm hậu tấu! Lại nói, cả lời yêu của anh cũng là “đạo văn” ra, tại sao cô phải gả cho anh? Hạ Sơ cũng không hiểu, sự tự tin của anh là ai cho thế! ! !

Kể từ khi quân y rời đi, ánh mắt của bác sĩ đồng hành đều cực kỳ chú ý cô, còn có người chen tới hỏi bọn họ nói cái gì, hỏi cô tại sao biết người của đại đội đặc chủng. Hạ Sơ cười cười, không giải thích, chủ yếu là không biết nói như thế nào. Nghĩ tới lời nói của quân y, vừa tức vừa lo lắng.

Một hồi tiếng máy bay quân dụng xẹt qua trên không, Lương Mục Trạch ngồi ở một góc máy bay nhắm mắt dưỡng sức. Trên gương mặt anh tuần không giấu được mệt mỏi, nhiệm vụ vô cùng gấp suốt sáu đêm năm ngày làm ọi người mệt mỏi không chịu nổi.

Không biết hiện tại Hạ Sơ như thế nào? Có tức giận hay không? Có cảm thấy bị lạnh nhạt hay không? Nghe bọn họ nói, bạn gái là phải che chở, phải điện thoại thăm hỏi đúng giờ. Mặc dù rất khinh thường, nhưng trong lòng anh vẫn hơi sợ. Hạ Sơ có thể tức giận bỏ chạy với Bùi Du hay không?

Chân mày nhíu chặt lại tiết lộ sự nóng nảy của anh lúc này, hận không thể sải bước về đại đội đặc chủng ngay.

Máy bay mới vừa dừng trên đất, Lương Mục Trạch đã mở cửa khoang ra, nhanh chóng nhảy ra cabin, đám người còn buồn ngủ trong buồng máy bay, khiếp sợ nhìn người duy nhất còn thanh tỉnh này nhảy lên một

chiếc xe jeep hở mui, trơ mắt nhìn một chiếc xe duy nhất dần dần đi xa.

Một chiến sĩ nhìn phương hướng xe rời đi, dềnh dặc nói: “Ý của doanh trưởng là chúng ta tự đi bộ về?”

Tiểu Đẳng mơ màng mê mê liệt phết hằm hừ: “Đừng mà doanh trưởng, còn đi nữa sẽ chết. Ai nha không được, hôn mê, nâng tôi trở về đi.”

Nói xong, tự nhắm mắt lại ngã lên vai Điền Dũng giả chết. Những anh em khác trong buồng máy bay, nhìn nhau, ba chân bốn cẳng nâng Tiểu Đẳng lên, người kia còn tưởng rằng mọi người thật muốn mang anh đi, nhắm mắt lại cười đặc biệt vui vẻ.

Điền Dũng ra dấu tay với mọi người, một, hai, ba. “Đi nè.”

Mấy người cùng nhau buông tay, Tiểu Đẳng kêu thảm lẫn rầm rầm xuống từ trên cầu thang máy bay.

Xe jeep dừng lại trước lầu chính, Lương Mục Trạch mở cửa xe nhảy ra xe, bước nhanh vọt vào lầu chính. Văn thư Tiểu Lưu nhận lấy trang bị võ trang Lương Mục Trạch ném tới, nhìn anh nóng nảy vọt vào phòng làm việc, cầm điện thoại lên.

“Doanh trưởng, anh gọi điện thoại?”

“Nói nhảm!”

“Doanh trưởng, nếu gọi cho chị dâu thì không cần.”

Tay đang ấn số của Lương Mục Trạch dừng lại, nhìn tiểu Lưu, chờ câu tiếp theo của cậu ta.

“Ngài quên, hôm nay bệnh viện quân đội phái bác sĩ tới đây kiểm tra sức khỏe, chị dâu đang ở trong đó. . . .”

Còn chưa nói xong, Lương Mục Trạch đã quăng điện thoại đẩy tiểu Lưu ra, xông ra ngoài, đi một nửa mới quay đầu lại hỏi: “Ồ đâu?”

“Phòng y tế.”

Lương Mục Trạch thở nhẹ, đứng ngoài cửa, nhìn thấy Hạ Sơ đeo tai nghe, nghe nhịp tim cho người ta ở trong phòng. Nghe bọn họ gọi cô chị dâu, gương mặt của cô ửng hồng, trong nháy mắt anh cảm thấy đặc biệt ấm áp, trong khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của cô thì tất cả mệt mỏi đều tan thành mây khói.

Hạ Sơ và Lâm Hân phụ trách kiểm tra trái tim, tranh thủ thay phiên nghỉ ngơi đi vệ sinh. Hạ Sơ đi ra khỏi phòng, chạm mặt những chiến sĩ quan quân đến lấy báo cáo kiểm tra sức khỏe, Hạ Sơ cúi đầu từ từ đi. Chợt có người mạnh mẽ kéo cô qua một bên. Hạ Sơ bị kinh sợ vừa định kêu lên, liền có một bàn tay che miệng cô lại, mặt của Lương Mục Trạch xuất hiện trước mặt cô.

“Là anh.”

Anh, anh không phải đi làm nhiệm vụ rồi sao? An toàn trở về à? Không có bị thương chứ? Trong nháy mắt dấu chấm hỏi liên tục xuất hiện trong đầu Hạ Sơ.

Lương Mục Trạch buông miệng cô ra, lôi kéo cô đi ra ngoài.

“Đi đâu? Tôi còn rất bận bịu! Lương Mục Trạch, tôi muốn đến phòng rửa tay! ! !” Hạ Sơ giùng giàng, nhưng lực nắm của anh quá lớn, nắm chặt như sợ cô thoát mất, cho nên cô tránh thế nào cũng không thoát.

Cũng may, Hạ Sơ nghĩ. Nơi bọn họ đi qua, không có người nào, chắc không ai nhìn thấy bọn họ nắm tay? !

Lương Mục Trạch vẫn kéo cô, sau khi trở lại phòng làm việc của mình, mới buông tay.

Hạ Sơ bị lôi kéo đi xa, dở khóc dở cười. “Tôi tới làm việc, không phải đi tham quan, anh kéo tôi đi xa vậy, tôi sẽ bị đồng nghiệp oán hận tới chết đấy!”

“Nghỉ ngơi một hồi được không? Phòng vệ sinh.” Lương Mục Trạch chỉ cánh cửa màu trắng bên cạnh, Hạ Sơ trừng mắt liếc anh một cái rồi nhảy vào phòng vệ sinh, thuận tiện đóng cửa.

Hạ Sơ mở vòi nước, soi gương làm bầm lằn bầu. “Nhớ, mở cửa ra, mặc kệ anh nói gì cũng không thể nghe, phải cứng! ! Phải cứng! ! Bằng không anh ấy tuyệt đối sẽ không đặt mình vào trong mắt!”

Hạ Sơ mở cửa, không để ý anh mà chỉ lo đi về phía cửa. Lương Mục Trạch lạnh tay lệ mắt lại mặt dày mày dạn nín cô lại, “Thi hành nhiệm vụ, buổi sáng mới về.”

“Có quan hệ gì với tôi?”

Lương Mục Trạch nở nụ cười, hỏi ngược lại: “Không phải em lo lắng sao?”

Tim của Hạ Sơ, không cẩn thận lại đập thành thịch, nhưng cô cắn răng làm bộ nói: “Tôi cần lo lắng à?”

“Hạ Sơ, đừng lượn quanh, có lời gì nói thẳng.”

Nói thẳng? Vậy thì nói thẳng!

“Lương Mục Trạch, anh phải trả trong sạch cho tôi. Cả đại đội đặc chủng các anh cứ như máy lặp lại, thấy tôi đều không nói gì khác, cứ chị dâu chị dâu, có ý tứ gì?”

“Chính là ý trên mặt chữ.”

Hạ Sơ giận. Nói ra sẽ chết sao? Thật vậy à! “Tại sao anh nói cái gì chính là cái đó? Xin hỏi thiếu tá ngài đã hỏi ý kiến của tôi chưa? Nói một câu sẽ chết sao? Còn đáng sợ hơn chiến trường sao?” Hạ Sơ hung hăng đá anh một cước, hất tay mở cửa đi.

Lương Mục Trạch biết, tuyệt đối không thể để Hạ Sơ đi như vậy, bọn họ thật sự không có bao nhiêu cơ hội ở chung, anh không muốn gặp mặt liên giận dỗi, thậm chí “nói lời cay cú”. Hạ Sơ đã đi khỏi phòng làm việc, lại bị lôi về lần nữa. Khoảnh khắc đó cô chỉ lo lắng, cánh tay của mình có đứt hay không?

Lương Mục Trạch dùng sức túm cô trở về phòng, một cái tay khác thuận thế đóng cửa lại cái “rầm”. Cả người Hạ Sơ bị đặt trên ván cửa, trước mắt là một gương mặt làm cô phát điên, cũng làm cho cô không thể không thích.

33. Chương 33

Chính là bởi vì không có thời gian, anh không thể canh giữ ở bên cạnh Hạ Sơ mọi lúc, cho nên mới gấp gáp đánh báo cáo kết hôn, sớm trói cô ở bên người, anh mới yên tâm. Nhưng tối hôm đó lại có nhiệm vụ, không có thời gian thông báo cô. Gần một tuần không có liên lạc, anh có thể hiểu vì sao cô giận. Hơn nữa nhìn thấy cô được người khác gọi là “chị dâu”, cô tựa hồ cũng rất vui lòng tiếp nhận. Nhưng đối mặt anh thì lại bày ra vẻ “khó chịu”.

“Hạ Sơ, em biết tâm tư của anh.”

“Tôi không biết!” Hạ Sơ nói lẽ thẳng khí hùng.

Mặt của Lương Mục Trạch đến gần Hạ Sơ từng chút, Hạ Sơ đã không còn đường lui ra sau, cả người dính sát ở trên ván cửa, mắt theo dõi anh. Trái tim đã sớm không theo sự khống chế của cô, tiết tấu tim đập đã hoàn toàn bị anh nắm trong tay. Bởi vì một câu nói của anh mà tim đập rộn lên, bởi vì một câu nói của anh mà đau lòng, lo lắng vì anh đi thi hành nhiệm vụ, lại kiêu ngạo vì anh thắng lợi trở về.

“Được rồi, Hạ Sơ.”

Lương Mục Trạch nhẹ nhàng gọi tên của cô, Hạ Sơ theo bản năng cảm thấy, anh sẽ nói ra cái gì đó. Cô ngừng thở, giả bộ mình rất trấn định.

“Anh yêu em, muốn kết hôn với em.” thanh âm Lương Mục Trạch trầm thấp từ tính, chậm rãi khắc ra một câu nói này, trên gương mặt hơi đen làm như có đồ hồng nhàn nhạt.

Hạ Sơ có thể cảm thấy hô hấp của mình cũng đang run rẩy, từng chữ từng câu của anh nặng như ngàn vàng, nện vào trong tim của cô, để lại dấu vết không thể phai mờ. Nhưng lời của anh nói, không phải “Anh yêu em, em có yêu anh không? Có đồng ý lấy anh không?” Mà là “Anh muốn kết hôn với em”. Cái gì đều là

anh nghĩ, nhưng không nghĩ Hạ Sơ có đồng ý hay không. Hơn nữa, chỉ cần yêu, liền chuẩn bị trói người cả đời? Sướng chết anh.

“Tôi không muốn.” Hạ Sơ nói rất kiên định. Trong nháy mắt mặt Lương Mục Trạch dài ra, tay ấn chặt bả vai cô càng dùng sức. Hiển nhiên, anh không ngờ Hạ Sơ lại lưu loát cự tuyệt thế. Anh, còn chưa đủ hiểu rõ suy nghĩ lo lắng của con gái.

“Nghe không? Tôi nói tôi không thích, cũng không muốn, hiện tại để tôi trở về, tôi còn có. . .”

Lương Mục Trạch nghe không vô, dùng miệng chặn cô lần nữa, nuốt luôn nửa câu sau của cô vào bụng. Đầu tiên là gặm cắn giống như trả thù, sau đó lại từ từ dịu dàng. Không phải hôn nhẹ như lần trước, mà đầu lưỡi tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, làm như muốn khuấy lên long trời lở đất.

Hạ Sơ bị hôn đến đầu óc choáng váng, cả thân thể đều như mất đi hơi sức, cánh tay giắt trên người anh để chống đỡ mình. Hai thân thể nóng rực dính sát vào nhau, cả đầu óc cô trống rỗng, mềm nhũn “mặc anh xâm lược”, không có hơi sức đẩy ra, càng không có hơi sức phản kháng. Tay của anh vuốt hông của cô, cách lớp quần áo thật dày, làm như còn có thể cảm thấy bàn tay nóng rực như bàn ủi nóng của anh.

Không biết qua bao lâu, Lương Mục Trạch mới thoảng buông cô ra, trước khi buông cô ra lại còn không thỏa mãn cắn cắn cánh môi của cô, một dòng máu tanh tắn ra trong miệng.

Hạ Sơ khóc, anh cư nhiên cắn môi cô chảy máu! Mắc cỡ chết người, không thể sống nữa ! ! !

Hạ Sơ mở tròn mắt nhìn chăm chăm Lương Mục Trạch, nhưng anh lại vô sỉ cười cười, Hạ Sơ càng tức giận! Đại não còn chưa nghe chỉ thị, thì hành động đã làm chủ tất cả. Cô nhón chân lên, hung hăng cắn Lương Mục Trạch một cái. Hơn nữa không cắn chỗ khác, mà cắn môi anh. Làm như phát tiết, trút hết toàn bộ tức giận xuống trên hàm răng, nhấn tâm can. Cho tới khi có mùi máu tanh truyền đến, Hạ Sơ mới nhả ra.

Lương Mục Trạch hiển nhiên không ngờ Hạ Sơ sẽ chủ động hôn anh, mặc dù thành phần cắn tương đối lớn hơn. Hạ Sơ thừa dịp anh ngây ngẩn, đẩy anh ra mở cửa đi ra ngoài. Lúc này, anh không kịp giữ cô, trơ mắt nhìn cánh cửa còn vượt nhiệt độ của cô ở trước mắt. Vượt tay sờ sờ đôi môi, thật chảy máu.

Lương Mục Trạch nhìn máu dính trên ngón tay, cười yếu ớt, mặt mày quả thật tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Hạ Sơ ra khỏi phòng làm việc liền vội vội vàng vàng tìm cầu thang, ai dè đụng phải Lý Chính Ủy. Cũng may, không phải Đồng đại đội trưởng.

“Tiểu Hạ? Sao cô ở đây?”

Hạ Sơ thiếu chút nữa phát bệnh tim, còn bị sợ hãi hoài như thế, thì không có bệnh cũng thành bệnh. “Tôi, tôi. . . Đi vệ sinh, ha ha.”

“Không phải cô nên ở phòng y tế sao?”

Hạ Sơ gật đầu, chuyển bước, lấp ba lấp bắp nói: “Đúng đúng, uh, ở đây, tôi tôi. . . Đến nhà vệ sinh.” Nói xong, không ở thêm một giây, nhanh chân bỏ chạy.

Lý Chính Ủy nhìn dáng vẻ gấp gáp cuống quýt của Hạ Sơ, lại nghĩ tới, sáng sớm hôm nay Lương Mục Trạch đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ đã trở lại. Trong bụng liền hiểu rõ là chuyện gì. Thở dài cười cười, “Tiểu tử thú!”

Hạ Sơ xác định môi mình không có gì đặc biệt, mới chạy thẳng về phòng kiểm tra sức khỏe để làm việc, vừa lúc đụng phải Lâm Hân đi ra ngoài. Con người tròn của cô gái kia nhìn chăm chăm Hạ Sơ, “Sao hiện tại mới trở về?”

Hạ Sơ cảm thấy hơi ngại, bởi vì chuyện riêng làm trễ nãi công việc. “Buổi chiều cô nghỉ ngơi đi, để tôi làm.”

“Thôi đi, đừng giả vờ với tôi, nhất định sẽ đưa tình với các anh, ‘ quân tẩu (chị dâu quân nhân) ’ đúng không?” Lâm Hân châm biếm.

Hạ Sơ không thèm chấp, dọn dẹp đồ trên bàn mình. Lâm Hân đặc biệt mất hứng liếc cô một cái, đi ra ngoài.

Tất cả các bác sĩ dùng cơm trong phòng ăn của đại đội đặc chủng, ăn cơm chung với các chiến sĩ. Hạ Sơ nhìn các chiến sĩ mặc trang phục rằn ri xếp thành một hàng vào phòng ăn, trước khi ăn cơm còn ca hát,

không khỏi nhớ tới thời gian mình ở trường học. Thời điểm đó họ cũng giống những chiến sĩ này, thời gian đó rất đáng được hoài niệm.

Đại đội đặc chủng, bởi vì đều là tinh anh trong tinh anh, không giống bộ đội bình thường, bình thường đều có hơn trăm người. Bọn họ thì chỉ có năm sáu chục người, đại đội đặc chủng mặc dù là đơn vị cấp sư (cấp bậc thứ 8 trong 16 cấp bậc đơn vị của TQ, đứng đầu là thiếu tướng hoặc đại tá), nhưng toàn bộ nhân viên, cũng chẳng qua mấy trăm người mà thôi. Nhưng mấy trăm người này, đủ để phá hủy hơn phân nửa lực chiến đấu của quân địch, diễn tập chính là một ví dụ rất tốt.

Đồng đại đội trưởng và Lý Chính Ủy cùng với lãnh đạo bệnh viện của Hạ Sơ ngồi ăn chung một bàn. Hạ Sơ và một đám bác sĩ y tá thì phân tán ở chung quanh.

Vị trí đối diện Hạ Sơ vừa lúc trống không. Mà Lương Mục Trạch mắt tinh chuẩn, bưng khay của mình chạy thẳng tới, ngồi xuống ở trước mặt cô, Hạ Sơ vừa ngẩng đầu lên, chưa chào hỏi đã “vụt” đỏ mặt, vội vàng vùi đầu lùa cơm, giả bộ không biết.

Lương Mục Trạch ngồi xuống liền trấn áp hết bác sĩ nữ và y tá nữ gần bàn, hoàn toàn “Kinh ngạc” rồi. Bộ đội đặc chủng không ít trai đẹp. Nhưng anh quả thật là người xuất chúng nổi bật nhất. Cao lớn đẹp trai, không hay nói cười, còn là thiếu tá tuổi trẻ tài cao. Khí chất giữa hai lông mày của anh, là người bình thường không có. Người không có chiến công nhất định không thể như thế.

Trong những người này, có một vài người từng tham gia diễn tập, nhận ra anh chính là vị thiếu tá nói trái tim mình không thoải mái ở trong bệnh viện, vả lại trước mắt bao người còn mặt mày đưa tình với Hạ Sơ.

Các đồng nghiệp bàn luận xôn xao, Hạ Sơ không phải không nghe được. Xem ra, giả bộ đã điều thủy chung là biện pháp ngu nhất trên thế giới này.

Hai người vẫn rất an tĩnh ăn cơm. Chợt, một đôi đũa đưa vào cái đĩa của Hạ Sơ, lơ đãng nhìn anh gấp hết mấy miếng cà rốt mà cô lựa ra vào khay mình trước mặt mọi người.

“Anh đang làm gì?” Hạ Sơ nhỏ giọng, trong giọng nói có hơi tức giận.

“Không cần lãng phí lương thực.” Người đối diện hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, rất cố chấp kẹp lấy cà rốt, quăng ánh mắt khiếp người của Hạ Sơ ra sau đầu, càng coi những người khác là không khí.

Gấp hết cà rốt, lại gấp sườn kho tàu trong đĩa của mình cho Hạ Sơ.

“Đang làm gì đó?” Anh ghì đầu ả? Ngừng nghĩ một lát được không?? Hạ Sơ thật muốn điên rồi. Cô thừa nhận mình thích ăn sườn, cũng thừa nhận sườn kho tàu đại đội đặc chủng làm đích xác rất không tệ. Nhưng trắng trợn “Tổ ân ái” ngay trước mọi người vậy làm gì?

Trả thù, đây là trả thù trắng trợn. Trả thù “Câu không thích cũng không muốn” của cô. Đại đội đặc chủng còn chưa đủ, hiện tại muốn làm cho người trong bệnh viện họ đều biết —— Hạ Sơ cô và Lương Mục Trạch là một nhà.

Chân của Hạ Sơ, hung hăng giẫm lên chân của Lương Mục Trạch. Nhưng anh mang giày quân nhân, vừa lớn vừa dày, giày gót nhỏ của cô vốn không hình thành được uy lực đối với anh. Cô cắn răng nghiêng lợi đập bập chân anh, anh vẫn không nhúc nhích tiếp tục ăn cơm. Hạ Sơ hoàn toàn tức, cô thật không đấu lại Lương Mục Trạch, vô luận là đầu óc hay thể lực đều thế.

Không có nghỉ trưa, các bác sĩ lại tiến vào công việc. Cả buổi chiều, Hạ Sơ đều bận rộn, mà Lương Mục Trạch cũng phối hợp không có xuất hiện. Cho đến khi công việc kiểm tra sức khỏe sắp kết thúc, đến phiên tất cả lãnh đạo cao cấp như doanh trưởng, trung đội trưởng, Đồng đại đội trưởng, Lý Chính Ủy kiểm tra sức khỏe, anh mới xuất hiện.

Đồng Chí Cương đoạt vị trí trước mặt Hạ Sơ trước một bước, cố ý tranh giành với Lương Mục Trạch như đứa bé. Lương Mục Trạch nhún vai ngồi ở bên cạnh, việc này làm cho Lâm Hân kích động hồng. Mặc dù bữa tiệc lớn này đã có chủ, nhưng có thể nói nhiều tiếp xúc nhiều, vẫn rất vui mừng, không chừng một giây kế tiếp hai người liền chia tay, vậy không phải cơ hội của cô tới rồi sao? !

Hạ Sơ vẫn dặn dò Đồng Chí Cương, cai thuốc, rượu, thịt như cũ. Kiểm tra xong, Đồng Chí Cương an vị nói chuyện với Hạ Sơ, cho đến khi Lương Mục Trạch đi, anh mới đi. Hạ Sơ nháy nháy mắt với Đồng Chí

Cương, bày tỏ cảm tạ. Nếu không, cô mà kiểm tra cho Lương Mục Trạch, không chừng lại xảy ra chuyện gì làm trò cười cho thiên hạ đấy.

Toàn bộ công việc kết thúc, đã quá thời gian ăn cơm của quân khu. Đồng đại đội trưởng và Lý Chính Ủy lôi kéo lãnh đạo của Hạ Sơ, nói năm trước đều qua giờ ăn cơm, năm nay nói gì cũng phải ở lại một buổi; còn nói, hôm nay đoàn nghệ thuật quân khu muốn sẽ đến diễn xuất, có thể thuận tiện xem biểu diễn. Lãnh đạo thật sự từ chối không được, miễn cưỡng đồng ý ở lại.

Hạ Sơ bình thường, còn những người khác thì đặc biệt hưng phấn vì có thể ở lâu một đêm. Có thể ở lâu hơn với quân nhân ưu tú nhất Trung Quốc.

Đoàn nghệ thuật biểu diễn ở trong thính phòng lớn, sau khi ăn xong Hạ Sơ đi theo mọi người cùng xem biểu diễn. Từ sau khi vào thính phòng, cô liên cảm thấy có chút không được tự nhiên, cảm thấy có người đi theo cô, đi đâu cũng đi theo. Nhưng nghiêng đầu chỉ nhìn thấy một đám chiến sĩ trẻ, nên không chút để ý, đi theo mọi người ngồi xuống. Vị trí của Hạ Sơ ở gần lối đi nhỏ, bên cạnh còn có một chỗ trống. Một thượng sĩ ngồi ở bên cạnh, tư thế đoan chánh, mắt nhìn phía trước.

Hạ Sơ nhìn thấy Lương Mục Trạch ở hàng trước nhất, đội cái mũ nồi màu đen, nếu như không phải gương mặt của anh rất khác người khác, nhiều cái đầu giống nhau thế, muốn nhận ra anh thật không phải một chuyện dễ dàng. Hạ Sơ cười cười nói nói với các đồng nghiệp bên cạnh, Thính phòng lớn không hề giống các thính phòng khác, từng dãy chiến sĩ ngồi nghiêm chỉnh, không nói lời nào cũng không cười, chỉ chờ tiết mục bắt đầu.

Đèn lớn trong thính phòng bị tắt, đều là mờ tối, người bên cạnh đứng lên, đổi thành một người khác. Nhờ vào ánh đèn hơi yếu trên sân khấu, Hạ Sơ thấy rõ người bên cạnh, Lương Mục Trạch.

“Sao anh đuổi người ta đi?”

Lương Mục Trạch nói, “Đây là của anh.”

“Vị trí của anh ở trước mặt, tôi nhìn thấy.”

Lương Mục Trạch gật đầu, trong mắt nở nụ cười, “Cách xa như vậy cũng có thể nhìn ra, Hạ Sơ, em quả nhiên quan tâm anh.”

Hai tay của Hạ Sơ nắm chặt thành quyền, hạ quyết tâm không để ý tới anh. Nhìn sân khấu, chờ tiết mục bắt đầu.

Lương Mục Trạch nhìn thấy tay trắng nõn của cô nắm thành quyền để ở bên cạnh, liền đưa một “bàn tay tội ác” tới, bàn tay to bao quanh hết quả đấm của cô, đặt ở trên chân mình.

Hạ Sơ luống cuống, nhìn chung quanh, xác định không có người khác chú ý, mới nhỏ giọng nói: “Anh điên rồi? Buông tay.”

Lương Mục Trạch không nhìn cô, môi mỏng nhẹ nhàng khạc ra hai chữ, nhưng kiên định khác thường. “Không buông.”

Hạ Sơ giùng giàng. Lương Mục Trạch nhô đầu ra, dựa vào rất gần lỗ tai cô nói, “Đừng giãy giụa vô ích, anh chết cũng sẽ không buông tay!”

Những lời này, khiến Hạ Sơ hoàn toàn an tĩnh. Cúi đầu ngồi yên, mặc anh đẩy quả đấm của cô ra, nắm chặt với mười ngón tay của anh, mặc anh xoa tay của cô như chơi đùa.

34. Chương 34

Biểu diễn chính thức bắt đầu. Không thể không nói, các cô nương của đoàn nghệ thuật trong quân khu đều nũng nịu lả lướt, các thanh niên dưới đài xem mà nhiệt huyết sôi trào. Sau khi bắt đầu, các vị tướng sĩ cũng không để ý quân quy quân kỷ gì, vỗ tay hô hào huyết gió liên tiếp.

Hạ Sơ cho rằng Lương Mục Trạch cũng sẽ xem rất hăng say, kết quả quay đầu lại mới phát hiện, anh lại dựa vào trên ghế ngủ thiếp đi. Thật rất không cho những cô nương xinh đẹp này mất ngủ.

Vốn muốn gọi anh dậy, nhưng biết anh bởi vì thi hành nhiệm vụ nhiều ngày, không được nghỉ ngơi nên mới ngủ gật. Lúc này nhất định rất mệt mỏi. Nghe nói, mỗi lần bọn họ thi hành nhiệm vụ quan trọng trở về, đều sẽ có một ngày nghỉ ngơi. Mà cả ngày Lương Mục Trạch đều ẩn hiện ở đại đội, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi. Là bởi vì cô sao? Hạ Sơ không nhận được nghỉ, trong lòng có rất nhiều bong bóng hồng bập bùng. Bong bóng vỡ hết lại có vô số bọt ngọt ngào.

“Này.” Hạ Sơ khẽ đẩy anh, “Đi về nghỉ ngơi đi.”

Lương Mục Trạch di chuyển cái mông, khẽ mở mắt ra, buồn buồn đáp một tiếng.

“Đi thôi, buông tay ra.” Hạ Sơ nói, tay của anh cho đến bây giờ đều nắm chặt Hạ Sơ, cho dù ngủ thiếp đi cũng không có buông ra.

“Em đi với anh.” Lương Mục Trạch nhìn cô, thanh âm trầm thấp.

Lúc này âm hưởng trên đài và tiếng huyền ảo dưới đài đều không liên quan với họ, trong ánh mắt của họ chỉ nhìn thấy đối phương, trong lỗ tai chỉ có thể nghe giọng nói của đối phương

“Tôi. . . Không thể rời đi.”

“Theo anh.” Lương Mục Trạch nói, thanh âm mệt mỏi vô lực, Hạ Sơ không nhẫn tâm cự tuyệt nữa.

“Tự tôi đi.” Ý là anh buông tay ra được không?

Lương Mục Trạch nhũu mày, trong mắt nhanh chóng thoáng qua cái gì, Hạ Sơ không có nhìn kỹ, sau một khắc đã bị anh kéo dậy. Người chung quanh đều nhìn lại, Hạ Sơ liều mạng cũng không thoát nổi sự kiềm chế của anh.

Lương Mục Trạch cứ như vậy sải bước đi, lôi kéo Hạ Sơ lên bậc thang, lướt qua từng loạt từng loạt chỗ ngồi, đi về phía cửa hông.

Tiết mục trên đài còn chưa tới hồi cuối, phía dưới lại xuất hiện tiếng trầm trồ khen ngợi hoan hô của mọi người. Tất cả mọi người nhìn thấy, doanh trưởng Lương không hay nói cười, trước mắt bao người kéo một cô gái rời đi. Tay trong tay! ! Việc này thật sự rất hay, còn kịch tính hơn, đẹp mắt hơn ca múa trên đài nhiều.

Lương Mục Trạch không thèm để ý mọi người chút nào, ước gì tất cả mọi người thấy. Hạ Sơ là người của Lương Mục Trạch anh, ai cũng đừng nghĩ xuống tay.

Đồng Chí Cương ngồi giữa hàng thứ nhất nghe động tĩnh quay đầu lại nhìn, Lý Chính Ủy reu ghẹo “Tôi đã nói rồi, anh nhất định không ngăn được.”

“Không ngăn được? Hừ, tôi không cho phép, xem cậu ta có khả năng gì.”

Hai người nói nói, khiến lãnh đạo bệnh viện ở bên cạnh nghe mà mơ mơ màng màng, vừa rồi ông cũng có thấy hai bóng dáng đi ra ngoài, nhưng ánh đèn mờ mờ mà khoảng cách lờ mờ xa, căn bản không biết là ai. “Có chuyện gì thế?”

Lý Chính Ủy vội vàng cười nói “Ha ha, lão Uông, không bằng xem xem ai đưa ra báo cáo trước.”

“Hả?” Lãnh đạo bệnh viện rất là nghi vấn, căn bản không hiểu chính ủy đang nói cái gì, nhưng Lý Chính Ủy lại không nói thêm, quay đầu bắt đầu nghiêm túc xem biểu diễn. Anh cũng không tiện tiếp tục hỏi tới.

Đẩy cửa thính phòng đi ra, thế giới chỉ còn lại thanh tịnh. Cả khuôn mặt Hạ Sơ đã nóng như trứng chiên, chưa chờ cô đồng ý, cả đại đội đã biết hai người bọn họ có quan hệ! ! Người của bệnh viện cũng ở đó, đoán chừng ngày mai cả bệnh viện quân đội đều biết, đã xôn xao như vậy, Hạ Sơ muốn cự tuyệt cũng không thể.

Anh thật quá âm hiểm! ! ! Hạ Sơ hận nghiêng răng.

“Tức giận?” Lương Mục Trạch thả chậm bước chân, kéo Hạ Sơ đi trong bóng đêm. Gió đêm mùa thu, hơi lạnh lẽo, hai bàn tay nắm nhau lại nắm chặt hơn, “Lạnh không?”

Hạ Sơ tức giận lắc đầu.

“Không tức giận là tốt rồi.” Lương Mục Trạch cười nói, không còn mệt mỏi nữa.

Anh biết rõ mình lắc đầu tỏ ý không lạnh. Hạ Sơ tức giận, nhất định phải phát tiết một chút. “Lương Mục Trạch, diễn kịch một mình có phải rất thoải mái không?”

“Cũng may, hai ta phối hợp ăn ý.” Lương Mục Trạch thâm tình nhìn Hạ Sơ. Ánh mắt của anh lóe ánh sáng, còn rực rỡ hơn ánh sao trong mùa hè. Một dòng nước xoáy thâm tình gần như sắp hút Hạ Sơ đi, thiếu chút nữa liền chết đuối khi trong sự thâm tình của anh, vạn kiếp bất phục.

“Tôi rất khó chịu.” Hạ Sơ hung hăng phun ra mấy chữ này, cong cùi chỏ, đặc biệt cụ thể đâm vào ót Lương Mục Trạch, tiếp đó kêu đau một tiếng, chỗ bị đâm lập tức đỏ lên.

Mặc dù bị công kích, nhưng anh vẫn kéo chặt tay Hạ Sơ. Không có ý muốn buông ra. “Hết giận chưa?”

“.”

“Vậy tản bộ với anh.”

Cả khu vườn đều yên tĩnh, Lương Mục Trạch lôi kéo Hạ Sơ, đi qua đường mòn, đi qua sân huấn luyện. Viện của đại đội đặc chủng thật sự là quá lớn, đi mãi mà không hết. Hạ Sơ dần dần không có hơi sức, thanh âm vô lực “Không phải anh mệt sao, về ngủ đi.”

Lương Mục Trạch nhìn cô, suy nghĩ trong chốc lát nói “Vậy em đưa anh về nhà.”

Có chuyện vậy sao? Một người đàn ông lại muốn một cô gái yếu ớt đưa anh ta về nhà, đây là địa bàn của anh ta mà, còn sợ có tên háo sắc hay biến thái sao.

“Có được hay không?”

Hạ Sơ thừa nhận mình yếu lòng, căn bản không nhẫn tâm cự tuyệt.

Hai người chấp tay, đi qua từ cửa hông đại đội. Chiến sĩ đứng nghiêm nhìn thấy bọn họ, chào trước, sau đó nói “Chào doanh trưởng, chào chị dâu.”

Hạ Sơ cúi đầu, tăng nhanh bước chân đi qua. Trời mới biết, cô ngưỡng ngưỡng cỡ nào. Da mặt cô mồng lúm. Trước mặt anh, lại gọi cô là chị dâu. Khóe miệng của anh không kéo kiệt nhếch lên, trong mắt viết đầy dương dương hả hê. Ý là đang nói, xem xem vợ tôi nè, xinh đẹp lắm.

Đến dưới lầu nhà của Lương Mục Trạch, Hạ Sơ đứng lại không đi. “Được chưa? Tôi muốn đi về.”

“Đưa anh lên lầu.” Giọng nói vô cùng lễ thẳng khí hùng, không hề cảm thấy xấu hổ.

“Anh là nam mà, không phải anh đưa em sao?”

“Nhất định phải như vậy?”

“Nói nhảm, anh có thấy ai da mặt dày như anh không, bảo bạn gái đưa mình về nhà. . . .” Mới vừa nói xong, Hạ Sơ liền hối hận muốn cắn đầu lưỡi. Mình đang làm gì vậy! ! Mình mới là da mặt dày .

Lương Mục Trạch cười đặc biệt vui vẻ “Vậy em đưa anh trước, rồi anh lại đưa em.”

Còn đưa, vậy tối nay không cần làm gì khác, mười dặm đưa tiễn thôi.

Đứng ở trước cửa nhà Lương Mục Trạch, Hạ Sơ nói: “Vậy được anh, anh không cần đưa tôi, tôi tự trở về.”

“Không ngủ được, em trò chuyện với anh đi.”

“Nói gì?”

Lương Mục Trạch không trả lời, lấy chìa khóa ra mở cửa rồi đẩy Hạ Sơ vào. “Nói gì cũng được.”

Tay Hạ Sơ rốt cuộc bị buông ra, tay đã ra rất nhiều mồ hôi. Hoạt động năm ngón tay một chút, xác định không bị cứng. Hạ Sơ đi tới bên sofa ngồi xuống, vắt chân lên nhau đặt lên bàn trà, hai cái chân còn lắc qua lắc lại, “Rót cho khách ly nước.”

Lương Mục Trạch theo lời rót một ly nước lọc. Hạ Sơ đi một đường, vừa khát vừa mệt, bưng cái ly uống một hơi cạn sạch. Nước ấm vừa vặn, không nóng cũng không lạnh.

Lương Mục Trạch ngồi bên cạnh Hạ Sơ, đầu gối ra đặt ở trên lưng sofa, nhắm mắt lại. Hạ Sơ nhìn gò má của anh, lông mày đen đậm, lỗ mũi cao thẳng, môi mỏng có sức sống, khuôn mặt có góc cạnh đặc biệt dễ nhìn.

“Đẹp trai không?”

“Đẹp.” Hạ Sơ nói nhẹ.

Lương Mục Trạch mở mắt, một tay chống ghế sa lon dựa người tới, cười như không cười nói: “Mê muội rồi sao?”

“Không có.” Hạ Sơ từ từ lui thân thể ra sau. Lông mi thật dài của cô chiếu ra một cái bóng dưới ánh đèn, nháy mắt, làn sóng chớp động, lỗ mũi cao thẳng, đôi môi thanh tú, cảm hơi nhợt da thịt trắng nõn. Lương Mục Trạch tỉ mỉ nhìn.

“Mê muội rồi sao?” Hạ Sơ y theo lời của anh, tự đắc hỏi giỡn.

“Uh.” Lương Mục Trạch thành thực gật đầu.

“Khụ.” Hạ Sơ vội vàng đẩy anh ra, gương mặt ửng hồng. Tiếp tục như vậy nữa, sẽ xảy ra cái gì ai cũng không dám bảo đảm. Ánh mắt của cô nhìn về nơi khác “À, chưa buồn ngủ sao?”

“Chưa.” Lương Mục Trạch ngồi lảo đảo hoang. Đặt đầu ở trên lưng sofa.

“Trước khi thi hành nhiệm vụ có viết di thư không?” Hạ Sơ biết, trước khi thi hành nhiệm vụ nguy hiểm, mỗi người đều phải viết di thư để ngừa rủi ro.

Lương Mục Trạch gật đầu. Anh chỉ nhẹ nhàng gật đầu, lại làm Hạ Sơ động lòng, buồn đau, sợ hãi. Viết di thư, liền chứng minh gặp nguy hiểm. Cũng may, anh không có bị thương, cũng may, phong di thư đó lại bỏ.

Hạ Sơ nhích lại gần Lương Mục Trạch, tiếp tục theo dõi gương mặt của anh, chậm rãi nói: “Viết cho ai vậy?” Minh rất thích tính cách của Lương Mục Trạch, rất kiên quyết, rất quyết đoán, không hề hàm hồ, không vòng vo mà rất trực tiếp, rất có cảm giác an toàn.

Thân thể Lương Mục Trạch cương cứng một chút. Không có mở mắt, nhưng tay rất tinh chuẩn bắt được Hạ Sơ, nắm thật chặt. “Có em, nhưng anh hi vọng cả đời này em cũng sẽ không xem được.”

Hạ Sơ cúi đầu, một giọt nước mắt không hề báo trước rơi xuống, cầm lại tay anh, thật chặt. Cô không muốn nhìn thấy, cả đời cũng không muốn thấy.

Bàn tay ấm áp của Lương Mục Trạch vén lọn tóc tán lác trên gương mặt cô ra sau tai, lòng ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt lưu lại trên mặt cô. Sự lo lắng của cô, anh không thể tưởng tượng. Không muốn làm cho cô lo lắng, nhưng mình lại không làm gì được.

“Nhất định không được cho em thấy.”

“Yên tâm, tuyệt đối sẽ không.” Sẽ không để cho em thấy di thư của anh, anh sẽ vì em mà cố gắng sống sót trong lúc nguy hiểm. Không khiến em lo lắng, không để em phải khóc.

Lương Mục Trạch ôm chặt bả vai gầy yếu của Hạ Sơ, cánh tay buộc chặt từng chút. Mặt của Hạ Sơ đặt trên bả vai của anh, nước mắt làm ướt áo rần rỉ của anh.

Lương Mục Trạch cẩn thận đặt Hạ Sơ đã ngủ lên giường, đắp chăn. Nhìn dung nhan khi ngủ dính nước mắt của cô. Chắc là quá mệt mỏi, khóc một lát là có thể ngủ. Ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy cưng chiều.

Tiếng chuông điện thoại trong phòng khách reo vang. Lương Mục Trạch vội vàng xông tới mò lấy điện thoại, quay đầu lại xem xét Hạ Sơ, cô gái này chỉ trở mình lật qua lật lại, tìm một tư thế thoải mái ngủ tiếp.

“A lô.”

“Cậu dẫn người đến đâu rồi? Mau trả lại cho lão tử.”

Thanh âm giận dữ của Đồng Chí Cương ở bên đầu điện thoại kia truyền tới qua điện thoại, Lương Mục Trạch hoàn toàn không để ý, nhàn nhạt nói: “Cô ngủ rồi.”

“Cái gì?” Một tiếng này tuyệt đối là thịnh nộ, dB vừa rồi hoàn toàn không cách nào so sánh với hiện tại. “Cậu dám động một ngón tay, lão tử sẽ làm cho cậu không chịu nổi.”

“Hiện tại tôi chỉ muốn ngủ.”

“Đưa Hạ Sơ tới đây.”

“Sáng sớm ngày mai.”

“Không được.”

“Sáng sớm ngày mai.”

“Lão tử nói không Được.”

“Trước tiên cứ như vậy đi, tôi đã một tuần chưa được nghỉ ngơi.”

Quả nhiên, một câu cuối cùng đặc biệt có uy lực. Đồng Chí Cương bên đầu điện thoại kia lập tức im tiếng. Đoán chừng hiểu được, Lương Mục Trạch thi hành nhiệm vụ quá cực khổ. Quân nhân đặc chủng tìm bạn gái không dễ dàng, có thể có thời gian ở chung với bạn gái lại càng không dễ dàng. Quan trọng hơn là, anh biết Lương Mục Trạch mệt mỏi cả tuần, không còn tinh lực làm một số chuyện. Tối nay Hạ Sơ vẫn an toàn.

Lương Mục Trạch trở lại phòng ngủ nằm xuống bên trái Hạ Sơ. Nghiêng thân thể nhìn gương mặt ngủ say của cô, gò má mềm mềm, khóe miệng hơi cong, không biết có phải mơ mộng đẹp không, lúc ngủ còn cười.

Lương Mục Trạch nhẹ nhàng kéo cô vào trong ngực, một mùi hương thoang thoảng trên người cô ăn mòn mỗi giác quan của anh, khiến anh cảm thấy an nhàn thỏa mãn. Hạ Sơ giật giật, tìm một tư thế ngủ thoải mái trong ngực Lương Mục Trạch, từ vẻ mặt có thể nhìn ra, bây giờ cô ngủ đặc biệt ngon.

Lương Mục Trạch hơi dùng sức ôm bả vai của cô, cổ đè nén cảm xúc xuống, nhắm hai mắt ại, mệt mỏi đánh tới. Cả tuần chưa được nghỉ ngơi tốt, mỗi ngày chỉ có thể thay phiên nghỉ ngơi, còn phải thời khắc cảnh giác, thần kinh căng thẳng cao độ không dám buông lỏng chút nào. Anh là người phụ trách, cho nên càng phải chú ý tình huống biến hóa hơn những người khác. Bọn họ phải hoàn thành nhiệm vụ, mà anh, càng phải ra sức bảo đảm sự an toàn của mỗi người.

Trong giấc mộng, Hạ Sơ cảm thấy đầu mình chạm phải cái gì đó, da đầu có chút không thoải mái, muốn thay đổi tư thế. Tay lại đụng phải một thứ gì cứng cứng. Bàn tay Hạ Sơ lại còn có độ ấm, cô không nhớ rõ bên giường còn có bức tường? Từ từ mở mắt, nhìn thấy hai màu sắc xanh đen xen lẫn nhau, theo tường nhìn lên trên là gương mặt anh tuần mà quen thuộc, vội nhắm chặt mắt lại.

OMG! ! ! Cả người Hạ Sơ bị thiêu ngoài khét trong sống. Cô làm sao lại ngủ chung một cái giường với Lương Mục Trạch? Hạ Sơ chợt ngồi dậy, kiểm tra y phục của mình. Thấy vẫn còn quân trang, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng, tại sao mình lại ngủ chung một cái giường với anh.

Ký ức bắt đầu trở lại, tối hôm qua xem kịch. Kết quả bị anh kéo đi ra tản bộ, tản tản tản, liền ản về nhà. Sau đó. . . . Bọn họ nói về di thư. Di thư, đúng, bởi vì di thư, cô khóc, trong lòng sợ hãi, lo lắng, sợ anh gặp nguy hiểm, sợ mình sẽ ở ngày nào đó nhận được phong thư màu trắng mà trên phong bì có tên của cô. Nhưng sau đó thì sao? Chẳng lẽ lại ngủ thiếp đi? Quá không đáng tin, đồng chí Hạ Sơ à.

Trắng đêm không về, không biết mình có bị xử phạt không? Bệnh viện có nổi lờn đồn đãi lên bốn phía không? Dù sao kể từ khi biết Bùi Du, xì căng đan về cô cũng không ít, bây giờ, không biết lại bị truyền thể nào?

Hạ Sơ lật người xuống giường, lại bị níu lại. Lương Mục Trạch chống một khuỷu tay lên giường, một cái tay khác kéo cô, “Đi đâu vậy?”

“Nhà vệ sinh, bây giờ anh hài lòng chưa? Khiến tội danh hoàn toàn thành sự thật.” Hạ Sơ liếc anh nói.

Hạ Sơ không để ý tới anh, mang giày vào, ra khỏi phòng.

Mặc dù trong kính tóc cô hơi rối, nhưng sắc mặt rất hồng hào. Chẳng lẽ là nhờ tình yêu làm diệu? Đêm qua, cô ngủ rất an ổn, làm như mơ thấy gì, nhưng lại không nhớ gì cả. Ánh mắt dời xuống, nhìn thấy quần trang nhiều nếp nhăn trên người mình, trong nháy mắt Hạ Sơ điên rồi, làm sao gặp người đây!

Ủ rũ cúi đầu đi ra phòng rửa tay, người trong phòng khách đã sửa soạn xong, một tay giơ bàn ủi điện lên, vênh mặt hất hàm sai khiến Hạ Sơ: “Cởi!”

“Tại sao?” Hạ Sơ theo bản năng lui về phía sau, mắt tròn xoe.

“Em tính toán mặc y phục nhăn nhoe vậy ra ngoài sao?”

Trên mặt Hạ Sơ hơi tức giận, mình không cần thận nghĩ nhiều rồi.

Lương Mục Trạch thành thạo ủi quần trang, Hạ Sơ an vị ở trên ghế sofa quay đầu nhìn. Không ngờ người không hề biết làm việc nhà này, lại biết ủi y phục. Mấy ngày anh ở nhà, đều do dì giúp việc làm theo giờ giặt quần áo cho anh, rồi treo vào học tủ của anh, chưa từng thấy anh làm việc nhà.

“Anh thật hiền huệ.” Hạ Sơ từ tốn nói.

Lương Mục Trạch không để ý tới cô, anh biết sau một câu nói này khẳng định còn có một câu khác chờ anh. Chỉ cần anh nói tiếp, cô tuyệt đối không lưu tình quả trách anh.

Khí lạnh ngoài cửa sổ tạo thành một lớp sương mù mỏng trên cửa sổ tách hai thế giới ra, Hạ Sơ không thấy được bên ngoài, nhưng có thể cảm thấy sáng nay hết sức thoải mái.

Hạ Sơ mặc áo khoác vào, cùng Lương Mục Trạch xuống lầu. Lúc này, đại đội trưởng điện thoại tới, bảo anh lập tức đưa người qua, giọng điệu vô cùng không tốt.

Hạ Sơ vắn eo bẻ cổ, hít thở không khí mới mẻ. Không khí trên núi quả thật mát mẻ hơn không khí trong thành phố nhiều, nhưng nhiệt độ hơi thấp, các-bon-di-ô-xít thở ra lập tức ngưng kết thành sương trắng. Nghe bước chân sau lưng đang tiến đến gần, Hạ Sơ nghe thanh âm, đếm bước, khi Lương Mục Trạch đi song song với cô, liền nghiêng đầu, một luồng sương trắng phun lên mặt anh. Nhìn thấy anh híp mắt lại, Hạ Sơ cười đặc biệt vui vẻ, ngửa tới ngửa lui.

Lương Mục Trạch bắt lấy cánh tay quơ múa của cô, thanh âm tràn đầy hấp dẫn nhỏ giọng nói: “Hạ Sơ, đừng trêu anh.”

“Đồng chí thiếu tá, chú ý phong cách, đây là địa bàn của anh mà, dù sao em không sợ mất mặt.” Hạ Sơ không lùi bước phản bác, cô cũng không tin, không thắng được anh một lần.

“Vậy muốn thử hay không?” mặt của Lương Mục Trạch từ từ dựa vào cô, ánh mắt cực kỳ mập mờ, còn nở nụ cười xấu xa.

Hạ Sơ chột dạ nhìn anh, tay đẩy lồng ngực của anh. Anh còn không biết xấu hổ dựa tới, cô làm sao chống đỡ? Không sợ mất mặt là giả.

“Được rồi được rồi, không đùa nữa.”

Lương Mục Trạch nhíu mày, bĩu môi, kéo ra cự ly giữa bọn họ, kéo tay của anh đi tới cửa hông đại đội.

Trải qua Hạ Sơ cò kè mặc cả, Lương Mục Trạch miễn cưỡng đồng ý, đi tới cửa hông liền buông tay. Hạ Sơ cảm thấy, tuyệt đối không thể chấp tay rêu rao khắp nơi ở đại đội đặc chủng vào ban ngày nữa.

Hạ Sơ kịp thời trở về, đang là lúc ăn sáng. Cô còn có khẩu vị gì mà ăn nữa, bị bác sĩ đồng hành chú ý, giống như là quái thú ấy. Nhất là nhìn thấy cô và Lương Mục Trạch cùng xuất hiện, ánh mắt mọi người như có thể bắn phi tiêu.

Lương Mục Trạch bưng hai phần bữa ăn sáng, ngồi ở Hạ Sơ đối diện. Anh có thể cảm nhận được Hạ Sơ tâm thần thấp thỏm, cũng nhìn ra ánh mắt xem xét kỹ của các bác sĩ dành cho cô. Đẩy đĩa tới trước mặt cô. Lương Mục Trạch quay đầu nhìn mọi người, dùng thanh âm đủ để người chung quanh có thể nghe nói: “Hạ Sơ còn phải phiền toái mọi người giúp đỡ nhiều hơn, phần lớn thời gian tôi đều ở quân khu, nếu như Hạ Sơ có chuyện gì phiền toái mong mọi người cho tôi biết.”

Có nhiều người chưa thể hồi hồn từ sau thanh âm của anh, nửa ngày mới gật đầu như bầm tởi, ồn ào lộn xộn nói anh cứ yên tâm tâm vân vân.

Hạ Sơ cầm đũa lên, nói rất nhỏ “Em xem ra rất hay gây phiền toái sao?”

“Anh sợ bọn họ khi dễ em.”

Trái tim của Hạ Sơ hoàn toàn vạn kiếp bất phục trong câu nói này.

Có lẽ anh không quen biểu đạt, có lẽ có chút âm hiểm, có lẽ có chút bá đạo có lẽ có vài điều mình thấy không tốt. Nhưng người đàn ông này thật sự yêu thích và quan tâm cô, mặc dù không nhiều nhưng vẫn suy nghĩ giùm cô, bởi vì thời gian gặp nhau không nhiều lắm mà không nguyên ý buông tay cô ra, còn làm mất dầy muốn cô đi cùng, tất cả đều bởi vì, cô là người anh để ý, là người được anh để ở trong lòng. Là người anh yêu.

35. Chương 35

Hạ Sơ đêm không về ngủ, nhưng cũng không bị lãnh đạo xử phạt, chỉ ý vị sâu xa nhìn cô mấy lần, nói giỡn: “Hạ Sơ có bạn trai cũng không thông báo một tiếng, nếu không phải Lý Chính Ủy nói cho tôi biết doanh trưởng Lương cả báo cáo kết hôn cũng làm rồi, chúng tôi đều chẳng hay biết gì đấy.”

Hạ Sơ cười gật đầu một cái, không có nói gì tiếp.

“Cô tính lúc nào tìm tôi phê báo cáo của cô?”

“Không vội không vội, anh ấy bận cả ngày, hiện tại phê cũng vô dụng.” Hạ Sơ muốn mình có dáng vẻ của một bạn gái tốt vô cùng hiền huệ suy nghĩ giùm người khác.

Trên đường trở về, Hạ Sơ trong dự đoán bị mấy người vây lại hỏi lung tung này kia. Hỏi cô tại sao biết Lương Mục Trạch, hỏi cô Bùi Du thì sao, thậm chí còn có người thêu dệt chuyện hỏi cô có phải tính chân đứng hai thuyền hay không.

Hạ Sơ vốn không muốn để ý tới, nghe những lời này rồi cô thật sự hơi giận. Ánh mắt âm trầm nhìn Lâm Hân, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười, thanh âm không hề gợn sóng nói: “Thật ngại, tôi không phải là cô, không có sở thích này.”

“Cô nói cái gì?” hai ngày nay Lâm Hân nhìn Hạ Sơ đặc biệt không vừa mắt, bây giờ bị những lời này chọc giận hoàn toàn, hận không thể nhảy dựng lên, đầu ngón tay sắp đâm đến lỗ mũi Hạ Sơ.

Bệnh viện sớm có tin đồn, nói Lâm Hân đa tình, mập mờ không rõ với nhiều đàn ông. Hạ Sơ và Lâm Hân cùng một khoa, xác thực thấy cô thường gọi điện thoại cho nhiều người khác nhau, vốn tính làm bộ như không biết, nhưng cô ta lại thêu dệt chuyện, nếu như Hạ Sơ nhin nữa, vậy thì thật sự là quá uất ức!

“Cô biết tôi biết, tôi không cần phải lặp lại lần nữa.” Hạ Sơ đẩy ngón tay đang chỉ mặt mình ra, thanh âm thông thả, không hề bị hù sợ. Cô không có lớn tiếng nói ra, là chừa chút mặt mũi cho Lâm Hân, nếu như cô không biết điều la lối nữa, hậu quả chỉ có thể do mình cô gánh chịu.

“Đừng tưởng cô tìm lính đặc biệt, thì cô ngon rồi, thiếu tá thế nào? Cũng chỉ là một thiếu tá mà thôi.” Lâm Hân liếc qua Hạ Sơ, cố ý rất lớn tiếng, muốn cho toàn bộ xe đều nghe được.

Mấy cô gái chung quanh bắt đầu nhỏ giọng khuyên, khuyên hai người bớt tranh cãi một tí. Nhưng ai cũng không nghe lọt.

“Đúng vậy, thiếu tá xác thực cũng không có gì. Nhưng mà tôi khuyên cô đừng có nói tiếp nữa, miệng của tôi không kiềm chế được, thật không xác định một lát sẽ nói ra cái gì.” Nói xong, Hạ Sơ không nhìn cô ta nữa, nhắm mắt lại nghiêng đầu dựa lên kính thủy tinh ngủ.

Lâm Hân ở phía trước tức giận nhìn chằm chằm cô, nhưng Hạ Sơ hoàn toàn không để ý tới.

Muốn sống tốt ở bệnh viện cũng không phải chuyện dễ dàng, không có quan hệ, cái gì cũng không thể được. Giữa các bác sĩ cũng lục đục đấu đá, hôm nay tỏ vẻ thân thiện với bạn, không phải muốn cầu cạnh bạn, mà là định đẩy bạn vào vực sâu, còn đối với người không giúp ích gì cho việc lên chức của mình, thì sẽ nhấn tâm giẫm ở dưới chân. Lâm Hân chẳng qua là cạy vào mình có chút thể lực nhỏ, điều võ dương oai đang ở bệnh viện, hoàn toàn không để Hạ Sơ ở trong mắt. Lời nói của Hạ Sơ hôm nay, đã chọc trúng cô ta, cô ta quyết định, không cho Hạ Sơ sống tốt, tốt nhất là cắt khỏi bệnh viện.

Lính đặc biệt thì sao, lính đặc biệt cũng không thể nổi sừng với bình dân chúng. Cô tìm bộ đội đặc chủng làm bạn trai, đã cảm thấy mình rất lớn sao?

Xe buýt trực tiếp trở về bệnh viện, các bác sĩ bị tắc lư suốt cả đường, hoàn toàn không còn hưng phấn như lúc lên đường hôm qua, mỗi người đều vì vất vả quá độ mà rũ vai đi xuống xe.

Hạ Sơ mới xuống xe buýt, đã thấy một chiếc A6 chạy tới. Hạ Sơ cúi đầu, nhích qua bên cạnh, nhường vị trí cho xe. Nhưng xe lại dừng ở bên cạnh cô không đi, kẹp cô ở giữa hai chiếc xe.

Hạ Sơ cau mày nghiêng đầu, nhìn thấy cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống. Thì ra là người quen!

“Bác Từ.” Hạ Sơ vội vàng thu hồi biểu tình chán ghét, khéo léo mỉm cười.

Từ phó tư lệnh gật gù đầu nói: “Sáng sớm đi đâu vậy?”

“Đi theo bệnh viện đến trại lính.” Hạ Sơ hồi báo chi tiết. Bảng số của chiếc xe này, ở quân khu không có ai không biết. Người lục tục xuống xe nhìn thấy xe đầu tiên là cả kinh, thấy Hạ Sơ nói chuyện với người trong xe, thì càng kinh ngạc, bắt đầu châu đầu ghé tai nói thầm gì đó. Đi một bước hận không thể quay đầu về ba lần. Lâm Hân càng thêm liên tiếp nhìn Hạ Sơ, lòng mày cơ hồ muốn chồng lên nhau.

Từ Phó Tư Lệnh dứt khoát mở cửa xuống xe, phân phó xe đến trước mặt chờ. “Đến quân khu nhiều tốt, có thể thể nghiệm cuộc sống gian khổ. Đi đâu vậy?”

Hạ Sơ có chút ngượng ngùng, nhưng lại không thể không nói. “Đặc. . . Đại đội đặc chủng.”

“Chỗ của Đồng Chí Cương à? Chỗ đó đều là sói, mấy cô gái trẻ đến đó, có phải trong mắt mọi người đều nổi ánh xanh không? ! Ha ha.” Nói xong tự sáng lạng nở nụ cười.

Lãnh đạo bệnh viện đi chung vốn đã đi rất xa, nghe thanh âm nghị luận sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy nói chuyện với Hạ Sơ là Từ Phó Tư Lệnh, vội vàng quay lại đây.

Vội vàng chạy đến trước mặt Từ Phó Tư Lệnh chào, “Phó Tư Lệnh, ngài. . .”

Phó Tư Lệnh cười đáp lễ, chỉ vào Hạ Sơ, nhìn như không chút để ý nói: “Hạ Sơ là cháu gái của tôi, anh phải chăm sóc thật tốt.”

Mọi người đều biết, bệnh viện là một địa phương hỗn tạp, lục đục đấu đá lợi hại, không có bối cảnh rất dễ bị chèn ép, một vài việc khổ sở một nhọc người khác không muốn làm, luôn rơi vào trên đầu những người này. Từ Phó Tư Lệnh dĩ nhiên cũng hiểu, Hạ Quang Viễn đã giới thiệu Hạ Sơ với ông, về tình về lý ông đều phải chăm sóc nhiều. Nếu như ông có một đứa con gái như Hạ Sơ, mới không nỡ cho cô chịu khổ ! ! !

“Hạ Sơ Hạ Sơ, cô và Phó Tư Lệnh rất quen à?” Hạ Sơ mới vừa vào phòng làm việc, đã có người theo sát vào, lôi kéo Hạ Sơ nói chuyện, mấy nếp nhăn do cười lên có thể đè chết cả con muỗi.

“Cũng được.”

“Vậy hai người quen biết thế nào?”

“Bác Từ là bạn của cha tôi.” Nói xong, không để ý tới mấy người theo đuôi cô, cầm xà bông thơm trong ngăn kéo đi ra phòng làm việc.

Lâm Hân vốn tỏ vẻ giương nanh múa vuốt hận không thể ăn Hạ Sơ, nhưng về phòng làm việc rồi thì lại trở thành “cừu non dịu ngoan”, không nói lời nào nhưng cũng không trêu chọc Hạ Sơ nữa, an tĩnh hơn bình thường không ít. Hiệu quả dưng sào thấy bóng như vậy, khiến trong lòng Hạ Sơ có chút thoải mái.

Cha, việc này cũng không phải con nói người khác biết, lời con là con gái của cha là do cha tự nói người khác biết. Bác Từ chăm sóc con cũng không phải do con cầu xin, cha nói con là con gái của cha nên người ta mới chăm sóc con đó, không liên quan gì tới con à! ! !

Hạ Sơ vừa theo bệnh viện rời khỏi đại đội đặc chủng, Lương Mục Trạch lại đánh một phần báo cáo. Bây giờ anh lẽ thẳng khí hùng. Nhưng vẫn bị Đồng đại đội trưởng đuổi ra khỏi cửa. Anh nói: “Cậu rãnh lắm phải không, chạy 20 cây số cho lão tử! ! ! Trừ phi tôi nhìn thấy báo cáo của Hạ Sơ, nếu không đời sau cũng đừng hòng tôi duyệt cho cậu. Cút mau lên.”

Việc này làm cho Lương Mục Trạch rất tức giận. Xem cửa phòng làm việc của đại đội trưởng như trái pháo để ném, vung tay lên đóng cửa rung trời.

Cuộc sống “ở riêng hai nơi” của Hạ Sơ và Lương Mục Trạch bắt đầu. Mỗi ngày Lương Mục Trạch đều gọi điện thoại cho Hạ Sơ, nghe thanh âm của cô truyền qua nội tâm, ấm áp mềm mại, khiến anh hết sức hoài niệm thời khắc cô ở trong lòng anh.

Nghe cô nói Nhị Miêu như thế nào như thế nào, nghe cô kể tin đồn thú vị ở bệnh viện. Nghe cô nói nhỏ “Em nhớ anh” trước khi cúp điện thoại. Lúc đó anh sẽ mỉm cười, dịu dàng nói, anh cũng thế.

Hạ Sơ cũng có ý khiến anh tự nói ra trước, nhưng phát hiện người đàn ông này cực kỳ cố chấp. Tánh bướng bỉnh của cô cũng nổi lên. Có một lần gọi điện thoại, trước khi cúp, Hạ Sơ không có nói “Em nhớ anh” như bình thường.

Sau khi cúp 1 giây, Lương Mục Trạch gọi lại cô. Hạ Sơ ở bên điện thoại này cười hả hê, đặt điện thoại vào bên tai, cố ý làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói: “Còn có chuyện à?”

“Có phải em nói thiếu cái gì không?” Thanh âm của Lương Mục Trạch vẫn trầm thấp tĩnh táo, không nóng không vội.

“Nói thiếu cái gì?”

“Hạ Sơ.”

“Nghe rồi, còn có chuyện à? Không có việc gì em cúp, Nhị Miêu còn phải tắm đó, đã cọ bên chân em này giờ, hay anh nói với nó mấy câu đi?”

“Nó biết nói sao?”

“Biết chứ, meo meo đó, hơn nữa còn meo meo vô cùng dễ nghe đấy.”

“Không dễ nghe như em meo meo, Đại Miêu Miêu.” Lương Mục Trạch hạ thấp giọng. Lúc anh đè thấp thanh âm, như có cảm dỗ nồng đậm, trên choker trái tim của Hạ Sơ đập thình thịch.

“Anh meo meo cũng không tệ, Lão Miêu Miêu.”

“Còn có thể nói cái gì?”

“Anh muốn nghe cái gì?”

“Hay nói” thanh âm dừng lại, thời gian ngừng thật dài, Hạ Sơ chờ đến hoa sắp héo rồi, anh mới nói: “Em nhớ anh?”

Câu em nhớ anh, đúng như Hạ Sơ mong muốn truyền vào trong lỗ tai (#Ami: vì trong tiếng Trung luôn là ta nhớ người, nên Hạ Sơ cũng nghe thành anh nhớ em), trái tim của cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trầm thấp có từ tính, bao hàm thâm tình nồng đậm, từng chữ từng câu làm như khắc vào trong lòng cô. “Hả? Có không?”

“Anh. . . Có thể nghe một lần nữa không?”

“Hôm nay sắc trời đã tối, muốn nghe ngày mai xin sớm.”

Vừa rồi còn thâm tình muốn chết, một giây kế tiếp đã chạy mất dạng. Hạ Sơ bĩu môi cúp điện thoại, nhưng trong lòng vui lắm, cũng cực kỳ dịu dàng với Nhị Miêu. Giống như nói “Anh nhớ em” là không phải Lương Mục Trạch, mà là nó.

Phía nam thành G, cho dù đến mùa đông cũng không lạnh lắm. Đã tháng 12, nhiệt độ vẫn trên 15 độ. Không giống thành N, tháng 12 vừa gió vừa lạnh. Chính là nhiệt độ không lạnh không nóng như vậy, khiến Hạ Sơ cơ hồ sắp quên sinh nhật của mình. Đầu tháng 12, là sinh nhật của cô.

Rất nhiều người cho rằng, Hạ Sơ sinh ra ở đầu mùa hè, tên của cô quá dễ gạ người khác. Đặt tên là Sơ, là bởi vì sinh ra ở đầu mùa đông, mà không phải đầu mùa hè.

Ngày sinh nhật, Hạ Sơ tan việc từ sớm. Mới vừa đi ra cửa chính bệnh viện, đã nhìn thấy chiếc xe thể thao cô quen thuộc. Tính toán ra, hình như đã hơn nửa tháng cô chưa gặp Bùi Du rồi, từ đại đội đặc chủng trở về thì chưa từng gặp.

Bùi Du xuống xe, cười khanh khách đi tới trước mặt Hạ Sơ. Mặc dù là vẻ mặt tươi cười, nhưng Hạ Sơ tỉ mỉ vẫn có thể nhìn ra sự mệt mỏi trên mặt anh và vẻ lực bất tòng tâm trong mắt. Anh cười nói với Hạ Sơ: “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn.”

“Tối gấp, không có chuẩn bị quà tặng cho em, mời em ăn cơm để bồi thường được không?”

Hạ Sơ lắc đầu, “Thật ngại, tôi đã có hẹn rồi.” Mặc dù bộ dáng của anh khiến Hạ Sơ không nhẫn tâm cự tuyệt, nhưng bây giờ không phải là thời điểm mềm lòng, có một số việc không thể nào chính là không thể nào, nếu không thể nào thì không cần [hát triển tiếp, Hạ Sơ làm người trong cuộc, cần ra mặt ngăn cản.

“Cùng bạn trai sao?”

Hạ Sơ không biết Bùi Du làm sao biết cô có bạn trai, luôn cảm thấy mình ở trước mặt anh chính là một tờ giấy trắng, tất cả mọi chuyện của cô anh đều biết. Cảm giác không chỗ nào che giấu này thật không tốt. “Không phải, bạn tốt.”

“Không thể dời sao?” thanh âm Bùi Du rất vô lực, ánh mắt ảm đạm, không rực rỡ ánh sáng như đã từng nhìn thấy.

“Thật xin lỗi, Bùi Du, đúng như lời anh nói, tôi có bạn trai.” Hạ Sơ ngừng lại, không nói tiếp nữa. Anh không có nói rõ cái gì, cô cũng không cần làm rõ.

“Anh hiểu. Vậy. . .” Bùi Du hít sâu nói: “Anh không đưa em về nhà, sinh nhật vui vẻ.” Từ đầu chí cuối, anh đều mỉm cười, nếu như không phải do ánh mắt, anh thật làm không hề sơ hở.

Trong đôi mắt kia, có thất vọng, nhưng còn có cái gì đây? Hạ Sơ xem không hiểu rồi.

36. Chương 36

Mẽ Cốc giơ cái bánh pho mát 6 tầng lên, vội vàng hấp tấp chạy tới nhà Hạ Sơ. Đập cửa bang bang, Hạ Sơ mở ra một cái khe nhỏ, híp mắt nhìn.

“Thật ngại, honey, đã tới chậm đã tới chậm.”

“Đại biên tập, gần đây ngài lộn lộn thuận buồm xuôi gió nha, lên TV một lần rồi.”

Mẽ Cốc đẩy cửa, cắn răng dùng sức lực mới có thể đẩy cửa ra. “Nói nhảm, không lên TV thì đến thành G làm gì.” Nói xong cười đặc biệt rực rỡ, đưa bánh kem đến trước mặt Hạ Sơ, “Sinh nhật vui vẻ, honey.”

Hạ Sơ đã sớm làm cơm tối xong, đặc biệt phong phú. Ách, thật ra thì đại đa số là thức ăn mua từ siêu thị.

Từ rạng sáng bắt đầu, lục tục nhận được rất nhiều tin nhắn, bạn bè, các bạn học còn nhớ rõ sinh nhật của cô, khiến cô rất cảm động. Đây là sinh nhật đầu tiên không có ba mẹ bên cạnh, lần đầu tiên sinh nhật lại vắng vẻ như thế. Cũng may, có Mẽ Cốc ở đây, mới không vượt qua sinh nhật một mình.

Mẽ Cốc vừa ăn vừa nói: “Không tệ không tệ, tay nghề tiến bộ, không thể không có công của thiếu tá Lương.”

Hạ Sơ gõ chén nhỏ của Mễ Cốc, “Là ai cả ngày tới nhà của mình ăn chực?”

“Hôm nay cậu là thọ tinh, không tranh với cậu. Nhưng mà, tiểu Lương nhà cậu không trở về mừng sinh nhật cho cậu sao?”

Hạ Sơ thu hồi nụ cười, dùng đũa gấp cơm, “Thi hành nhiệm vụ, lòng người lớn cỡ nào, quốc gia quan trọng nhất.” Nói như vậy, nhưng trong lòng cũng rất không nở. Một khi cần dùng đến đại đội đặc chủng, tình thế tuyệt đối là đặc biệt nguy hiểm.

Mễ Cốc nhìn sắc mặt của Hạ Sơ không thích hợp, vội vàng ngăn đề tài, đông kéo tây kéo, kể kiến thức lúc phỏng vấn. Ăn xong bữa cơm đã hơn 9 giờ.

Hạ Sơ vừa dọn dẹp bàn ăn vừa nói: “Sao có thể ăn nhiều vậy? Hay là có rồi?”

“Pằng.” Mễ Cốc vỗ bàn một cái. “Thọ tinh không thể đánh đầu, bằng không đánh bể đầu cậu.”

“Bạo lực như vậy, khẳng định bị mình nói đúng rồi.” Hạ Sơ tỏ vẻ biết rõ, bưng cái mâm xoay người vào phòng bếp.

Bánh pho mát Mễ Cốc mang tới màu vàng nhạt, phía trên có mấy trái dâu tây lớn xếp thành hình, nhìn rất đẹp mắt hơn nữa làm cho người ta rất muốn ăn.

Dâu tây cơ hồ chiếm hết bánh kem, hai người cầm mấy cây nến suy nghĩ nên cắm nến vào thế nào.

Nhưng vào lúc này, cửa truyền đến thanh âm cái chìa khóa chuyển động. Hai người nghe động tĩnh đều sửng sốt, nhưng một giây kế tiếp Hạ Sơ đặc biệt kích động nhảy dựng lên, ném cây nến chạy ra cửa. Mễ Cốc nhìn mấy động tác liên tiếp này, càng sửng sốt.

Hạ Sơ vui mừng nhìn cửa chậm rãi mở ra, nhìn thấy một bóng dáng màu xanh lá cây, đáy lòng hồi hộp. Nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Hạ Sơ vui vẻ nói, “Đã về.”

“Ừ.” Lương Mục Trạch đóng cửa lại, đứng ở trước cửa đổi giày. Sau đó đi tới trước mặt của Hạ Sơ, xoa xoa tóc của cô, “Sinh nhật vui vẻ.”

Mặt của anh hơi nở nụ cười, bộ dạng long đong mệt mỏi, chắc mới vừa thi hành nhiệm vụ xong trở về. Thấy anh bình yên vô sự đứng ở trước mặt mình, đây là quà tặng tốt nhất Hạ Sơ nhận được. Không có gì quan trọng hơn so với anh khỏe mạnh còn sống.

“Ăn cơm chưa?”

Ánh mắt Lương Mục Trạch sáng quắc nhìn cô, lắc đầu không nói lời nào. Hạ Sơ bị anh nhìn đến hơi ngượng ngùng, gương mặt phấn hồng, “Chúng em mới vừa cơm nước xong, nấu cho anh phần khác nhé?”

“Ừ.”

Mễ Cốc vốn ôm Nhị Miêu ngồi xếp bằng trên ghế sofa, nhưng Nhị Miêu nhìn thấy người tiến vào liền lập tức vút bỏ Mễ Cốc, nhảy xuống ghế sa lon chạy đến bên cạnh Lương Mục Trạch. Mễ Cốc bĩu môi, quả nhiên chủ nào mèo nấy, thấy người nào đó liền điên cuồng tiết Hormone. Lần trước gặp mặt, Lương Mục Trạch không có cho cô sắc mặt tốt, hôm nay nhìn thấy anh cười, tiểu tử quả nhiên có dáng dấp đẹp, thời điểm cười thật là đẹp mắt. Mễ Cốc cảm thấy, mình sắp bị đuổi khỏi nhà rồi.

“Hạ Sơ.” Mễ Cốc làm bộ như rất u oán gọi tên cô.

Hạ Sơ vui vẻ lôi kéo Lương Mục Trạch đến trước sofa, “Hai người đã từng gặp, cũng không cần giới thiệu nữa.”

“Hạ Sơ, cậu chuẩn bị trực tiếp đuổi mình ra ngoài, hay là thưởng miếng bánh kem trước rồi mới đuổi mình ra?” Mễ Cốc ngược đầu, làm vẻ đáng thương.

“Nói cái gì đó.” Hạ Sơ không chút lưu tình đâm đầu Mễ Cốc, ngay sau đó nghiêng người nói với Lương Mục Trạch: “Hai người trò chuyện trước, em đi nấu mì.”

Lương Mục Trạch cởi nút áo quân trang ra, lưu loát cởi áo khoác xuống ném ở trên ghế sa lon, kéo tay áo sơ mi lên ngồi trên sofa dài bên cạnh Mễ Cốc, mím môi nhìn bánh kem trên khay trà, vẻ mặt nghiêm túc. Mễ Cốc không hiểu một cái bánh kem có cái gì để nghiên cứu chứ?

Mấy phút sau, Lương Mục Trạch cầm bánh kem bên cạnh lên, đã sớm chuẩn bị dao xong, đưa tới trước mặt của Mễ Cốc.

“Làm gì?”

“Cắt miếng bánh kem đi đi.”

Đơn giản rõ ràng lưu loát, lời ít mà ý nhiều, hạ lệnh đuổi khách thật lễ thẳng khí hùng không hề áy náy, Mễ Cốc quả là mở rộng tâm mắt. “Hạ Sơ, không chơi như vậy!”

Hạ Sơ nghe tiếng cầm muống chạy từ phòng bếp ra, “Thế nào?”

Mễ Cốc thở phì phò nhìn chằm chằm cô, “Không chơi như vậy, chỉ nói thế thôi, đuổi người thật à?!”

“Anh ấy chỉ đùa với cậu.” Hạ Sơ nói xong lại chui vào phòng bếp, sợ mình nấu mì chảy ra nước.

Tay cầm dao của Lương Mục Trạch vẫn chưa để xuống, Mễ Cốc không nhận, anh cứ giơ lên thế. Sau đó dứt khoát trực tiếp nhét vào trong tay anh, rồi đứng lên đi vào phòng bếp.

Mễ Cốc nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, than thở, thật chưa từng gặp ai như thế, khó trách Hạ Sơ bị anh ăn gấu gao.

Hạ Sơ cảm thấy có người đến gần sau lưng, nghiêng đầu nhìn thấy Lương Mục Trạch, cười nói: “Anh nói gì với Mễ Cốc vậy? Chọc cậu ấy tức giận quá chừng.”

“Không nói gì. Cô ấy lật lọng phản lời.”

Hạ Sơ nghe nhú mày, quay mặt sang không hiểu hỏi: “Sao lại lật lọng phản lời?”

Sắc mặt Lương Mục Trạch không thay đổi nói: “Anh nói, cắt một miếng mình thích rồi đi đi.”

Hạ Sơ đáp đầu gối anh một cước, “Có như ngươi vậy sao?”

Lương Mục Trạch nhún nhún vai, cầm miếng thịt bò còn dư lại từ phần ăn bữa tối lên. Hạ Sơ chụp tay của anh, “Rửa tay chưa?”

“Mình tự ăn, không sao đâu”

“Đúng rồi.” Hạ Sơ nhìn bột mì nổi trong nồi, mới đột nhiên ý thức được một vấn đề, “Hôm nay chưa ăn mì, không phải sinh nhật đều cần ăn mì sao? Như vậy mới sống lâu.”

“Không ăn cũng sống lâu.”

Hạ Sơ đặc biệt thích thế, thật vui vẻ bỏ rất nhiều đồ ngon trong nồi, trứng gà thịt bò rau cải. Một nồi canh hầm đủ thứ, múc một tô lớn, Lương Mục Trạch nhìn cái tô kiểu lớn nhú nhú mày nói: “Em chưa ăn no?”

“Ăn no rồi.”

“Khăng định chưa no bụng, cũng ăn chút đi.” Nói xong, lấy một cái chén nhỏ ra từ tủ bếp, đi ra phòng bếp.

Chờ Hạ Sơ trở về phòng khách, đã không còn bóng dáng Mễ Cốc. Khuôn mặt tươi cười của Hạ Sơ lập tức mất đi. “Người đâu?”

Lương Mục Trạch lắc đầu.

Giữa cái bánh kem trên khay trà, đặc biệt khí phách cắm một cây dao, rất có hiệu quả máu tanh. Bên cạnh còn đặt tờ giấy, phía trên là dòng chữ xinh đẹp bằng bút máy của Mễ Cốc. “Đồng chí Hạ Sơ, bảo kiếm tặng anh hùng, dao cùn tặng tiểu nhân, tiểu nhân thấy sắc quên bạn! ! Tức giận, lệ rơi rồi, về nhà. Một câu cuối cùng, sinh nhật vui vẻ.”

Chỗ ghi tên cũng là khuôn mặt tươi cười.

“Cô ấy tinh thần phân liệt, vừa mắng vừa khóc vừa cười.” Hạ Sơ xem lời ghi chép cười mắng. Mẹ Cốc có thể viết như vậy, thì khẳng định không có tức giận.

Hạ Sơ cầm bánh kem ngồi ở bên cạnh Lương Mục Trạch, nhìn anh nuốt sợi mì xuống từng chút, vừa hạnh phúc vừa đau lòng. Rút con dao dựng thẳng lên, thận trọng cắt bánh kem.

“Nhiệm vụ thuận lợi sao?”

“Tạm được.”

“Trở về lúc nào?”

Lương Mục Trạch suy nghĩ một lát nói: “Ngày hôm trước.”

Hạ Sơ sững sốt, sau đó giận! Ngày hôm trước đã trở lại, vậy mà không thông báo cô, làm hại cô lo lắng sợ hãi, chỉ sợ anh gặp nguy hiểm. Trong tay cầm dao dính đầy bơ quất lớn với anh: “Vậy sao không nói?”

Lương Mục Trạch liếc nhìn con dao chỉ cách anh 10cm, tiếp tục vùi đầu ăn mì. “Sợ xảy ra chuyện, trù đông một ngày.”

37. Chương 37

Hạ Sơ dùng chăn bao bọc mình cực kỳ chặt chẽ, mặt cũng núp vào trong chăn. Thỉnh thoảng kéo chăn ra một khe nhỏ, nhìn người khác đứng ở bên giường mặc quần áo.

Lương Mục Trạch mặc quần xong, xoay người nhìn thấy Hạ Sơ vẫn cuộn tròn. Chống giường từ trên cao nhìn xuống cười như không cười nói: “Không phải anh quá ra sức chứ?”

Hạ Sơ quá . Núp ở trong chăn mãnh liệt lắc đầu. “Anh đi ra ngoài trước.” Mặc dù đêm qua hai người triền miên mây mưa, nhưng cô vẫn không quen trần truồng xuất hiện trước mặt anh, quá mắc cỡ.

Khi cửa phòng vừa đóng lại, Hạ Sơ thò đầu ra nhìn một vòng, mới kéo chăn lên. Vết máu màu đỏ sậm trên ra giường tờ tảm màu xám hết sức rõ ràng.

Lưng eo đau nhức, Hạ Sơ quần chăn chạy vào phòng vệ sinh, mở vòi hoa sen ra tắm nước nóng. Tẩy đi một mối và đau nhức.

Sau đó, thời gian giống như trở về lần đầu tiên bọn họ gặp mặt ở nhà. Cô tham luyện bồn tắm lớn trong phòng ngủ chính, nhưng không có mang y phục để thay sau khi tắm, trùm khăn tắm chạy ra cửa thì phát hiện anh tùy tiện ngồi trên ghế sa lon. Vậy mà hôm nay, Hạ Sơ khoác chăn, nhẹ nhàng kéo cửa ra, nhìn một vòng không có bóng dáng của anh, mới nhón mũi chân rón ra rón rén đi về phòng của mình.

“Sao lại không mang dép?”

Một tiếng quát lớn từ cửa truyền đến, Hạ Sơ không dám quay đầu lại, trực tiếp gia tăng tốc độ chạy về phòng như một làn khói.

Một tay Lương Mục Trạch cầm bữa ăn sáng, từ trong túi quần lấy điện thoại di động còn đang rung rung ra. “Thế nào?”

“Vẫn chưa trở lại? Không được, đại đội trưởng biết.”

“Ừ.”

“Ừ cái gì? Cút về nhanh.” Trung Đội Trưởng gầm nhẹ ở bên đầu điện thoại kia.

“Biết.”

“Trở về cậu bị phạt chết tôi cũng không lo, không để tôi yên mà. Có chuyện gì mà tôi phải chạy về, chậm một ngày thì trời sập hay đất sụt à?”

“Chuyện lớn trong đời. Cúp.”

Hạ Sơ thay y phục, sấy khô tóc ướt ra khỏi phòng. Lương Mục Trạch bỏ đồ ăn sáng mới mua ra chén đặt trên khay, ngồi ở cạnh bàn ăn nhìn cô.

“Ăn sáng.”

Hạ Sơ cứ như cô dâu nhỏ, bước nhỏ đi tới bên cạnh bàn ăn, ngồi xuống liền bắt đầu vùi đầu ăn.

“Không mời anh?”

“Ừ.”

“Đánh báo cáo đi.”

Hạ Sơ rút cuộc “nặng nề” ngẩng đầu lên, không hiểu hỏi: “Báo cáo gì?”

Lương Mục Trạch nhìn cô, nói nghiêm túc: “Báo cáo kết hôn.”

“Em đâu có đồng ý kết hôn.”

“Em đã đồng ý.”

“Không có!” Hạ Sơ lẽ thảng khí hùng, cô đồng ý kết hôn lúc nào? Buổi sáng anh cũng chỉ nói sẽ phụ trách, chứ đâu có xin cô gả cho anh, tại sao cô phải đồng ý?

Lương Mục Trạch lại gần cô hơn, trong mắt lóe lên tâm tình gì đó, trầm giọng nói: “Tối qua em đã đồng ý, chẳng lẽ muốn đổi ý?”

“Em đồng ý lúc nào chứ, em. . . . A!” Một hình ảnh lóe lên trong đầu, Hạ Sơ vội vàng ngậm miệng, ngày hôm qua không tỉnh táo, làm như có nói cái gì.

“Hả?”

Hạ Sơ ho khan, tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Không nói thêm nữa, cũng không phản bác, chỉ coi như không có nghe được. Lương Mục Trạch cũng không hỏi tới nữa, dù sao Hạ Sơ đã là của anh, ai cũng không giành được, dù là cha ruột cũng không được! ! ! Tuyệt đối không được! ! !

Trước khi về quân khu, Lương Mục Trạch đưa Hạ Sơ đến bệnh viện. Xe dừng hẳn rồi, anh lại kéo tay Hạ Sơ không cho cô đi. Hạ Sơ nóng nảy đẩy anh ra, cửa bệnh viện người đến người đi, đang là giờ làm việc, ngộ nhỡ bị nhận ra thì ảnh hưởng không tốt. Huống chi hiện tại hai người bọn họ đều mặc quân trang mà, dù không ai nhận ra bọn họ là ai, bị người xa lạ nhìn thấy hai quân nhân lồi lõm kéo kéo ở trong xe, ảnh hưởng càng không nhỏ.

Lương Mục Trạch nắm chặt tay cô, có vẻ muốn nói lại thôi.

“Có lời cứ nói, anh có thể buông tay ra trước không?” Hạ Sơ nhỏ giọng thương lượng với anh.

“Hạ Sơ, anh rất nghiêm túc nói với em, đừng lui tới với Bùi Du, đừng có bất kỳ tiếp xúc gì với hắn ta. Điện thoại, tin nhắn, gặp mặt đều phải cự tuyệt, đồng ý với anh.” Lương Mục Trạch đâu chỉ là nghiêm túc, quả thật là ra lệnh.

“Anh ghen sao?” hai mắt Hạ Sơ vụt sáng hỏi. Là ghen sao? Nhưng giọng nói của anh lại không quá giống.

Lương Mục Trạch trầm ngâm một lát, “Uh! Nhớ lời anh nói, đừng có bất kỳ liên lạc. Đi làm đi, anh sẽ gọi điện thoại cho em, có chuyện gì nhớ cho anh biết.”

Hạ Sơ cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng lại không biết chỗ nào không đúng. Không có đầu mối chút nào. Trong lúc suy tư, Lương Mục Trạch đã giúp cô mở cửa xe, thúc giục: “Đi đi, nếu không sẽ tới trễ.”

“Ừ, lái xe cẩn thận một chút.”

Nhìn xe của anh biến mất ở đầu phố, Hạ Sơ quẹo qua đi về bệnh viện. Cả buổi sáng đều không có tinh thần, cứ buồn ngủ, không ngừng ngủ gà ngủ gật.

Bác sĩ đều có một đôi mắt sáng ngời, đều nhìn thấy quãng thâm dưới mắt cô, quan tâm hỏi cô có phải ngủ không ngon hay không, Hạ Sơ chỉ có thể cười khan gật đầu nói phải. Đích xác là, ngủ không được ngon giấc!

Dặn dò của Lương Mục Trạch quả là dư thừa, bởi vì Hạ Sơ trừ lần gặp mặt với Bùi Du trước sinh nhật, đã rất lâu không có tin tức của anh, không có điện thoại, tin nhắn, càng sẽ không gặp mặt.

Bắt đầu vào đông, nhiệt độ thành G cũng bắt đầu giảm xuống theo, nhưng so với thời tiết phương bắc, vẫn ấm áp hơn nhiều. Nhiệt độ này thích hợp mặc váy, còn cô thì vẫn luân phiên mặc mấy bộ quần trang.

Khi cô đang thỏa mãn trong cuộc sống có hạnh phúc có nhớ nhung này, cuộc sống lại được đến cho cô một đoạn phong ba. Cô cười nói đây là gia vị của cuộc sống.

Buổi chiều hôm đó, Hạ Sơ rốt cuộc có thể tan việc đúng giờ, mới vừa đi ra cửa chính bệnh viện, liền nghe thấy một giọng nữ quen thuộc đang gọi tên của cô. Theo thanh âm, nhìn thấy một chiếc xe màu xám tro. Hạ Sơ từ từ đi về phía xe thể thao, nghiêng đầu thấy rõ người trong xe.

“Chị dâu, là em.” Người lái xe xuống xe phát tay với cô. Là Lương Thiệu Tuyết. Không gọi cô Hạ Sơ nữa, mà là chị dâu. Gần đây Hạ Sơ đã từ từ quen với chức vị này.

“Tiểu Tuyết? Em đến đây lúc nào?” Hạ Sơ hơi vui mừng, từ lần trước gặp mặt đến bây giờ, đã ba bốn tháng rồi.

“Ngày hôm qua, đi chung với bạn, hôm nay không có việc gì nên tới thăm chị, lên xe trước đi.” Lương Thiệu Tuyết cười tủm tỉm đứng ở bên cạnh xe, mặc một cái áo khoác Burberry màu nâu nhạt, tóc hơi dài tùy ý bay múa ở trong gió, xinh đẹp động lòng người.

Hạ Sơ khom lưng nhìn vào trong xe, còn có một người khác ngồi ở ghế sau. Là một cô gái rất xinh đẹp.

“Chị dâu chị ngồi trước đi, hai ta có thể nói chuyện.”

“Được.” Hạ Sơ cười đồng ý, mở cửa xe ngồi vào.

Xe khởi động, là phương hướng về nhà. Hạ Sơ và Lương Thiệu Tuyết vừa nói vừa cười suốt đường, trải qua thời gian ở chung ngắn ngủi lần trước, họ đã phát triển thành bạn bè trò chuyện hợp ý. Dù đề tài không liên quan đến Lương Mục Trạch, vẫn có thể nói vô cùng vui vẻ.

Nhưng, Hạ Sơ cảm thấy, ánh mắt của người sau lưng luôn nhìn cô. Cô quay đầu lại nhìn cô gái xinh đẹp quyền rũ trẻ tuổi kia, áo đầm màu đen, áo khoác màu xám tro. Cảm giác cô cho Hạ Sơ là, nhìn thế nào cũng cảm thấy không tốt.

Lương Thiệu Tuyết nói, mấy ngày nay ăn tạp quá, cần thức ăn chay làm sạch ruột, mặc dù thủ nghệ của Hạ Sơ chưa ra hình dáng gì, nhưng vẫn có thể chấp nhận. Hạ Sơ đồng ý, trên đường thuận tiện bảo cô ấy rẽ vào siêu thị mua rau cải trái cây.

Lương Thiệu Tuyết nhìn thấy Nhị Miêu cứ như nhìn thấy con gái của mình, vừa ôm vừa hôn, còn oán giận Hạ Sơ nuôi nó quá lớn, mập cũng có thể dễ dàng tha thứ, nhưng dài quá thì không tốt. Nhưng vẫn không ngừng hôn, ôm Nhị Miêu không buông tay.

“Tiểu Tuyết, vị này là?” Vào cửa nhà, Hạ Sơ còn không biết gọi cô gái kia thế nào.

“À!” trong mắt Lương Thiệu Tuyết lóe lên vẻ mặt tự nhiên và áy náy, liếm liếm đôi môi nói: “Đây là một người bạn của em, Trúc Hoa. Đây là chị dâu của mình, Hạ Sơ, vợ chưa cưới của anh mình.”

“Vậy hai người ngồi trước, tôi đi chuẩn bị cơm tối.”

Cô gái xinh đẹp tên Trúc Hoa luôn rất an tĩnh lại chột bước một bước dài đến trước mặt Hạ Sơ, kéo chặt tay của cô, trong mắt rõ ràng lóe lên không thích, nhưng lại cười cảm ơn cô. Lời cảm ơn này lại không như cảm ơn, Hạ Sơ không hiểu.

Hạ Sơ ở phòng bếp nấu cơm, cách cửa kiếng nhìn thấy hai người trong phòng khách tranh luận cái gì, về mặt Tiểu Tuyết có khinh thường, còn có chút tức giận. Tắt vòi nước, vớt khoai tây đã rửa sạch ra ngoài.

Mới vừa cầm dao thái lên, cửa kiếng phòng bếp lại bị đẩy ra, cô còn tưởng rằng là Tiểu Tuyết, liền cười nói: “Muốn giúp đỡ à?”

“Cô tên là Hạ Sơ đúng không?”

Người tới lại không phải Tiểu Tuyết.

“Vâng”

“Tôi thấy cô có vẻ nhỏ tuổi hơn tôi, tôi trực tiếp gọi tên cô nhé.” Trúc Hoa tươi cười rạng rỡ nói.

Hạ Sơ nhìn nhìn cô, cười cười theo phép lịch sự, “Có thể, kêu tên là được.”

“Cô và Mục Trạch ở chung lâu chưa?”

Hạ Sơ ngừng cắt. Cảm giác không tốt, thì ra thật sự là có dụng ý khác. Thì ra là đến vì Lương Mục Trạch. Tám phần là khoản nợ phong lưu trước kia của anh. Hạ Sơ nghĩ như vậy trong lòng, nhưng hoàn toàn không có biểu hiện ra thanh âm hay trên nét mặt, thậm chí làm ra vẻ một cô gái rất hạnh phúc, thẹn thùng cười, “Cũng lâu.” Kể ngu mới nói cho cô biết chúng tôi mới vừa ở chung. Tự mình làm mình mất mặt? Tôi đâu có ngốc.

“Chắc anh ấy rất bận, hai người đâu có thời gian gặp mặt nhỉ?!” Giọng điệu nói chuyện chắc chắn đó khiến Hạ Sơ rất chán ghét. Có lẽ là do quan hệ với Lương Mục Trạch.

“Cũng nhiều, có lúc anh ấy trở về, hoặc là tôi đi sang.”

Có lẽ Trúc Hoa nghe ra sự biến hóa trong thanh âm của Hạ Sơ, nói tiếp: “Có thể cô cảm thấy tôi không thể hỏi mấy câu này, nhưng tôi và Mục Trạch đã biết nhau nhiều năm rồi, chỉ là sau đó tôi ra nước ngoài còn anh học trường quân đội, liên lạc mới bớt đi.”

“Ha ha.” Hạ Sơ xuống dao như thần, dao dao lấy mạng! ! Cắt hết khoai tây lại cắt hành gừng tỏi.

“Chắc anh ấy không có nhắc tới tôi với cô” trong giọng nói có chút thương cảm và tự giễu, “Lúc đầu tôi rất kiên định ra nước ngoài.”

“Ha ha.” Hạ Sơ thuận khí, tôi nhin! !

Trúc Hoa đứng sau lưng Hạ Sơ, nhìn chằm chằm bóng dáng bận rộn của cô, nói từng chữ từng câu: “Tôi và Mục Trạch đã quen nhau từ rất nhỏ, hai nhà chúng tôi quan hệ rất tốt. Chắc cô biết, chú Lương là thương nhân, ba tôi và chú Lương hợp tác nhiều năm, từ rất sớm đã nói phải cho chúng tôi đính hôn, cô thấy có hay không?”

Hạ Sơ chợt bật cười, cười rất vui vẻ, “Đúng vậy đúng vậy, thật là rất buồn cười, ha ha.”

Sắc mặt của Trúc Hoa tím đi, hận không thể bắn thủng ót Hạ Sơ. Hạ Sơ chợt xoay người, Trúc Hoa vội vàng đổi thần sắc, nhưng vẫn bị Hạ Sơ thấy được vẻ phần hận vừa biến mất. Hạ Sơ giơ dao thái trong tay lên, dáng vẻ nhìn như rất khí phách, mắt mỉm cười, thanh âm lạnh lẽo: “Trúc tiểu thư, nếu như không có chuyện gì nên đến phòng khách nghỉ ngơi đi, tôi phải rang thức ăn rồi, khói dầu nhiều, người từ nước ngoài trở về thường không chịu nổi khói dầu, tựa như có một số việc, đừng miễn cưỡng quá đáng mới thỏa đáng, phô trương không phải một lựa chọn tốt.”

“Cô. . .” Trúc Hoa bị Hạ Sơ nói đến tức giận, nhưng lại không tìm được từ ngữ phản bác.

Lúc này Lương Thiệu Tuyết kéo cửa ra xông tới, thần sắc hốt hoảng, kéo Trúc Hoa đi ra ngoài. Cô gái kia còn rất dũng cảm, Lương Thiệu Tuyết kéo nửa ngày mới có thể lôi cô ta ra khỏi phòng bếp.

Hạ Sơ đặt dao thái xuống tấm thớt, cởi tạp dề ra ném qua một bên. Đi trở về phòng khách ngồi lên ghế sa lon ăn nho. Lương Thiệu Tuyết đã kéo cô gái kia rời đi. Cô hơi không rõ ý của Lương Thiệu Tuyết, rõ ràng thoát nhìn rất ưa thích cô, nhưng vì cái gì lại đưa người trước của Lương Mục Trạch tới? Nhìn bộ dạng của Lương Thiệu Tuyết, cũng không giống muốn làm cô mất mặt.

Không nhìn ra, người đất như Lương Mục Trạch, thật rất có sức quyến rũ, còn có phụ nữ tìm tới cửa trắng trốn cướp đoạt. Xem ra là bảo bối tốt, phải nắm chặt, không thể buông tay cho người khác đoạt đi.

38. Chương 38

Hạ Sơ ôm Nhị Miêu, xem ti vi ăn quả nho. Cố gắng coi thường cô gái tên Trúc Hoa kia, một quá khứ xa xôi, làm sao có thể so sánh với bạn gái hiện tại? Nếu Trúc Hoa quả thật cảm thấy mình mới là người yêu trong lòng Lương Mục Trạch, thì sẽ không tới tìm cô, trực tiếp tìm Lương Mục Trạch cùng ở cùng bay rồi.

“Chị dâu. Chuyện ngày hôm nay thật xin lỗi, em xin thăng thần với chị, cầu xin nộp vũ khí đầu hàng không giết.”

Hạ Sơ cầm điện thoại, đuôi chân đang khoanh lại ra nằm trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm trần nhà nói: “Nói nghe một chút.”

“Lời Trúc Hoa nói chị ngàn vạn đừng để ở trong lòng, cô ta thần kinh lắm, em không muốn dẫn cô ta tới, nhưng cô ta cứ quẩn quít chặt lấy em cần nhẫn, em thật sự sai lầm rồi, chị ngàn vạn đừng tố cáo với anh em, hai người bọn họ đã bảy tám năm không có liên lạc, đoán chừng anh em đã sắp quên Trúc Hoa là ai rồi. Cô ta thật không bình thường, tìm một chục người đàn ông rồi mới phát hiện, vẫn là anh em tốt, muốn quay đầu lại, nhưng làm gì có ai chờ cô ta? Cô ta liền ý vào thời gian quen anh em dài. Cứ nhiên theo đuổi em đến Hongkong, đầu óc em cũng bị lừa đảo rồi, không biết tại sao lại đồng ý, sao lại dẫn cô ta tới. Cô ta nói rất dễ nghe, chỉ muốn đến gặp chị, cô ta liền an tâm. Kết quả lại không có tốt bụng! ! Chị dâu đừng tức giận, em sai lầm rồi, chị chớ giận em. Quan trọng nhất là, đừng nói với anh em, anh ấy có thể xé dao bổ em đó.”

“Em ở đâu?”

“À?” Lương Thiệu Tuyết nuốt nước miếng, “Đang lái xe.”

“Trúc Hoa kia đâu?”

“Em đã tìm người giải cô ta về Bắc Kinh rồi, em đã vô cùng nghiêm túc cảnh cáo cô ta, nghĩ lại, nếu ảnh hưởng việc cưới vợ của anh em, người đầu tiên không buông tha cô ta chính là thím út của em. Dùng người nhà để làm núi dựa, phải xem người ta có muốn hay không trước chứ!”

“Không phải cô ta nói, ba cô ta là bạn lâu năm của chú út em à. . .”

“Là thuộc hạ lâu năm thôi. . . . Dù sao chú thím của mem cũng không cần anh em tìm người môn đăng hộ đối, chỉ cần anh ấy thích, cưới ai cũng được, cô gái này, khi còn bé cũng rất tốt, chỉ hơi kiêu cách, anh em muốn đi làm lính, cô ta tự xem trọng mình, đây đưa không ngớt muốn ra khỏi nước, cho là như vậy có thể uy hiếp được anh em, kết quả như thế nào? Minh phải lên đường, anh em cũng không hề giữ lại, còn hợp ý anh ấy, đeo cái túi đi thẳng vào quân.”

“Anh em tuyệt tình quá đó!”

“Không không, là không có nhắm trúng đối tượng, nếu như là chị, anh ấy chắc chắn khóc lóc nỉ non cầu xin chị ở lại, dính chặt như kẹo cao su khiến chị muốn bỏ rơi cũng không được.”

Hạ Sơ cười gật đầu, cuối cùng hỏi: “Còn tới ăn cơm không?”

“Chị còn muốn gặp em à?” Lương Thiệu Tuyết nhẹ giọng hỏi, trong thanh âm có chút áy náy.

“Nhanh, nguội rồi không hâm lại đâu.” Đã hoàn toàn hiểu rõ là chuyện thế nào, thì ra Trúc Hoa chính là một vật hy sinh điển hình, không có chút uy hiếp nào. Miếng da gà trong lòng Hạ Sơ rơi ra, cô còn tưởng rằng nhà họ Lương không ai thích cô, phải Tiểu Tuyết tới dẫn dắt cô.

Hạ Sơ cong mắt cười, dịu dàng vuốt ve Nhị Miêu từng cái. Thường nó mấy quả nho, tên kia ăn thật ngon.

Chuyện này, Hạ Sơ cho là cứ vậy rồi thôi, cô thật không để ở trong lòng. Nhưng chưa đến hai ngày, cô lại nhận được điện thoại, một người phụ nữ tự xưng là chị dâu của Lương Mục Trạch. Thanh âm của cô ấy nhẹ nhàng dễ nghe, trong vắt thanh thúy, vừa nghe đã biết là rất trẻ tuổi. Cô ấy nói cô là Chung Tình Duyệt, là chị dâu họ của Lương Mục Trạch, đặc biệt gọi điện thoại nói xin lỗi thay Lương Thiệu Tuyết.

Cô ấy nói, Hạ Sơ em không để ý là tốt rồi, thật sợ em nghĩ không thông, Tiểu Tuyết đã bị cả nhà phê bình rồi, em ngàn vạn lần không thể từ bỏ Lương Mục Trạch, cả nhà đều trông cậy vào em cứu vớt cậu ấy, nhiều năm qua cậu ấy chỉ động lòng với mình em, nếu như em không muốn cậu ấy, đời này có lẽ cậu ấy sẽ phải cô độc. Rồi sau đó xoay chuyển lời nói: “Hạ Sơ, một cô gái tốt như em sao lại nhìn trúng cậu ấy? Người gì mà tát một cái mới có thể bật ra một câu nói, khó chịu lại âm hiểm.”

Hạ Sơ cảm thấy đặc biệt bất đắc dĩ, cú điện thoại này rốt cuộc là “Khuyên giải” hay là... “Khuyên chia”? Trước khi cúp điện thoại, đặc biệt nhiệt tình mời Hạ Sơ đến thủ đô, nói là trong nhà có lời, nếu Lương Mục Trạch nghỉ phép mà không dẫn được cô về nhà thì cũng đừng về nhà, phải dẫn vợ về mới được vào cửa.

Sau đó lại hàn huyên một phen, Hạ Sơ vui vẻ cúp điện thoại. Nữ quyến ở nhà họ Lưu đều giỏi ăn nói, nói năng lưu loát, nói nhiều cũng không khiến người ta chán ghét, nghe rất có ý tứ. Không biết về sau trong không khí này, mình có thể ăn nói lưu loát hay không?

Khụ khụ, suy nghĩ nhiều suy nghĩ nhiều.

Hạ Sơ đuổi người trở về phòng ngủ. Đảo lịch xem ngày, vừa đúng một tháng, tối nay nên nghỉ ngơi sớm, sáng sớm ngày mai vào núi thăm bà lão. Nếu như thời gian cho phép, cô còn có thể gia tăng hành trình, tỷ như đến đại đội đặc chủng.

Hạ Sơ mang theo rất nhiều thuốc, thuận tiện lại mua một cái chăn dày vác sau lưng. Xe chỉ có thể đến huyện thành, Hạ Sơ vác hộp thuốc và chăn hừ hừ đi về trước. Thật may gặp được một vị đồng hương đánh xe lừa, vừa đúng thuận đường, đưa Hạ Sơ đến cửa thôn. Thôn dân thuần phác, lấy việc giúp người làm niềm vui khiến Hạ Sơ rất cảm động.

Mấy ngày gần đây, bà lão luôn ngồi ở cửa nhà nhìn quanh, tính toán thời gian, cảm thấy Hạ Sơ sắp đến. Nhìn thấy Hạ Sơ công bao lớn bao nhỏ long đong mệt mỏi, bà lão vui mừng hơn hớn, chạy nhanh qua đón cô, từ ái vuốt tóc Hạ Sơ, giúp cô lau mồ hôi trán. Nửa năm qua, Hạ Sơ đã học được một số tiếng Hẹ, mặc dù còn lằng lằng bập bập, nhưng là có thể nghe hiểu một vài đối thoại đơn giản, nếu như khoa tay múa chân, thì có thể hiểu nhiều hơn.

Bà lão kể rất nhiều, bao gồm cả người con trai hy sinh vì nước của bà. Hạ Sơ cũng không hỏi đến vấn đề này, mặc kệ là bà lão hay là Lương Mục Trạch, cô cảm thấy ở trong lòng bọn họ đều cất giấu quá nhiều bi thương, không đành lòng nhắc đến những chuyện làm họ đau lòng kia. Nhưng hôm nay, bà lão lại ngoài dự đoán nói rất nhiều với Hạ Sơ.

Bà chỉ có một con trai, người chồng đã qua đời từ lúc bà còn trẻ, bà ngâm đắng nuốt cay nuôi dưỡng đứa bé thành người. Năm ấy động viên đi lính, con trai hiếu thuận không muốn mẹ của mình lại vất vả vì anh, nên lựa chọn nhập ngũ. Thể năng của con trai tốt, làm lính đến năm thứ tư thì như nguyện trở thành một thành viên đại đội đặc chủng quân khu G. Thành tích các hạng của anh đều tốt, nhiều lần lập công, nhận được nhiều huy chương khen thưởng. Lãnh đạo tìm anh nói chuyện, muốn cất nhắc anh làm cán bộ. Nhưng tất cả tất cả, đều bị tiêu hủy vào đêm đó. Vì che chở đại đội, chỉ có thể tự mình dính vào nguy hiểm, người bị trúng nhiều phát súng. Mà Lương Mục Trạch, cũng chịu trọng thương vào buổi tối đó. Ngày đó, đại đội đặc chủng lập đại công, nhưng cũng thương vong thảm trọng. Đêm đó, Lương Mục Trạch mất đi anh em cùng chung hoạn nạn.

Thanh âm bà lão trầm tĩnh mà xa xa, giống như đang tự thuật chuyện hoàn toàn không liên quan với bà, Hạ Sơ thì đã sớm không nhận được rơi lệ đầy mặt.

Hạ Sơ đi nhờ máy kéo của thôn dân đến huyện thành quá giang xe, ngồi ở trong góc khuất nhất, Hạ Sơ hơi mệt mỏi nhắm mắt lại giả vờ ngủ say. Nhưng trước mắt xuất hiện cảnh tượng lần đầu tiên gặp mặt Lương Mục Trạch. Mình và một đám con tin ôm đầu đứng cùng nhau, thanh âm Lương Mục Trạch thông qua cái loa khuếch đại âm thanh truyền tới, mang đến hi vọng cho bọn họ, cũng làm cho bọn họ mạnh mẽ khiếp đảm. Một đám chiến sĩ trang bị vũ trang xông tới, vệt màu trên mặt che đi ngũ quan, nhưng lại như thiên thần từ trên trời giáng xuống, cứu vớt con tin, bảo đảm an toàn của bọn họ.

Điền Dũng bị thương, anh đã rất lo lắng. Trong khi chính mắt thấy anh em đồng sanh cộng tử của mình rời đi cõi đời, thì tâm trạng sẽ thế nào đây? Không thể ra sức, chỉ có thể trơ mắt nhìn sinh mệnh anh ta vụt tắt từng chút. Cho nên đánh đến cuối cùng cũng muốn hoàn thành nhiệm vụ, muốn bảo thù thay anh em.

Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ khổ sở vô dụng của Lương Mục Trạch không gì làm không được, Hạ Sơ liền đau đớn tan lòng nát dạ. Đau lòng vì anh vô dụng, càng đau lòng vì anh bị trọng thương. Khi xe đến điểm cuối, đã gần ban đêm. Xe không thể đi về phía trước, phía trước chính là khu vực của đại đội đặc chủng, thủ vệ sâm nghiêm, thỉnh thoảng có xe tuần tra đi qua. Hạ Sơ theo đường rừng đi về phía trước, cô không xác định được trong đám cây cỏ chung quanh có chiến sĩ nào khoác áo choàng giả cây cỏ không, bọn họ luôn ngụy trang rất tốt, thật thật giả giả không phân biệt rõ

Hạ Sơ đi gần 10 phút, quả nhiên có chiếc xe jeep hở mui dừng ở bên cạnh, hai chiến sĩ trên xe đeo súng, trên mặt thoa màu, ánh mắt kiên nghị nghiêm trang. Lúc Hạ Sơ tính tự giới thiệu, chiến sĩ lại nhận ra cô trước. Hạ Sơ như nguyện ngồi trên xe tuần tra của đại đội đặc chủng, lắc lư tiến về phía đại đội đặc chủng.

Thuận lợi tiến vào cửa chính bộ đội, Hạ Sơ ngồi xe đi tới tòa nhà chính. Vừa định hỏi Lương Mục Trạch ở đâu, đã có một chiếc xe jeep dừng bên cạnh, Đồng Chí Cương mặc trang phục rằn ri xuống xe. “Hạ Sơ tới à? Sao không nói trước một tiếng, chú phái người đi đón cháu.” Hạ Sơ sợ hãi khoát tay, cô không muốn làm rộn mọi người như thế.

“Còn chưa ăn cơm tối à? Đi, chú bảo phòng ăn làm thức ăn cho cháu.”

“Cám ơn đại đội trưởng.”

“Khách khí cái gì?” Đồng Chí Cương sảng lãng cười lên, dẫn Hạ Sơ đi tới phòng ăn, “Liên Trường cũ nuôi khuê nữ thật tốt, còn bản khoản trái tim chú không khỏe, thường tới thăm chú, tốt! Khuê nữ tốt, ha ha.”

Hạ Sơ chỉ có thể tràn đầy áy náy cười khúc khích theo Đồng Chí Cương, cô có thể cãi lại cái gì? Chỉ có thể nói, đại đội đặc chủng đều là ngôi sao, ai cũng không dễ chọc. Sắc trời đã nhá nhem tối, thời gian cơm tối đã sớm qua, phòng ăn nấu riêng món ăn cho Hạ Sơ, Đồng đại đội trưởng cũng ngồi ngay cạnh.

Hạ Sơ thấy áp lực thật lớn, tuy đã sớm đói đến bụng kêu vang, nhưng cũng không muốn ăn lắm. Cô cũng không lớn mật, đến mức ưỡn nghiêm mặt hỏi Lương Mục Trạch ở đâu.

“Hạ Sơ à.”

“Gi ạ?” Hạ Sơ ngẩng đầu lên khỏi bát cháo, nhìn Đồng đại đội trưởng đối diện.

Đồng đại đội trưởng nhìn quanh, thò người qua bàn, hạ thấp giọng nói: “Tiểu tử Lương Mục Trạch kia, chú nghe nói, trước khi cậu ta vào bộ đội. . .” Vừa nói vừa nhìn chung quanh một lát, xác định không có mục tiêu nguy hiểm đến gần.

“Trước khi vào bộ đội thế nào?”

“Có một bạn gái nhỏ, còn là thanh mai trúc mã đấy.”

Hạ Sơ toát mồ hôi! Chuyện như vậy làm sao đại đội trưởng biết? Cô tin chắc mình chưa từng nói, Lương Thiệu Tuyết căn bản không biết Đồng Chí Cương, càng không thể nào nói việc này, mà người có khả năng nói chuyện này nhất, chính là Lương Mục Trạch.

Hạ Sơ chỉ có thể giả bộ trấn định không sao cả nói: “Cháu biết rõ.”

“Cháu biết à?” Đồng Chí Cương gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ nói: “Cô nương kia hai ngày nay còn gọi điện thoại đến đại đội tìm Lương Mục Trạch mà, chú còn đang suy nghĩ, cô ta làm sao biết số điện thoại?”

“A, đúng vậy, ừ.” Hạ Sơ cười khan, cánh tay gấp thức ăn bắt giác dùng sức mạnh hơn, tâm tình đau lòng vì Lương Mục Trạch vừa rồi đã tan thành mây khói. Đau đau đau, chết luôn cho rồi, từ nay trên đời ít đi một người gieo họa.

Đồng Chí Cương nhìn dáng vẻ hơi tức giận của Hạ Sơ, khóe mắt lộ ra nụ cười hả hê xấu xa.

Lương Mục Trạch nhận được mật báo hấp tấp chạy tới phòng ăn, đụng phải Hạ Sơ ăn uống no đủ, mặt anh tràn đầy vui mừng, trên mặt lộ ra vui vẻ rõ ràng, nhưng Hạ Sơ lại không ngừng dùng mắt khoét anh, hận không thể khoét anh thành cái tổ ong. Lương Mục Trạch hoàn toàn không biết có người dùng tên không ngừng bắn lên anh.

“Cậu tới làm gì?”

“Tìm người.” mắt Lương Mục Trạch sáng như đuốc nhìn Hạ Sơ, thanh âm lạnh lẽo trả lời câu hỏi của Đồng Chí Cương.

“Không có người cậu muốn tìm, đi làm việc của cậu đi.”

Lương Mục Trạch lại nhìn về phía Đồng đại đội trưởng, “Con trai của anh mới vừa gọi điện thoại, nói rằng phụ huynh Chu đã biết, nếu anh thật sự không đến. . . .” Lời của anh vẫn chưa nói hết, Đồng đại đội trưởng đã đẩy anh ra, vội vã rời đi như một làn gió.

Lương Mục Trạch hã hê nhướng mày nhìn bóng lưng Đồng Chí Cương, khẽ hừ một tiếng. Nhưng vừa quay đầu, Hạ Sơ đã sớm mở ra bước chân rời đi.

39. Chương 39

Hạ Sơ không đợi Lương Mục Trạch, tự đi về khu chung cư của lính, cô mệt mỏi cả ngày, thật vất vả mới đến đại đội đặc chủng, sẽ không bởi vì mấy lời nói mà hồ hồ rời khỏi.

“Em làm sao vậy?” Lương Mục Trạch từ phía sau kéo Hạ Sơ, rất nghiêm túc hỏi.

Hạ Sơ hất tay của anh ra, vẻ mặt lạnh lẽo nói: “Ban ngày chú ý ảnh hưởng.” Nói xong tiếp tục im lặng đi về phía trước. Trong lòng Lương Mục Trạch có chút sáng tỏ, không nói gì nữa, nghiêm túc đi theo bước chân của cô.

“Hôm nay quá muộn, sáng sớm ngày mai anh mới trở về, tối nay em ngủ nơi này, anh trở về phòng làm việc đi.” Lương Mục Trạch vừa mở cửa ra, đã bị vô tình đẩy ra ngoài, Hạ Sơ thuận tay đoạt lại chìa khóa trong tay của anh. Lương Mục Trạch là ai chứ? Là quan quân đặc chủng bộ binh ưu tú nhất của Trung Quốc, chỉ có hai tầng lầu thấp, làm sao có thể làm khó anh? Lương Mục Trạch đứng ở dưới lầu nhìn quanh một vòng, phát hiện chỉ có cửa sổ phòng vệ sinh mở ra. Liền đập cửa sổ lầu một, bước hai ba bước đã leo lên, chống một tay nhảy vào phòng vệ sinh.

“A. . . . Lưu manh! !” Hạ Sơ vừa đi vệ sinh xong liền thuận tay vơ lấy cây lau nhà bên cạnh, liều mạng đập lên người anh.

“Là anh.” trong thanh âm của Lương Mục Trạch có chút tức giận, một tay bắt lấy cây lau nhà bay tới, cây lau nhà chưa khô đã làm cả người anh dính đầy nước.

Hạ Sơ chống nạnh, mắt mở to như mèo, giận dữ mắng mỏ anh: “Anh làm gì đó? Ai cho anh tiến vào? Đây là phòng vệ sinh! Bản lĩnh học được khi làm lính là để cho anh trèo tường vào sao?”

Lương Mục Trạch đoạt lấy vũ khí trong tay Hạ Sơ ném qua một bên, lại bước đến gần cô một bước, “Em rốt cuộc thế nào?”

“Anh nói em thế nào?” Tuy là thấp hơn anh một khoảng lớn, nhưng khí thế của Hạ Sơ lúc này lại không hề yếu hơn anh, trên người tỏa ra tức giận.

Lương Mục Trạch gật đầu, “Bởi vì cú điện thoại kia? Đồng Chí Cương nói cho em biết đúng không?”

Hạ Sơ cười lạnh, “Thế nào? Sự thật đặt ở trước mắt không thừa nhận sao?”

“Em muốn cho ta thừa nhận cái gì hở, Hạ Sơ?” Lương Mục Trạch cúi đầu, trán tựa vào cô, làm như có chút cần răng nghiêng lợi nói: “Em không tin anh chút nào cả.”

Hạ Sơ thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tức đỏ bừng, ánh mắt chết nhìn chằm chằm Lương Mục Trạch.

“Vì sao em phải tin tưởng anh?”

“Đồng Chí Cương cố ý, em không có nhìn ra sao? Anh ta căn bản không muốn cho hai ta ở chung, kết hôn báo cáo của anh bị anh ta trả về năm lần rồi. Còn em Hạ Sơ? Em có từng đánh phần báo cáo nào không?” Lời nói làm như nặn ra từ trong kẽ răng, toàn bộ hơi sức đều dồn vào trên trán, khiến ót của Hạ Sơ cũng đau.

Hạ Sơ bị hỏi, xác thực, cô chưa từng đánh báo cáo kết hôn, thậm chí chưa từng nghĩ đến kết hôn. . . .

Tay Lương Mục Trạch chậm rãi xoa mặt của Hạ Sơ, dịu dàng vuốt ve, rồi sau đó chậm rãi dời xuống. Cổ của cô thật mảnh khảnh, một tay cũng dễ dàng bóp được. “Hạ Sơ, em rốt cuộc có nguyện ý ở chung với anh hay không?”

Hô hấp của Hạ Sơ bắt đầu gia tăng tốc độ, lúc nuốt nước miếng có thể cảm nhận được sự vuốt ve của anh rõ ràng, cảm xúc trong mắt anh là tức giận và chất vấn. Hạ Sơ hơi không chịu nổi trọng lượng của anh, chân không tự chủ lui về phía sau.

Lương Mục Trạch lập tức cảnh giác, sợ cô ngã xuống nên ôm hông của cô, dùng sức, khoảng cách giữa hai người càng gần.

“Trúc Hoa, cô ta, rất đẹp.” Hạ Sơ nói xong, mắt không hề chớp nhìn chằm chằm Lương Mục Trạch.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, anh nhũn mỳ lại, sức lực gia tăng.

“Em nói cái gì?”

“Em nói thật, anh chỉ cần nói miêu tả của em có đúng hay không?”

Anh chợt buông tay đang nắm cổ tay cô ra, ôm chặt cô vào trong ngực, hạ thấp giọng nói ở bên tai cô: “Hạ Sơ, em ghen.”

“Không, em chỉ tức thôi.”

“Đó chính là ghen.” Hạ Sơ không phục đẩy lồng ngực của anh, nhưng anh vẫn không nhúc nhích, vẫn ôm cô thật chặt. Hạ Sơ không có hơi sức, chỉ có thể mặc cho anh ôm chặt, không phản kháng nữa.

“Cô ta không có tư cách khiến em ghen, em tức giận là bởi vì, cô ta muốn giành đàn ông với em. Cô ta không khiến em cảm thấy uy hiếp, chỉ là cử chỉ của cô ta khiến em mất hứng mà thôi. Ừ. . . .”

Cánh tay Lương Mục Trạch làm như chặt hơn, Hạ Sơ sắp bị anh cắt đứt. Nhỏ giọng lặp lại như niệm chú: “Hạ Sơ, Hạ Sơ của anh.” Cuối cùng, chợt buông cô ra, kéo ra khoảng cách của hai người, ánh mắt sáng quắc nhìn cô.

Lương Mục Trạch chặn môi Hạ Sơ lại, mạnh mẽ cạy môi của cô ra, tiến nhanh vào miệng của cô. Tất cả sức nặng của anh đều đè ở trên người cô, hông của Hạ Sơ sắp chịu không được sức nặng, chỉ có thể ôm chặt lấy hông gầy gò của anh, bảo đảm mình sẽ không bởi vì một nụ hôn sâu mà bị ép gãy sống lưng.

Hôn càng ngày càng sâu, bàn tay Lương Mục Trạch theo đường cong của cô dời xuống, bàn tay nóng bỏng thăm dò vào y phục của cô, làm như muốn đóng dấu ấn lên người cô.

Hạ Sơ quấy người một cái, đuổi anh ra khỏi miệng mình, trong mắt lóe ra vẻ quyến rũ, gương mặt ửng đỏ, thở nhẹ nhỏ giọng quát, “Anh làm gì đấy?”

“Em biết.” Lương Mục Trạch cắn nhẹ môi dưới của cô. Hai tay ôm chặt hông cô lại dùng sức ôm lấy cô, Hạ Sơ kinh hoảng kêu một tiếng, theo bản năng dùng hai chân vòng chặc anh, chỉ sợ anh làm mình ngã ra đất. Cô khẳng định không biết, động tác này chỉ càng làm máu nóng của Lương Mục Trạch thêm sục sôi, khiến anh muốn cô ngay lập tức. Lương Mục Trạch vừa lui ra cửa, vừa hận không thể sải bước trở về phòng ngủ.

Hạ Sơ hơi bài xích, đến nay cô vẫn chưa thể quên cảm giác đau đớn đêm đó, luôn nghe nói vận động hai người là một loại hưởng thụ, nhưng đến nơi anh liền thay đổi thành chịu tội. Hạ Sơ nằm ở trên giường né tránh nụ hôn của anh, hai chân xoa xoa giường không chịu phối hợp. Cô làm đủ loại, khiến Lương Mục Trạch đến nông nổi không thể nhẫn nại lửa dục. Một tay kéo mặt của cô, dịu dàng lừa gạt, “Ngoan, từ từ là tốt rồi, anh bảo đảm.”

“Tên lười gặt!” Hạ Sơ bị anh trêu chọc, thanh âm nói chuyện cũng đã tràn đầy run rẩy.

Lương Mục Trạch thâm tình khẩn thiết nhìn cô, mê hoặc cô, hôn mặt mày, lỗ tai cô. Một tiếng rên rỉ tràn ra cổ họng của cô, tiết lộ phòng tuyến của cô.

“Tin tưởng anh.”

Chẳng biết tại sao câu “Tin tưởng anh” có ma lực rất lớn đối với Hạ Sơ, cô không phản kháng giây giũa nữa, đáp lại nụ hôn mãnh liệt của anh, cổ áo rần rỉ trên người của anh xuống, xoa lồng ngực to lớn và cánh tay của anh.

Trong nháy mắt tiến vào, Hạ Sơ không thể dè nén, kêu to ra ngoài, mắt ướm nhòa khăn giọng hô to: “Lương Mục Trạch tên lười gạt, đời này sẽ không bao giờ tin tưởng anh nữa.” Lương Mục Trạch dịu dàng hôn môi của cô, từ từ đẩy mạnh, dịu dàng an ủi: “Sau này sẽ không thế nữa, ngoan.”

Cảm giác đau dần dần nhạt đi, kế tiếp là khoái cảm tê tê đại đại, Hạ Sơ đi theo tiết tấu của anh, rất nhanh liền đổ mồ hôi lâm ly. Tay của cô vuốt lưng anh, lần trước bị đau đớn làm cho đầu óc hôn mê, khóc la hét không muốn, hoàn toàn không biết trên lưng của anh lồi lõm như mặt trăng, từng vết sẹo thật dài, làm đau nhói tay của cô tim của cô. Đau lòng anh, cho nên muốn ôm chặt hơn, không muốn anh bị thương nữa. Đối với Hạ Sơ mà nói, đây là một ban đêm thật dài. Không biết lặp lại bao nhiêu lần, Lương Mục Trạch ý vào Hạ Sơ càng ngày càng thuần thực, nên không sợ người khác làm phiền, muốn rồi lại muốn. Cho đến khi Hạ Sơ nằm trên chiếc giường mềm mại, ngủ say không dậy nổi.

Cô không biết, sống lưng phơi bày trơn bóng nằm lỳ trên giường, dáng vẻ ngủ say như trẻ nít của mình, có bao nhiêu hấp dẫn đối với Lương Mục Trạch. Nhẹ nhàng hôn vành tai khéo léo của cô, ngậm trong miệng cắn nhẹ, cô chỉ cau mày vỗ đầu anh, lật người chui xuống dưới gối ngủ tiếp, hoàn toàn không để ý đến sự trêu đùa của anh. Lương Mục Trạch kéo cô vào trong ngực, dịu dàng ôm, rất nhanh liền nặng nề ngủ.

Sáng ngày hôm sau, từ phía sau lưng ôm chặt lấy Hạ Sơ không buông tay, Lương Mục Trạch làm mặt dày bảo cô đánh báo cáo, không phải kết hôn, mà là xin đổi đi nơi khác. Từ bệnh viện quân đội điều đến đại đội đặc chủng làm quân y. Hạ Sơ tính thể nào cũng cảm thấy là làm ăn lỗ vốn. Ở bệnh viện quân đội còn có cơ hội ra mặt, nhưng ở đại đội đặc chủng, chỉ có thể chữa nhức đầu nóng sốt thương gân động cốt, những môn khác đều không thể thi triển. Cô làm sao có thể đồng ý? !

“Anh ở chỗ này, còn không phải là lý do ư, hả?” Lương Mục Trạch vuốt bụng nhỏ của cô, chạy lên trên theo làn da trơn mềm. Hạ Sơ vội vàng bắt lại bàn tay không an phận của anh, cô muốn đón chuyến xe sớm trở về, hôm nay không phải ngày nghỉ phải đi làm .

“Hôm nay em phải đi làm.”

“Xin nghỉ.” Lương Mục Trạch hôn lỗ tai, cổ của cô như chuồn chuồn lướt nước, khiến Hạ Sơ run rẩy một hồi.

“Không được, anh mau dậy đi.”

“Vậy em nói cho anh biết, Trúc Hoa đi tìm em à?” Hạ Sơ sửng sốt giật mình, cô đã đồng ý với Tiểu Tuyết sẽ không nói, bây giờ nói ra chẳng phải là bất nhân nghĩa? Thấy Hạ Sơ không nói lời nào, Lương Mục Trạch lại nắm nụ hồng của cô, tiếp tục dùng thanh âm rất nhẹ nhàng hỏi: “Vậy sao?”

“Anh làm gì đấy?” Hạ Sơ đẩy tay của anh ra, “Nên tức giận là em chứ, anh có lập trường gì? Cô ấy tới tìm em, lại gọi điện thoại tìm anh, có ý gì anh nên rất rõ ràng .”

“Là anh không có xử lý tốt, thật xin lỗi, chỉ cần em tin tưởng anh. Hạ Sơ. . .” Anh gọi tên của cô, Hạ Sơ cảm thấy sau câu này còn có lời gì, không có trả lời, chỉ dựng lên lỗ tai chờ câu nói sau.

“Nếu như” lại trầm tư trong chốc lát, “Nếu như mà ưa thích đến một khắc cũng không muốn tách ra, mỗi ngày mong đợi nói chuyện với cô, cho dù chỉ nghe thanh âm cũng có thể vui mừng nửa ngày, nhận được điện thoại xong liền thấy được người nào thì cười với người đó như bị quỷ ám, nhìn thấy người thật thì hận không thể nắm giữ cô ấy trong lòng bàn tay mãi mãi không buông ra, em nói. . .”

Hạ Sơ cong hai chân lại, ngón tay ôm chặt cánh tay bền chắc của anh, an tâm nghe thanh âm dễ nghe của anh, thông thả chảy xuôi như suối nước róc rách.

“Điều này đại biểu cái gì?”

Hạ Sơ tức giận, vừa đến thời khắc mấu chốt liền kệt, anh tuyệt đối là như thế. Hạ Sơ không để ý tới anh, nếu anh không mở miệng, cô tuyệt đối sẽ không nói một chữ.

“Có phải chứng tỏ, anh yêu em hay không?”

Toàn thân Hạ Sơ cứng ngắc, nhớ lại từng chữ từng câu anh nói. Anh không phải người giỏi biểu đạt, miệng rất chặt, lại có thể nói ra như vậy, cô không thể không cảm động. Anh nói, muốn cô, thích cô, nói “Anh yêu em”.

Lương Mục Trạch xoay mặt cô sang mình, hạ thấp mặt của mình, lỗ mũi đụng nhau, lúc nói chuyện đôi môi cũng có thể chạm nhau. “Chứng tỏ cái gì?” Hạ Sơ nhìn vào tròng mắt thâm thúy như đầm sâu của anh.

Lương Mục Trạch đột nhiên nhếch khóe miệng cười, ôm cô vào trong ngực, “Muốn biết? Kết hôn trước. Hoặc là, đổi đi nơi khác trước, mặc em lựa chọn.”

Lương Mục Trạch vắng mặt thể dục buổi sáng, Hạ Sơ đi làm trễ. Đây là tất nhiên. Lương Mục Trạch phái xe đưa Hạ Sơ trở về bệnh viện. Đưa mắt nhìn cô rời đi, trong lòng anh còn đang tính toán. Trúc Hoa, người phụ nữ không biết tự lượng sức mình, anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho. Bùi Du, chiêu số của anh thật đúng là không ít. . . .

“Rắc.” bút lông theo tiếng gãy đôi, thuốc màu đen vẩy ra khắp nơi. Lương Mục Trạch phiền não đầy bụng, hung hăng ném bút lông ra.

40. Chương 40

Mùa xuân dần dần tới, thành G lệch về phía nam, ăn tết cũng không nhộn nhịp như phương Bắc, mọi người cũng không mặc nhiều áo như ở phương Bắc, càng không có không khí lễ mừng năm mới.

Bệnh viện Hạ Sơ không có nghỉ, 7 ngày đầu năm mới có thể thay phiên nghỉ ngơi. Hạ Sơ chỉ có thể nghỉ ngơi ba ngày từ mùng 5 - 7. Từ sớm cô đã tính toán dùng ba ngày này để trở về thành N, cô đã nửa năm chưa gặp mẹ ruột rồi. Lương Mục Trạch cứ quanh co lòng vòng bảo cô đến đại đội đặc chủng, dụ dỗ nói sủi cảo ở phòng ăn của đại đội là món ngon nhất anh từng ăn, còn nói tin tức khí tượng đã nói năm nay ở đó sẽ có mấy ngày có tuyết. Vừa nghe đã biết gạt người, lừa gạt con nít còn đáng tin.

Sau đó, Lan Tử Ngọc gọi điện thoại cho Hạ Sơ, nói bởi vì mấy ngày đầu năm Hạ tướng quân muốn cổ vũ bộ đội và gia đình quân nhân, trong nhà chỉ còn mình bà ăn Tết, cho nên quyết định tới tìm Hạ Sơ nương tựa, mừng năm mới với Hạ Sơ lễ.

Hạ Sơ dĩ nhiên vô cùng vui lòng. Nhưng đã sắp đến Tết, Lan Tử Ngọc quyết định quá muộn, đã hết vé máy bay đến thành G. Nhưng may mắn là có máy bay quân dụng đến quân khu G, vừa đúng có thể đưa bà đến.

Hai mươi bảy Tết, Hạ Sơ đến sân bay quân sự đón Lan Tử Ngọc, trong phút chốc nhìn thấy bóng dáng của mẹ, nước mắt của Hạ Sơ liền ra. Chạy như bay tới, nhào vào trong ngực Lan Tử Ngọc khóc nức nở như một đứa bé. Lan Tử Ngọc nhớ con gái sốt ruột, cũng ôm Hạ Sơ khóc không thể kiềm chế, hai người phụ nữ ở chỗ quân nhân đang tụ tập, hoàn toàn không chú ý ánh mắt của người khác hung hăng khóc lớn một phen.

Lan Tử Ngọc luôn không thích động vật nhỏ, Hạ Sơ vốn đang lo lắng mẹ và Nhị Miêu làm sao sống chung hòa bình. Không ngờ, Lan Tử Ngọc nửa năm không gặp lại sáng suốt hơn, nhìn thấy Nhị Miêu không có biểu tình ghét bỏ, cũng không có xách Nhị Miêu lên ném ra. Mà lại cười nói ầm ập như gió xuân: “Hình dáng của con mèo này, ừ, giống với những con mèo khác.”

Hạ Sơ đỏ mặt hời. Không thích thì coi như không nhìn thấy đi. . . .

Lan Tử Ngọc vừa đến, trong nhà liền có thêm năm món. Chả giò trứng, bánh trôi ủ rượu, vịt hấp cá đuôi phượng, mỗi ngày làm một bàn món ăn lớn chờ Hạ Sơ về nhà, Hạ Sơ luôn tỏ vẻ đời này chưa từng ăn món nào ngon như thế, bàn nào cũng đến đấy, cứ như đứa bé nhà nghèo thiếu ăn. Mỗi lần Lan Tử Ngọc nhìn thấy dáng vẻ này của cô vừa vui mừng lại đau lòng.

Hai mươi chín Tết, ngày cuối cùng của năm 2011, hôm đó Hạ Sơ tự nhiên không phải làm ca đêm. Hạ Sơ vô cùng vui vẻ, thật sự khiến mẹ ăn mừng năm mới một mình trong căn nhà rộng rãi.

Hạ Sơ thu thập đồ đạc của mình từ sớm, ngẩng đầu ưỡn ngực, đi khỏi phòng làm việc dưới những ánh mắt chú ý. Vừa lên xe điện ngầm liền nhận được điện thoại, Lan Tử Ngọc nói trong nhà không có hành lý, làm món gì cũng không có mùi vị. Hạ Sơ ra khỏi xe điện ngầm lại rẽ vào một siêu thị lớn gần đó, vừa ra khỏi cửa, đã nhìn thấy Bùi Du mặc áo khoác màu nâu nhạt ngọc thụ lâm phong đứng ở cửa. Cách đám người lui tới, cười tủm tỉm nhìn Hạ Sơ.

Hạ Sơ nhìn thấy Bùi Du, nhìn thấy nụ cười dịu dàng lại chắc chắn của anh, cảm giác giống như là đặc biệt đợi cô, trong lòng bay ra chút khác thường.

“Đã lâu không gặp.” Hạ Sơ đến gần, chào hỏi trước.

“Đúng vậy, anh nghĩ em đã quên mất anh rồi.”

Hạ Sơ cười. Anh nói không sai, thật đã sắp quên mất có người này tồn tại, nhưng bây giờ lại nhớ lại, hơn nữa càng khắc rất sâu.

“Mua đồ? Anh đưa em về nhà.”

Hạ Sơ không để lại dấu vết né tránh cánh tay muốn giúp đỡ của anh. “Không cần, rất gần, tự tôi trở về.”

Bùi Du thu hồi tay dừng lại ở giữa không trung, “Nghe nói cô đã tới đây? Anh có mua một ít đồ Tết, đang chuẩn bị đưa qua cho em.”

Hạ Sơ ngẩng đầu lên nhìn anh, chăm chú theo dõi ánh mắt của anh, muốn từ trong bắt được vật gì đó, muốn xuyên qua vẻ mặt tao nhã như ánh mặt trời để thấy con người thật của anh. Chợt, Hạ Sơ cười. “Bùi tiên sinh, cảm ơn ý tốt của anh, đồ dùng của tôi không thiếu.”

Nụ cười của Bùi Du cứng ở trên mặt.

“Khó trách mấy ngày nay cảm thấy có người lén lút đi theo tôi, cho tới nay còn tưởng rằng là mình nghĩ nhiều, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy.” Hạ Sơ vẫn cười, đọc nhẩm rõ từng chữ như châu như ngọc, chậm rãi nói tiếp: “Bùi tiên sinh, tôi có thể nói rõ cho anh biết, tôi là quân nhân, học khóa trình quân sự nhiều năm không phải phí công, mặc dù tôi không có năng lực trinh sát, nhưng vẫn có đôi mắt cảnh giác.”

Bùi Du thu hồi nụ cười, “Hạ Sơ, em nên hiểu tâm ý của anh.”

“Anh nên biết tôi đã có bạn trai, chúng ta đừng liên lạc nữa tốt hơn.” Cô mới không ngu ngốc m tin tưởng, anh chỉ đơn thuần bởi vì thích cô mà tìm người theo dõi cô. “Hẹn gặp lại.”

Hạ Sơ tăng nhanh bước chân về nhà, đón gió thổi ra một hơi. Khó trách Lương Mục Trạch không muốn cô tiếp xúc với Bùi Du, mặc dù không rõ nguyên nhân cụ thể lắm, nhưng khẳng định không đơn giản.

Hạ Sơ mang tâm sự đầy bụng về đến nhà, làm trẻ nãi Lan Tử Ngọc nấu ăn, bị chăm chọc một hồi cũng không phản bác, cả y phục cũng không thay, mà ôm Nhị Miêu ngồi trên ghế sofa. Mắt to trừng mắt nhỏ với Nhị Miêu.

“Em có nhìn ra chị đang nghĩ gì không?”

“Meo meo ~”

“Nếu em nhìn ra thì chị liền dẫn em đi gặp Lương Mục Trạch.”

“Meo meo ô ~” Nhị Miêu giơ giơ móng vuốt nhỏ, Hạ Sơ còn tưởng rằng sắc tâm của nó lại tái phát, đang chuẩn bị nghiêm nghị cảnh cáo nó, thì cái ót bị vỗ một cái.

“Ai u! Mẹ, sao mẹ lại đánh đầu con?”

“Sao con không biết xấu hổ như thế!” Lan Tử Ngọc lườm cô một cái.

“Còn không phải là bởi vì mẹ à, không phải mẹ cho con ở đây sao. Nếu không cũng sẽ không có những chuyện này.” Cô không có gạt mẹ mình, ngày đầu tiên gặp mặt đã thẳng thắn tất cả để được khoan hồng

“Chớ đẩy hết mọi chuyện lên người mẹ, không phải mẹ sợ con chịu uất ức sao, con và Lương Mục Trạch phát triển thế nào mẹ không biết gì cả, còn hại mẹ viết kiểm tra.” Lan Tử Ngọc dùng ánh mắt hung hăng khoét Hạ Sơ.

Hạ Sơ biết điều không nói gì nữa, họa là từ miệng mà ra, nói nhiều càng sai.

Lan Tử Ngọc xoay người trở về phòng bếp, miệng dặn dò: “Mau thay quần áo, rửa tay chuẩn bị ăn cơm, gọi điện thoại cho ba con, nhắc ông ấy đừng quên uống thuốc hạ huyết áp, đừng ngủ quá muộn.”

Hạ Sơ lật người nằm trên ghế sa lon, đưa tay lấy điện thoại nhà trên bàn, bấm một chuỗi số gọi ra. Sau khi điện thoại được nghe, Hạ Sơ dựa theo phân phó của Lan Tử Ngọc, thuật lại đủ những lời dặn dò.

“Được rồi, lãnh đạo còn có chỉ điểm gì?”

“Khi nào mẹ con trở lại?” Hạ Sơ lướt qua lưng ghế sofa nhìn nhìn bóng dáng mẹ đang bận rộn trong phòng bếp, cực kỳ không muốn. “Không bằng, đừng ẹ con về.”

“Con dám!”

Thanh âm của Hạ tướng quân lập tức cao gấp hai lần, hận không thể hét vỡ màng nhĩ của Hạ Sơ. Hạ Sơ vội vàng trấn an: “Con chỉ tùy tiện nói thế thôi, ngài cũng tùy tiện nghe một lát là được, ngàn vạn đừng để trong lòng.”

“Mấy lời nói với con lần trước, còn nhớ không?”

Hạ Sơ bĩu môi, vẻ mặt đưa đám, ừ một tiếng.

“Chuyển đạt chưa?”

Hạ Sơ không có lên tiếng, tiếp tục lắc đầu. Buồn cười, cô dám nói rõ không có sao?

Bên kia giống như đoán được, lập tức tiếp thêm một câu, “Nói cho con biết Hạ Sơ, đừng tính toán với ba, gần đây ba bận rộn không để ý tới, chờ năm này nữa, xem ba dọn dẹp cậu ta thế nào.”

“Ha ha, ngài thật biết nói đùa, ha ha.” Hạ Sơ háng giọng giả cười, may mắn là cách điện thoại, bằng không cô có thể khóc lên.

Hạ tướng quân ở bên đầu điện thoại kia hừ lạnh, “Buồn cười sao?”

“Không.”

“Ừ, vậy cúp trước đi, ba bên này còn có việc. Còn nữa, bảo mẹ con mau chóng trở về.”

Lan Tử Ngọc bưng món ăn đã làm xong ra khỏi phòng bếp, thì nhìn thấy Hạ Sơ ngồi phịch trên ghế sa lon giống như bị hút mất linh hồn, ánh mắt ngốc trệ. “Nghĩ gì thế? Thay quần áo giúp một tay.”

“Dạ.” Hạ Sơ lui ra khỏi ghế sa lon, cúi gằm đầu đi về phòng ngủ.

“Ba con nói cái gì?”

Hạ Sơ rúc vào trên ván cửa, không có sức sống, lưu manh nói: “Bảo mẹ mau chóng trở về, Hạ tướng quân không có mẹ thì không thể tự lo liệu cuộc sống, nhớ mẹ quá chừng.”

Lan Tử Ngọc lườm cô một cái, Hạ Sơ híp mắt giả cười rồi đóng cửa phòng.

Giống như năm trước, chỉ có Hạ Sơ và Lan Tử Ngọc trải qua giao thừa, không đúng, năm nay có thêm một con mèo. Hạ Sơ đặc xá Nhị Miêu, thả không ít đồ tốt vào trong đĩa nhỏ của nó, nhưng Nhị Miêu hoàn toàn không linh tính, giật mình nhảy lên bàn ăn, vừa ngồi xếp bằng vừa nhìn chăm chăm thức ăn và thịt cá đầy bàn, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm miệng, dùng mắt mèo cực kỳ đáng thương vừa hấp dẫn nhìn chút Hạ Sơ, lại nhìn thức ăn kêu meo meo.

“Con nuôi mèo thành cái dạng gì thế này? Về sau con có con rồi, không biết còn ra gì nữa.”

Hạ Sơ liếc nhìn Nhị Miêu một cái, gấp một cọng cải đưa đến trước mặt nó, kết quả Nhị Miêu liếc cô một cái nhảy xuống bàn.

“Mèo này dần lẩm, chiêu này trăm thử không chán.” Hạ Sơ dương dương hả hê nói.

Lễ mừng năm mới ở phương nam, không vui mừng hớn hở đốt pháo như phương bắc, huống chi cuộc sống hiện thời đề cao tài nghệ, lễ mừng năm mới cũng càng ngày càng không có không khí. Hạ Sơ luôn nhớ khi còn bé, nã pháo trúc với bọn nhỏ cùng khu, đốt ra rất nhiều lỗ trên quần áo cũng không để ý chút nào, thu tiền mừng tuổi thu đến mỏi tay. Đó là một đoạn kỷ niệm làm người ta khó quên.

Đại đội đặc chủng có một truyền thống, những người lãnh đạo sẽ thay phiên đứng nghiêm trong đêm trừ tịch, để các chiến sĩ nghỉ ngơi thật tốt. Truyền thống này vẫn kéo dài từ khi đại đội đặc chủng thành lập tới nay, được nhiều quân khu rồi rít noi theo.

Mồng một sáng đầu năm, Lương Mục Trạch mới vừa nghỉ việc, trên đường trở về phòng làm việc thì đi ngang qua phòng đại đội trưởng, cửa khép, Lương Mục Trạch cúi thả liếc mắt nhìn vào bên trong, ngay sau đó một câu nói truyền vào lỗ tai anh.

“Chuyện này hơi phiền toái, tiếp tục như vậy Hạ Sơ có thể bị nguy hiểm hay không?”

Lương Mục Trạch thu hồi lại bước chân vừa bước ra. Anh nghe thấy tên Hạ Sơ, tuyệt đối không nghe lầm. Hạ Sơ, nguy hiểm? Không bắn khoản đấy cánh cửa khép hờ ra. Trong phòng làm việc trừ Đồng Chí Cương, còn có một người đàn ông khác mặc cảnh phục, đeo quân hàm cảnh sát - cảnh đốc cấp một, câu nói vừa rồi là anh ta nói.

Đồng Chí Cương kinh ngạc nhìn sắc mặt không phải rất tốt của Lương Mục Trạch, sững sốt một lát, mới giới thiệu: “Vị này là chủ nhiệm Triệu ở cục cảnh sát thành phố, đây là Trung Đội Trưởng của chúng ta, Lương Mục Trạch.”

Chủ nhiệm Triệu cười cười, đưa tay phải ra nói: “Xin chào, trung đội Lương.”

Lương Mục Trạch tìm tòi nghiên cứu nhìn người trước mắt, cầm tay phải của anh ta, “Chào chủ nhiệm Triệu.”

“Đại đội trưởng, tôi không quấy rầy nữa, sẽ liên lạc lại.” Chủ nhiệm Triệu xem ra hơn 40 tuổi, tao nhã lịch sự. Đứng chung một chỗ với Đồng đại đội trưởng, thật như trắng với đen.

“Đội đã, lão Triệu, giữ liên lạc, tôi tiễn anh.” Chủ nhiệm Triệu rất biết nhìn mặt mà nói chuyện, vội vàng ngăn trở nói tiếp: “Không cần không cần, hai người tán gẫu, tôi đi về trước. Tạm biệt Trung Đội Trưởng Lương.”

“Đi thông thả.” Ở trong đợt cất nhắc lần đầu tiên vào năm ngoái, Lương Mục Trạch đã chính thức tấn thăng làm Trung tá, vẫn ở đại đội đặc chủng, được đề bạt làm Trung Đội Trưởng. Trung tá trẻ tuổi mới 29.

Đồng Chí Cương và Lương Mục Trạch đưa chủ nhiệm Triệu ra cửa, Lương Mục Trạch liền đi thẳng vào vấn đề. “Anh ta nói có ý gì?”

Đồng Chí Cương đi trở về đến trước bàn làm việc, trầm tư một hồi, giống như cân nhắc cái gì. “Vốn không muốn nói cho cậu biết, nhưng bị cậu nghe rồi thì tôi không giấu cậu nữa. Có người theo dõi Hạ Sơ.”

Lương Mục Trạch nắm một quyền trên bàn làm việc, cái bàn bằng gỗ không chịu nổi áp lực ken két một tiếng. Trong mắt của anh lóe lửa giận rõ ràng, thanh âm lạnh lẽo: “Tại sao không nói với tôi?”

“Cậu xem cậu xem, tại sao không nói với cậu? Không tỉnh táo chút nào cả, tôi làm sao nói?” Đồng Chí Cương đề cao thanh âm, đầu ngón tay hận không thể đâm vào ót của Lương Mục Trạch.

Hai quả đấm rũ xuống hai bên của Lương Mục Trạch càng nắm càng chặt, hung hăng khắc ra hai chữ, làm như muốn chặt anh ta làm trăm mảnh. “Bù Du.”

“Xin cậu bớt giận trước, cảnh sát đã phái người bảo vệ Hạ Sơ an toàn suốt, cậu yên tâm. . .”

“Anh bảo tôi làm sao yên tâm?” Lương Mục Trạch gầm thét, thanh âm như hận không thể truyền khắp tầng lầu.

Đồng Chí Cương dữ tợn nghiêm mặt, chống nạnh, dùng thanh âm cao hơn hô: “Rõng cái gì rõng? Cậu nghĩ tôi không lo lắng sao? Không thể đánh rần động cỏ, tôi có biện pháp gì chứ?”

Lương Mục Trạch không tiếp lời, tiếng thở nặng nề quanh quẩn ở trong không khí. Đối với Bùi Du, anh đã sớm hận thấu xương, nhưng bởi vì mặc quân trang nên chỉ có thể án binh bất động chờ thời cơ. Hiện tại cả Hạ Sơ cũng bị liên lụy vào, anh thật hận không thể xé Bùi Du thành mảnh vụn.

Đồng Chí Cương biết bây giờ tâm tình Lương Mục Trạch cực kỳ không tốt, trấn an anh nói. “Xin cậu bớt giận trước, đi về nghỉ một lát.”

“Hạ Sơ không thể ở lại thành G nữa.” Lương Mục Trạch bình tĩnh một lát, trầm giọng nói.

“Vậy làm sao? Đưa về thành N? Làm sao bàn giao với Phó Tư Lệnh Hạ?”

“Có thể lừa gạt thì lừa gạt, không được thì nói thật, dù sao không thể để cho Hạ Sơ tiếp tục ở lại” nói xong nhìn về phía Đồng đại đội trưởng, “Tôi muốn nghỉ phép.”

Đồng Chí Cương nắm ly nước trên bàn lên ném về phía Lương Mục Trạch, ly nước sượt qua đồng phục của anh, “xoảng” vỡ nát trên mặt đất. “Hiện tại là lúc nào? Lễ mừng năm mới phải chuẩn bị chiến đấu! Nghỉ phép? Dám nói lại một lần nữa cho lão tử nghe không?” Đồng Chí Cương tức giận đi tới đi lui trong phòng làm việc, lại chỉ vào Lương Mục Trạch nói: “Một ngày cũng không được. Tôi biết rõ cậu lo lắng cho Hạ Sơ, sự tỉnh táo nhiệt tình bình thường của cậu đâu rồi? Có thể động não hay không?”

Lương Mục Trạch không phản bác, cũng không nói tiếp, im lặng không lên tiếng.

“Như vậy đi” Đồng Chí Cương nói: “Chờ qua tháng giêng, cho cậu hai ngày nghỉ đưa Hạ Sơ trở về, một tháng này. . . . Ai. . . .” Anh cũng lo lắng cho Hạ Sơ, cũng không biết như thế nào cho phải. Mặc dù có cảnh sát theo dõi, nhưng không biết Bùi Du có dụng ý như thế nào, ngộ nhỡ không tốt, mấy cảnh sát mặc thường phục cũng thùng rỗng kêu to.

“Không bằng” Lương Mục Trạch nhìn bầu trời âm trầm ngoài cửa sổ, làm như trưng cầu ý kiến nói: “Điều tạm Hạ Sơ đến đại đội đặc chủng, đây là phương pháp an toàn nhất.”

Đồng đại đội trưởng nghe Lương Mục Trạch nói, sắc mặt vừa dịu xuống lại dữ tợn lên, thở phì phò nhìn chằm chằm anh, nhưng ngoài dự đoán lại không có mở miệng phản bác, ngược lại không ngờ gật đầu khen ngợi đây là một phương pháp tốt. “Hai ngày nữa tôi sẽ nói với viện trưởng bọn họ, điều tạm Hạ Sơ tới đây.”

Thần sắc của Lương Mục Trạch rốt cuộc có điều hóa giải, khóe mắt bay ra một nụ cười không dễ dàng phát giác.

Đồng Chí Cương ngồi xuống sau bàn làm việc, hai cánh tay ôm ngực, nhìn Lương Mục Trạch tuyên bố: “Đoàn nhảy dù đã sớm nói, muốn điều tạm một người tài từ chỗ chúng ta qua chỉ đạo cho họ, đã đề ra tên rồi, nhưng tôi vẫn đề ép không muốn thả người. . . .”

Mặt của Lương Mục Trạch trong nháy mắt tối mấy phần, anh biết, thiên hạ không có chuyện tốt như vậy! ! !

“Cậu trở về bàn giao rồi chuẩn bị qua đó, qua mừng bẩy thì đến đoàn nhảy dù. Cho dù có nhiệm vụ khẩn cấp gì cũng phải về kịp, dù sao hai sư bộ cách nhau không xa.”

“Lão Đồng, làm người phải thiện lương.” Lương Mục Trạch cắn răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ này.

“Tôi thiện lương, đây là nghĩ cho cậu, tránh cho cậu bị Phó Tư Lệnh Hạ ném xuống dưới vách núi, suy nghĩ thật kỹ đi, tôi sẽ không hại cậu.” Đồng Chí Cương đi tới trước mặt Lương Mục Trạch, vỗ vỗ bờ vai của anh, nghiêm túc gật đầu với anh một cái, “Tôi muốn đến thành G một chuyến, cậu đi không?”

“Không đi.”

“Thôi vậy!” Tiếp đó lại cố ý chọc giận Lương Mục Trạch, “Mẹ của Hạ Sơ tới, phu nhân của lãnh đạo cũ, bước sang năm mới rồi tôi phải đến thăm một lát, nhân viên bảo vệ đâu? Chuẩn bị xe. Không được, còn chưa ăn cơm nữa, đi qua ăn chén sủi cảo.” Nói xong, liếc Lương Mục Trạch một cái, vòng vo một vòng trước mặt anh mới đi ra khỏi cửa.

Lương Mục Trạch đập cái bàn làm việc một cước, cái bàn bị đá ra một đoạn cự ly. “Đừng đập đồ trong phòng tôi, đập hư sẽ trừ tiền lương của cậu.” Đồng đại đội trưởng đã đi xa vẫn không quên dặn dò một tiếng.

41. Chương 41

Chiếc Roger bảng số đặc biệt của thành G bị bảo vệ cao ốc chặn lại, cửa sổ xe hạ xuống, bảo vệ nhìn thấy Lương Mục Trạch ngồi ở ghế phụ lập tức nâng thanh cản đường lên.

Đồng Chí Cương nhìn kiến trúc vườn hoa ngoài cửa sổ, anh thật sự không có khái niệm gì với giá phòng ở đây, nhưng anh có thể khẳng định, giá phòng của tiểu tử này nhất định không rẻ!! Đá đá thành ghế phụ, “Tiểu tử động tác của cậu thật nhanh nhẹn, đã đánh vào nội bộ rồi.”

Lương Mục Trạch không nói lời nào. Xe dưới sự chỉ huy của anh dừng ở phía dưới cao ốc. Nhân viên quản lý cao ốc xuyên qua cửa kiếng nhìn thấy Lương Mục Trạch, cười khanh khách mở cổng lớn ra, Đồng Chí Cương nhíu mày.

Đứng ở trước cửa nhà mình, Lương Mục Trạch vuốt ve cái chìa khóa, cuối cùng vẫn lựa chọn nhấn chuông cửa.

Mở cửa là Lan Tử Ngọc, trước cửa là một vị thanh niên mặc quân trang, giữa hai lông mày anh khí mười phần, thân hình cao lớn, rất cung kính nói với bà: “Chào cô.”

“Mục Trạch?” Lan Tử Ngọc vui mừng, toét miệng cười vui vẻ, khóe mắt xuất hiện vài nếp nhăn.

Đồng Chí Cương bị Lương Mục Trạch ngăn trở càng nhíu chân mày sâu hơn. Cảm thấy Lương Mục Trạch không chỉ đánh vào nội bộ, còn kéo mẹ vợ tương lai đến trận doanh mình, tình trạng trước mắt đã là 2 thắng 1 Phó Tư Lệnh Hạ. . . .

“Đây là đại đội trưởng của cháu.” Lương Mục Trạch tránh ra một bước, giới thiệu.

Đồng Chí Cương đứng nghiêm chào, “Chị dâu, em là Đồng Chí Cương, Phó Tư Lệnh Hạ là lãnh đạo cũ trước kia của em.”

“A Tiểu Đồng à, mau vào mau vào.” Lan Tử Ngọc mặt mày hớn hở đón hai người vào cửa. Tài xế đi theo phía sau mang một ít quà vào đặt trong phòng khách, kính lễ xong mới rời đi.

Lương Mục Trạch vào phòng liền nhìn chung quanh, Đồng Chí Cương vỗ vào đầu anh cái “bạch”, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái. Ngay sau đó nói với Lan Tử Ngọc đang vội vàng pha trà: “Chị dâu ngài đừng khách khí, nước lọc là được.”

“Vậy không được, sau này lão Hạ biết tôi không chiêu đãi chiến hữu cũ của ông ấy tốt, khẳng định phê bình tôi.”

Cách pha trà của Lan Tử Ngọc thành thạo hơn Hạ Sơ, mùi vị cũng đúng hơn. Lương Mục Trạch thưởng thức ly trà Long Tĩnh ngon hơn một bậc này, nhưng lại không giống loại trà khiến anh không thể ngừng uống mà Hạ Sơ pha.

“Hạ Sơ không có ở nhà?” Đồng Chí Cương hỏi.

“Hôm nay con bé trực, sáng sớm phải đến bệnh viện, ai.” Lan Tử Ngọc than thở, bà tới nhiều ngày rồi, mỗi ngày Hạ Sơ đều đi làm, căn bản không có thời gian cho bà.

“Công việc ở bệnh viện rất khổ cực.”

Lan Tử Ngọc gật đầu, rồi sau đó nhìn Lương Mục Trạch nói: “Mấy ngày trước mới vừa nói điện thoại với mẹ cháu, còn nhắc đến cháu đó.”

Tay Đồng Chí Cương đang bưng cái ly tử sa (một loại đất sét màu tím đen rất mịn ở Nghi Hưng) khựng lại, nghi ngờ nhìn chằm chằm Lương Mục Trạch, lại nhìn Lan Tử Ngọc một lát.

“Bà ấy nói, chờ qua tháng 1, sẽ tới xem một chút.” Lan Tử Ngọc nhìn Lương Mục Trạch trầm ổn không thích nói chuyện, tự tin, rồi lại không hề tự cao ương ngạnh, thật là càng nhìn càng thích.

Đồng Chí Cương càng cân nhắc càng thấy chuyện này có chút gì không đúng. Cha mẹ hai bên đã biết rồi sao? Nếu biết sao liên trưởng cũ còn phản đối?

Lan Tử Ngọc nhìn bộ dạng không rõ chân tướng của Đồng Chí Cương, cười giải thích: “Mẹ của Mục Trạch là bạn của chị, biết nhau nhiều năm rồi.”

Đồng Chí Cương gật đầu cười, quay đầu liếc Lương Mục Trạch một cái. Lừa gạt, chỉ cậu có thể lừa gạt! ! !

“Lúc Hạ Sơ tới thành G, không chỗ nương tựa, liền đưa phòng này cho Hạ Sơ ở, Mục Trạch, cảm ơn cháu đã chăm sóc Hạ Sơ nửa năm qua.”

“Phụt.” Đồng Chí Cương phun hết cả ngụm trà lên mặt của Lương Mục Trạch.

Lương Mục Trạch phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, trên mặt không nhìn ra hỉ nộ dính đầy nước.

“Chị dâu, chị nói cái gì?”

Lan Tử Ngọc hơi sững sờ nhìn hai người, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy mình nói không sai ? “Chị nói, cảm ơn Mục Trạch chăm sóc Hạ Sơ. . . . Thế nào?”

“Chị dâu có ý là, phòng của Hạ Sơ là của Lương Mục Trạch hay sao?” Hai người ở chung? Ở chung? Ở chung? Khó trách liên trưởng cũ tức giận như vậy, nếu đổi lại là tôi, sẽ lột da cậu ta! ! ! Tuyệt không dễ dàng tha thứ! ! !

“Cô à, cháu đi rửa mặt.” Lương Mục Trạch nhìn chằm chằm Đồng Chí Cương, thanh âm lạnh lùng.

Không khí rất lúng túng, Đồng Chí Cương không để ý tới Lương Mục Trạch, Lương Mục Trạch cũng không để ý Đồng Chí Cương. Bọn họ chỉ ngồi 20 phút rồi rời đi. Dọc theo đường đi, ai cũng không để ý tới ai, nhiệt độ trong xe rơi xuống điểm âm, tài xế run run rẩy rẩy lái xe, không nói câu nào, chỉ sợ nói sai sẽ bị mắng.

Hạ Sơ không muốn cho Lan Tử Ngọc đi, bà cũng không nỡ bỏ con gái, chỉ có thể bỏ mặc mình Hạ tướng quân lẻ loi hiu quạnh ở thành N, mặc cho ông gọi điện thoại thúc giục bà trở về mỗi ngày, bà cũng không chút cử động.

Cuối cùng đã tới lúc Hạ Sơ được nghỉ, thời gian ba ngày, cô dẫn Lan Tử Ngọc đi lòng vòng các khu ở thành G, chụp hình, ném thử vài món ăn, thời gian ba ngày ào ào chảy qua như nước. Lúc trước luôn mong ngày nghỉ cô đơn trôi qua nhanh. Nhưng hôm nay, thời gian tốt đẹp lại qua cực nhanh.

Đến ngày Lan Tử Ngọc đi, Hạ Sơ không dám khóc, sợ mẹ lo lắng, cười hì hì ôm bả vai của bà nói giỡn: “Nếu như không phải bởi vì đồng chí lãnh đạo không thể rời bỏ mẹ, con sẽ không để mẹ đi đâu.”

“Ở thành G thế này được không? Vừa chịu khổ, vừa chịu tội, đặc quyền cũng mất, có muốn trở về không?” Lan Tử Ngọc lau nước mắt nói.

“Mẹ đừng như vậy, mới nửa năm, trước sau vẹn toàn, tối thiểu đủ một năm mới có thể đi. Con sẽ chăm sóc anh thật tốt.”

Lan Tử Ngọc than thở, không nói gì nữa, nhận lấy hành lý lên máy bay.

Máy bay vừa mới bắt đầu trượt đi, Hạ Sơ liền khóc lên. Lúc chia tay luôn có quá nhiều điều không nỡ, luôn rất khổ sở rất đau buồn.

Sau mừng 7 tết, Hạ Sơ trở lại bệnh viện, chuyện thứ nhất chính là bị chủ nhiệm gọi lên phòng làm việc.

“Điều tạm? Đi đâu?”

“Đại đội đặc chủng.”

Có phải ý của Lương Mục Trạch hay không? Phải không? Không thể nào, anh không có bản lãnh lớn có thể điều cô từ bệnh viện quân khu đến đại đội đặc chủng.

“Chủ nhiệm, tôi có thể hỏi, tại sao muốn điều tạm?”

“Tiểu Hạ!” chủ nhiệm than thở: “Cô phải biết, đại đội đặc chủng này trực thuộc quân khu, nhưng đặc chủng chính là đặc biệt, đặc quyền, bọn họ muốn người không cần lý do, đã gọi đúng tên cô đi qua, điều kiện nơi đó mặc dù không hơn bệnh viện chúng ta, nhưng quân nhân phải phục tùng an bài của tổ chức. Huống chi, bạn trai của cô không phải cũng ở đại đội đặc chủng sao? Bình thường xa nhiều gặp ít, đây là cơ hội thật tốt đó.”

“Vậy phải đi bao lâu?”

“Không rõ lắm, phải xem bên kia nói thế nào.”

Hạ Sơ rũ bỏ vai đi trở về phòng làm việc, cảm thấy chuyện này không đơn giản, tại sao phải điều tạm? Chưa từng nghe nói đại đội đặc chủng điều bác sĩ đến tạm, hơn nữa nhiều bác sĩ như thế tại sao cố tình mượn cô?

“Hi, nói là tổ chức an bài, ai biết có phải là ý của cô ta hay không, người ta có quyền thế, bạn trai là quân nhân đặc chủng mà, gấp gấp gấp mặt như vậy, trực tiếp kết hôn cho rồi! Thật mắt mặt.”

“Cô nhỏ giọng một chút, ngộ nhỡ bị cô ấy nghe.”

“Nghe thì sao, chính là muốn cho cô ta nghe, có cái gì chứ? Thôi đi, tôi đã nói rồi, cô ta có thể làm gì?”

Hạ Sơ giắt giắt mí mắt, đẩy cửa đi vào, trong phòng làm việc nháy mắt không còn tiếng động. Hạ Sơ đi trở về chỗ ngồi của mình bắt đầu thu dọn đồ đạc. Lâm Hân nghiêng mắt nhìn cô một cái, lại nghiêng mắt nhìn một cái, rồi thêm hai ba cái không dứt.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Sơ dừng lại động tác tay, nhìn chằm chằm Lâm Hân nói.

Lâm Hân lắc đầu, mắt nhìn nơi khác, “Không có.”

Hạ Sơ không muốn so đo với cô ta, tiếp tục thu dọn đồ đạc. Lãnh đạo nói, hôm nay phải đi qua, đại đội có xe tới đón, cô còn chưa thu thập hành lý, còn phải về nhà dọn dẹp hành lý, còn phải mang theo Nhị Miêu, mang theo thức ăn mèo, lá trà, sách, máy vi tính rất nhiều đồ, còn phải thông báo cho Mễ Cốc một tiếng, tránh cho cô ấy đến nhà ăn cơm lại ăn phải “canh đóng cửa”. Đang êm đẹp tự nhiên điều đi, cuộc sống rối loạn hết rồi.

Dọn dẹp sạch sẽ hết đồ trên bàn, Hạ Sơ cởi áo khoác trắng mặc quân trang vào, đi tới cửa vẫn cảm thấy hơi uất ức, lại quẹo về đi tới bên cạnh Lâm Hân, cười như không cười nói: “Hôm mộ tôi thì cô cứ nói rõ, tôi sẽ không để ý, ghen tỵ cũng có thể nói rõ, tôi cũng sẽ không để ý. Nhưng cô nói xấu sau lưng, tôi rất để ý. Cô đã không phục thế, đi tìm lãnh đạo nói đi, đổi thành cô là được.” Tiếp, Hạ Sơ cố ý giật mình nói tiếp: “Ai nha, hình như không được, cô không có bạn trai ở đại đội đặc chủng, cũng không có quyền lợi và thế lực gì, không thể làm thế rồi.”

Đại đội đặc chủng treo mảnh vải đỏ trên cửa chính, viết “Hoan nghênh bác sĩ Hạ đến hướng dẫn”. Hạ Sơ nhìn mấy chữ này dở khóc dở cười, cô mà đến hướng dẫn cái gì, còn không phải do một câu nói của lãnh đạo đại đội họ, cô liền nhanh nhẹn vác túi một giây cũng không dám trễ nãi chạy tới, mà cả làm cái gì cũng không biết sao.

Xe trực tiếp đưa Hạ Sơ đến phòng y tế. Rất nhiều người đứng ở cửa, khiến Hạ Sơ ngu. Không đến nỗi chứ, treo mảnh vải đỏ là được rồi, còn có nhiều người đến xếp hàng hoan nghênh nữa sao.

Hạ Sơ từ trong xe đi xuống, vội vàng sửa sang lại quân trang trên người, đội nón vào, đứng nghiêm chào. “Lãnh đạo. . . . Đây là. . . .”

Đồng Chí Cương nhìn bộ dáng khấn trương của cô, vội vàng an ủi: “Đừng để ý, cũng đừng khấn trương, bọn họ đều tới tham gia náo nhiệt, tôi nói tới đón cháu, những người này như bôi dầu vào chân đều theo qua hết, là bộ đội trong núi hoang nên thích xem náo nhiệt, chỉ muốn tới đây ngó ngó đối tượng của tiểu tử họ Lương kia.”

Hạ Sơ vùi đầu thật thấp, nhỏ giọng nói: “Lần trước kiểm tra sức khoẻ không phải đã gặp sao?”

“Chưa nói rõ, thích tham gia náo nhiệt. Ha ha.” Đồng Chí Cương mặc kệ Hạ Sơ có ngượng ngùng không, nói lớn lên.

“Tiểu Hạ, chờ ngưng ngưng, nếu như về sau Lương Mục Trạch khi dễ cô, đại đội tôi tuyệt đối không tha cho cậu ta.” Một thượng tá, mặt rất đen, thanh âm cũng rất lớn.

Tiếp đó mọi người ồn ào nói phải làm người nhà mẹ của Hạ Sơ. Lương Mục Trạch đứng ở phía sau cùng, Hạ Sơ đã nhìn thấy anh từ khi ở trên xe, gương mặt anh mất hứng, bây giờ sắc mặt càng thúi hơn. Mình tới mà anh ấy không vui mừng sao? Giả bộ vui mừng một chút cũng không được sao? Cũng không phải tới vì anh ấy sao, bày mặt thối cái gì? ! !

Lý Chính Ủy nhìn mặt của Hạ Sơ lúc đỏ lúc trắng, vội vàng ngăn lại: “Được rồi được rồi, đi họp đi họp, tiểu Hạ, đây là quân y Tiểu Tiết, trong khoảng thời gian này cô cứ theo cậu ta, chắc hai người đã biết nhau?”

Hạ Sơ gật đầu. Liếc trộm Lương Mục Trạch một cái, khuôn mặt vẫn thối, mắt thao thao nhìn chăm chăm cô. Những người lãnh đạo đều đi rồi, tại chỗ chỉ còn lại ba người. Quân y nhìn trái phải xem tình thế, không nói tiếng nào xoay người rời đi.

Đồng Chí Cương đi thật xa, vừa quay đầu lại nhìn thấy Lương Mục Trạch còn đứng ở tại chỗ bất động, há mồm muốn kêu, lại bị Lý Chính Ủy ngăn lại. “Đã sắp đi, anh để cậu ấy hóng gió một chút đi, hai ngày nay mặt cậu ấy thúi như hầm cầu ấy. Cứ như ai cũng có thù với cậu ấy, lòng người cả đại đội đều bàng hoàng.”

“Lão Lý, anh nên hiểu tôi, tôi không có gây đánh uyên ương, tôi là vì tốt cho cậu ấy.”

“Anh là bắt nạt kẻ yếu chứ? !”

Đồng Chí Cương nghe lập tức xù lông, hận không thể rách giọng nói, “Lão tử không sợ trời không sợ đất, lão tử đi ngay đứng thẳng! !” Mắt trừng to như bò, con người hận không thể rách vành mắt ra.

Nhìn mọi người đi xa, trong vườn không còn bóng dáng ai, Hạ Sơ đi tới trước mặt Lương Mục Trạch, từ khi cô xuống xe đến bây giờ, anh cơ hồ vẫn không nhúc nhích.

“Anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Thanh âm dứt khoát, hơi thở không yên, không phải tức giận chính là căm tức.

“Không phải em tự nguyện tới, hôm nay em đến bệnh viện mới biết phải điều tới đây, ai biết trong hồ lô đại đội trưởng của anh bán thuốc gì.” Hạ Sơ cau mày, thanh âm rất mất hứng.

“Thần chí anh ta không rõ.”

“”

Lương Mục Trạch thở dài ra một hơi, hô vào cửa chính phòng y tế: “Cho tôi mượn Hạ Sơ dùng một lát!”

“Tùy trung đội Lương.” Thanh âm quân y Tiết truyền tới, nhưng trong chốc lát lại vội vàng chạy đến lấy lòng cười nói: “À, đừng cho đại đội trưởng nhìn thấy, tôi không dễ báo cáo.”

Lương Mục Trạch lôi kéo Hạ Sơ vòng qua phòng y tế, phòng y tế ở phía tây của đại đội, phía sau là cánh rừng, trống không chưa khai phá, là một địa phương hẹn hò tốt. Nhưng ở đại đội này, dường như không có ai có thể hẹn hò.

Đạp lá cây khô héo, phát ra thanh âm rắc rắc, trong rừng trừ tiếng động này thì không có thanh âm nào khác. Lương Mục Trạch chợt xoay người, Hạ Sơ không ngẩng đầu đụng vào cằm của anh, thật là đau.

“Anh rốt cuộc thế nào? Em không trêu chọc anh mà?” Hạ Sơ xoa trán, nhìn bộ dáng lạnh lùng của anh, cảm thấy đặc biệt uất ức.

Thần sắc Lương Mục Trạch hòa hoãn xuống, kéo tay cô đang che đầu ra nắm chặt, một cái tay khác xoa trán của cô, nhẹ nhàng xoa, dịu dàng cực. “Anh sắp phải đi.”

“Đi?” Hạ Sơ giật mình, “Đi đâu?”

“Sư đoàn nhảy dù, lão Đồng điều em đến, lại điều anh đi.”

“Tại sao?”

“Đừng hỏi tại sao, lúc anh không có mặt, chăm sóc mình thật tốt, chỉ là đại đội này không phải bệnh viện của em, không ai dám khi dễ em. Đã chia cho em một phòng, đợi lát nữa có người dẫn em đến. Đoàn nhảy dù cách đại đội không xa, có chuyện thì gọi điện thoại cho anh, anh lập tức trở lại.” Anh vừa giao phó, vừa dùng sức kéo tay cô.

“Hai người, đang hát tuồng gì vậy?” Hạ Sơ mờ mịt, vô duyên vô cớ điều cô đến, cô cũng không hiểu mình là một bác sĩ ngoại khoa tim, đến đại đội đặc chủng có ích lợi gì? Cứ như trao đổi, cô tới, lại điều Lương Mục Trạch đi, rõ ràng không muốn cho hai người bọn họ ở chung, nếu không muốn tại sao điều cô tới? Chẳng lẽ. . . . “Là Bùi Du sao?”

“Không phải.” Lương Mục Trạch cúi đầu, thu ngắn khoảng cách giữa mặt và mặt.

“Đừng, hiện tại không phải địa bàn của em, em sợ mất mặt.” Hạ Sơ lui về phía sau, nhưng tay của anh còn ôm eo cô, cô căn bản không thể trốn.

Lương Mục Trạch nhỏ giọng, “Ở chung với anh mất mặt, hả?”

“Không phải anh phải đi sao? Em tiễn anh, đi thôi đi thôi, ừ.” Hạ Sơ mới không muốn anh em em với anh ở đại đội đặc chủng gần đầy camera giám sát này, ngộ nhỡ bị quay được, thật không còn mặt mũi gặp người.

Lương Mục Trạch đứng ngay ngắn, hơi nghiêng đầu nhìn lên phía trên bên phải. Trong lòng Hạ Sơ trầm xuống, chẳng lẽ. . . . Chuyển ánh mắt sang hướng của anh, nháy mắt tìm nửa ngày, cũng không hiểu anh rốt cuộc đang nhìn cái gì.

“Nhìn cái gì?”

Lương Mục Trạch nhếch khóe miệng, nhìn cảnh cây, “Có tin lão Đồng đang nhìn hai ta hay không?”

“Cái gì?” Hạ Sơ kinh hãi, vậy phải làm sao bây giờ? Muốn tránh thoát sự kiểm chế của anh, nhưng tay của anh vững vàng ôm eo của cô, không buông chút nào. Trên mặt tỏ vẻ hiểu rõ, cũng có khoe khoang, làm như đang gây hấn với người đang quan sát, tùy anh giằng vò thế nào, chúng tôi cũng không xa rời nhau, chết cũng không chia ra, xem anh có thể làm gì.

Trong phòng giám sát, Đồng Chí Cương sắp tức điên rồi, một chiến sĩ bên cạnh thật sự không nhịn được phì cười một tiếng, thanh âm đã ép tới rất nhỏ, nhưng vẫn bị Đồng Chí Cương nghe.

“Việt dã 10 con đường, chuẩn bị.”

“Vâng” Về mặt chiến sĩ như đưa đám, chạy ra cửa.

42. Chương 42

Mỗi sáng sớm đại đội đặc chủng đều có buổi luyện tập, chạy việt dã 20 cây số trên đường nhỏ ở giữa núi rừng, Hạ Sơ cảm thấy mình là một phần tử của đại đội, nên phải tập thể dục buổi sáng. Ngày thứ hai đến đại đội, cô chuẩn bị rời giường từ sớm. Nhưng chạy hai bước cô liền hối hận. Tốt nghiệp nửa năm qua, mỗi ngày ở bệnh viện ngồi cả ngày, không hề luyện tập, cả vận động cũng rất ít, chạy bộ đối với cô mà nói đã trở thành gánh nặng lớn. Nhưng đã nói muốn tham gia, cô tuyệt đối không thể lâm trận bỏ chạy.

Hạ Sơ chạy theo sau cùng đội ngũ, cô theo không kịp bước tiến của bọn họ, vừa gấp vừa vội, lập tức thở hồng hộc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Cũng may, lúc đội ngũ sắp chạy, Điền Dũng đã lấy đi súng và túi đeo lưng của cô, khiến cô không còn sức nặng. Đại đội thấy cô là con gái, cũng giảm đi cự ly cho cô, chỉ có 3 cây số. Nhưng 3 cây số này, cũng đủ làm khó Hạ Sơ. Cô thật hối hận tại sao phải nhất thời mạnh miệng, hiện tại hối hận cũng không chỗ nói.

Vì thích ứng theo hoàn cảnh, Hạ Sơ cũng trở thành một bác sĩ dã chiến ở đại đội đặc chủng. Cuộc sống ở đại đội đặc chủng rất đơn giản, bệnh nhân đều là cảm sốt, nghiêm trọng một chút là huấn luyện bị thương.

Nhưng lính đặc biệt đều có ý chí như sắt thép, không tới lúc không thể chịu được thì sẽ không gặp bác sĩ, bọn họ rất ít ngã bệnh, ngã bệnh cũng rất ít khi tìm bác sĩ. Cho nên, công việc của Hạ Sơ rất thanh nhàn.

Nơi này không lục đục dẫu dáo giống như bệnh viện, các chiến hữu chung đụng rất đơn giản, rất đơn giản cho nên rất vui vẻ. Không có người chạy đến cạnh cô nói xấu người khác, càng không cần lo lắng có người sẽ cho cô “mang giày chật”. Cuộc sống như thế, khiến Hạ Sơ rất thoải mái, nếu như không phải bởi vì đại đội đặc chủng trừ cô không còn cô gái khác, cô thật sẽ xem xét ở lại.

Hạ Sơ nhìn địa phương Lương Mục Trạch huấn luyện mỗi ngày, đi qua mỗi một tác đất đều sẽ nghĩ, anh đã từng đi qua như thế nào? Là lạnh lùng hay là hùng hăng hổ hổ? Nhìn các chiến sĩ té bò lăn đánh, áo rằn ri đã bị nhuộm đầy nước bùn trong sân huấn luyện, lại nghĩ đến năm đó anh có phải giống thế hay không? Tiếng súng điếc tai ở sân bắn trúng, sẽ làm cô nhớ lại giữa trưa nóng ran hôm nào, anh bắn súng chính xác khiến cô rung động, anh đã để lại một dấu vết không thể phai mờ trong lòng.

Hạ Sơ không hề chấp nhất tìm kiếm nguyên nhân tại sao mình phải bị điều tạm, nói không chừng có liên quan với Bùi Du. Bọn họ không tiện nói cho cô biết, cô cũng không suy nghĩ nữa. Dù sao đều là vì tốt cho cô, sớm muộn gì cũng biết tất cả.

Hạ Sơ nhìn ánh trời chiều chậm rãi hạ ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng than thở. Anh đã đi một tuần rồi, rất ít gọi điện thoại, cơ hồ là không có. Sự ảnh hưởng đến công việc của anh, ban ngày không dám gọi điện thoại, đến buổi tối lại sợ ảnh hưởng anh nghỉ ngơi. Cứ như vậy kéo, chờ.

Quân y Tiết vác thùng thuốc đi vào, liền nhìn thấy “Bức họa tương tự ánh trời chiều”.

“Ánh mắt ngốc trệ, ánh mắt cô đơn, da tối xạm đi” Quân y Tiết ngồi ở bên cạnh Hạ Sơ, quan sát mặt của cô, lại đưa tay đặt dưới chóp mũi kiểm tra hơi thở của cô, “Hơi thở không yên, tim đập rộn lên, đây là triệu chứng nhớ chồng.”

“Anh nói cái gì đó!” Hạ Sơ then quá thành giận, tức giận trừng anh.

Quân y Tiết tỏ vẻ vô tội, buông tay nói: “Tôi nói thật mà thôi.”

Hạ Sơ đứng lên, đem một chục bệnh lệ ném lên người anh, “Tôi thấy anh mới mắc bệnh tương tự đó, lấy hình làm màn hình di động, hận một ngày không thể nhìn 30 lần, làm gì có nhiều cuộc gọi thế?”

Sắc mặt của quân y Tiết “vụt” thay đổi, nuốt nước miếng, bị ghen không biết nói cái gì cho phải.

Hạ Sơ hơi hả hê, cởi áo khoác trắng máng lên móc áo, “Đi ăn đây.”

“Tối nay có ba ba, nhớ bồi bổ nhiều!” Hạ Sơ đã ra khỏi phòng làm việc, quân y Tiết lại cổ quái kêu một câu.

“Anh mới cần phải bồi bổ nhiều, vậy mới có lợi cho anh, cường thân kiện thể nha.” Hạ Sơ lại đi về, đứng ở cửa nháy nháy mắt với anh, phất tay hẹn gặp lại. Bỏ lại mình quân y Tiết ghen hòng nhìn trần trối, hoàn toàn bị giết trong nháy mắt.

Ăn cơm tối xong, Hạ Sơ ra khỏi cửa hông về nhà. Đại đội cho cô một phòng cách phòng của Lương Mục Trạch không xa, chính giữa hai tòa lầu nhỏ. Hạ Sơ đứng ở dưới lầu nhìn quanh trong chốc lát, không có ngoài ý muốn và vui mừng, quay người đi lên lầu.

Nhị Miêu bị đối luồng lên nhảy xuống, vò đầu bứt tai, hận không thể quậy trong nhà lật trời. Hạ Sơ nhìn đau lòng vô cùng, đem thức ăn mèo cho nó, còn cắt chân giò hun khói cho nó.

“Nhị Miêu à, đi ra ngoài vui vẻ không?”

Nhị Miêu tập trung tinh thần trong bữa tối của nó, căn bản không để ý cô.

Hạ Sơ than thở, vuốt lông của nó, “Đứa bé đáng thương, sao em ăn nhiều như vậy? Buổi trưa không phải đã cho em ăn thịt rồi sao?”

“Sao em lại không để ý đến chị?”

Cho đến khi liếm sạch cái khay không còn một mống, Nhị Miêu mới chậm rãi ngẩng đầu, vẫn chưa thỏa mãn liếm miệng nhìn Hạ Sơ.

Hạ Sơ cau mày, “Chưa ăn no?”

“Meo meo ~” Nhị Miêu đặc biệt dịu dàng kêu lên, khiến Hạ Sơ mềm lòng. “Không phải em có thai chứ, ăn nhiều như vậy. . . . Không đúng, mới mấy tháng mà thôi, em lớn nhanh thế sao?”

“Được rồi được rồi, chờ.” Hạ Sơ không chịu nổi ánh mắt vô tội khát vọng đó của Nhị Miêu, liếc nhìn cô một cái là có thể khiến cô đau lòng.

Sau đó, Nhị Miêu xác thực ăn nhiều, bụng lập tức dính sát mặt đất. Hạ Sơ nhìn nó ăn uống no đủ, lo lắng nó tiêu hóa không được, kiên quyết kéo nó đi ra tản bộ.

Đối với căn phòng này, Nhị Miêu thấy mới lạ vô cùng, chạy loạn khắp nơi, nhưng đều không rời đi Hạ Sơ. Mỗi lần nhìn thấy Hạ Sơ đi xa, nó tuyệt đối nhanh nhẹn theo tới, cứ như sợ không cần nó.

Lúc tản bộ, gặp phải không ít người, tất cả đều là người nhà đến thăm quân nhân. Đoán chừng cũng nghe nói Hạ Sơ là bạn gái trung đội Lương, lại biết cô là quân y, đều nhiệt tình với Hạ Sơ. Rối rít đưa đặc sản cho Hạ Sơ, khen cô rất xinh đẹp, khen mèo của cô thật đáng yêu. Nhị Miêu bị Hạ Sơ ôm vào trong ngực, giống như có thể nghe hiểu được lời tán dương, hả hê ngẩng đầu lên, đón gió nhẹ, giơ móng mèo lên.

Hạ Sơ giơ Nhị Miêu lên, nhìn nhìn bụng nó, cảm thấy đã xẹp hơn vừa rồi, mới vui vẻ mang theo nó về nhà.

Đêm dần khuya, Hạ Sơ nằm ở đầu giường, đeo cặp mắt kính gọng đen mở chiếc đèn giường nhỏ để đọc sách. Nhị Miêu yên lặng nằm ở bên cạnh giả vờ ngủ say. Không khí hết sức hài hòa.

“Cộc, cộc, cộc.”

Hạ Sơ dùng mấy giây mới nhận ra được có người đang gõ cửa, nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, hơn mười giờ. Trễ như thế sẽ là ai? Hạ Sơ khoác áo khoác đi mở cửa.

Ngoài cửa mờ mờ, một người lao ra từ trong bóng tối đẩy mạnh Hạ Sơ vào phòng khách, thuận tay đóng cửa chống trộm lại. Hạ Sơ không kịp kêu lên, đã bị một vòng tay quen thuộc ôm chặt vào ngực.

“Anh. . . . Sao anh trở lại?”

Lương Mục Trạch không trả lời, chỉ ôm chặt cô, vùi đầu ở trên vai cô, ngửi mùi thơm thuộc về cô. Tay Hạ Sơ chậm rãi ôm chặt hông của anh, hai người cứ an tĩnh ôm lẫn nhau, không cần bất kỳ ngôn ngữ, cũng đủ để biểu đạt sự nhớ nhung của họ.

“oẹo meo ~”

Nhị Miêu phá vỡ sự yên tĩnh lúc này, ngoắt ngoắt cái đuôi đứng ở bên chân Lương Mục Trạch, kêu từng tiếng quẩn rữ.

Lương Mục Trạch buông Hạ Sơ ra, cúi đầu nhìn thấy Nhị Miêu dùng mắt mèo nhìn thẳng anh, bật cười nói: “Sao em nuôi Nhị Miêu được giống em thế, thấy anh liền không thể kiềm chế.”

“Nói cái gì đó! ! !” Hạ Sơ thô lỗ từ trên mặt đất xách Nhị Miêu lên nhét vào trong ngực anh, “Hai người chơi đi, đừng cho em nhìn thấy.” Nói xong thở phò phò trở về phòng, thiệt cho cô lúc này còn bởi vì anh nửa đêm trở về thăm cô mà cảm động xém rơi nước mắt, đáy lòng toát lên nhiều bong bóng nhỏ ngọt ngào. Nhưng sau đó đã bị anh phá vỡ rồi.

Lương Mục Trạch vội vàng bước một bước ngăn ở trước mặt cô, tay xách Nhị Miêu, “Nói giỡn thôi, Nhị Miêu, nói xin lỗi.”

“Meo meo ~ ô ~” Nhị Miêu đặc biệt uất ức kêu, nhìn nhìn Lương Mục Trạch, lại nhìn nhìn Hạ Sơ.

Hạ Sơ không để ý tới, muốn lướt qua anh, nhưng lại bị Lương Mục Trạch ôm vào trong ngực không thể động đây.

“Để cho anh ôm một lát, Hạ Sơ, anh hơi mệt mỏi.” Thanh âm của anh thật nhỏ, tràn đầy mệt mỏi, sức nặng cả người giống như đè hết trên người Hạ Sơ.

“Len lén chạy về à?”

“Ừ, không tính thế.”

“Không. . . . Vậy thế nào? Vậy là sao!”

“Đã nói với lãnh đạo đoàn nhảy dù rồi, sáng mai chạy về lại.”

Hạ Sơ đau lòng anh, nghe nói anh là bị mời qua hợp tác hướng dẫn, khẳng định ban ngày mệt mỏi suốt, buổi tối khuya lại lái xe trở về, trong lòng đặc biệt cảm động, lời nói lúc này của anh được cô tự động cho qua.

Lương Mục Trạch quay đầu đi, ầm ập hôn vào trên cổ trắng nõn của cô, cả người Hạ Sơ tê dại như bị điện giật. Từ cổ của cô đi lên, hôn đến lỗ tai nhỏ nhắn lại nhạy cảm của cô, hơi thở của Hạ Sơ cũng rối loạn.

Lương Mục Trạch đỏ mắt hơi kéo ra khoảng cách của hai người, tay đã thăm dò vào y phục của cô, vẫn còn làm bộ thương lượng: “Cho anh, nhé?”

Một dòng khí lạnh rót vào trong quần áo Hạ Sơ, khiến Hạ Sơ giật mình, vội vàng ngăn lại cánh tay anh dời lên trên, ánh mắt mềm mại đáng yêu nhìn anh, kiên định lắc đầu.

Lương Mục Trạch mặc kệ, hôn môi của cô, bàn tay vuốt ve sống lưng của cô. Hạ Sơ bị hôn không có hơi sức, nhưng vẫn không quên giãy giụa, hôm nay thật không được.

“Ừ. . . . Không được, thật.” Hạ Sơ thật vất vả mới đẩy mặt anh ra được, thâm tình nhìn anh, cô hiểu anh vội vàng, cũng thấy dục vọng của anh. Nhưng, thật không được. “MC tới.”

“Cái gì?” Lương Mục Trạch đỏ mắt vội vàng hỏi.

“MC.” Hạ Sơ đỏ mặt nhỏ giọng lặp lại.

“Có liên quan tới anh sao? Thứ gì?”

“Dì cả.”

“Dì cả của em?”

Em gái em! ! ! Hạ Sơ bắt đắc dĩ chớp mắt, cô không muốn nói rõ ra, nhưng anh rõ ràng không phối hợp, cái gì cũng không biết, bèn hạ quyết tâm nói: “Chu kỳ đó anh hiểu hay không? Không hiểu? Kinh nguyệt đó? Kinh nguyệt! ! !”

“Meo meo ~”

“Meo meo cái gì meo meo, mi ngủ đi.” Lương Mục Trạch gầm nhẹ Nhị Miêu bên chân, gương mặt không tốt, lửa dục không chỗ phát tiết, chỉ có thể bực tức với Nhị Miêu không có bất kỳ lực công kích.

“Khẳng định mệt rồi, tối nay nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm ngày mai không phải còn phải trở về sao.” Hạ Sơ dịu dàng an ủi anh, biết lúc này tâm tình anh khẳng định cực kém.

“Em phụ trách!” Lương Mục Trạch lôi kéo tay của cô dò xuống vật cứng của mình. Vừa mới đụng phải vật kia, Hạ Sơ lập tức văng ra, lắc đầu cự tuyệt, làm sao cũng không thương lượng được.

Lương Mục Trạch lại hôn cô thật sâu, mới không mấy đành lòng buông cô ra, cúi gằm đầu ảo não bước dài vào phòng vệ sinh.

Ban đêm, Lương Mục Trạch ôm Hạ Sơ ngủ. Có ngọc mỹ nhân trong ngực, làm sao có thể nhịn được? Dĩ nhiên là vừa hôn vừa sờ, nhưng là bây giờ không giống trước kia, Hạ Sơ mặc kệ anh, chỉ có thể tự mình chạy vào phòng vệ sinh từng chuyến. Nhưng anh chưa từ bỏ ý định, tình nguyện chạy vào phòng vệ sinh cũng phải ôm chặt Hạ Sơ.

43. Chương 43

Trời hơi sáng lên, Lương Mục Trạch phải chạy về đoàn nhảy dù lại, Hạ Sơ cũng phải chuẩn bị luyện tập. Hai đôi mắt 0.0 như gấu mèo, ngồi ở trên giường nhìn chằm chằm đối phương, cả hai đều oán niệm nhau

không dứt.

Lương Mục Trạch kéo tay Hạ Sơ, cho đến trước khi lên xe.

“Đi đường cẩn thận một chút.”

Lương Mục Trạch dịu dàng vuốt tóc rơi trên trán cô, “Anh bảo đảm sẽ trở về trong 5 ngày còn lại trong tuần.”

“Thôi, làm đêm quá nguy hiểm, ban ngày lại mệt mỏi, em có thời gian sẽ đi thăm anh mà, không phải nói khoảng cách không xa sao?”

Lương Mục Trạch không thuận theo, nói ra ý đã tính trước: “Trở về rồi sẽ không đi nữa.” Lương Mục Trạch than thở, nhìn quần áo rằn rỉ rộng rãi trên người cô, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dịu dàng nói: “Chớ phờ phạc, không ai xem thường em.”

“Ừ!” Hốc mắt Hạ Sơ ề ảm, gật đầu, “Em biết rõ.”

“Đừng khóc, khóc thì em đừng hối hận.” Lương Mục Trạch nhìn dáng vẻ sắp rơi nước mắt của cô, giả bộ uy hiếp, thanh âm có chút nghiêm nghị, nhưng trong đôi mắt lại là thâm tình không tan được, vẻ mặt dịu dàng. Người ngoài nhìn thấy bộ dáng này của anh, thật sẽ bị dọa.

“Ai khóc, buồn cười, mau đi đi, đừng chậm trễ chính sự.”

Lương Mục Trạch phát động máy xe, sâu sắc nhìn cô, một hồi lâu mới quẹo tay lái quay đầu rời đi.

Hạ Sơ không xác định đại đội trưởng Đồng có biết Lương Mục Trạch trở về hay không, nhưng đây là địa bàn của anh ta, khắp nơi đều có tai mắt của anh ta, có một chút gió thổi cỏ lay sẽ lập tức có người báo tin cho anh ta, khả năng không biết cơ hồ là số âm. Nhưng anh ta không nói gì, cũng không có đuổi Lương Mục Trạch trở về. Nói không chừng, thật là vì tốt cho họ như anh ta nói.

Vì an toàn nên điều Hạ Sơ đến đại đội, vì giúp Lương Mục Trạch ăn ít đau khổ nên điều tạm anh ấy đến đoàn nhảy dù, sợ Hạ tướng quân biết hai người bọn họ “Đơn độc ở chung” mà giận lây sang Lương Mục Trạch. Làm đại đội trưởng đến mức này, thật có thể nói là dùng tâm quan tâm chăm sóc.

Ngày đầu tiên đón Hạ Sơ lên núi, Đồng Chí Cương liền nhận được điện thoại của Hạ tướng quân, câu đầu tiên đúng là, “Cậu điều Hạ Sơ đến?”

Đồng Chí Cương đổ mồ hôi lạnh khắp người, nhưng lại không thể nói láo, chỉ có thể nhắm mắt nói phải. Thanh âm của Hạ tướng quân nghe thật bình tĩnh, nhưng Đồng Chí Cương nghe vào lại là sự yên tĩnh trước cơn bão.

“Lý do.”

“Sếp, đây là cơ mật quân sự của quân khu G, mặc dù ngài là lãnh đạo, nhưng thật sự không tiện tiết lộ.” Đồng Chí Cương chịu áp lực nói một câu nói này. Cũng may đây chỉ là điện thoại, nếu như là mặt đối mặt, nói không chừng sẽ bị phạt hít đất năm giờ.

Bây giờ nghĩ lại, còn có thể đổ mồ hôi lạnh. Anh chỉ sợ Phó Tư Lệnh Hạ đoán được bởi vì con gái bảo bối của ông đang gặp nguy hiểm, mới không thể không đón cô đến. Cũng may, điều Hạ Sơ tới đồng thời cũng điều Lương Mục Trạch đi, bằng không Lương Mục Trạch sẽ ngã vào nắm móc, còn anh cũng sẽ không có trái cây gì ngon để ăn.

Hạ Sơ đeo hòm thuốc đi tới sân huấn luyện, không hề bắt ngờ khi thấy Đồng đại đội trưởng cầm ống nhòm đứng trên cao. Nói với nhân viên bảo vệ của anh mấy câu xong, nhân viên bảo vệ nhanh nhẹn chạy lên sườn đất. Đồng Chí Cương nhìn thấy Hạ Sơ rồi, liền cười híp mắt đi xuống.

“Đại đội trưởng.” Hạ Sơ chào trước, sau đó nói: “Nên kiểm tra.”

Từ khi Hạ Sơ tới đại đội đặc chủng, Đồng Chí Cương thật là gặp xui xẻo. Không chỉ nghiêm khắc hạn chế ăn uống của anh, còn bảo anh cai thuốc. Tịch thu hết mọi loại thuốc lá của anh, Lý Chính Ủy nghiêm lệnh bất luận kẻ nào cũng không thể lấy bất kỳ lý do gì cho đại đội trưởng hút thuốc, một điều cũng không được.

Tất cả mọi người nói, đây là vì tốt cho anh. Nhưng không hút thuốc không ăn thịt, anh làm sao sống được!
!!

Bệnh tim không phải một lát là có thể trị khỏi, hiệu quả của việc khống chế ăn uống và cai thuốc cũng không lộ ra ngay, nhưng tóm lại là có chỗ tốt. Trước kia anh luôn cảm thấy nóng nảy, người khác cũng không dám làm ngược ý anh. Nhưng Hạ Sơ lại không sợ anh, dù dựng râu thể nào cũng không tạo được tác dụng, dù sao tiền lương của Hạ Sơ cũng không phải do đại đội đặc chủng, anh cũng không thể lạm dụng quyền lực dùng cách xử phạt thể xác cô. Hạ Sơ nghe nói thế nên không còn sợ hãi.

Xe jeep chở mui chở họ về phòng làm việc, Hạ Sơ chỉ lắng nghe nhịp tim, hồi thăm tim của anh có không thoải mái không....

Phòng làm việc quân khu gọi điện thoại tới, nói Phó Tư Lệnh Từ muốn đến xem, bây giờ đang ở trên đường, đã sắp đến rồi.

Đồng Chí Cương nghe chủ nhiệm phòng làm việc nói xong, lập tức nhảy lên, hùng hùng hổ hổ nói, xem cái gì chứ, ở mẫu đất ba phân này, không thể tạo hỏa tiễn, cũng không thể nổ bằng núi, có cái gì xem chứ?

Những người lãnh đạo thị sát đại đội đặc chủng, từ trước đến giờ đều là thăm dò sự thật. Đồng Chí Cương không dành thời gian xếp thành hàng hoan nghênh họ, bọn họ cũng không muốn thấy một đám lính đặc chủng rảnh rỗi. Mỗi lần tới, mỗi người ở đại đội nên làm gì thì làm cái đó, nên huấn luyện thì huấn luyện, nên đứng nghiêm thì đứng nghiêm, chứ không làm gì khác. Những người lãnh đạo vui nhất khi nhìn thấy cảnh tượng “nguyên thủy”, không có bất kỳ nghi thức quá lời. Phó Tư Lệnh Từ đến thị sát, từ trước đến giờ đều là trước khi đi mới thông báo, ông ấy luôn thích tập kích đột xuất, làm người ta không kịp chuẩn bị.

Từ Phó Tư Lệnh đến sân huấn luyện, các chiến sĩ không bị quấy nhiễu, vẫn tiếp tục huấn luyện, thấy tinh thần mọi người mạnh mẽ như hổ, động tác gọn gàng linh hoạt không nương tay, rất hài lòng gật đầu.

Sau đó đến phòng ăn xem thức ăn, đến vườn rau xanh xem rau, đến túc xá xem tình huống vệ sinh và điều kiện đậu xe, đến phòng súng ống tra xét súng đạn, phân phó Bộ trưởng tác chiến liên kết với bộ đội, tùy thời tiếp tế súng đạn thiếu hụt.

Cuối cùng, Phó Tư Lệnh Từ chỉ chỉ lầu nhỏ hai tầng ở góc khuất nhất, hỏi: “Đó là phòng y tế đúng không?”

“Vâng” Lý Chính Ủy trả lời.

“Đi qua xem một chút.” Nói xong liền nhấc chân đi về phía đó.

Lý Chính Ủy quay đầu lại nhìn Đồng Chí Cương, Đồng Chí Cương không có biện pháp, căn cũng không được, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ truyền tới lỗ tai Phó Tư Lệnh.

Từ Phó Tư Lệnh nhìn thấy Hạ Sơ rồi, sững sốt một lát, lại nghiêng đầu nhìn Lý Chính Ủy và Đồng Chí Cương đứng đầu phía sau, hai người đều không tìm không phổi nhìn phía trước.

Phó Tư Lệnh nhìn Hạ Sơ ngoan ngoãn đứng sau lưng quân y Tiết. Trầm giọng nói: “Đi lên xem một chút.”

“Vâng” Quân y Tiết chào, sau đó dẫn các tướng quân vào cửa. Hạ Sơ thuận thế đi ở cuối cùng, đi song song với hai vị lãnh đạo của đại đội.

Buổi trưa, những người lãnh đạo ở lại đại đội ăn cơm. Không có đặc quyền không có đặc biệt, các tướng quân mỗi người một phần ăn giống như các chiến sĩ. Phó Tư Lệnh luôn nói: “Ăn chung nồi với các chiến sĩ luôn khiến ông nhớ lại thời còn trẻ. Cảm thấy bữa cơm này còn ngon hơn bữa tiệc Mãn Hán. Khi đó điều kiện không tốt, cơm bưng lên phải liều mạng giành, giành ít sẽ phải đói bụng, ăn không đủ no không có hơi sức tập luyện, biểu hiện không tốt sẽ bị phạt, lúc người khác ăn cơm cậu lo tập luyện, chờ lúc cậu trở về, cơm đã bị giành hết rồi, còn phải tiếp tục đói bụng, còn phải tiếp tục chịu phạt, đây là ác tính tuần hoàn.”

Sau khi ăn xong, Phó Tư Lệnh nói muốn đến phòng làm việc của đại đội trưởng ngồi một lát, để người khác tùy ý hoạt động. Đồng Chí Cương dẫn Phó Tư Lệnh trở về phòng làm việc, Lý Chính Ủy và mấy lãnh đạo khác đến phòng họp nghỉ ngơi nói chuyện phiếm.

“Hạ Sơ ở đâu?” Vừa rời đi, Phó Tư Lệnh đã không nhịn được hỏi.

“Tôi điều con bé tới tạm.” Đồng Chí Cương nói như vậy.

“Cậu? Đồng Chí Cương, không phải tôi cho cậu quá nhiều quyền lợi chứ? Bệnh viện thật tốt cậu lại không để cho con bé ở đó, ở đại đội cậu có nhiều người bệnh tim à?”

Đồng Chí Cương chỉ chỉ cách đó không xa nói: “Trước đừng nóng giận, không xin phép anh là tôi thất trách, tình huống cụ thể trở về phòng làm việc tôi sẽ từ từ nói với anh.”

Đồng Chí Cương giao phó hết tình huống cụ thể với Phó Tư Lệnh, sắc mặt của Phó Tư Lệnh mới hơi hòa hoãn một chút. Cuối cùng dặn dò anh: “Bảo đảm Hạ Sơ an toàn, nếu không đừng nói lão Hạ không buông tha, tôi cũng không tha nhẹ.”

“Vâng”

Phó Tư Lệnh bưng ly trà lên, thổi vào ly trà, “Cậu lính cứng đầu của anh đâu? Sao tôi không nhìn thấy?”

Đồng Chí Cương ho khan, ngượng ngùng nói: “Cấp cho đoàn nhảy dù rồi.”

Phó Tư Lệnh hung hăng đặt ly nước lên bàn cái cạch, “Đồng Chí Cương, cậu làm trò gì với lão tử vậy? Cậu biết rõ hiện tại là năm mới, đang chuẩn bị chiến tranh, cũng có thể tùy thời thi hành nhiệm vụ, cậu lại cho người đến đoàn nhảy dù làm gì? Đoàn nhảy dù cũng thế, sớm không cần muộn không cần.”

Đồng Chí Cương thuận theo, gật đầu mạnh, “Đúng vậy.”

Phó Tư Lệnh trừng anh, “Cũng may đoàn nhẫu dù không xa, chuyện bên kia xong bảo cậu ta mau trở lại, không cho tôi yên lòng mà.”

Lương Mục Trạch lái xe hai tiếng mới về đến đoàn nhảy dù, vừa đúng giờ ăn sáng. Lương Mục Trạch nhìn một chén canh tròn, mới nhớ hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, ngày đoàn viên 15. Lương Mục Trạch vui vẻ ăn bánh trôi, trong lòng nhớ đến Hạ Sơ, Tết Nguyên Tiêu, bọn họ tối thiểu là đoàn viên rồi.

Một tuần này, đều là ác mộng của đoàn nhảy dù.

Lương Mục Trạch là người tài bọn họ mời tối, tự nhiên chọn một tổ người ưu tú nhất cho anh dẫn dắt. Mới đầu các chiến sĩ được chọn đều rất kích động, dù sao được chọn trúng thì có nghĩa là ưu tú. Nhưng sau một ngày, mọi người đều ngu. Lương Mục Trạch hoàn toàn dùng tiêu chuẩn chọn lựa lính đặc biệt để huấn luyện bọn họ, từ sáng đến tối huấn luyện không nghỉ ngơi, đêm hôm khuya khoác còn phải nhảy dù. Huấn luyện người thành dần dần. Còn anh lại hết sức nhàn nhã, ngồi ở trên đất trống, giờ cái loa khuếch đại âm thanh lên, xem ai khó chịu liền la hai câu.

Lương Mục Trạch đeo kính mát nhìn mấy người nhảy dù trên không, nghe động tĩnh bên cạnh, nghiêng đầu liếc mắt nhìn, rồi tiếp tục nhìn trời.

Đoạn Chí Thanh đứng ở bên cạnh anh, tay che trán ngăn cản mặt trời, nhìn trời cùng với anh. Đoạn Chí Thanh, chính là vị lúc trước thi bắn súng với Lương Mục Trạch, năm nay cũng được lên Trung tá. Biết Lương Mục Trạch tới, đặc biệt hưng phấn, gặp người liền nói đó là anh em của anh. Nhưng qua một tuần, nhìn phương thức huấn luyện gần như “Cực kỳ tàn ác” của anh, thì hoàn toàn tròn tròn mắt.

“Cậu điên rồi, dùng tiêu chuẩn của bộ đội đặc chủng để huấn luyện bọn họ.”

“Vậy là ác sao? Bộ đội đặc chủng có thể chịu được, bọn họ vì sao không chịu nổi.” Lương Mục Trạch tiếp tục nhìn bầu trời, thanh âm không có gì thay đổi.

“Bọn họ dù sao cũng không phải lính đặc biệt.”

Lương Mục Trạch nghe những lời này, thu hồi ánh mắt, tháo kính mát xuống, nhìn Đoạn Chí Thanh nói: “bình cùng bình thường và lính đặc biệt có gì khác nhau? Tại sao tất cả mọi người cho rằng người bình thường không làm được, thì lính đặc biệt nhất định có thể làm được? Đều là người bình thường ăn ngũ cốc hoa màu lớn lên, thật sự khác nhau à?”

“Nhưng lính đặc biệt là người ưu tú nhất được chọn ra từ các đoàn đội.”

“Hừ!” Lương Mục Trạch cười lạnh, “Bọn họ không nhất định có tư cách tốt nhất, nhưng nhất định có thể kiên trì nhất, không phải là những người dễ dàng buông tha.”

Đoạn Chí Thanh bị chặn không lời nào để nói, tiếp tục há mồm cũng không biết nói gì.

Đột nhiên, Lương Mục Trạch cầm cái loa khuếch đại âm thanh lên điên cuồng hét về phía trước, “Con mẹ nó cậu nhảy hướng nào thế? Trở lại cho lão tử, có nghe thấy không? Biết quay lại không? Con bà nó! ! !” Lương Mục Trạch nhìn cái ô càng ngày càng rời đi đó, nhấc chân liền chạy lên trước.

Hai tuần lễ huấn luyện kiểu ma quỷ, khiến các chiến sĩ bị giáo huấn khổ không thể tả, lại không dám nói gì. Mỗi người bọn họ đều bội phục đầu rạp xuống đất với Lương Mục Trạch. Đã sớm nghe uy danh của anh, hôm nay vừa thấy, càng thêm danh bất hư truyền. Mặc dù anh thường thường nói lời rất ác độc kích thích bọn họ, nhưng các chiến sĩ bị kích đi xong đều lên tinh thần, không để ý mệt nhọc và đau đớn, tiếp tục xông về phía trước.

Thời gian hai tuần lễ có thể hoàn thành vượt mức toàn bộ hạng mục huấn luyện trong một tháng. Lương Mục Trạch xác thực huấn luyện các chiến sĩ ưu tú càng cứng rắn bền bỉ hơn.

Lãnh đạo đoàn nhảy dù rất hài lòng, hơn nữa thời gian 1 tháng chỉ mới qua một nửa, chính ủy quanh co lòng vòng muốn Lương Mục Trạch tiếp tục huấn luyện một đội nữa.

Chuyện này cứ bị đẩy tới đẩy lui giữa Lương Mục Trạch và chính ủy của đoàn nhảy dù, Lương Mục Trạch không cự tuyệt chánh diện, nhưng đẩy qua đẩy lại, chính ủy rốt cuộc không tìm được bất kỳ lý do gì giữ anh lại nữa.

Lương Mục Trạch men theo ánh trăng rời đi, nhìn lên vầng trăng sáng khuyết một nửa trên bầu trời, nhớ lại cặp mắt cười lên thì cong thành trăng khuyết của Hạ Sơ, thần sắc trở nên dịu dàng, giống như có thể nhìn thấy Hạ Sơ anh yêu đang đợi anh trở về, chờ anh nói ra nhớ nhưng vô tận với cô.

44. Chương 44

Trong bóng đêm, một chiếc xe jeep rọi sáng đèn quẹo vào cánh cổng sắt đã mở rộng ra, chiến sĩ đeo súng đứng cạnh cửa nghiêm trang chào một cái, nhìn xe đi xa.

Tốc độ xe rất chậm, dừng lại trước chung cư. Nhìn đèn cửa sổ ở lầu hai đối diện, vẻ mặt Lương Mục Trạch không tự chủ dịu dàng. Hạ Sơ, em đã ngủ chưa? Chắc ngủ rồi! Anh hơi đói bụng, em nấu cho anh tô mì được không?

Than thở, Lương Mục Trạch mở cửa xe xuống xe, xoắn bước đi về phía chung cư. Đi tới căn hộ phía đông ở lầu một, mảnh liệt gõ cửa phòng “cốc, cốc, cốc”. Rất nhanh, đã có người tới mở cửa. Đồng Chí Cương mặc áo lông màu xám nhạt, mặt khó chịu nhìn chằm chằm người quấy nhiễu sự yên tĩnh của anh ở ngoài cửa.

“Buổi tối khuya gõ cái gì mà gõ?”

Lương Mục Trạch “Xoạch” đứng nghiêm ngay ngắn, chào nói: “Báo cáo đại đội trưởng, nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, về hàng trước ngày, xin chỉ thị.”

Lửa giận của Đồng Chí Cương có thể bay đến nóc phòng. Đặc biệt chạy nhanh vào nhà xách cây chổi ra, chẳng phân biệt được phương hướng đập lên người Lương Mục Trạch.

“Tiểu tử cậu chán sống rồi, làm trễ nãi giấc ngủ của lão tử, báo cáo gì chứ? Cậu đang thấy hài lòng phải không? Cậu đừng chạy! Đứng ngay ngắn cho lão tử.”

“Tôi không động.” vẻ mặt Lương Mục Trạch không thay đổi, không chạy, cũng không tránh né, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn Đồng Chí Cương, mặc cho cây chổi nện vào trên người mình.

“Có cái gì hả hè? Ngày mai cút đi cho tôi!” Đồng Chí Cương cực kỳ tức giận kêu.

Lương Mục Trạch tiếp tục lạnh nhạt, làm như phải cút không phải là anh, thanh âm đặc biệt bình tĩnh hỏi: “Cút đi đâu?”

“Nên cút đến đâu thì cút đến đó, hiện tại biến mất cho tôi, lão tử muốn ngủ!”

Chỉ có một mình anh tức giận gơ chân, Lương Mục Trạch trở về sớm cố ý đến khoe hoàn toàn tỏ vẻ nghiêm chỉnh không liên quan gì đến mình. Lương Mục Trạch đã sớm nhận thấy được cái gì dò đầu nhìn vào phòng khách, nhướn nhẹ lông mày nói: “Tôi không phải Hạ Sơ, chuyện len lén hút thuốc lá tôi sẽ không so đo rồi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!”

Nói xong lắc mình một cái, Đồng Chí Cương chưa kịp bắt lấy anh đã chạy vào phòng khách, từ trong khe ghế sa lon lấy ra nửa hộp thuốc lá. Lương Mục Trạch đặc biệt không khách khí móc ra một điếu đốt lên, còn dư lại thì nhét vào trong túi, khạc khói ngẩng đầu ưỡn ngực, đi ra!

Đồng Chí Cương bị tức điên rồi! Đó là nửa bao thuốc anh thật vất vả mới lấy được, Lương Mục Trạch mới vừa đốt một điếu đã đi mất, đến cứ đến, còn lấy cả thuốc của anh.

“Con bà nó, thằng nhóc! ! !”

Lương Mục Trạch ngậm lấy điếu thuốc, ngồi trên băng đá dưới lầu của Hạ Sơ, nhìn cánh cửa sổ chia cách bọn họ, yên lặng nhả khói thuốc. Một điếu lại một điếu, cho đến khi giải quyết nửa bao thuốc, mới phải mông một cái đứng lên, đuổi người một cái đi về nhà mình. Nghĩ đến biểu tình của cô khi nhìn thấy mình vào sáng mai, liền không nhịn được buồn cười. Sẽ rất giận mình, sẽ sững sờ, rõ ràng vui vẻ lại không muốn cho người ta biết, im lặng chạy bộ, sẽ len lén vui mừng không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy. Anh đánh cuộc nhất định là như vậy, tiền đánh cuộc là cả đời cho Hạ Sơ.

Khi đồng hồ báo thức vang lên nhiều lần Hạ Sơ mới ló mái tóc đuôi gà ra khỏi chăn, gấp mấy cái rồi mặc quần áo rửa mặt. Sáng khoái ra cửa, sắc trời hơi sáng, bên tai có tiếng chim kêu chít chít, nghe có vẻ vui sướng hơn bình thường.

Hạ Sơ vẫn là đứng ở vị trí cũ, chót nhất đội ngũ. Hoạt động tay chân cổ một lát, chiến sĩ khác đã vác ba lô đeo súng, đứng thẳng tắp như pho tượng. Nhìn chung quanh xuống, chỉ có cô làm vận động nóng người không giống người khác.

Lương Mục Trạch nhếch khóe miệng nhìn thân thể quyến rũ bị áo rằn ri rộng rãi che khuất, đang khom lưng, trước ngực hoàn toàn dính vào trên hai chân, chờ cô ngẩng đầu, cho anh một nụ cười rục rĩ.

“A!” Hạ Sơ sợ hãi kêu, tạo hình chồng lên nhau nửa ngày không động.

Nhưng thật sự cô kinh ngạc không phải vì anh, mà là vì Nhị Miêu! Mặt của Lương Mục Trạch trong nháy mắt tiu nghỉu xuống.

Con mèo trừ lỗ tai và bốn chân thì toàn thân trắng như tuyết kia, đã nhảy ra ngoài từ cái cửa sổ không đóng kỹ, chậm rãi theo đuôi Hạ Sơ đi tới đại đội như tấn bộ, ngồi ngay ngắn ở bên cửa hồng mở to đôi mắt mèo tròn xoe nhìn quanh các binh lính mệnh mông bát ngát, le đầu lưỡi màu hồng ra như hoa si, liếm miệng từng cái.

Hạ Sơ mới vừa đứng ngay ngắn, Nhị Miêu đã meo meo một tiếng chạy đi. Hạ Sơ cảm thấy kỳ quái, nếu như nó sợ, tại sao còn chạy về phía cô? Nên lập tức quay đầu chạy về mới đúng chứ? Lại thấy Nhị Miêu không ngừng chạy ngang qua chân mình, dừng ở trước một đôi ủng quân nhân cỡ lớn.

“A!” Hạ Sơ sợ hãi kêu lần thứ hai.

May mắn các chiến sĩ đều đã được huấn luyện nghiêm khắc, hoàn toàn không bị bên ngoài quấy nhiễu, dù muốn quay đầu lại xem xảy ra chuyện gì cỡ nào, cũng có thể kiên định cắn răng chịu đựng.

Đội ngũ lên đường, Hạ Sơ sững sờ ở tại chỗ, nhìn cánh tay thon dài của anh ôm lấy Nhị Miêu, nhìn anh ngồi dậy, nhìn anh nhìn mình chăm chăm, nhìn thấy miệng của anh cử động.

“Cái gì?” Hạ Sơ hỏi.

“Lên đường.” Lương Mục Trạch nói.

Hạ Sơ quay đầu lại, dậm chân một cái đuổi theo sát. Trái tim như bị Nhị Miêu cào trúng, ngứa ngứa muốn quay đầu nhìn lại. Nhưng cô nhịn xuống! Nhị Miêu không trượng nghĩa này, nhìn thấy Lương Mục Trạch cũng không nói cho cô biết, ngược lại còn nhảy “vèo” qua, quả nhiên là con mèo cái! Quả nhiên là sắc mèo!

Việc luyện tập của Hạ Sơ không cần theo tốc độ của đội ngũ, chỉ cần dùng tốc độ mình có thể tiếp nhận chạy đủ 3000 thước, trở về chung với các sĩ chạy 10000 thước là được. Hạ Sơ vừa luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, vừa suy nghĩ tại sao Lương Mục Trạch trở lại, nhớ tới trước khi anh đi đã nói trở về rồi sẽ không đi nữa, có phải đã kết thúc điều tạm không? Không đi nữa à? Vậy sau này, chẳng phải là có thể ngày ngày gặp mặt? Nhìn những binh lính đã hoàn toàn mất bóng dáng phía trước, bữu môi nói: “Làm lãnh đạo thì không cần ra sao? Lười!”

“Anh ở đây!”

Một cậu nói chọt từ sau tai truyền đến, Hạ Sơ sợ tới mức giật mình một cái, chân trái không lưu loát đụng chân phải, trong nháy mắt mất trọng tâm. Mặt mũi hốt hoảng nhìn mặt đất càng ngày càng gần, nghĩ thầm lần này xong rồi, chắc chắn chân sẽ trật khớp nữa. Hai cánh tay quơ múa muốn bắt được thứ gì đó có thể cầm cô ngã xuống, nhưng. . . Hạ Sơ nhắm mắt lại, chờ hôn đất.

Chọt bên hông có thêm một lực cản, đã bị vót lên trong tiếng kêu sợ hãi, quán tính khiến cô nhào vào lồng ngực Lương Mục Trạch. Hai cánh tay Lương Mục Trạch thuận thế ôm chặt cô.

Tới quá nhanh quá mau, Hạ Sơ thở hổn hển, lòng vẫn còn sợ hãi nằm ở đầu vai anh, cảm thụ cái ôm của anh. Nhưng, từ lúc nào, lồng ngực của anh trở nên mềm như vậy rồi?

Hạ Sơ không hiểu nên dời đầu khỏi vai anh, cúi đầu, nhìn thấy rõ ràng một thứ mềm nhũn màu trắng kẹp ở giữa bọn họ, Nhị Miêu bởi vì anh mới vừa ôm thật chặt mà thiếu chút bị kẹp thành bánh mèo, đang dùng một đôi mắt vô tội nhìn cô.

“Meo meo ~”

Tiếng kêu của Nhị Miêu đánh vỡ hoàn cảnh an tĩnh, Hạ Sơ tránh thoát lồng ngực của Lương Mục Trạch, gương mặt đỏ ửng, “Anh tới khi nào đó?”

Lương Mục Trạch xoay đầu, nói: “Vẫn luôn ở đây, chỉ là em không quay đầu lại nhìn thôi.”

Không biết có phải là Hạ Sơ suy nghĩ nhiều hay không, cảm thấy trong giọng điệu của anh có chút cảm giác thê thê thăm thẳm. Một mực? Tại sao không nghe được tiếng động gì? Chẳng lẽ anh bái Nhị Miêu làm thầy, đi bộ không tiếng động rồi sao? Nhìn lại Nhị Miêu, bị Lương Mục Trạch để ở trong áo rần rì, chỉ chừa một cái đầu bên ngoài, hai móng vuốt nhỏ vịn cổ áo, ánh mắt long lanh nhìn Hạ Sơ, đáng vẻ cực kỳ ngoan. Khó trách nó thấy sắc vong nghĩa, mà Hạ Sơ còn chưa nhẫn tâm vứt bỏ nó.

“Sao anh lại tới đây?”

“Sợ nó lo khi lạc em.” Lương Mục Trạch cúi đầu nhìn Nhị Miêu một cái, “Còn chạy sao?”

“Chạy!” Hạ Sơ theo bản năng nói. Nhưng, cô đã không xác định có thể hoàn thành đúng hạn 3000 thước hay không.

“Đi thôi, anh đi với em.” Nói xong, dắt tay Hạ Sơ.

“Anh không cùng chạy 10 cây số sao? Trái tim đại đội trưởng không tốt mà vẫn luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ trong thao trường đó, anh lại công khai trốn tránh huấn luyện.”

“Trốn thì trốn thôi.” Cười khê một tiếng, bên trong đôi mắt đẹp lóe ánh sáng rõ vụn vặt.

Lương Mục Trạch đi theo tốc độ của Hạ Sơ, sóng vai chạy với cô. Nhị Miêu vẫn còn rút lại trong ngực anh, từ lúc này đến bây giờ, Hạ Sơ hoặc chỉ thấy được Lương Mục Trạch, hoặc chỉ thấy được Nhị Miêu, vẫn chưa chú ý nhìn cả hai chung một lúc. Vừa nhìn thấy, liền vô cớ buồn cười, mắc cười quá. Trung tá bộ binh anh tuần khô ngô, trước ngực có một con mèo vì lắc lư mà run rẩy cả người, lông dựng hết cả lên, còn bởi vì đón gió mà đôi mắt tròn xoe híp thành một đường, làm như đang hưởng thụ lại tựa như chịu hết hành hạ. Hạ Sơ thật sự mắc cười, cười ra nước mắt.

Lương Mục Trạch rất nghiêm túc không cho cô cười, nhưng cô thật không nhịn được, một màn buồn cười này không có mấy chụp hình chụp lại thật sự là đáng tiếc. Chuột túi Lương Mục Trạch. “Anh biết không, có vài người không phân biệt được l và n, lương đọc thành nương (mẹ), chuột túi Lương Mục Trạch, bọn họ

sẽ đọc thành chuột túi mẹ Mục Trạch, gọi tắt là gì? Mẹ chuột túi! ! Ha ha. . . Ha ha làm em cười chết rồi.”

Lương Mục Trạch dừng bước lại, Hạ Sơ còn cười vui vẻ chạy về phía trước. Nhưng chưa được hai bước thì không xong, khuôn mặt tươi cười lập tức đổi thành khóc, ôm bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất. Đau sốc hông rồi ! Hả hê quên mất, sau đó bị báo ứng.

“Đau lắm hả?” Lương Mục Trạch đứng ở bên cạnh cô, than thở, “Đã nói đừng cười, còn cười thành thế này sao?”

“Ai u” Hạ Sơ cau chặt đầu lông mày, “Cảm thấy co rút, ai u.”

“Hít sâu, từ từ hít sâu.”

“Hít nhẹ cũng đau, còn. . . Sâu. Hít.”

Lương Mục Trạch kéo cánh tay của cô, từ từ đỡ cô đứng lên, “Đừng chạy nữa, bọn họ sẽ trở lại ngay, anh công em về.”

“Không được!” vào lúc này Hạ Sơ không còn sức nữa, nhưng hơi sức cự tuyệt vẫn phải có. Ngộ nhỡ bị các chiến sĩ trở về nhìn thấy, thì sẽ trở thành một “chuyện cười tán dương rộng rãi” mất.

Hạ Sơ đỡ cánh tay Lương Mục Trạch, đứng một lát, bắt đầu từ từ điều chỉnh hô hấp, cảm thấy đau đớn dần dần biến mất.

“Tốt hơn chưa?”

“Ừ.”

“Trở về đi, không cho cười nữa!” Lương Mục Trạch nghiêm giọng cảnh cáo cô, cởi áo rằn ri móc Nhị Miêu ra, Nhị Miêu chạm đất vẫn chưa thỏa mãn nhìn Lương Mục Trạch và Hạ Sơ, nhưng không ai để ý nó, chỉ có thể mặc kệ dựng đuôi đi ở phía trước.

Tiếng bước chân của các chiến sĩ trở về càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng, Hạ Sơ vội vàng vỗ vỗ Lương Mục Trạch, “Chạy chạy, không thể để cho người khác biết hai ta lười biếng, nhanh lên một chút.”

Hạ Sơ lành thương đã quên đau, mới vừa chạy ra chưa được hai bước, liền bị Lương Mục Trạch kéo lại, giả bộ khiển trách, “Chạy cái gì mà chạy, ngừng nghỉ một lát đi, đi trở về.”

“Vậy phải đi tới khi nào?”

“Nếu không thì anh công em?” Lương Mục Trạch gần sát mặt của Hạ Sơ, trầm giọng nói, kết quả không ngoài ý muốn bị đẩy ra.

“Một, hai, ba, bốn.” Các chiến sĩ càng ngày càng gần, khẩu hiệu kêu rung trời. Trước mặt nhất, chính là doanh một của Lương Mục Trạch, mấy tiểu tử kia, mọi người buồn cười lại không dám, đầy ngập nhiệt tình đều dồn vào trong khẩu hiệu.

Hiện đảm nhiệm doanh trưởng doanh một là doanh phó trước kia, là tốt anh em vào sinh ra tử với Lương Mục Trạch, lúc này đặc biệt vui mừng, mặt mày hớn hở nói với các chiến sĩ: “Sức lực không tệ.”

“Khí sắc của doanh trưởng càng không tệ!” Các chiến sĩ doanh một hô lên như muốn xé vỡ cổ họng.

“Khí sắc của ai tốt hơn?”

“Trung Đội Trưởng!”

Hạ Sơ hận không thể đào cái lỗ để chui xuống, đám lính này, không cho cô bậc thang đi xuống gì cả.

“Sai! Là Nhị Miêu!” Người cả đại đội đều biết rõ, Hạ Sơ có con mèo, tên là Nhị Miêu, bởi vì thường thường đi theo Hạ Sơ loanh quanh tản bộ mà bị người cả đại đội biết.

“Đúng! Là Nhị Miêu!”

Nhị Miêu đang ngồi trên đất, nhìn người trong đại đội chạy qua không chuyển mắt, chợt nghe có người hô to tên của nó, bị sợ đến nhảy dựng lên chạy về phía trước thật nhanh, mặc cho Hạ Sơ ở phía sau kêu thế

nào cũng không quay đầu lại, giống như sợ mấy binh lính này bắt nó về hầm lên.

45. Chương 45

Thế dục buổi sáng kết thúc, Hạ Sơ vốn muốn đưa Nhị Miêu về nhà, nhưng con mèo này lại vô cùng có tính thần, hơi quá hưng phấn, chạy nhảy loạn khắp nơi, căn bản không nghe lời. Nhưng phòng y tế căn bản không cho phép có động vật ngoại trừ con người xuất hiện, Nhị Miêu không thể nào đi theo cô. Dưới tình huống này, Lương Mục Trạch vươn mình mà ra, nói để Nhị Miêu đi theo anh, chờ sau cơm trưa sẽ đưa về cho Hạ Sơ.

Hạ Sơ không yên lòng nói: “Được không?” Lo lắng Nhị Miêu gây chuyện, cũng lo lắng nó bị hù dọa.

“Thả trong phòng làm việc của anh.” Lương Mục Trạch gật đầu với cô một cái, hét lớn tên Nhị Miêu, một người một mèo cùng rời khỏi. Đặc biệt kỳ quái là, chỉ cần là Lương Mục Trạch, Nhị Miêu liền tuyệt đối nghe lời. Đoán chừng nó cũng biết quả hồng phải bóp quả mềm!

Nhị Miêu đi theo Lương Mục Trạch, cũng không nghe lời lắm, chạy loạn khắp nơi. Dọc theo đường đi đụng phải không ít người, đại đa số người đều muốn cười không dám cười, chỉ ý vị sâu xa nhìn anh lâu mấy lần, sau đó lại nhìn Nhị Miêu một lát.

Cho đến sắp tới gần lầu chính, hai chiến sĩ mang theo bốn con chó quân đội đi từ xa đến gần, mấy con chó quân đội này, được huấn luyện nghiêm khắc nhất, không khí chỉ hơi khác chút cũng có thể cảm thụ được, cách thật xa đã bắt đầu sủa lên với Nhị Miêu, Nhị Miêu bị sợ hãi, tiếng kêu cũng biến thành gào thét, không ngừng cọ bên chân Lương Mục Trạch, co lại thành một đoàn nho nhỏ.

Chiến sĩ nhìn trận thế này, vội vàng kéo mấy con chó quân đội quẹo qua khúc quanh, nhưng bốn con chó này giống như thấy được con mồi, hết sức hưng phấn, cứ giằng giụa về phía Lương Mục Trạch. Lương Mục Trạch thấy Nhị Miêu đã bắt đầu sợ phát run, khom lưng xách nó lên vội vàng bước nhanh tránh ra.

Lông của Nhị Miêu đều bị dựng lên, vẻ hưng phấn đã sớm bị sợ đến không còn tung tích, trở nên đặc biệt yên lặng.

Mới vừa vào lầu chính, đã đụng phải đại đội trưởng Đồng đang định đi ra, chân mày kia nhíu lại như có thể đè chết một con muỗi, nhìn cũng không nhìn Lương Mục Trạch, cứ đi thẳng tới, chắc là còn nhớ mối thù nửa bao thuốc.

Lương Mục Trạch phân phó văn thư Tiểu Lưu, bảo anh ta cất lại hết mấy đồ dễ vỡ trong phòng làm việc, mặc cho Nhị Miêu chạy vui vẻ ở trong phòng làm việc. Vào lúc này Nhị Miêu lại rất ngoan, nhìn chung quanh, chỉ ngồi thẳng dưới đất không nhúc nhích, có lẽ là sợ chó quân đội cao lớn uy mãnh chột chạy ra lấy mạng nhỏ của nó.

Hạ Sơ trở lại phòng y tế, đã nhìn thấy quân y Tiết cười tươi như hoa nhìn cô, nhìn đến tóc gáy cô đều bị dựng lên. Hạ Sơ xoa xoa cánh tay đi trở về chỗ ngồi của mình, “Đừng nhìn tôi cười như thế, tôi sẽ hiểu lầm.”

Quân y Tiết hơi kinh hãi lui về phía sau, “Hiểu lầm cái gì?”

“Hiểu lầm, anh là kẻ biến thái.”

“ ”

Hạ Sơ ngưỡng mặt, híp mắt cười giả lả.

Quân y Tiết nhìn lên nhìn xuống đánh giá Hạ Sơ, một hồi lâu mới nói: “Một cô gái có vẻ rất điềm đạm, sao lại nói mấy lời thế này?”

Hạ Sơ nhún vai một cái, không sao cả nói: “Tôi vẫn luôn như vậy.”

“Coi chừng trung đội Lương chuyển nhào vào trong ngực người khác, không nhớ em!”

“Chớ rửa tội, tôi sẽ tin thật, tin thật rồi tôi sẽ tăng gấp bội nguyên rửa anh!”

“Tôi vẫn luôn không muốn hiểu, trung đội Lương bình thường đều ở quân khu, hai người làm sao phát triển? Chân tướng không phải giống người ta nói chứ, bởi vì bị ép buộc, anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó em liền lấy thân đền đáp?”

“Đúng vậy đó” Hạ Sơ gật đầu, nói nghiêm túc: “Anh ấy đã cứu tôi, tôi đương nhiên là phải báo đáp.”

“Thật?” Quân y Tiết cách cái bàn thò người ra, nói rõ ràng, không tin!

“Đều nói đúng cả, anh không tin cũng không có biện pháp gì cả.”

Quân y Tiết ngượng ngùng rút thân thể về, biết cũng không hỏi ra cái gì, dứt khoát đứng lên qua phòng bên sửa sang lại thuốc men.

Công việc trong đại đội rất thanh nhàn, Hạ Sơ thường đọc sách trong thời gian làm việc, xem sách tình cảm, xem sách dưỡng sinh, dù sao thời gian rất trống trải, có thể xem đủ loại sách, cũng mau khi cô đến đây, thì số sách trong kho rất là nhiều.

Ước chừng hơn chín giờ, quân y Tiết chợt chạy tới từ bên cạnh, hào hứng hỏi Hạ Sơ: “Lúc bắn súng có thắng không?”

Hạ Sơ xem sách, cũng không có ngẩng lên đầu, chậm rãi nói: “Lúc ở trường học bắn thắng.”

“Có muốn thử lại hay không?”

Hạ Sơ ngẩng đầu lên, hơi mờ mịt hỏi: “Thử lại cái gì?”

“Bắn súng.”

“Ở nơi này?” Hạ Sơ cười lạnh, “Không cần, mắt mệt. Múa rìu trước cửa Lỗ Ban (người thầy vĩ đại về kiến trúc và nghề thủ công), tôi không ngốc.”

“Trung đội Lương nổi tiếng là tay súng thần trong quân khu, cô cũng đã gia nhập gia đình quân nhân bao lâu rồi, không thể kéo tổ chức lui về phía sau.”

“Đồng chí quân y, bây giờ là thời gian làm việc, anh muốn tự tiện rời khỏi cương vị sao?”

“Quân y quân y, nơi nào có quân nhân nơi đó có quân y, cho nên, quân y chỉ cần nhìn chung quanh, đi dạo chung quanh, ngộ nhỡ có đồng chí nào không chống nổi, lập tức có thể được cứu trị thật tốt, đi thôi.”

Hạ Sơ lắc đầu.

“Này” quân y Tiết ngửa tay khó nhịn, nhiều ngày không đụng súng, bây giờ anh nghe thấy tiếng súng liền kích động, “Vây đi xem một lát cũng được, nói không chừng có thể đụng phải trung đội Lương đó, chưa từng thấy trung đội Lương bắn súng phải không? Hôm nay chớ mở mắt.”

Hạ Sơ nghĩ đến buổi trưa chứng kiến anh bắn súng rất chính xác đó, trong lòng hơi trưởng lên. Lần đó nhìn thấy, nhưng cự ly hơi xa, quân y Tiết vừa nói như thế, cô cũng hơi kích động, không nhịn được sự “Kích động” liên tục của quân y, để sách xuống đứng lên.

Hai vị quân y, đeo thùng thuốc của mình, mặc áo khoác trắng, dáng vẻ nghiêm túc lão luyện, nhưng chỉ có bọn họ biết, động cơ trong lòng không tinh khiết cỡ nào.

Bãi bắn bia ở trong một cái sân độc lập, dùng núi cách trở, chia làm nhiều khu vực. Quân y Tiết quen cửa quen nẻo dẫn Hạ Sơ “vượt núi băng đèo”, cô chưa bao giờ biết đại đội đặc chủng cách bãi bắn bia xa vậy, hơn nữa bãi bắn bia còn lớn thế, sớm biết đã không tới, ngồi đọc sách thật tốt, đi chi cho vất vả.

“Có còn xa lắm không?” Hạ Sơ hứng ánh mặt trời, híp mắt hỏi. Hạ Sơ đã ném thùng thuốc của mình cho quân y Tiết, mình thì đi nhẹ nhàng, nhưng khoảng cách này thật sự là, quá xa!

“Nhanh, không nghe thấy tiếng súng càng ngày càng rõ ràng sao?”

Rốt cuộc đến nơi, Hạ Sơ hận không thể không để ý ánh mắt của mọi người, đặt mông ngồi ở trên cỏ nghỉ ngơi thật tốt. Nên chỉ đành lên chiếc xe jeep ngồi một lát.

Quân y Tiết đặc biệt hưng phấn, chạy nhanh đến bên cạnh một người nhìn như lãnh đạo, người nọ khẽ nghiêng người, Hạ Sơ mới nhìn rõ, thật sự là Lương Mục Trạch! Cứ như là hẹn trước, thật trùng hợp!

Lương Mục Trạch vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Hạ Sơ không nhúc nhích cách đó không xa, phân phó người bên cạnh mấy câu, liền cất bước tới đây. Đi vào nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của cô, hơi thở còn có một chút không thông, liền thấy đau lòng, “Tôi sao không nói với anh? Anh đi đón em.”

“Còn không phải do tên quân y đó.” Hạ Sơ chỉ vào điểm trắng phía trước cực kỳ tức giận nói: “Cứ dụ dỗ em, lôi kéo em đi, nhưng anh ta lại không nói cho em biết bãi bắn bia xa vậy, anh ta thì rất có tinh thần, cứ hận như không thể làm một bước thành ba bước, em làm sao bằng chứ.”

Lương Mục Trạch hoàn toàn không còn giống như vị trung tá uy phong lẫm lẫm lúc này, lúc này vẻ mặt của anh chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó chính là dịu dàng cưng chiều. Anh ưỡn tay của cô, “Đi thôi, đã đến rồi, thì bắn hai phát đi.”

Hạ Sơ đứng bất động, “Vậy có thể buông lỏng tay ra trước không?”

“Thế nào?” Lương Mục Trạch nhíu mày.

“Bãi bắn bia là chỗ nghiêm túc, đừng nên như vậy, sớm muộn gì em cũng phải đi, mấu chốt là anh, về sau người khác sẽ cười anh, phải làm thế nào?”

Lương Mục Trạch nhếch khóe miệng cười lạnh, đâm trán cô: “Hạ Sơ, anh đã không sợ, em sợ cái gì?”

“Em sợ, em thật sự sợ, em nhát gan, em không phải quả hồng mềm sao!” Hạ Sơ không tình nguyện mà nói, mặc dù cô không muốn thừa nhận, nhưng sự thật không phải do cô chọn.

Lương Mục Trạch than thở, xoa xoa tóc của cô nói: “Đi thôi.”

Bài học hôm nay là di động bắn nhanh, Lương Mục Trạch không có ở đại đội hai tuần lễ, hôm nay liền đi dạo hết các sân huấn luyện, trạm thứ nhất chính là bãi bắn bia, không ngờ lại có vui mừng ngoài ý muốn, mặc dù không lộ vui giận, nhưng trong lòng anh thật hồi hộp.

Quân y Tiết đã mặc áo rằn ri vào, thừa dịp thay đổi người, xông lên cho đỡ ngượng. Hạ Sơ vốn cho rằng tài bắn súng của anh ta không giỏi, nhưng trong nháy mắt liền tròn mắt, đại đội đặc chủng thật đều là nhân tài, không thể khinh thường. Động tác của quân y chẳng những đúng tiêu chuẩn, nhanh chóng, bắn cũng rất chính xác, dĩ nhiên tài nghệ không thể so sánh với lính đặc biệt, nhưng mà Hạ Sơ thấy đã tốt lắm rồi. Cô hơi lo lắng nhìn về phía trước, chỉ van xin người này, đừng kéo cô xuống nước, cô thật không muốn mất mặt.

Trước kia ở trường học từng có huấn luyện xạ kích, kỹ thuật của cô thật không ra hình dáng gì, sau đó chăm chỉ luyện tập mới hơi tốt hơn một chút, bắn mười phát được 80 điểm mới miễn cưỡng hợp cách, còn là cái loại nằm trên mặt đất không nhúc nhích nhắm ngay mục tiêu....

Tiếng súng bên tai vang lên không dứt, Hạ Sơ nhẹ nhàng kéo trang phục Lương Mục Trạch, ghé vào lỗ tai anh nói: “Em không bắn súng, anh chống đỡ giúp em nhé.”

“Cái gì?”

Hạ Sơ trừng anh, anh rõ ràng có thể nghe rõ, cô có thể nghe anh nói mà, chẳng lẽ anh không thể sao?

“Em nói, em không bắn súng, nếu anh ta giao súng cho em thì anh lên.”

“Vậy à...” Lương Mục Trạch khẽ cau mày, suy tư, “Không tốt lắm đâu, em không sợ bị người khác nói ư, nếu anh thay em chẳng phải là. . .”

Trả thù! Đây chính là trả thù trắng trợn!

Nhưng, vào giờ phút này, cô tình nguyện bị người khác bàn tán hai người bọn họ thế nào, cũng không muốn vùng dao trước mặt Quan công, nhất là sau khi biết quân y Tiết có tài bắn súng tốt thế.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Hạ Sơ, quân y Tiết quá đủ nghịên, hào hứng đi tới đây, đưa khẩu súng cho Hạ Sơ, “Thử một chút, đặc biệt đã ghiền.”

Hạ Sơ mỉm cười, không nhận súng, quả quyết lắc đầu.

“Đi xa như vậy mà không bắn súng, không phải em phí công sao? !”

Hạ Sơ vẫn lắc đầu, mặc anh nói như thế nào, cô cũng không nhận súng.

Không biết là ai có lá gan lớn kêu một câu, “Chị dâu bắn một phát đi.” Kết quả chiến sĩ khắp bãi bắn bia bắt đầu ồn ào lên, hét lớn muốn Hạ Sơ bắn một phát. Dù sao đi nữa bọn họ có nhiều người không sợ, cùng lắm thì cùng nhau chịu phạt.

Hạ Sơ càng rồi, cự tuyệt không cho Lương Mục Trạch mặt mũi, không cự tuyệt thì không nể mặt mình, nhưng mình thật nể súng, thì sẽ vứt mặt mũi của Lương Mục Trạch. Hạ Sơ có dầu gì cũng là người ở trường quân đội đợi tám năm, xạ kích lại không biết, truyền đi thật mất mặt đó? !

Nhưng Lương Mục Trạch bên cạnh lại không nói một câu, cô cũng không thể trắng trợn nháy mắt với anh. Tên đáng chết này quá không phối hợp rồi. Chẳng lẽ thật phải nhắm mắt lên?

Lúc này, Lương Mục Trạch “Khụ” một tiếng, hiệu quả nhanh chóng, bãi bắn bia lập tức an tĩnh.

“Ai muốn xem?”

Không ai trả lời.

“Cậu sao?” Lương Mục Trạch hơi hất cằm về phía quân y Tiết.

Quân y cười hì hì, cũng không sợ, “Là tôi cứng rần kéo Hạ Sơ tới, nếu như không để cô ấy bắn hai phát, chẳng phải là tôi không đủ trượng nghĩa à.”

“Được chứ, chuyện này dễ thôi.” Lương Mục Trạch vừa vén tay áo lên, vừa nói: “Có thể thắng tôi, thì sẽ để Hạ Sơ biểu diễn cho các cậu xem, tài bắn súng của Hạ Sơ, không phải ai muốn xem cũng có thể xem.” Buồn cười, tôi còn chưa từng thấy cô ấy xạ kích, từ khi nào đổi phiên đến chỗ mấy thằng nhóc lông tóc chưa dài của các cậu rồi hả?

“Nói giỡn à, trung đội Lương, cả đội có ai là đối thủ của anh, đừng nói đại đội, quân khu cả nước, cũng không có mấy ai có thể so sánh qua anh.”

“Vậy thì đừng xem.” Nói xong, quay đầu lại hét lớn phân phó: “Đi lái xe tới đây, tôi còn muốn đến chỗ khác xen.”

Lương Mục Trạch từ trước đến giờ là người nói một không hai, anh chỉ cần nói không muốn, ai cũng không ép buộc được, đã biết tính tình của anh. Những người khác đều không dám nói cái gì, dù thế nào đi nữa anh đã khai điều kiện ra rồi, muốn xem, trước hết thắng anh, nhưng kết quả đã rõ ràng.

“Tôi tới!” Một thanh âm đối với mọi người mà nói giống như tiếng trời truyền đến, mọi người rối rít quay đầu lại, nhìn thấy đại đội trưởng Đồng mặc áo rằn ri và bí thư, nhân viên bảo vệ của anh.

Thanh âm này đối với Hạ Sơ mà nói, giống như là cơn ác mộng.

Đồng Chí Cương đi vào, lại lặp lại: “Tôi tới.”

“Tới cái gì?”

“Cậu mới vừa nói.”

“Tôi mới vừa nói gì?”

Đồng Chí Cương hung hăng nhìn chăm chăm Lương Mục Trạch, trong lòng còn treo nửa bao thuốc, bây giờ là đang báo thù riêng.

“Đại đội trưởng, trái tim ngài không tốt, đừng bắn súng thì tốt hơn, xung lượng lúc xạ kích sẽ chấn động trái tim của ngài, nên cẩn thận cho thỏa đáng.” Hạ Sơ nói nghiêm túc.

“Cháu không ở phòng cứu thương, chạy tới bãi bắn bia làm chi?” Đồng Chí Cương xoay đầu qua hướng Hạ Sơ.

“Ừ, đúng vậy, chỗ có quân nhân thì có quân y, chúng ta nên hoạt động mà không nên ngừng lại, như vậy có thể giảm được thương vong.” Hạ Sơ nhắm mắt nói, dù sao anh ta chắc chắn cũng cho rằng là bởi vì Lương Mục Trạch ở đây, cho nên anh ta mới tìm tới.

Đồng Chí Cương giật giật khoe miệng, nhìn Hạ Sơ, lại chuyển hướng tới Lương Mục Trạch. Người kia nhún vai, thật bình tĩnh tuyên bố: “Anh bắn không lại tôi!”

Ánh mắt của Đồng Chí Cương hận không thể bay ra ngoài, “Nhân viên bảo vệ.”

“Có.”

“Lên đạn! Hôm nay tôi muốn xem xem, Lương Mục Trạch này rốt cuộc có mấy con mắt! ! !”

46. Chương 46

Dù Đồng Chí Cương lợi hại hơn nữa, nhưng tuổi đã hơi lớn rồi, làm sao có thể so sánh với người trẻ tuổi như Lương Mục Trạch? Hơn nữa theo tính tình nước lửa không dung nhau của hai người họ, Lương Mục Trạch chắc chắn sẽ không nhường. Nếu như Đồng Chí Cương thắng, Hạ Sơ nhất định phải xấu hổ, nhưng nếu như anh thua, chắc chắn càng gây khó khăn cho Lương Mục Trạch, đây là một cục diện bên nào cũng lỗ.

Cân nhắc qua lại, Hạ Sơ chỉ có thể quyết định!

Cô đi tới bên cạnh Đồng Chí Cương đang chuẩn bị, thanh âm rất nhỏ kêu một tiếng, “Chú Đồng.” Quá khứ, cô luôn gọi đại đội trưởng, chưa bao giờ sửa đổi, mà hôm nay lại chột gọi như vậy, khiến Đồng Chí Cương bị kêu mà ngây ngẩn cả người.

“Chú Đồng.” Hạ Sơ ngọt ngào nói, “Vốn do cháu không muốn xạ kích, nên Lương Mục Trạch mới nói thế, hiện tại cháu muốn, hai người đừng cãi nhau nữa, ai thua rất khó coi, đúng không?”

“Cháu đang hỏi lộ chứ hay là xem thường chứ?” Đồng Chí Cương không để mình bị đẩy vòng vòng, cố ý nói.

“Đương nhiên là hỏi lộ rồi” ở thành N nhiều năm, Hạ Sơ đã thấy nhiều trường hợp, chỉ cần cô muốn, luôn có thể nói ra mấy lời đặc biệt ngọt ngào để dụ dỗ người ta vui vẻ, tiếp theo lại nghiêm túc nói: “Hơn nữa vừa rồi cháu đã nói, sức khỏe và trái tim của ngài đã không thích hợp làm những thứ này, đây là trách nhiệm của cháu dành cho ngài.”

Đồng Chí Cương nhướng mày nhìn Hạ Sơ, không nói lời nào.

“Cháu là vì tốt cho ngài, ngài nói xem cháu hại ngài lúc nào chưa? Bảo ngài cai thuốc cai dầu mã cũng không phải là vì trái tim ngài sao?”

Nghe hai chữ cai thuốc, Đồng Chí Cương đề phòng quay đầu nhìn nhìn Lương Mục Trạch, người kia đang khoanh tay nói chuyện với quân y, quân y giờ sừng lên rất nghiêm túc hỏi thăm gì đó.

“Tiểu tử kia thật cuồng ngạo.”

“Đúng đúng, nói quá đúng.”

“Nhiều năm vậy rồi cũng chưa học được khiêm tốn.”

“Ừ, nên dạy dỗ anh ta thật tốt, cho anh biết lễ độ.”

Đồng Chí Cương gật đầu, cười âm hiểm, “Nhân viên bảo vệ, chuẩn bị súng xong chưa?”

“Báo cáo, xong rồi.”

Không phải chứ, còn phải bắn? Vậy này giờ chẳng phải tốn công vô ích? Hạ Sơ vừa định lôi kéo anh tiếp tục thương lượng, thì đã nghe thấy Đồng Chí Cương nói: “Lấy khẩu súng tới, quân y Hạ nói muốn thay tôi, tôi cũng không tiện cự tuyệt.”

Cái gì? ? ? Không phải vậy chứ! ! ! ! Hạ Sơ thật muốn cắn lưỡi tự sát, phí nhiều lời với ông ấy làm gì? Quá âm hiểm.

Các chiến sĩ đầu tiên là sưng sốt, sau đó lại hưng phấn, mặc dù không dám biểu đạt quá rõ ràng, nhưng sự vui vẻ nhiệt tình trong mắt thì ai cũng có thể nhìn ra.

Quân y một mực hỏi về súng lục súng bắn tĩa, sự đối lập về cách tác chiến của lính đặc chủng Trung Quốc và nước ngoài, Lương Mục Trạch đang đáp trả vấn đề của anh, thì chợt nghe thấy Đồng Chí Cương nói một câu như vậy, trong khoảnh khắc anh thật không hiểu. Lời nói của Đồng Chí Cương một chữ anh cũng không tin, nhất định là Đồng Chí Cương lại dùng thủ đoạn gì.

Đồng Chí Cương đưa súng đã lên nòng cho Hạ Sơ, cây súng kia nặng như ngàn vàng, ép tới cô thở không nổi. “Đại đội trưởng, đừng như vậy, cháu mắt mắt thì thôi, ngài đừng bỏ đá xuống giếng khiến cháu mắt hết mắt mũi chứ?”

“Sao lại như vậy? Chú đang giúp cháu, yên tâm, có chú làm chỉ đạo cháu nhất định sẽ không mất mắt.” Đồng Chí Cương trấn an Hạ Sơ. Nhưng nhìn nụ cười của anh, Hạ Sơ lại không thấy có vẻ hiền hòa nào.

Mặt Lương Mục Trạch âm trầm, cướp đi cây súng nặng nề trong tay Hạ Sơ, kéo trang phục Hạ Sơ muốn đi. Đồng Chí Cương vội vàng ngăn, “Cậu đã nói ra rồi, nhiều người đều nghe được, cậu đường đường là một Trung Đội Trưởng, nói chuyện không giữ lời?”

“Lão Đồng, anh không phúc hậu, thì đừng trách tôi không tượng nghĩa.” Lương Mục Trạch lạnh lùng nói.

Đồng Chí Cương phát tay một cái không để ý tới anh, nói với Hạ Sơ: “Cháu yên tâm, hôm nay cháu nhất định có thể thắng, đến bãi bắn đi.” Đoạt lại khẩu súng từ trong tay Lương Mục Trạch, lôi kéo Hạ Sơ đến chỗ xạ kích.

Đồng Chí Cương truyền thụ rất nhiều tuyệt kỹ độc môn cho Hạ Sơ, nói mẩu chốt, còn nói chỉ cần làm theo anh nói, hơn nữa không cần khẩn trương, tuyệt đối có thể thắng Mục Trạch!

Mặt Lương Mục Trạch âm trầm đứng ở bên cạnh, hận không thể róc xương lóc thịt đại đội trưởng. Bao nhiêu thù hận, mà lại đẩy anh với Hạ Sơ lên đầu gió chứ?

“Sưng sờ cái gì?” Đồng Chí Cương nói: “Lời của tôi nói chính là lệnh, nhiệm vụ của cậu là thi hành.”

Lương Mục Trạch không trả lời, cũng không cử động.

“Chờ khi nào cậu bò lên đầu tôi rồi, thì hãy tới tìm tôi gây phiền toái!” Đồng Chí Cương hả hê nói, rồi lại nói chuyện với Hạ Sơ.

Hạ Sơ làm sao nghe lọt, súng nặng đến mức đè cô mê man, tự mình bắn cũng thôi, còn phải tranh tài với Lương Mục Trạch. Thật là oán niệm đại đội trưởng Đồng không dứt, ông ta thật là chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Theo ý của đại đội trưởng Đồng, bởi vì Hạ Sơ không thuần thục, cho nên không bắn nhanh, theo quy tắc đơn giản nhất xạ kích vào bia, mười phát súng, điểm của ai cao thì người đó thắng.

Lương Mục Trạch có khí thế băng lãnh, tuy là ở dưới nắng gắt, các chiến sĩ cũng cảm thấy khí ép hết sức thấp, đứng nghiêm tại vị trí của mình, không dám cười, cũng không dám châu đầu ghé tai, chỉ có thể hết sức duy trì vẻ mặt không chút thay đổi, chỉ sợ không cẩn thận bị trung đội Lương bắt tới trút giận, vậy thì thật là được không bù mất.

Trong lòng Hạ Sơ đặc biệt không nắm chắc, chỉ theo lời Đồng Chí Cương nói, cắn răng lại quyết tâm, hai cánh tay nâng súng vừa đau vừa nhức, giống như sắp không phải là của cô. Hiện tại cô chỉ có một ý nghĩ, sớm muộn gì đều chết, chết sớm sớm siêu sinh.

“Đoàng.”

Phát súng đầu tiên. Hạ Sơ hít sâu, tiếp theo ba bốn năm. . . . Mười phát súng xong. Chiến sĩ đeo súng chạy đến trước cái bia, nhìn cái bia một lát, tiếp đó vung lá cờ tuyên bố thành tích của Hạ Sơ.

Chung quanh bắt đầu có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Hạ Sơ có chút thấp thỏm. Dù sao thành tích của cô có kém, thì bọn họ cũng sẽ không nói, ôi cô bắn súng tệ quá.

“Anh ta nói bao nhiêu?” Híp mắt hỏi đại đội trưởng.

“Cũng được, không hổ là đồ đệ chú dạy ra.” Đồng Chí Cương cười híp mắt nhìn Hạ Sơ, nhận lấy súng của cô đưa cho nhân viên bảo vệ.

Hạ Sơ cười gượng, “Cũng được. . . . Là bao nhiêu?”

“90 điểm.”

90. . . . Được rồi, cô thừa nhận ở trong các bạn học của cô, thành tích này đã là khá, mặc dù đây là thành tích tốt nhất của cô từ trước tới nay, nhưng đây là đại đội đặc chủng, không phải đoàn quân y, những người này đều dựa vào súng sống, 90 đối với bọn họ mà nói, chỉ sợ ngay cả tư cách vào đại đội cũng không có? !

Nhưng, cô dù sao không phải lính đặc biệt, cũng không phải là quân y canh giữ ở đại đội đặc chủng N nhiều năm, bắn súng không giỏi cũng có thể lý giải, hơn nữa cô không có bắn ra thành tích mất mặt như 60, 70 điểm, cô đã rất vui vẻ rồi. Về phần Lương Mục Trạch, anh nhất định là thắng dễ dàng không thể nghi ngờ, Hạ Sơ cũng không để ý anh mạnh hơn mình bao nhiêu.

Lương Mục Trạch xách súng lên nòng, cơ hồ không do dự đã bắn ra, sau khi xong mười phát súng, chiến sĩ nhìn cái bia, có chút do dự vung lá cờ, sau đó lại quay đầu lại tìm hiểu xem, sợ mình tra sai.

Kết quả khiến mọi người xanh lười, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu mọi người đúng là, sợ vợ!

“Ha ha, chú đã nói mà, chú nói cháu có thể thắng, cháu nhất định có thể thắng, ha ha, làm rất khá Hạ Sơ, thật đẹp, nên chà xát chà xát nhuệ khí của cậu ta, không thể cho cậu ta cười lên đầu tôi.” Đồng Chí Cương vỗ bả vai Hạ Sơ, cười đặc biệt lớn tiếng.

Thua? Lương Mục Trạch thua? Trò đùa cấp quốc tế gì đây. Hạ Sơ nghiêng đầu nhìn anh, Lương Mục Trạch đưa khẩu súng cho những người bên cạnh, bước một bước đến trước mặt Hạ Sơ, liếc đại đội trưởng, sau đó chuyển nhìn về nơi khác, “Tôi còn có chuyện, tôi sẽ đưa Hạ Sơ đến phòng y tế.”

Nói xong kéo Hạ Sơ lên xe rồi đi, bỏ lại một đám người nhìn chằm chằm xe jeep biến mất.

Một chiến sĩ thở hổn hển chạy đến trước mặt Đồng Chí Cương, báo cáo: “Đại đội trưởng, ngài nên đi qua xem đi.”

“Xem cái gì?”

“Cái bia.”

“Cái bia?” Đồng Chí Cương cau mày, nhưng lập tức lại nghĩ đến cái gì đó, “Cậu ta để lại cái gì trên bia cho tôi?”

Chiến sĩ không chịu nổi áp lực, liền thẳng thắn nói: “Dấu chấm than.”

Đồng Chí Cương dĩ nhiên sẽ không xem, trực tiếp dẫn người đi. Đại đội trưởng vừa đi, những người còn lại đều chạy như bay đến trước bia như uống thuốc kích thích, nhìn dấu chấm than trong truyền thuyết kia.

Năm phát súng xếp thành đường dọc, khoảng cách cự ly đều giống nhau, năm viên đạn cuối cùng thì tạo thành một vòng tròn ở dưới, tạo thành dấu chấm than, khiến những người này hết sức cảm thán.

Bỗng nhiên có người phản ứng kịp trước một bước, “Xong rồi xong rồi.”

Rồi sau đó tất cả mọi người đều nghĩ tới gì đó, liền tiếp kêu, thảm, xui xẻo, phải chuẩn bị.

“Sao để em thắng?”

“Anh chỉ vẽ một hình.”

“Vẽ cái gì?”

“Dầu chấm than.”

Hạ Sơ tức giận, gầm thét kêu: “Khi dễ người! ! !”

Hạ Sơ trực tiếp đi đón Nhị Miêu, vắn thư tiểu Lưu khóc tang, nói: “Bác sĩ Hạ cô mau mang nó đi đi, phòng làm việc của Trung Đội Trưởng sắp bị nó làm thành chỗ đổ rác rồi.”

Có lẽ là chưa quen thuộc, muốn đi ra ngoài lại không được ra, nên phần khởi xun xoe chạy nhảy loạn xạ ở trong phòng làm việc. Điện thoại, bàn phím, ống đựng bút, trái cây, tài liệu toàn bộ thành món đồ chơi của nó, dọn dẹp cũng không kịp.

“Không phải đã bảo cậu dọn dẹp đồ vật đi sao?”

“Trung Đội Trưởng, dọn dẹp nữa cũng không ngăn được nó, đồ bỏ vào trong ngăn kéo, nó cũng có thể hơi hột mở cửa tủ ra, bị kẹp cũng không sợ.” Tiểu Lưu vô lực nói, anh thật không giữ được con mèo này.

Hạ Sơ ôm lấy Nhị Miêu, nói xin lỗi: “Làm phiền anh, bình thường nó không có như vậy, thật ngại.” Nói xong hung hăng nhéo mõng Nhị Miêu, Nhị Miêu meo meo ô kêu lên.

Có thể là buổi sáng quá mức kích động, buổi chiều Nhị Miêu lại không có tinh thần như cà nhiễm sương, nằm ở trong ổ nhỏ của mình nghỉ ngơi, tỉnh cũng không động, đổi lại tư thế tiếp tục ngủ.

Hạ Sơ quá mệt mỏi, đi ngủ trưa một lát, rồi cả một buổi chiều đều giống như Nhị Miêu không có tinh thần gì. Cho đến khi tan việc cũng không có gặp lại Lương Mục Trạch, có lẽ anh rất bận rộn, phẫu thuật huấn luyện, có thể còn phải tham gia các hội nghị cơ mật

Mang theo mong đợi nho nhỏ, Hạ Sơ ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon đọc sách, nhưng thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút, ngoài cửa không có chút động tĩnh. Đã hơn mười giờ, cô thật sự không chịu nổi cơn buồn ngủ bò lên giường ngủ.

Lương Mục Trạch, anh tốt nhất đừng tới đây, tới cũng không mở cửa cho anh!

Bóng đêm tối đen, trên núi yên tĩnh vô cùng. Chợt một tiếng chuông chói tai vang lên ở đại đội, Hạ Sơ trong giấc mộng cũng bị thức tỉnh. Thanh âm này cô rất quen thuộc, chẳng lẽ lại phải thi hành nhiệm vụ khẩn cấp?

Nhưng tiếng chuông này không có kéo dài giống lần trước, chỉ vang một lát đã không có động tĩnh nữa. Hạ Sơ từ trên giường xuống, mở cửa sổ ra nghe ngóng bên ngoài, không có tiếng xe, không có tiếng động cơ máy bay, chỉ nghe tiếng kèn rất nhỏ.

Hạ Sơ vội vàng đổi y phục ra cửa. Đi ở trong bóng đêm, ban đêm trên núi vẫn có khí lạnh, Hạ Sơ giữ váy, bước chân đi tới cửa hông càng nhanh hơn, bất giác đã chạy.

Cửa hông đã đóng, chiến sĩ canh gác thấy rõ là Hạ Sơ, vội vàng chào.

“Anh biết tiếng chuông vừa rồi là gì không? Là phải thi hành nhiệm vụ khẩn cấp sao? Đi đâu?” Hạ Sơ lôi kéo chiến sĩ, khẩn trương hỏi rất nhiều.

Chiến sĩ xoa xoa đầu, “Bác sĩ Hạ, vừa rồi chỉ là thanh âm vận chuyển khẩn cấp, có nhiệm vụ thì tiếng chuông lớn hơn, cũng lâu hơn.”

“Vận chuyển khẩn cấp?” Đúng rồi, trước kia ở trường quân đội hơn nửa đêm có khi cũng không cho ngủ mà rung chuông vận chuyển khẩn cấp gì đó, là bởi vì thời gian dài không có ở trường học, cho nên cả thanh âm vận chuyển khẩn cấp cũng không phân rõ rồi sao? Hay là bởi vì lo lắng, cho nên quên? Hạ Sơ cười khổ, xoay đầu đi trở về.

Hạ Sơ hết buồn ngủ, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Cô không thể nào ở đại đội mãi, sớm muộn cũng phải trở về, khi nào trở về? Ít nhất phải đến lúc cô không còn nguy hiểm gì. Cô cũng không biết rốt cuộc là nguy hiểm gì, nhưng có thể khẳng định chính là, nhất định phải do đại đội đặc chủng đánh ra, mới có thể bình định tất cả. Với trí tuệ, anh nhất định sẽ đi thi hành nhiệm vụ. Mặc dù, lính đặc biệt trời sanh chính là xông lên phía trước nhất, đến chỗ nguy hiểm nhất, thi hành hoàn thành nhiệm vụ là chức trách của lính đặc biệt, nhưng vẫn không thể nào tránh khỏi lo lắng. Cô sợ, thật sợ. Sợ rất nhiều, không dám tưởng tượng.

Ken két một tiếng, cửa phòng ngủ bị nhẹ nhàng đẩy ra. Hạ Sơ ngồi dậy, nhìn bóng đen tiến vào, ở dưới ánh trăng hơi yếu, từ từ di động đến bên giường. Cúi người xuống, hai tay chống giường ngăn cô thò người ra. Ngũ quan của anh dần dần rõ ràng, một giây kế tiếp đã bị anh ngậm vào miệng, không thể nói.

Tay Hạ Sơ ôm chặt cổ anh, hôn anh thật sâu.

Lương Mục Trạch vuốt lưng của cô, nhẹ nhàng đẩy cô đến trên giường mềm mại, tay linh xảo thăm dò vào áo ngủ bằng bông của cô, dịu dàng lại gấp gáp vuốt ve mỗi một tắc da thịt của cô, tay xoa ngực cô, từ trong cổ họng Hạ Sơ tràn ra tiếng rên rỉ.

Hôn càng ngày càng sâu, càng ngày càng không thể chỉ thỏa mãn từ vuốt ve và hôn sâu, tay Lương Mục Trạch phất qua bắp đùi nhạy cảm của cô, thăm dò vào quần lót cô, khiến Hạ Sơ thở gấp liên tiếp. Cho đến khi vật đó của anh chạm vào cô, Hạ Sơ chợt đẩy anh ra giống như điện giật.

Lương Mục Trạch thở hổn hển, hơi tức giận hỏi: “Dì cả của em vẫn còn à?”

Hạ Sơ lắc đầu. Mắt chứa quyến rũ, hơi thở thơm như hoa lan, “Không được, em không muốn uống thuốc sau khi làm nữa.”

Lương Mục Trạch dùng mấy giây thời gian tiêu hóa ý của cô, sau đó nói: “Không cần uống.”

“Không được!”

“Có càng tốt, lập tức kết hôn.” Lương Mục Trạch vội vàng vuốt ve cô, dục vọng của anh đã đến trình độ không thể năng, anh đã muốn cô như điên.

“Hạ Sơ.” Lương Mục Trạch khạc ra tên của cô từ trong hàm răng, vẻ khát máu trong mắt như hận không thể ăn cô.

Hạ Sơ tránh thoát sự kiềm chế của anh, lấy tay che mặt cực kỳ chặt chẽ, giống như đã ăn quả cân sắt, mặc anh cạy thế nào cũng không ra. Qua thật lâu, Hạ Sơ mới dùng ngón tay chỉ cái tủ đầu giường.

Hiện tại Lương Mục Trạch hận không thể đâm giường nhũn ra, tức giận mạnh mẽ kéo ngăn kéo ra, nhờ ánh trăng, nhìn thấy trong góc có đặt một cái hộp.

Khó trách! Thì ra là xấu hổ!

Không kịp chờ đợi roẹt roẹt lấy thứ trong bao ra, Lương Mục Trạch cúi người thổi hơi ở bên tai cô, hôn lồng bàn tay cô, kéo cánh tay của cô ra, hôn mặt mày cô, gò má hồng hào của cô, vội vàng mà nóng bỏng.

Khi Hạ Sơ bị hôn ngất, anh lập tức tiến vào, Hạ Sơ đau rên lên một tiếng, móng tay cơ hồ đâm vào trong thịt của anh. Rồi sau đó dịu dàng xuyên qua, Hạ Sơ từ từ thích ứng. Lương Mục Trạch gia tăng tốc độ, Hạ Sơ cắn chặt môi rốt cuộc không nhịn được rên lên, đi theo tiết tấu của anh, giây dựa vòng eo, vui thích vô cùng.

47. Chương 47

Hạ Sơ đứng ở bên giường mới vừa cài xong nút áo cuối cùng trên quần trang, màn hình điện thoại trên đầu giường tức thời sáng lên, không mấy để ý nhìn sang, nhưng một giây kế tiếp lại nắm lên điện thoại di động chạy ra phòng ngủ, chạy như bay vào phòng vệ sinh. Cửa phòng vệ sinh khép hờ bị cô mạnh mẽ đẩy ra.

“Thế nào?” Lương Mục Trạch không hề bị tiếng vang khổng lồ hù dọa, nghiêng đầu nhìn Hạ Sơ một lát, tiếp tục thuần thục dùng dao cạo râu cạo râu ở cằm.

Lồng ngực Hạ Sơ khẽ phập phồng, không nói gì, điện thoại di động vẫn còn đang run run trong tay, cô giờ màn hình di động lên trước mắt Lương Mục Trạch, sắc mặt của anh trong nháy mắt lạnh đi. Chân mày từ từ chau lại.

“Nhận.”

Hạ Sơ gạt đầu, nhấn nút speaker, thở một hơi thật dài, “A lô.”

“Hạ Sơ.” thanh âm của Bùi Du từ điện thoại xa xa rõ ràng truyền vào trong lỗ tai Hạ Sơ và Lương Mục Trạch. Thanh âm này, giống như đã rất lâu chưa nghe.

“Ừ.”

“Em trốn anh à?”

Hạ Sơ ngẩng đầu lên nhìn Lương Mục Trạch, chân mày anh càng nhíu chặt lại, nhẹ nhàng lắc đầu, nắm bàn tay rũ xuống một bên của cô, cầm thật chặt.

“Dĩ nhiên không có, ” Hạ Sơ hết sức làm cho thanh âm của mình nghe thật bình tĩnh.

“A, vậy sao.”

Bùi Du cười khê ở đầu kia, tiếng cười tỏ rõ hoàn toàn không tin tưởng lời của Hạ Sơ, chỉ là không muốn phơi bày thôi, cũng có thể là khinh thường phơi bày.

“Hạ Sơ, tin tưởng anh, anh cũng không muốn thương tổn em.”

Hạ Sơ hỏi tới: “Có ý gì? Tôi không hiểu rõ.” Mới vừa nói xong, liền cảm thấy tay bị siết hơi đau đớn, Lương Mục Trạch chăm chú nhìn cô lắc đầu. Hạ Sơ mỉm cười an ủi anh.

“Có lẽ. . . ” thanh âm của Bùi Du hơi bay bay, có chút không xác định, “Có lẽ em nên, Hạ Sơ, nên rời đi thành G.”

“Tôi không hiểu rõ, anh. . . ” Hạ Sơ muốn tiếp tục hỏi tới, nhưng bên kia đã cúp. Trước sau Bùi Du đều không đáp lời khiến Hạ Sơ hoàn toàn gãi đầu, khiến gương mặt Lương Mục Trạch âm trầm.

Giờ thể dục buổi sáng, Hạ Sơ Hoàn toàn mất hồn, thiếu chút nữa bị một viên đá làm té trật chân. Lời nói của Bùi Du, biểu tình của Lương Mục Trạch, đã hoàn toàn chứng tỏ ý nghĩ của cô. Bùi Du có phải là một con cá lớn mà đại đội đặc chủng nuôi, chỉ chờ một ngày kia dẫn anh ta mắc câu hay không?

Thể dục buổi sáng kết thúc, Lương Mục Trạch không trì hoãn chút nào, chạy thẳng tới phòng làm việc của đại đội trưởng ở lầu chính. Vừa tới cửa, liền bị người ta chặn phải.

Vẫn là vị cảnh sát lần trước, cục trưởng thành phố - chủ nhiệm Triệu.

“Ồ, trung đội Lương.”

“Chủ nhiệm Triệu.” Nhìn thấy anh, Lương Mục Trạch cũng biết thời cơ vừa đúng. Cuộc điện thoại buổi sáng của Bùi Du, có tính là di ngôn ly biệt không?

“Tôi còn có chuyện, đi trước một bước.”

Lương Mục Trạch gật đầu, “Đi thông thả, không tiễn.”

Cửa phòng làm việc mở ra, Đồng Chí Cương xuất hiện tại cửa, nhìn thấy Lương Mục Trạch liền nói: “Đi vào.”

Trong phòng làm việc trừ đại đội Đồng, còn có chính ủy, và hai thượng tá khác, đều là mặt lạ hoắc.

“Giới thiệu một chút, hai vị này ở bộ an toàn.” Lý Chính Ủy nói: “Đây là Trung Đội Trưởng của đại đội chúng ta, Lương Mục Trạch.”

“Ngưỡng mộ đã lâu, Lương trung đội.”

Lương Mục Trạch nhẹ nhàng động khéo miệng, sau đó bắt tay với từng người. Trong lòng đại khái hiểu rõ, hai vị này là người nuôi mỗi cá, mà cá đâu?

Đồng Chí Cương đứng ngay chính giữa phòng làm việc, thanh âm trầm trầm, lại xen lẫn kích động không dễ dàng phát giác, “Cá đã mập, đại nạn bùng xuống, có thể cúp máy!”

Tiến người của bộ an toàn đi rồi, Lương Mục Trạch không có lập tức rời đi, ở lại phòng làm việc của đại đội trưởng. Vừa rồi cũng chưa xác định khi nào hành động, chỉ là đã sắp tiến vào gay cấn, cả đại đội lúc nào cũng đợi lệnh.

“Hạ Sơ.”

“Tôi đã gọi điện thoại tới” không đợi Lương Mục Trạch nói xong, Đồng Chí Cương đã cắt đứt anh nói: “Sáng sớm ngày mai có máy bay đến thành phố N, cậu đưa Hạ Sơ trở về rồi lập tức trở lại nhận lệnh, không thể có chút trì hoãn.”

“Vâng!” Lương Mục Trạch đứng nghiêm trả lời. Anh biết, rời đi đại đội vào lúc này, đã khiến Đồng Chí Cương chịu rất nhiều áp lực, cũng hạ rất nhiều quyết tâm.

“Nói chuyện đằng hoàng với Hạ Sơ, hi vọng con bé có thể hiểu cho cậu. Trở về đi thôi.”

“Ừ.”

Hi vọng cô hiểu anh tùy thời có thể rời đi, thậm chí là sinh ly tử biệt. Tình cảm càng sâu càng sợ ly biệt, càng sợ mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cô sẽ không còn chỗ dựa vào, không phải sợ chết, là sợ sau khi chết cô ở lại trên đời một mình không có ai dựa vào, sợ cô vì lo lắng cho anh mà không chăm sóc mình thật tốt.

Cây kim chỉ vừa tới 5 giờ, cửa phòng y tế liền bị đẩy ra, Lương Mục Trạch bước thật nhanh vào. Hạ Sơ hơi vui mừng, đây là lần đầu tiên anh tìm đến cô.

“Sao anh lại tới đây?”

“Tan việc.”

“Hiện tại?”

“Đi.” Lương Mục Trạch kéo cô từ trên ghế lên, đưa tay kéo áo khoác trắng trên người cô.

“Đợi đã, em đi nói với quân y Tiết một tiếng, bằng không ngày mai anh ta sẽ liền thoả không ngừng nói em tự tiện rời công việc.”

Hạ Sơ đẩy phòng cửa thuốc bên cạnh ra, một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi. Quân y Tiết đang chế thuốc, Hạ Sơ lặng lẽ rút đi một hộp thuốc trên kệ.

“Chuyện gì?”

“Tan việc.” Hạ Sơ ung dung cầm hộp thuốc trong tay, “Tôi đi trước.”

“Đứng lại! Lại len lén lấy thuốc! !”

“Không có, lấy quang minh chánh đại, không phải luôn bị anh thấy được à.”

Quân y Tiết để thuốc xuống, đầu ngón tay chỉ về phía Hạ Sơ, “Đây là lần thứ mấy rồi hả ?”

“Lần thứ hai mà thôi” Hạ Sơ lui từng bước từng bước tới cửa, “Tiền thuốc từ trong tiền lương của tôi, đi nha.”

“Tiền lương của cô đâu có ở đại đội! ! !”

Hạ Sơ chạy đến cửa lầu, còn có thể nghe tiếng la của quân y, kéo cái túi ở ngực áo Lương Mục Trạch ra, nhét một hộp thuốc vào, cười ra vẻ đã thực hiện được, “Giữ kỹ đi, đây chính là do em vứt bỏ cả thanh danh, liều mạng lấy về cho anh.”

Lương Mục Trạch cười, ánh mắt dịu dàng, không cần nhìn cũng biết, lại là thuốc bao tử, phòng ngừa anh bận làm việc không để ý ăn cơm mà bị đau bụng.

Hạ Sơ đi xuống bậc thang, mới vừa bước ra một bước đã bị Lương Mục Trạch kéo lại. “Sai rồi.”

“Không phải đến phòng ăn sao?”

“Về nhà.”

“Còn chưa ăn cơm nữa.” Hạ Sơ nói đằng hoàng. Thức ăn ở đại đội đặc chủng, tốt hơn nhiều so với bệnh viện của họ, ở đại đội tuyệt đối là nuôi mỡ.

“Về nhà ăn.”

“Ăn cái gì? Ăn Nhị Miêu à?” Trong nhà trừ Nhị Miêu, thật không có đồ gì để ăn

Lương Mục Trạch quơ quơ túi trong tay. Vừa rồi Hạ Sơ đã nhìn thấy túi, nhưng vẫn chưa để ý, lúc này mới mở túi xem một chút, bên trong là thịt heo, rau họ được đặt trong túi giữ tươi, thậm chí còn có bột mì.

Đầu óc Hạ Sơ trong nháy mắt bị chập mạch, ngược đầu mờ mịt hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Muốn ăn sủi cảo.” Lương Mục Trạch nói, trong thanh âm xen lẫn nụ cười.

Hạ Sơ chỉ chỉ đối diện, “Nơi đó ngon. . .”

“Về nhà.” Lương Mục Trạch cười tủm tỉm mà nói. Về nhà ăn sủi cảo, còn có thể ăn em. . .

Không để ý có người đi ngang qua không, anh không e dè ôm cổ của cô đi về nhà. Trên mặt là vẻ hả hê như gió xuân, còn đẹp hơn hoa đào tháng ba.

Nhưng phải biết, nhà anh không có nồi chén bầu bồng, càng không có dầu muối tương dấm, sao mà gói sủi cảo? ? Hạ Sơ vừa muốn nói thế thì đã có người gõ cửa.

Là hai chiến sĩ trẻ, cầm nồi chén bầu bồng, thậm chí còn có chà cán bột và tấm thớt, dầu muối tương dấm cũng đầy đủ hết.

“Chính ủy nói, ngài cần gì sẽ đưa cái đó, nhà anh cam đoan đủ.”

“Ừ” Lương Mục Trạch quay đầu lại tìm hiểu xem, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Sơ hỏi: “Không thiếu cái gì chứ?”

Hạ Sơ lắc đầu.

“Được rồi, hai người đi đi. Tôi không giữ hai người lại ăn đâu.”

“Dạ, Trung Đội Trưởng và chị dâu từ từ ăn, chúng em đi trước. Hẹn gặp lại chị dâu.”

Hạ Sơ rỏ rỉ nhìn đồ trong phòng bếp, cô chưa từng gói sủi cảo, nhưng ăn thì đã ăn rồi. Lương Mục Trạch lấy thịt ra, ném họ vào nước, sau đó nhìn Hạ Sơ nói: “Làm thế nào?”

“Em làm sao biết?” Hạ Sơ tức giận lườm anh một cái. Sủi cảo trong phòng ăn ngon thế, lại cứ bắt mình làm. . . . Chợt, cô nhớ lại cú điện thoại lúc sáng, không phải là. . . Nhìn Lương Mục Trạch giỏi giang quân sự, danh tiếng lẫy lừng trong quân khu lại đang vụng về loay hoay nồi chén, Hạ Sơ liền thấy đau lòng.

Cũng may là đưa lưng vào nhau, không nhìn thấy nước mắt lơ đãng rơi xuống của cô. Hạ Sơ đi tới đẩy anh ra nói: “Bấm thịt.”

“Bấm thế nào?”

“Trung đội Lương, ăn sủi cảo bao giờ chưa? Không biết nhân sủi cảo là thịt sao?”

“Là cắt ra trước hay trực tiếp bấm? Bấm ngang hay bấm dọc?” Lương Mục Trạch nghiêm túc hỏi.

Mí mắt Hạ Sơ giựt giựt, đoạt lấy dao, đứng kế anh. Lương Mục Trạch giống như đã sớm tính toán tốt, cô mới vừa đi lại anh liền từ sau lưng ôm lấy cô, tay cầm lấy tay phải đang giơ lên của cô.

Hạ Sơ không có giấy giũa, thoáng sửng sốt rồi nhìn miếng thịt, lầm bầm lầu bầu nói: “Anh biết cắt à?”

“Ừ.” Lương Mục Trạch gật một cái đặt đầu ở trên vai cô.

“Anh biết?”

“Đang học tập.”

Sau lưng Hạ Sơ phải gánh Lương Mục Trạch nặng hơn cô, tay còn bị anh nắm chặt. Cũng may, cô muốn cắt thế nào thì chỉ cần đặt dao xuống, liền có người tự động cổ sức, hoàn toàn không cần cô dùng sức.

Nhìn cục thịt bị cắt nhỏ, Hạ Sơ đẩy tay của anh ra tránh thoát ngực của anh, nhét dao vào tay anh, híp mắt cười, “Bấm thịt.”

“Ừ.” Lương Mục Trạch gật đầu.

Hạ Sơ chui ra khỏi khuỷu tay anh, lấy một chậu sứ ra, nhìn bột mì màu trắng nhũn mảy, “Anh nói, nên dùng bao nhiêu bột?”

“Dùng hết.”

“Điên rồi? Đâu phải là heo!”

Lương Mục Trạch bĩu môi, bắt đầu chuyên tâm băm sủi cảo. Hạ Sơ dùng một chén nhỏ múc một chén mì bỏ vào chậu, nhìn một lát cảm thấy hơi ít, lại thêm một chén. Rồi sau đó thêm nước, kết quả không canh tốt, nước bị nhiều. . . .

“Làm thế nào?”

“Thêm bột.”

Được rồi, trừ cách này cũng không còn biện pháp khác. Hạ Sơ đặc biệt thận trọng thêm một ít vào chậu, lại thêm một ít, lại thêm một chút. . . Sau lại dứt khoát đổ cả chén vào.

“Lương Mục Trạch.” Thanh âm của Hạ Sơ hơi nức nở, “Dư bột. . . .”

“Châm nước.” Lương Mục Trạch rất trấn định, tiếp tục băm thịt cạch cạch cạch, hoàn toàn không để ý bột nhiều hay là nước nhiều.

Bây giờ Hạ Sơ rất cẩn thận, châm nước vào từng chút, làm không biết mệt. Rốt cuộc, cô cũng vo được bột, bột không dính tay, cũng không rơi vãi. Đặt bột vào trong chậu, lại tiếp tục lật hẹ, phân phó Lương Mục Trạch băm thịt heo xong thì băm hẹ.

Cuối cùng, nhét muối vào trong nhân thịt, bột ngọt, nước tương. Trộn xong, Hạ Sơ dùng đũa gấp chút nhân thịt, nhét vào trong miệng Lương Mục Trạch, nháy mắt hỏi: “Ngon không?”

Lương Mục Trạch bẹp miệng, một hồi lâu sau nói: “Ngọt.”

Hạ Sơ nghe lời bỏ chút muối vào trong nhân thịt. “Vậy được chưa?”

“Còn ngọt.”

“Không thể nào, em vừa bỏ thêm chút muối rồi” nói xong lại thêm chút, “Hiện tại thế nào?”

“Ừm. . . .”

“Thôi” Hạ Sơ phiền não đẩy anh ra, còn không bằng mình tự ném, chỉ dùng đầu lưỡi liếm chiếc đũa một chút, Hạ Sơ liền bắt đầu bĩu môi. Không phải ngọt! ! ! Người lưỡi dày quả nhiên không thể tin! ! !

Lương Mục Trạch không biết cán bột cũng không biết làm sủi cảo, Hạ Sơ dạy dỗ một phen xong, hiệu quả cũng không tệ lắm, có thể nhét nhân vào bánh mà không bị dư, Hạ Sơ rất hài lòng. Hai người cũng không quản mình có thể ăn bao nhiêu, dùng hết toàn bộ bột trước mặt, sủi cảo tràn đầy, mâm, chậu, thớt!

“Nhiều như vậy. Mặc kệ, nấu chín rồi nói.”

Hạ Sơ vung tay lên, Lương Mục Trạch liền giống một cô vợ nhỏ, bưng mấy cái mâm đi theo phía sau cô, chờ cô bỏ từng cái sủi cảo vào nồi.

Cũng may, cô cũng có kinh nghiệm nấu cơm, nên không làm sủi cảo nhão nhoẹt, cô đã thấy rất an ủi. Lương Mục Trạch bóc một cái ném vào trong miệng, cũng không để ý nó vừa được vớt ra khỏi nồi, không khép miệng được còn không ngừng gật đầu. Hạ Sơ ném một cái, thật bất ngờ chính là mùi vị cũng không tệ lắm, cô vốn tưởng rằng mấy cái sủi cảo này sẽ trở thành vết nhơ trong lịch sử nấu ăn của cô. . . .

Hạ Sơ lười kéo Lương Mục Trạch tặng sủi cảo đến từng nhà. Mặc dù Lương Mục Trạch rất không nguyện ý, nhưng không có biện pháp gì, ai bảo anh “Sợ vợ” chứ.

Chủ nhiệm, Trung Đội Trưởng, chính ủy, đại đội trưởng tất cả đều có phần, Hạ Sơ gặp người nào cũng nói cảm ơn lãnh đạo chăm sóc Lương Mục Trạch. Bọn họ cũng tán dương Lương Mục Trạch thật tinh mắt, Hạ Sơ tự nhiên phải hàm súc tự giấu một phen, Lương Mục Trạch vô cùng kiêu ngạo, mặt trong mặt ngoài đều có.

Rất tốt là, Đồng Chí Cương và Lương Mục Trạch không có mắt lớn trừng mắt nhỏ tranh đấu, thậm chí còn ngồi chung uống một ly trà. Hạ Sơ nghĩ, đây chính là phúc lợi trước xuất chinh sao? Cả lãnh đạo cũng nhường bộ anh.

48. Chương 48

Khó được Lương Mục Trạch có thể về nhà sớm như vậy, Hạ Sơ pha luôn phần trà là còn lại, trong nháy mắt hương trà đậm đà bay đầy cả phòng khách. Lương Mục Trạch nhớ lại nụ cười chói mắt của cô, hài lòng hỏi anh có muốn uống trà hay không vào giữa trưa yên tĩnh đó. Ly trà Long Tỉnh lưu hương ở răng môi đó, khiến cho anh hoài niệm một lúc.

Hạ Sơ đưa cái ly cho anh, nhìn anh uống một hớp, “Uống ngon không?”

“Ừ.”

Hạ Sơ cười vui vẻ, tiếp tục rót đầy ly của anh.

Từ khi đưa sủi cảo xong trở về, thần sắc của cô cũng có chút khác thường, bộ dáng thì cứ như muốn nói lại thôi. Lương Mục Trạch nhận lấy ly tử sa, nhẹ giọng hỏi thăm: “Có phải có lời gì muốn hỏi anh không?”

Tay Hạ Sơ run một cái, nước trà vẩy vào trên bàn thấp, vội vàng hoang mang rối loạn rút khăn giấy lau nước đọng. Lương Mục Trạch dùng ánh mắt nhìn cô lao lao. Ánh mắt đó khiến cho cô cảm thấy, mặc kệ cô hỏi cái gì, chỉ cần anh có thể, anh đều sẽ trả lời.

“Muốn đi thi hành nhiệm vụ có đúng không?”

“Ừ.”

“Nhiệm vụ lần này rất khó khăn à?”

“Bình thường, yên tâm.”

Nước đọng trên bàn thấp đã sớm lau khô, nhưng Hạ Sơ còn dùng khăn giấy lau qua lau lại, cúi đầu, trong thanh âm có không vui dày đặc, “Không phải anh đã lên chức à, sao còn phải dẫn đội?”

Lương Mục Trạch thò người ra kéo cô, cánh tay dùng sức thu lại, để cho cô ngồi ở trên đùi của mình, cánh tay ôm chặt eo của cô, vùi đầu ở trên cổ cô, tham lam hít thở mùi thơm ngọt ngào trên người cô.

“Đại đội không thể rời bỏ anh.”

“Khoác lác.” Hạ Sơ mắng, nhưng cũng không cười nổi nữa.

Lương Mục Trạch ôm cô chặt hơn, thanh âm dề dặt kêu tên của cô. Hạ Sơ kề mặt trên đầu vai dày rộng của anh, khẽ lên tiếng.

“Anh chưa từng nói anh bị thương thế nào?”

Trái tim của Hạ Sơ giống như bị một cây chùy lớn nện vào, đau đớn khó nhin, thậm chí khó thở. Cánh tay ôm chặt eo cường tráng của anh, ôm chặt lấy, giống như nếu ôm không chặt, anh sẽ rời đi.

Lương Mục Trạch khẽ vuốt sống lưng của cô, làm như đang an ủi cô. “Bị thương rất bình thường, lần đó chỉ là hơi nghiêm trọng mà thôi.”

Hạ Sơ xoay mặt, nước mắt nước mũi cọ hết lên áo anh. “Hơi”, “Mà thôi”, rõ là bị thương sắp chết, mà chỉ dùng mấy từ này hình dung tình huống lúc đó thôi sao?

“Con trai bà cụ là chiến hữu của anh.”

“Ừ.”

“Lần đó anh bị thương, anh ấy hy sinh.”

“Vậy mọi người. . .”

“Thương vong thảm trọng, 12 người đi, mất 4 người, chúng ta từng nói, muốn cùng sống cùng chết. . .”

“Lương Mục Trạch.” Hạ Sơ vội vàng gọi anh lại tên tuổi, ngăn cản anh nói tiếp. Cô chưa từng nghĩ tới, lần đó anh bị thương, đại đội đã thương vong thảm trọng như thế. Mắt thấy anh em vào sinh ra tử với mình hy sinh ở trước mắt mình, đó chính là tâm trạng như thế nào? Vô dụng, tuyệt vọng, thậm chí điên cuồng. . . . Hạ Sơ đau lòng ôm sát anh, nước mắt không thể khống chế, như chuỗi ngọc bị đứt, từng giọt chảy xuống.

“Lần đó.” Thanh âm Lương Mục Trạch có thêm một phần khổ sở, nhắm chặt hai mắt, chân mày nhíu chặt, làm như không muốn nhớ tới những ký ức khổ sở kia.

“Đừng nói nữa, em biết rõ anh khó chịu.” Em nghe rồi, lại sẽ càng khó sống hơn.

Lương Mục Trạch thở một hơi thật dài, nói tiếp: “Xem ra là hoàn thành nhiệm vụ, anh hùng liệt sĩ, chiến công hạng nhất ai cũng có phần, nhưng chỉ có người ở trong đại đội hiểu rõ ràng, cuộc chiến tranh này chỉ là vừa vừa mới bắt đầu mà thôi.”

Tim Hạ Sơ hơi khựng lại, giọng nói hơi run rẩy, “Ý của anh là. . . .” Hạ Sơ cắn cắn môi dưới, không dám hỏi, thật bị sợ, càng sợ chuyện cũ tái diễn.

“Đúng, lần này cần hoàn toàn tiêu diệt triệt để.”

Anh thi hành nhiệm vụ nhiều lần như vậy, mỗi lần Hạ Sơ đều lo lắng, nhưng chưa từng nghĩ ngăn cản anh đi thi hành nhiệm vụ, bởi vì cô cảm thấy đó là chức trách của anh. Mà hôm nay, cô lần đầu tiên ích kỷ muốn giữ anh lại, cầu xin anh đừng đi.

“Yên tâm” Lương Mục Trạch chạm nhẹ lỗ tai khéo léo của cô, “Kế hoạch lần này rất kín đáo, tuyệt đối không như lần trước, nếu không cũng sẽ không cần đợi ba năm. Anh sẽ giữ mạng lại, trở về gặp em.”

Hạ Sơ liếc mạng lác đầu, lại nói không ra một chữ, sợ vừa mở miệng sẽ không thể khống chế khóc lên. Ngón tay nắm thật chặt áo rằn ri của anh, dùng sức như muốn xé nát y phục.

Lương Mục Trạch ấn đầu cô lên bả vai mình, dè nén thanh âm an ủi: “Ngoan, anh đồng ý với em, nhất định trở lại.”

“Không. Không được.” Hạ Sơ mở miệng cự tuyệt, nhưng vừa nói không thì một giây kế tiếp liền gào khóc lên. Nước mắt chảy ra.

Lương Mục Trạch bật cười kéo cô ra, lòng ngón tay ấm áp nhẹ nhàng xẹt qua gò má trắng nõn của cô, lau nước mắt rơi không hết. “Em là quân tử, nhỏ mọn thế đâu được.”

“Em không làm quân tử, em chỉ muốn anh!” Hạ Sơ kêu khóc, cánh tay lại ôm chặt cổ anh.

“Cô bé ngốc.” Lương Mục Trạch than thở. Đây là con đường anh lựa chọn, cả đời không có cách nào thay đổi, cũng sẽ không thay đổi. Anh là quân nhân, chức trách của quân nhân vĩnh viễn có lỗi với cô, cho dù cô trong lòng của anh cũng không thể thay thế.

Không biết qua bao lâu, Hạ Sơ mệt mỏi, không khóc nổi nữa, giọng nói cũng khàn khàn, thật thà rất nhiều. “Anh nhất định phải đi?”

“Uh.”

“Đồng ý với em sẽ quay trở về.”

“Anh đồng ý.” Em nói cái gì anh đều đồng ý, chỉ cần em muốn, anh liền cho!

“Em chờ anh, em đánh báo cáo xin cưới, anh mà trở về chúng ta liền kết hôn.”

“Tốt.” Lương Mục Trạch cười.

Không biết có phải bởi vì trong đôi mắt có nước mắt, anh trong mắt Hạ Sơ, như có những ánh sáng vụn sáng rõ.

“Ngày mai, anh đưa em về thành N.”

“Không cần!” Hạ Sơ lớn tiếng cự tuyệt, không cho cãi lại.

“Nghe lời.”

“Không! Đại đội đặc chủng không an toàn sao? Vì sao em nhất định phải đi? Em muốn ở lại chỗ này chờ anh về.”

Ngón trỏ của Lương Mục Trạch nhẹ nhàng quần tóc rơi bên hai má cô, “Hạ Sơ, bắt cóc một người con gái ưu tú của ông ấy, anh còn chưa nhận đòn chịu tội với ba em.”

“Vậy chờ anh trở lại, chúng ta cùng nhau trở về.”

“Hạ Sơ” Lương Mục Trạch trầm giọng kêu tên của cô, sức lực cầm tay của cô nặng hơn, trong mắt lóe kiên định không cho cự tuyệt, “Ngày mai trở về.”

Hạ Sơ không cưỡng được anh, chỉ có thể nghe theo. “Em lại hỏi một câu.”

“Hỏi.”

“Bùi Du. . . và những chuyện này có liên quan sao?” Cô vẫn không có cách nào tin tưởng, người đàn ông có nụ cười rực rỡ ấm áp, sẽ dính đến vụ án lớn này.

“Em biết anh không có biện pháp nói cho em biết.”

Hạ Sơ bĩu môi, gật đầu một cái.

“Nhưng, giống như anh ta nói, anh ta chưa từng muốn tổn thương em, tất cả đều là không còn cách nào.” Lương Mục Trạch mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn nói ra, mặt quay qua một bên.

Trong lời nói của anh, làm như còn có lời nói, Hạ Sơ suy đoán, có phải Bùi Du không có xấu? Nhưng tại sao nhắc tới tên Bùi Du, Lương Mục Trạch liền hận thấu xương? Bùi Du rõ ràng có dính líu, nhưng cũng hình như không có. . . .

Đêm hôm đó triển miên, càng thân mật hơn một phần, càng khiến cô đau lòng hơn. Nước mắt không ngừng rơi xuống trong những nụ hôn đầy của anh, ướt gối, ướt tim của anh. Dịu dàng an ủi cô, ôm chặt lấy cô, lại gấp gáp thậm chí hơi thô lỗ xông lên, giống như vậy thì có thể làm cho cô cảm nhận được anh nhiều hơn, để cho cô biết anh vẫn luôn ở đây, tuyệt đối sẽ không rời đi.

Ngày mới vừa sáng, Lương Mục Trạch kéo Hạ Sơ từ trên giường dậy, gương mặt của cô còn dính nước mắt nhàn nhạt, mắt sưng giống hột đào, đáng vẻ phờ phạc rã rượi khiến anh đau lòng. Hôn nhẹ đôi mắt sưng tấy của cô, cười đùa: “Mùi vị không tệ, nhưng vị hột đào hơi nhạt.”

“Cần luyện tập rồi à? Em đi rửa mặt trước.” Hạ Sơ mở đôi mắt trống rỗng, đầu óc hỗn độn, âm thanh khăn khăn, xoa mái tóc rối chuẩn bị giường.

Lương Mục Trạch ôm cô, thuận thế kéo. “Chúng ta cùng nhau trở về thành N.”

Hạ Sơ sớm quên mất chuyện này không còn một mống, nghe anh nhắc mới nghĩ tới, trong đôi mắt viết đầy không muốn.

“Em ở chỗ này chờ anh trở về không được sao?”

“Em ở đây với anh bao lâu rồi, không về gặp ba em à” Lương Mục Trạch chợt cười lên, dùng giọng cười cười nói: “Hạ Sơ, em phải suy nghĩ cho anh, thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm.”

“Ba em không có xấu thế.”

“Vậy phải xem đó là ai.”

“Anh thì sao?”

“Nếu như về sau anh có con gái, ai muốn lấy con gái bảo bối của anh thì phải qua ải của anh trước, xem anh không chính chết nó!”

“Này!” Hạ Sơ đâm lên lưng anh, “Chính chết cậu ta thì con gái anh phải làm sao?”

“Cũng thế, không để xảy ra án mạng, vậy thì. . . . Để cho cậu ta sống không bằng chết thôi.”

Hạ Sơ bĩu môi, “Thật ác độc, coi chừng quả báo!”

“Thương tiếc anh?”

Hạ Sơ không nói lời nào, mạnh mẽ cọ trước ngực anh, làm như muốn đục ra một cái lỗ trước ngực anh.

Đã có xe ở sau cửa, chỗ bọn họ chạy thẳng tới sân bay quân sự. Dọc theo đường đi hai người tự nhìn ngoài cửa sổ của mình, không nói gì, chỉ là thỉnh thoảng quay người, sẽ nhìn thấy ánh mắt của nhau, nhìn nhau mỉm cười.

Hạ Sơ không ngờ trước khi lên máy bay lại gặp phải Mễ Cốc!

“Sao cậu ở đây?”

“Hạ Sơ? Cậu?”

“Chuyện gì xảy ra?”

Mễ Cốc mặc quần áo rộng rãi thoải mái, tóc rối loạn, vừa nhìn đã biết là mới bò dậy khỏi chăn, nhưng cô lại vô cùng có tinh thần, chính xác mà nói, là e sợ!

“Mình không biết, vừa sáng sớm đã nhận được điện thoại, nói sẽ có người đón mình rời đi, sau đó chưa được vài phút liền có hai binh lính tới, kéo mình tới chỗ này rồi. Hạ Sơ, ” Mễ Cốc nói xong liền muốn rơi nước mắt, ôm lấy Hạ Sơ, “Mình còn tưởng rằng ta bị lừa đi, cũng may gặp được cậu.”

Hạ Sơ nghe lời của cô, chân mày càng nhíu càng sâu, nhìn Lương Mục Trạch một lát, anh đang nói gì đó với một vị thượng tá, thần sắc nghiêm túc.

“Không sao không sao, chúng ta cùng nhau trở về thành phố N.”

Mễ Cốc buông Hạ Sơ ra, nhìn chằm chằm mắt của cô hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cậu biết có đúng không?”

“Mình cũng không biết, chỉ là gần đây họ sắp phải làm nhiệm vụ, ở giữa dính dấp cái gì mình cũng không nói được” Hạ Sơ chợt nghĩ đến cái gì, liền vội vàng kéo tay Mễ Cốc, có chút lo lắng hỏi: “Mấy ngày nay, cậu gặp ai rồi?”

“Mình. . . mỗi ngày mình gặp rất nhiều người, gặp ai cũng không kỳ quái.”

“Có gì đặc biệt không?”

Mễ Cốc suy nghĩ lại, cô đưa tin tức, dự buổi họp TV, mỗi ngày qua lại gặp rất nhiều người, cô làm sao có thể nhớ rõ ràng. “Chỉ là,” cô quay đầu lại tìm hiểu xem, xác định Lương Mục Trạch không có nghe nữa, mới buông lỏng nói với Hạ Sơ: “Mình nhận nhiệm vụ phỏng vấn Bùi Du, gặp nhau mấy lần, như thế nào hở cô gái? Xác định kiếp này không thay đổi? Bùi Du vừa đẹp trai vừa có tiền đó!”

“Cậu gặp Bùi Du rồi hả?” sắc mặt Hạ Sơ trong nháy mắt trở nên rất khó coi. Trong lòng lo sợ. Thật sự nghiêm trọng như thế sao? Mễ Cốc cũng chỉ là phỏng vấn anh mấy lần, liền muốn đưa Mễ Cốc đi luôn?

“Anh. . . . Bùi Du nói cái gì với cậu?”

“Không có gì, anh ta rất bận, mấy lần không hẹn được, sau đó lại mời mình ăn cơm, nhưng mà anh ta có vẻ rất mệt mỏi, thần sắc vội vã, bên cạnh luôn có một đám đàn ông vạm vỡ. Thế nào? Sắc mặt kém như vậy?”

“Không có.” Hạ Sơ miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Đi thôi.” Lương Mục Trạch đi tới nói.

“Ừ.” Hạ Sơ nắm tay Mễ Cốc, và Lương Mục Trạch cùng nhau lên máy bay.

Qua chốc lát Mễ Cốc liền nghiêng mặt nhìn Hạ Sơ, trong lòng cô đã ít nhiều hiểu được cái gì. Vô duyên vô cớ bị binh lính kéo lên máy bay đưa về thành N, nghe cô nói đến Bùi Du, sắc mặt của Hạ Sơ cũng thay đổi, hốt hoảng, còn hơi sợ hãi. Bùi Du không phải thích Hạ Sơ sao? Nhưng ngày đó ăn cơm, anh ta lại không nhắc một chữ tới Hạ Sơ.

“Này.” Mễ Cốc đẩy Hạ Sơ một cái, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cậu nhất định biết có đúng không?”

Hạ Sơ lắc đầu, “Thật không biết, cong cong thẳng thẳng bên trong không ai nói ỉn biết, tất cả đều là tự mình đoán mò.”

“Vậy cậu đoán ra cái gì?” Mễ Cốc nhỏ giọng, còn liếc liếc về Lương Mục Trạch đang hí mắt bên cạnh, dùng thanh âm cô tự cho là anh nghe không thấy để nói chuyện.

“Cậu đoán ra cái gì?” Hạ Sơ hỏi ngược lại.

“Bùi Du là. . . Người xấu? Nhưng không giống. . .”

“Không biết!” Hạ Sơ than thở, “Bọn họ nói đây là cơ mật quân sự, cái gì cũng không nói, chỉ có thể tự đoán, đoán tới đoán đi cũng không biết có đúng hay không, phí hơi phí sức, thôi, ngủ một lát.”

“Đúng rồi Hạ Sơ, mắt cậu sao thế, sưng thành như thế? Giống như thịt viên bị cắt ấy.”

Hạ Sơ mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Mễ Cốc nói: “Có từ hình dung tốt hơn không?”

“Không có, theo cảm giác thôi.”

Mễ Cốc là cô gái dậy trẻ trường kỳ, hậu quả khi bị kéo dậy thật sớm chính là ngủ. Mà Hạ Sơ lại hoạt động thường xuyên ban đêm, tự nhiên cũng ngủ gật không ngừng. Máy bay bay vững vàng, chỉ chốc lát sau hai người bọn họ đã tựa đầu vào nhau ngủ mất.

Lương Mục Trạch nhìn họ, ba phút sau lại nhìn lần nữa, rốt cuộc, không nhịn được đẩy đầu Mễ Cốc lên ghế dựa, kéo Hạ Sơ qua tựa vào trên vai mình, như vậy, anh mới coi là thực tế.

Bốn tiếng sau, máy bay dừng ở sân bay quân sự thành N. Lương Mục Trạch dẫn đầu xách va ly nhảy ra cabin, sau đó đỡ Hạ Sơ và Mễ Cốc xuống.

Đang lúc này, chợt có mấy người đàn ông cao lớn lao ra, nhảy vào Lương Mục Trạch đánh xáp lá cà. Cũng may anh phản ứng cơ mẫn, né tránh quả đấm của bọn họ. Nhưng bọn họ nhiều người, hơn nữa mọi người đều không phải hiền lành, tốc độ ra tay rất nhanh, nhưng mục đích cũng không phải đánh người, mà là bắt người.

“Mấy người làm gì?” Hạ Sơ lớn tiếng kêu, nhìn mấy người đánh cho thành một đoàn trước mắt.

Lương Mục Trạch không chiếm ưu thế, nhưng hoàn toàn không rơi xuống dưới. Trong đám dây dưa, một bóng người chợt nhanh chóng vào vòng chiến, ra sức với mọi người, bắt được hai tay hai chân của Lương Mục Trạch, giơ thẳng lên.

“Ha ha, tiểu tử, xem tôi bắt được cậu không! Mang đi!”

“Anh làm gì đấy?”

“Ồ Hạ Sơ, trở về.” Đinh Mãn Nhất chà xát đôi tay, ánh mắt sáng ngời, trên mặt ửng hồng, đáng vẻ hết sức hưng phấn.

Hạ Sơ nóng nảy dậm chân, “Anh mau buông Lương Mục Trạch xuống, anh ấy còn có việc!”

“Có việc gì vậy?” Đinh Mãn Nhất đặc biệt cao ngạo ngẩng đầu lên, “Có chuyện gì cũng phải bắt, thời điểm diễn tập tiểu tử này ngay cả hàng ổ đại đội chúng ta cũng búng, hôm nay cậu ta bước đến quân khu N, dừng hòng bình yên vô sự rồi đi.

“Anh dám?” Hạ Sơ cao giọng kêu, mắt trừng tròn trịa.

Đinh Mãn Nhất vội vàng hạ thấp tư thái, cười hì hì nói: “Anh không dám, nhưng mà đây là ý của lãnh đạo, anh chỉ phụng mệnh mà thôi.”

“Vậy cũng không được, anh ấy thật có việc.”

“Ồ, vị này là?” Đinh Mãn Nhất không để ý Hạ Sơ, ngược lại nhìn thấy Mễ Cốc sau lưng cô, mặt cười đầy hoa đào.

Hạ Sơ kéo Mễ Cốc ra sau bảo vệ, “Khỏi phải nghĩ bậy nghĩ bạ.”

Đinh Mãn Nhất nhếch môi gật đầu, “Được lắm, bên kia có người đón em, anh mau chóng đi về phục mệnh, con bà nó Lương Mục Trạch rốt cuộc bị tôi bắt được, xem đây, hừ.”

“Không được đụng đến anh ấy!”

Đinh Mãn vừa chạy về phía sau, vừa hầm hừ nói, “Hạ Sơ, nể tình hai ta quen biết từ nhỏ, oanh sẽ cho cậu ta một con đường sống, ha ha.”

49. Chương 49

Mấy người ném Lương Mục Trạch lên xe, Đinh Mãn Nhất cũng chui vào theo, bộ dáng kia rất là hưng phấn, miệng cũng cười vênh vênh.

Lương Mục Trạch khinh thường liếc nhìn anh một cái, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, “Tại sao?”

“Anh em, cậu quá không cho chúng tôi mặt mũi, trực tiếp dẹp luôn hang ổ đại đội chúng tôi, nhưng xoay mặt lại bị đoàn xe tăng diệt, cậu nói cậu bị ai diệt không tốt, cố tình là xe tăng.”

“Diễn tập đã qua nửa năm rồi, còn nhớ thương.” Lương Mục Trạch cười lạnh.

“Cậu không nể mặt tôi!” Đinh Mãn Nhất cất cao giọng hô to.

“Không phải đã bị anh bắt sao, nể rồi đó chứ.”

“Nể, nhưng chưa đủ.”

“Tham lam.”

“Cậu đừng quá đáng, hôm nay chờ cậu chính là trên bãi vây có dính dây, dây còn thêm hai ngôi sao.” Đinh Mãn Nhất đâm ngón tay vào hai gạch hai sao trên vai Lương Mục Trạch đặc biệt ghét bỏ nói: “Cậu là đạo hạnh gì?”

“Không có đạo hạnh gì, chỉ nhiều hơn anh một ngôi sao mà thôi.”

“Người! ! !”

Đinh Mãn Nhất là doanh trưởng đại đội đặc chủng quân khu N, biết Lương Mục Trạch nhiều năm, mặc dù bị phân ở khu khác nhau, nhưng lúc diễn tập cũng từng đánh nhau, cũng từng đổ máu, nhưng quân nhân chính là như vậy, không cầu nể tiểu tiết, không ghen tỵ mà chỉ bội phục, nhưng chỉ cần có cơ hội, vẫn sẽ có thù báo thù có oán báo oán.

Xe đến nơi, Lương Mục Trạch mới xuống xe, lại bị mấy người trước sau cùng nhấc lên. Lương Mục Trạch cau mày, thanh âm rất lạnh lẽo gầm nhẹ: “Buông tay.”

“Anh em, chịu đựng đi, tôi cũng chỉ theo lệnh, nếu không tôi cũng không dễ chịu.” Đinh Mãn Nhất cười một tiếng đặc biệt tà khí, vỗ vỗ bả vai Lương Mục Trạch, gật gật đầu nói: “Giữ gìn!” Tiếp đó vung tay lên, “Mang đi!”

Hạ Sơ vốn định ngồi xe theo Lương Mục Trạch, nhưng vị Trung tá tới đón cô ấy cũng không dễ nói chuyện, tới tới lui lui chỉ nói một câu, phu nhân bảo cô về nhà.

Hạ Sơ bắt đầu dĩ, chỉ có thể đưa đem Mễ Cốc trở về trước, tiếp theo ngoan ngoãn về nhà. Nhưng trong lòng cô lại nhớ Lương Mục Trạch, trái tim vương mắc không bỏ xuống được. Có thể rõ ràng nắm giữ thời gian bọn họ trở về, vậy khẳng định rõ ràng hành động việc làm của cô và Lương Mục Trạch ở quân khu G trong thời gian qua. Nhưng ông vẫn không biến sắc, hôm nay cư nhiên phái chiến sĩ đại đội đặc chủng tới bắt, nếu như muốn tính một lượt thù mới hận cũ, vậy cũng thật khó mà nói sẽ ra sao! Lương Mục Trạch cũng nói rồi, về sau ai muốn lấy con gái của anh thì phải góp vào nửa cái mạng. Chẳng lẽ cha cô cũng nghĩ như vậy? Hạ Sơ vừa nghĩ vừa run run, lắc đầu tự lảm bảm, “Không được không được, anh còn có nhiệm vụ trong người, nhất định không xảy ra chuyện gì.”

Chợt ý tưởng lóe lên, một ý tưởng nhô ra, “Nếu như Lương Mục Trạch thật sự xảy ra chuyện, có phải không cần làm nhiệm vụ không? Vậy thì hoàn toàn an toàn à? !”

“Không được không được!” sau đó Hạ Sơ liền hủy bỏ ý tưởng này. Nếu sự thật là như vậy, Lương Mục Trạch nhất định sẽ hận cô cả đời.

Xe dừng ở bên ngoài nhà Hạ Sơ, Lan Tử Ngọc nghe động tĩnh liền chạy ra, thấy Hạ Sơ đi vào, tức giận nói: “Bảo con trở lại với mẹ thì không chịu, lúc này lại chạy về nghỉ phép, có ý gì?”

“Nhớ mẹ chứ sao.” Hạ Sơ cười nịnh hót. Đi theo Lan Tử Ngọc trở lại phòng khách, tùy tiện ném hành lý, liền lôi kéo bà hỏi: “Ba của con đâu?”

“Con muốn hỏi, Lương Mục Trạch thôi.”

“Vậy ngài nói, lần này ba con có chính sách gì?”

“Không biết.” Lan Tử Ngọc nhìn vào mắt Hạ Sơ nói: “Sao sưng to vậy? Khóc?”

“Không có” Hạ Sơ vội vàng lắc đầu, dùng mu bàn tay xoa xoa mắt, “Không có gì.”

Lan Tử Ngọc than thở, quả thật là con gái lớn không dùng được. “Pha nước cho con rồi, đi tắm đi, dậy sớm như thế khẳng định mệt mỏi.”

“Thật? Mẹ hiểu rõ con nhất, mẹ là người mẹ tốt nhất! !” Hạ Sơ ôm Lan Tử Ngọc, hôn một cái vào mặt cô, tiếp đó chạy như bay tới lầu hai, không kịp chờ đợi để gặp lại cái bồn tắm lớn của cô.

Nước ấm ấm, nhỏ vài giọt tinh dầu, giải lao lại dưỡng sinh, khí nóng chùng khuôn mặt cô ửng hồng. Thật sự là quá thoải mái, khiến Hạ Sơ rên rỉ nghiêng tựa vào bồn tắm ngủ thiếp đi.

Nước ấm lạnh đi, Hạ Sơ hắt hơi một cái từ trong nước bò ra ngoài. Không biết ngủ bao lâu, dù sao sự uể oải và mệt mỏi đã không còn nữa. Ra khỏi phòng tắm, một mùi thơm thức ăn xông thẳng vào mũi, Hạ Sơ ngửi mùi từ lầu hai đi xuống. Cảm giác này thật quá hạnh phúc, có thể tắm, còn không cần tự làm cơm, thức ăn vừa đủ sắc hương vị, vừa khỏe mạnh dưỡng sinh.

“Như thế nào? Có ngon hơn thành G hay không?”

Bụng Hạ Sơ đã sớm đói kêu vang, liền mạng gấp thức ăn, vùi đầu khổ ăn, nghe lời Lan Tử Ngọc, liền đồng ý gặt đầu. “Trong ca khúc không phải đều hát, đứa bé không có mẹ là cọng cỏ.”

“Vậy con ở thành N làm bảo bối, hay về thành G làm cọng cỏ?”

Hạ Sơ dừng lại, do dự nói: “Cỏ là một thứ tốt.”

Hạ Sơ vùi đầu thật thấp, cố ý không nhìn tới sắc mặt của Lan Tử Ngọc, biết cô nhất định đang dùng ánh mắt như tia X quang quét xem cô, không dám ngẩng đầu, sợ thương vong thảm trọng.

“Ba con không trở lại ăn cơm trưa sao?”

“Ba con có bao giờ trở lại ăn cơm trưa?” Lan Tử Ngọc tức giận hỏi ngược lại.

Hạ Sơ im lặng, không dám nói nữa.

Lan Tử Ngọc nhìn bả vai gầy yếu của con gái, than thở. Lại gầy. Từ nhỏ ăn sung mặc sướng, dù thích ứng thế nào, cũng không thể thoải mái giống như ở nhà. Bà biết, Hạ Sơ không muốn trở về nhất định có một phần là vì Lương Mục Trạch. Có lần bà đã hỏi thăm Hạ tướng quân, hỏi ông làm sao điều động nhân sự quân khu, dĩ nhiên không có nói tên, nhưng vẫn bị Hạ tướng quân một “Hừ” trở lại.

“Mẹ, ngài chớ than thở nữa, con ăn ngon mặc đẹp, vô cùng khỏe, mỗi sáng sớm vận động 3000 Mile, khỏe mạnh!”

“Con bắt đầu chạy bộ lúc nào hả? Từ khi ra trường, chỉ hận không thể không cần đi đường, còn chạy bộ, lừa ai đó?”

Trong lòng Hạ Sơ lộp bộp, thiếu chút nói lỡ miệng. Chưa từng nói cho bà biết mình bị “Điều tạm”, sợ bà phải bận lòng. Cũng may, mẹ dần dần dễ dàng lừa gạt.

Sau bữa cơm trưa, Hạ Sơ ngồi ở phòng khách xem ti vi, mắt thỉnh thoảng nghiêng nhìn đồng hồ, rồi nhìn ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn trên điện thoại di động có cuộc gọi chờ không. Không dám gọi điện thoại cho Lương Mục Trạch, sợ bị phát hiện lại thêm dầu vào lửa, vậy thì phiền toái hơn. Nhưng thời gian đã qua lâu thế rồi, rốt cuộc muốn gì cũng phải nói một tiếng chứ!

Hạ Sơ thật sự không ngồi yên, bấm số điện thoại gọi đến phòng làm việc của Hạ tướng quân, nghe điện thoại chính là nhân viên bảo vệ, nói Hạ tướng quân đang họp.

“A lô, vị trung tá buổi sáng đến đó đang ở đâu?”

“Không rõ ràng lắm.”

Đang họp, nghĩa là không có thời gian để ý Lương Mục Trạch, nhưng anh cũng không gọi điện thoại trở về báo bình an, chẳng lẽ, bị nhốt? ? ? Nhốt không cho ăn cơm? Không cho uống nước? Tàn phá tinh thần thêm tàn phá thân thể? Vậy cũng quá độc ác. . . .

Hạ Sơ lại gọi đến điện thoại của thư ký Hạ tướng quân, kết quả không ai nghe. Càng ngày càng cảm thấy lo lắng, có dự cảm không tốt. Lương Mục Trạch nói, đại đội đã có tổ đột kích đợi lệnh, anh đưa cô về thành N xong phải lập tức trở lại, nhưng nếu như cứ bị giữ không thể quay về, thì có bị phê bình không? Có tiếp tục bị nhốt không cho cơm không cho nước không? Tàn phá tinh thần thêm tàn phá thân thể. . . .

“Đừng! ! !”

“Kêu cái gì?” Lan Tử Ngọc mới vừa ngủ trưa dậy, đi ra phòng ngủ liền nghe thấy một tiếng rống, “Khó nghe muốn chết.”

Hạ Sơ nhìn thấy Lan Tử Ngọc, giống như nhìn thấy Chúa cứu thế, ném gối ôm nhanh nhẹn nhảy dựng lên khỏi ghế salon nhào qua, “Mẹ, mẹ, mẹ gọi điện thoại cho cha đi, đã hơn nửa ngày, làm sao rồi? Lương Mục Trạch thật có việc, phai mau chóng trở về.”

“Mẹ không gọi.” Lan Tử Ngọc hí mí mắt, ngồi xếp bằng trên ghế salon.

“Mẹ, gọi một lần thôi, chỉ hỏi một chút, có được hay không? Hử? Có được hay không vậy? Mẹ ~~” Hạ Sơ làm nũng, chính mình cũng thấy ớn lạnh buồn nôn.

“Bao lớn còn làm nũng?” Nhưng không cưỡng được Hạ Sơ, chỉ có thể đầu hàng, “Tốt lắm tốt lắm, mẹ thử một lát.”

“Mẹ, yêu mẹ chết mất.”

“Bây giờ yêu mẹ, không gọi thì không yêu?”

Hạ Sơ gật đầu như bầm tỏi, luôn miệng nói: “Yêu yêu yêu, yêu mẹ nhất, thật thật.”

Lan Tử Ngọc gọi điện thoại cho thư ký, ngừng thật lâu mới có người nghe, nhưng bên kia lại nói, Phó Tư Lệnh Hạ tạm thời có chuyện, đã lên máy bay đi công tác.

“Đi đâu?” Hạ Sơ đoạt lấy điện thoại, cũng không so đo hình tượng gì, vội vã hỏi.

“Đây là cơ mật quân sự.”

“Vây Lương Mục Trạch đâu?”

“Trung đội Lương nhận được nhiệm vụ, đã rời đi rồi.”

Trong nháy mắt Hạ Sơ như bóng cao xu xì hơi, chân mềm nhũn ngồi liệt trên ghế salon, điện thoại thuận tay rơi xuống. Lan Tử Ngọc bị dọa sợ, vội vàng kéo cô. Sắc mặt của cô vàng vọt, ánh mắt không có tiêu cự. Lan Tử Ngọc vỗ mặt của cô, kêu nửa ngày mới có đáp lại.

“Mẹ, anh ấy đi thi hành nhiệm vụ, con nói anh ấy có việc mà mẹ không tin.”

“Mẹ tin mẹ tin.” Lan Tử Ngọc gật đầu mạnh, lo lắng hỏi: “Hạ Sơ, con rốt cuộc có chỗ nào không thoải mái vậy, đừng chịu đựng.”

Hạ Sơ mờ mịt lắc đầu, lại gật đầu, rồi lại lắc đầu. “Con không sao. Nhưng trong lòng, trống trải.”

“Có chuyện gì cứ nói với mẹ, ngàn vạn đừng tự chịu đựng, đứng lên, trên đất lạnh, Hạ Sơ.” Lan Tử Ngọc kéo Hạ Sơ, giọng nói cũng nức nở.

“Con không sao, thật mà.” Hạ Sơ vuốt ngực, chậm rãi nói: “Chỉ là chỗ này hơi đau. Mẹ, anh ấy rất nguy hiểm. . . .” Nói xong, ngón đầu nằm sấp vào lồng ngực Lan Tử Ngọc, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Anh nói, đi 12 mất 3, còn dư lại đều trọng thương, thậm chí có người không chịu được rời khỏi quân khu. Hy sinh thảm thiết đối lấy nhiệm vụ hoàn thành, lại chỉ là sự bắt đầu của lần đánh ra này. Có ví dụ ở phía trước, Hạ Sơ làm sao không sợ?

Lan Tử Ngọc đau lòng vuốt tóc Hạ Sơ, bà biết làm người thân của quân nhân, là tâm tình như thế nào. Bọn họ gặp phải là súng thật đạn thật, lúc nào cũng có thể bị nguy hiểm mất mạng, mà họ chỉ có thể ở phía sau nhớ thương, cầu nguyện, sợ có tin tức truyền đến, càng sợ không có tin tức, muốn biết tình huống gần đây, lại sợ sẽ là cục diện mình không muốn nhìn thấy nhất. Đó là một loại tâm trạng gần như lòng tuyệt vọng, trong lòng có một sợi dây cung bị kéo căng, thế giới của họ bỗng bênh, lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Kêu đi pha ly nước mật ong cho Hạ Sơ uống xong, hy vọng có thể cho cô an thần.

“Mẹ biết con lo lắng, mẹ và con đi du lịch giải sầu có được hay không? Muốn đi chỗ nào? Con cũng chưa đi du lịch sau khi tốt nghiệp mà.”

Hạ Sơ nằm ở trong ngực bà lắc đầu.

“Vây. . . . Hay là đến thủ đô? Dì Mộc cứ nhắc đến con, nói muốn gặp con” nói đến chỗ này Lan Tử Ngọc liền có tinh thần, đặc biệt kiêu ngạo nói: “Cả nhà họ đặc biệt hài lòng về con, nói muốn gặp con, không được gặp mặt lại không thể gọi điện thoại cho con, sợ con có áp lực. Ai, Hạ Sơ của chúng ta trưởng thành, sắp lập gia đình rồi, gả cho người ta thì càng không thể về nhà.” Nói xong, giọng nói lại thay đổi buồn bã không dứt.

“Vây con không lấy chồng, người còn không nhất định có thể trở về đây.”

“Nói cái gì đó? Mau nhỏ đi!”

“Phi phi phi, con giỡn thôi, thổ địa lão gia ngàn vạn đừng khiến nó mọc rễ.” Hạ Sơ không có tinh thần lắm lắm.

“Không đến thủ đô, vậy đi nước ngoài nhé?”

Hạ Sơ tiếp tục lắc đầu. “Con không sao, ngày mai sẽ tốt lắm, thật, Mẽ Cốc cũng trở về rồi, đợi cô ấy rảnh rồi sẽ đi đổ máu chữa thương với con.”

“Nói càn, chữa thương cái gì.” Lan Tử Ngọc giận cô.

“Ừ nói càn, các vị thần tiên đừng nghe, không nghe thấy.” Hạ Sơ cảm thấy tâm trạng mình sắp hết hoảng, cũng không biết đang nói cái gì.

Hạ Sơ ngày ngày đếm kim chỉ giờ sống qua ngày, thấy kim chỉ giờ đi một nấc, liền cảm thấy rất an ủi, dù sao một giờ này, không có nhận được bất cứ tin tức gì, không có tin tức, chính là tin tức tốt. Mỗi đêm trước lúc ngủ, đều học tập một bộ dạng của anh, nghĩ tới thời gian bọn họ ở chung, mặc dù tính toán ra, bọn họ không có nhiều thời gian ở chung, nhưng mà lúc ở cùng nhau lại bình thản mà vui vẻ, như con suối róc rách, chảy dài mà đẹp đẽ. Chỉ hy vọng, nước suối sẽ không bị cạn. . . . Nhất định sẽ không, phải tin tưởng lời của anh, anh từng nói sẽ trở về, nhất định sẽ! !

Ba ngày sau, Phó Tư Lệnh Hạ long đong mệt mỏi đi công tác về, nhiều ngày không gặp Hạ Sơ, mặc dù mệt mỏi, nhưng mà vẻ mặt lại hết sức vui vẻ.

“Cha, tắm rồi chuẩn bị ăn cơm, hôm nay xem con bộc lộ tài năng đái cha.”

“Được được, ăn món ăn con gái cha làm, tốt! Ha ha.” Hạ tướng quân cười sáng lạng.

Hạ Sơ xào thật, dĩ nhiên không thể so với mẹ, chỉ là tự nhận vẫn có được chút bản lĩnh Hạ tướng quân không nói chuyện nhiều, đĩa thịt xào cơ hồ rơi hết vào bụng của ông, tướng thưởng tốt nhất cho Hạ Sơ.

“Hình như gầy?” Hạ tướng quân nhìn Hạ Sơ, cau mày nói.

“Không có, còn mập hơn!”

“Gầy hơn trước kia, tiểu tử thú vị Lương Mục Trạch này, nói không giữ lời, không chăm sóc con gái của cha thật tốt. . . .”

“Khụ!” Lan Tử Ngọc vội vàng ho khan ra hiệu Hạ tướng quân, nhưng dây cung phản xạ của vị tướng quân này lại hơi dài.

“Xem gầy thành dạng gì rồi.”

“Khụ khụ, khụ khụ! !”

“Sao em cứ đập anh thế?” Hạ tướng quân trừng mắt, thanh âm không tốt nói với Lan Tử Ngọc.

Lan Tử Ngọc cau mày nhẹ nhàng lắc đầu với ông, lại nhìn Hạ Sơ.

“Con không sao.” Hạ Sơ nở nụ cười yếu ớt, tiếp tục vùi đầu xúc cơm.

Hạ tướng quân rốt cuộc ý thức được cái gì, trong nháy mắt cũng nhớ ra chuyện gì. Vỗ ốt một cái, đứng lên đi về phòng ngủ.

50. Chương 50

Những ngày sống không có mặt trời suốt nhiều năm qua, rốt cuộc sắp kết thúc sao?

Hạ tướng quân từ trong phòng ngủ ra ngoài, trong tay cầm một bức thư màu trắng, không tiếng động ngồi đối diện Hạ Sơ, đưa thư trong tay đến trước mặt cô.

“Cái gì?” Hạ Sơ ngẩng đầu lên, ánh mắt từ từ xuất hiện đề phòng.

“Thư.”

“Thư gì?”

“Xem thì biết.”

“Ai gửi?”

“Lương Mục Trạch.”

“Con không muốn.” Hạ Sơ không nhìn ông, cũng không nhìn lá thư.

“Không quan tâm thì ba vứt đi đó?”

“Tùy tiện.”

Hạ Sơ chợt đứng lên, đá văng cái ghế xoay người ra khỏi phòng ăn, bóng lưng tiêu điều. Hạ tướng quân không hiểu ra sao, tay cầm lá thư còn ngưng lại ở giữa không trung, vừa như hỏi Lan Tử Ngọc, vừa như hỏi Hạ Sơ, “Con bé xảy ra chuyện gì?”

Lan Tử Ngọc ném đĩa trên bàn cơm cái “cạch”, nổi giận dùm dùm, nhưng trong thanh âm lại xen lẫn nước mắt nói: “Anh vẫn luôn không thích Mục Trạch, mỗi lần nhắc tới đều hận không thể lột da cậu ta, hiện tại vui vẻ? Hài lòng? Còn hỏi Hạ Sơ xảy ra chuyện gì, tôi thấy anh mới có chuyện gì, lấy vật này ra còn có thể không đổi sắc mặt sao?”

Hạ tướng quân tức giận quát lớn: “Em nói gì thế? Vật này thế nào?”

“Thế nào thì sao, anh nói thế nào? Biết rõ con gái thương Lương Mục Trạch, lại chưa nhận được tin tức gì, anh trở về liền đổ trách Lương Mục Trạch không phải, còn lấy ra một lá thư, còn là. . . . Còn là lá thư màu trắng, anh. . . .” Lan Tử Ngọc nói không được, che miệng nửa ngày không lên tiếng.

Hạ tướng quân cầm thư nhìn một lát, chợt vỗ bàn đứng lên, nổi giận trong phòng khách, mắt trừng như mắt trâu, “Lan Tử Ngọc, em nghĩ gì thế? Một lá thư mà thôi, cũng nghĩ thành không may mắn! ! Vật kia có thể rơi vào tay tôi sao? Em có biết, chỉ có lúc không về được mới nhận được vật kia?”

Lan Tử Ngọc nghe mà sững sờ, chẳng lẽ sai rồi à? Chậm rãi hỏi: “Không phải?”

“Dĩ nhiên không phải!” Hạ tướng quân cực kỳ tức giận kêu.

“Vậy sao anh không nói sớm? Sao lao lực như vậy, mau đi xem Hạ Sơ, con bé khẳng định cũng suy nghĩ nhiều. Thiệt là, cũng không nói rõ ràng.” Lan Tử Ngọc vội vàng vàng đứng lên, đi ra khỏi phòng ăn.

Hạ tướng quân cũng đi theo lên lầu, đập sàn gỗ vang dội lộp cộp cho hả giận. “Là hai người suy nghĩ lung tung, nghĩ cái gì không tốt, nghĩ điềm xấu làm chi, Hạ Sơ không biết, em còn không biết sao?”

Lan Tử Ngọc xoay người liếc ông một cái, tức giận nói: “Tôi biết cái gì, tôi cũng chưa từng thấy, cái gì cũng không biết.”

Hai người anh một câu em một câu đi tới trước cửa phòng Hạ Sơ, cửa khóa chặt, Lan Tử Ngọc tựa vào cửa nghe động tĩnh bên trong, lại bị Hạ tướng quân kéo ra, nhỏ giọng khiển trách bà, “Nghe cái gì nghe? Không quang minh lỗi lạc chút nào.”

“Anh lỗi lạc, anh kêu.” Lan Tử Ngọc nhường vị trí cho ông, vọt qua bên.

Hạ tướng quân đứng ở trước cửa, mấy lần giơ tay muốn gõ cửa, chung quy đến cuối cùng lại để xuống.

“Gõ đi lãnh đạo” Lan Tử Ngọc khoanh tay trước ngực, thúc giục, “Không dám à?”

“Nói vậy!” Hạ tướng quân gầm nhẹ.

Nhẹ nhàng gõ cửa, không có ai trả lời. Càng dùng sức gõ cửa, nhưng vẫn không ai trả lời.

“Hạ Sơ ơi, con ở đâu?”

Hạ tướng quân cẩn thận thử hỏi. Lại bị Lan Tử Ngọc hung hăng đẩy một cái, có thể không có ở đây à? Hỏi cái gì mà hỏi!

“Sơ Nhi, con mở cửa ra.”

Hai người dựng lỗ tai lên nghe, tuy nói vách tường và cửa phòng này có hiệu quả cách âm siêu cấp tốt, nhưng cũng không tốt mức cố ý nói chuyện lớn tiếng cũng không nghe thấy chứ? ! Nhiều năm qua, Hạ Sơ chưa từng giận dữ, cũng chưa từng nhốt mình không lên tiếng như hôm nay.

“Có nghe thấy không? Bảo con mở cửa! ! !” Không cho lãnh đạo mặt mũi, tính khí lãnh đạo lập tức lên.

“Anh tránh ra.” Lan Tử Ngọc đẩy Hạ tướng quân ra, kêu gọi qua cánh cửa ngăn cách: “Sơ Nhi, vừa rồi ba con chưa nói rõ ràng, thư này không giống như con nghĩ, là. . .” Lan Tử Ngọc nhìn Hạ tướng quân hỏi thăm.

Hạ tướng quân lập tức hiểu ý vội vàng nói tiếp: “Là nó để lại trước khi đi, đi gấp không có thời gian nói với con, nên để lại một lá thư.”

“Đúng đúng đúng, thời gian gấp, chớ suy nghĩ lung tung, Sơ Nhi?”

Nhưng trong phòng vẫn không có động tĩnh.

“Đều tại anh.” Lan Tử Ngọc dùng hình miệng trách Hạ tướng quân.

“Trách anh cái gì?”

“Thư Mục Trạch để lại lúc đi sao bây giờ anh mới lấy ra? Lấy ra cũng không nói rõ ràng, lại khiến nó hiểu lầm, hiện tại thì tốt rồi, oánh hài lòng?”

“Tôi hài lòng gì chứ, đó là con gái tôi, tôi có thể không đau lòng con gái của mình à? Em còn không nói lý lẽ thế nữa, coi chừng anh phạt em cấm bế” nhưng lời nói xoay chuyển, Hạ tướng quân như thay đổi thành một người khác, ôn tồn nói qua cánh cửa: “Sơ Nhi, oán trách ba oán trách ba, chưa nói rõ ràng, hai ngày nay ba cũng bận, quên mất là thư.”

Chợt trong phòng truyền ra tiếng khóc than, dọa Lan Tử Ngọc sợ, luống cuống tay chân gõ cửa. Cũng may dì giúp việc nghe động tĩnh, cầm một chuỗi chìa khóa tới đây. Vội vàng mở cửa ra, liền nhìn thấy Hạ Sơ ngồi xếp bằng ở bên giường, khóc tê tâm liệt phế, như đứa bé lạc đường.

Lan Tử Ngọc đau lòng rơi nước mắt tí tách, ôm cổ Hạ Sơ.

Hạ tướng quân đứng ở một bên, mặc dù đau lòng, nhưng vẫn dửng dưng ngăn cản: “Đừng khóc, cậu ta đi thi hành nhiệm vụ, con cứ ngồi đây khóc, là thế nào?”

“Oán ba trách ba đều tại ba. . .” Hạ Sơ vừa oa oa khóc lớn, còn vừa oán giận cha của mình.

Hạ tướng quân bị tiếng la khóc của Hạ Sơ làm rối loạn tâm tư, vừa rồi còn nghiêm nghị quát lớn nhưng lập tức đã chuyển đổi thành an ủi Hạ Sơ, còn tự trách, “Oán trách ba oán trách ba, đều oán trách ba, đừng khóc.”

Hạ Sơ lau nước mắt, nức nở nghẹn ngào nói: “Chúng con vừa xuống máy bay, ba liền phái người tới bắt anh ấy, diệt uy phong, khiêng đi chưa đủ, bây giờ còn làm con tưởng có điềm xấu. Nếu anh ấy thật gặp chuyện, ba. . . Tính sao? !”

“Nói hươu nói vượn!”

Hạ Sơ làm sao nghe lọt, hiện tại cô cảm thấy thật uất ức, trong lòng luôn lo lắng cho Lương Mục Trạch, chỉ sợ anh xảy ra chuyện gì, ba cô hay chưa, vừa mới nói Lương Mục Trạch không tốt ra sao, rồi liền lấy ra một phong thư trắng, hỏi là cái gì cũng không nói, cô đương nhiên suy nghĩ sai lệch. Khoảnh khắc đó cô cơ hồ tuyệt vọng, cảm thấy trời như sụp xuống, làm thế nào cũng không khóc nổi, tim như bị đao cắt, trong đầu chỉ có một ý tưởng, nếu như Lương Mục Trạch thật. . . . Cô cũng không sống nổi nữa.

Lan Tử Ngọc lau nước mắt cho Hạ Sơ, đau lòng nhẹ giọng an ủi, không cho cô suy nghĩ nhiều, phải nghĩ đến mặt tốt, không có tin tức thì là tin tức tốt. “Ba con chậm mạch, đừng để ý ông ấy.”

“Ai. . . .”

Hạ tướng quân vừa định phản bác, Lan Tử Ngọc liền liếc qua, một câu kia đành bị ông nuốt xuống.

“Bây giờ bảo ba con đi gọi điện thoại, hỏi xem tình huống như thế nào, trong lòng chúng ta cũng biết được, con cũng có thể yên tâm, có được hay không?”

Hạ Sơ quẩn ngón tay vào nhau, bởi vì mới vừa khóc quá nhiệt tình, nên bây giờ còn chưa thở được bình thường, cả người run run.

Nhị Miêu nhón chân lên, ghé đầu nhìn một lát ở tại cửa ra vào, tiếp đó cao ngạo ưu nhã bước đi thông thả đến bên chân Hạ tướng quân, mềm nhũn gọi: “Meo meo ~”

Hạ tướng quân nghe tiếng cúi đầu, chân mày nhíu thật chặt, phản xạ có điều kiện đá Nhị Miêu văng ra, “Con này từ đâu chạy đến? Ai cho phép?”

“Con đây.” Giọng mũi của Hạ Sơ rất nặng, âm thanh khàn khàn, từ trên giường leo xuống ôm lấy Nhị Miêu. “Ba nhất định không thích Nhị Miêu, con với nó đi là được.”

“Ai nói ba không thích? Ba đi gọi điện thoại.”

Trên mặt biển phía nam bát ngát, ba chiếc du thuyền lẳng lặng trôi theo thứ tự ở trên mặt biển. Bên ngoài du thuyền thỉnh thoảng có người áo đen đeo kính mát thân hình cao lớn đi tới đi lui nhìn, vẻ mặt cứng rắn lạnh lẽo, lại linh hoạt vô cùng, một chút xú động tĩnh cũng có thể khiến họ chú ý.

Vài chiếc máy bay từ phía đông bay đến, dừng ở phía trên du thuyền. Máy bay trực thăng hạ thấp vị trí, kéo gần cự ly giữa máy bay và khoang thuyền, cửa khoang mở ra, người ngoại quốc bị gió thổi rối kiểu tóc và âu phục, đang hí hóp mắt, đi lên du thuyền dưới sự giúp đỡ của người áo đen.

Trên boong thuyền sớm đã có nhiều người đón chờ, người tới rồi rít ôm ôm hàn huyên với họ, tiếp đó lục tục tiến vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền to lớn của chiếc thuyền ở giữa, toàn một đám người mang giày Tây, mặc dù không rút kiếm giương nỏ, nhưng ở trong đối thoại có qua có lại, mặt ngoài xem ra bình tĩnh vô cùng, nhưng lén lút

lại bắt đầu khởi động sóng ngầm. Trong góc có một người ngồi, âu phục màu xám tro cắt may thỏa đáng bộc lộ cơ thể cao lớn, anh hơi cúi đầu, tóc mái che kín mắt, không ai có thể thấy rõ vẻ mặt của anh như thế nào. Từ khi lên thuyền đến giờ anh cơ hồ không có nói tiếng nào.

Bùi Du không tiếng động đứng lên, một tay dứt vào túi, lúc đi ngang qua người ngoại quốc, cố ý cười cười với ông ta, người ngoại quốc cũng thân thiện mỉm cười.

“Cậu đi đâu vậy?” Bỗng nhiên có người gọi anh lại, giọng điệu nghe vô cùng không tốt.

Bùi Du nghiêng người, thanh âm lạnh nhạt nói: “Hóng mát.”

Người nọ nhìn thấy Bùi Du đi ra khoang thuyền, diện mạo hơi dữ tợn lớn tiếng kêu, như sợ Bùi Du không nghe được. “Mấy người xem nó có thái độ gì? Vẫn chưa làm lão đại mà, làm lão đại rồi các cậu và tôi còn có đường sống sao?”

“Bây giờ nói ai làm lão đại, còn chưa đến lúc mà?” Người đàn ông trung niên ngồi đối diện ông ta, thối nhẹ bột lá trà, “Lão đại chỉ nằm ở trên giường bệnh, chứ chưa có qua đời, lão nhị Vu, anh đừng quá kiêu ngạo.”

“Hừ, đừng lấy lão đại ra dọa tôi sợ, cậu có tâm tư gì đừng tưởng tôi không biết.”

“Lão nhị Vu, anh nghe rõ cho tôi!” Người nọ cũng không hiền lành, đập ly cái “xoảng”, kích động đứng lên. Người của ông ta nhanh chóng di động đến phía sau ông, tay không tiếng động đưa vào túi.

Lão nhị Vu tức giận vỗ bàn đứng lên, “Nói đã nói! Có lá gan mà cứ cho tao nghe đi.”

Những người khác thấy bọn họ rút kiếm muốn đánh nhau, tất cả đều chỉ lo uống trà, bộ dạng chờ xem kịch vui, hoàn toàn không có ý can ngăn, theo bọn họ nghĩ, chết một người đỡ một người, thế giới càng hòa bình.

Chỉ có người nước ngoài, nghe người phiên dịch sau lưng phiên dịch từng chữ, lại vui vẻ thưởng thức trà ngon trên núi cao của Trung Quốc, hoàn toàn không để ý việc bọn họ đang nổi giận, dù thế nào đi nữa thì ông ta chỉ cần tiếp tục hợp tác, người nào làm lão đại không liên quan đến ông ta.

“Làm gì?” Một ông cụ lớn tuổi mạnh mẽ vỗ bàn, tức giận nhìn chằm chằm người thêu dệt chuyện, “Bây giờ là lúc nói chuyện này sao? Thậm chí đã quên tại sao chúng ta lại lên chiếc du thuyền này rồi à? Bị theo dõi chặt vậy, còn có tâm tình tranh? Chưa kể, còn có ông Carl ở đây, không lo dọa người? Tất cả đều ngồi xuống cho tôi.”

Hai người tức giận bưng bưng, mặc dù vẫn trừng mắt nhìn nhau, nhưng vẫn có kiêng kỵ ngồi xuống, không nói gì nữa.

Ông cụ tươi cười rạng rỡ nói với ông Carl đối diện: “Thật sự ngại quá ông Carl, khiến ngài chê cười, xin đừng để ý.”

“Không sao, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

“OK OK.”

Bùi Du đứng dọc theo du thuyền đón gió, nhìn mặt biển xanh thẳm thỉnh thoảng có sóng gợn, yên lặng châm một điếu thuốc, hít sâu một cái, khạc ra vòng khói, nheo mắt lại nhìn biển trời trong xanh, thưởng thức sự tinh khiết, trong lòng phiền loạn, cuộc sống này, anh thật sự rất chán ghét.

Bùi Du nhẹ nhàng nâng tay, người đứng ở sau lưng anh không xa rất cung kính cúi người chào anh.

“Hết thuốc rồi, cậu vào lấy thêm cho tôi một gói.”

“Vâng”

Nhìn người áo đen rời đi, Bùi Du đầu tiên là nhìn chung quanh một chỗ, xác định hai chiếc du thuyền kia không có ở cùng một đường thẳng song song, lập tức thu hồi nét mặt ôn hòa, lăm lăm nhìn mặt nước, ném điếu thuốc lá đang cầm vào mặt biển, ngay sau đó cũng ném cái bật lửa ra cùng hướng, cái bật lửa và thuốc hợp ở trên mặt biển phát ra tiếng nổ nhẹ, không đợi thấy rõ ràng, liền bị một bọt sóng đánh vào trong biển. Vẫn tiếp tục lóe lên một thời gian ở dưới mặt biển phẳng lặng.

Trong mắt Bùi Du lóe lên sáng rõ không dễ dàng phát giác, khóe miệng hơi nhếch lên. Xem ra, lần này thật sự sắp kết thúc? Những ngày sống không có mặt trời suốt nhiều năm qua, rốt cuộc sắp kết thúc sao?

“Anh Du, thuốc.”

“Cám ơn.”

Bùi Du đốt một điều thuốc, bây giờ lại giống mấy phút trước, có tâm tình khác.

51. Chương 51

“Giữa những hàng chữ chất phát, tiết lộ ra tình yêu của anh, sự cưng chiều của anh, sự bá đạo và không còn cách nào của anh.”

Hạ Sơ.

Bên trên phong bì màu trắng có hai chữ to lớn mạnh mẽ. Hạ Sơ xem thư nhất định không biết, khi Lương Mục Trạch viết thư rất muốn ghi chú một câu ở trên phong bì, “Ai xem lén thư sẽ chết.”

Lá thư không có dán lại, Hạ Sơ mở phong thư lấy lá thư ra. Mặc dù đã biết đây chỉ là một bức thư từ biệt không thể bình thường hơn, nhưng trong lòng cô vẫn rất rối rắm. Lương Mục Trạch vẫn không có tin tức, sự sống chết của anh vẫn không rõ, dù lá thư này không phải, nhưng ai mà biết được vật kia có bị đưa đến tay cô hay không?

Hạ Sơ, khi em đọc bức thư này, anh đã trở về thành phố G rồi, nhiệm vụ quá gấp không thể chậm trễ. Yên tâm, anh rất khỏe. Phó Tư Lệnh Hạ rất “Khách sáo” mời anh uống ly trà, tóm tắt quá khứ và tương lai. Anh đã nói xin lỗi, vì rất không phúc hậu cướp đi con gái bảo bối của ông ấy, hi vọng ông ấy tha thứ. Mặc dù không thể biết kết quả như thế nào, nhưng may mắn là ông ấy chắc chắn sẽ không làm khó em.

Hạ Sơ, đừng lo lắng cho anh, anh sẽ bảo vệ mình thật tốt, sẽ bình an trở về, sẽ tới đón em trở về.

Chính miệng em đã nói sẽ đánh báo cáo, tuyệt đối không thể đổi ý. Sau khi nhiệm vụ kết thúc trở về, anh muốn thấy được thành phẩm.

Chờ anh trở về! ! !

Lương Mục Trạch.

Một bức thư được tạo thành từ mấy hàng chữ ngắn ngủi, lại khiến cho nước mắt Hạ Sơ rơi như mưa. Giữa những hàng chữ chất phát, tiết lộ ra tình yêu của anh, sự cưng chiều của anh, sự bá đạo và không còn cách nào của anh, Hạ Sơ giống như nhìn thấy anh chân thật đứng ở trước mắt, nói từng chữ từng câu, chờ anh trở lại, cười em qua cửa.

Cô không biết lá thư này có bị lãnh đạo nhà cô xem chưa, nhưng đoán cũng có thể đoán được, nhất định là đã qua mắt của ông ấy trước. Lương Mục Trạch nói “Khách sáo”, là khách sáo thế nào? Còn “Uống trà” là trà gì? Quá khứ và tương lai, là lời chuyện cũ ra tính toán lại sao? Có lẽ là sợ bị lãnh đạo thẩm duyệt trước, cho nên anh nói chuyện quá mật mờ, căn bản không xem ra cái gì, cũng không biết rốt cuộc có bị chịu tư hình hay không.

Trên biển Nam, bãi biển gần chiếc du thuyền phía tây nhất có một chiếc thuyền câu người dân dùng, mấy ngư dân cũng như thường ngày, tung lưới, nói cười, toàn bộ đều là thiết bị đánh cá tự động, giúp cho bọn họ bắt cá dễ dàng, có thể không phí sức mà vẫn thắng lợi trở về mỗi ngày.

Phía sau thuyền câu, Lương Mục Trạch đang đứng ở mép thuyền, tiếp thu tín hiệu tàu lặn dưới nước mới vừa gửi tới, đồ lặn xanh đen trên người còn đang không ngừng nhỏ nước.

Các chiến sĩ mặc xong trang bị, mọi người hưng phấn không thôi, ánh sáng sáng quắc trong mắt đủ để nói rõ tất cả. Hôm nay, đối với những người có kỷ ức về ba năm trước, thì đã qua lâu, bọn họ chờ đợi ngày này đã quá lâu quá lâu.

“Chuẩn bị xong hết chưa?” về mặt Lương Mục Trạch lạnh lẽo trầm giọng hỏi.

“Vâng” các chiến sĩ trầm miệng một lời.

“Chỉ cho phép thành công, không cho thất bại.”

“Vâng”

Lương Mục Trạch nhìn bầu trời xanh thẳm, ra lệnh một tiếng: “Xuống nước.”

Mấy “Ngư dân” trên thuyền cá nói tiếp tiếng Hẹ không dễ hiểu, đang ganh đua so sánh hưng phấn về thứ gì. Có tiếng nước hơi nhỏ truyền đến, hai ngư dân trong đó nhanh chóng cơ mẫn trở về khoang thuyền, ngồi xuống trước mấy cái máy vi tính, phát ra tín hiệu với trung tâm chỉ huy trên bờ, tiếp đó hacker liền công kích máy vi tính trên du thuyền, ngón tay gõ bàn phím cạch cạch thật nhanh.

Lương Mục Trạch mặc đồ lặn vào nước, tốc độ bơi lặn dưới nước có hạn, nhưng lặn xuống nước đến gần du thuyền như vậy, là phương pháp duy nhất không đứt dây động rừng.

Ánh nắng tươi sáng chiếu xuống đáy biển, cực kỳ xinh đẹp, ánh sáng yếu ớt chiếu lên khiến màu xanh dương chung quanh giống như trong suốt, bầy cá xinh đẹp bơi qua lại, vô cùng tự nhiên thích ý. Nhưng các chiến sĩ lại hoàn toàn không có ý định thưởng thức, còn phải cẩn thận tránh né cá mập oai phong thỉnh thoảng bơi qua. . . .

Vũ khí duy nhất trên người bọn họ, chính là chuỗi thủ bí mật mang theo bên hông, nói cách khác, khoảnh khắc họ tới được du thuyền, không có súng, chỉ có một chuỗi thủ ngăn ngừa, nếu như không được tiếp ứng, bọn họ sẽ chết thảm như thế nào, đều có thể nghĩ.

Càng ngày càng đến gần du thuyền, Lương Mục Trạch tính toán sơ thời gian một chốc, vung tay lên, mọi người hiểu ngầm trong lòng, chia làm ba tổ, chia ra đến ba chiếc du thuyền bên cạnh, cách lớp nước thật mỏng, tìm đúng vị trí của bảo vệ tuần tra trên thuyền, thừa dịp bọn họ không để ý, trước dùng sợi dây từ phía sau lưng cột lấy hắc, rồi dùng lực mạnh để kéo hắc xuống nước khi hắc không hề phòng bị, lưu loát lấy hết súng lục trên người hắc, dùng cây chuỗi thủ duy nhất trên người, đâm thẳng vào trái tim.

“Ai?”

Trên du thuyền đột nhiên có người kêu lên, các chiến sĩ nhanh chóng trầm xuống nước, ẩn mình trốn dưới nước.

Phát hiện có người từ du thuyền ngã xuống biển, bọn cận vệ vội vàng chạy đến bên du thuyền, nhưng chỉ thấy toàn màu xanh. Nước biển bị nhuộm thành màu đỏ, nhanh chóng bị sóng lớn nhào tới đánh tan, không để lại một chút dấu vết. Bọn cận vệ móc súng lục trên người ra, giơ súng chỉ vào mặt nước, cảnh giác nhìn mặt nước, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói gì đó vào micro nhỏ.

Các chiến sĩ lặn dưới nước nhanh chóng tập hợp ở du thuyền chính giữa, Lương Mục Trạch ra hiệu, bước này đã đi không thông rồi, khi bọn anh lộ ra trước phải tan thành mây khói.

Anh nháy mắt với mọi người, lấy trang bị trên người ra bắn đạn báo hiệu. Loại đạn báo hiệu mới được chế ra này, có thể dùng vững trong nước 10 giây. Sau khi đạn báo hiệu được bắn ra, liền như sao rơi nhanh chóng thoát khỏi mặt nước, nhắm thẳng vào bầu trời. Tách ra những chùm đồ tươi trên không.

Lúc này bảo vệ ở du thuyền hai bên đều tập hợp ở trên sàn tàu, phòng bị nhìn mặt nước và bốn phía. Chợt có thứ gì từ trong nước vọt ra, tốc độ nhanh đến bọn họ không có biện pháp thấy rõ, cũng đã nổ thành màu đỏ ở trên không, rốt cuộc có người hô to: “Không tốt!”

Nhưng một giây kế tiếp, hai chiếc du thuyền lại bị nổ tan thành mây khói, 1 phút sau, trên mặt biển chỉ còn có lửa mạnh bùng hừng thiêu đốt, thi thể và thân thuyền bị nổ chia năm xẻ bảy bồng bềnh ở trên mặt biển, nhuộm đỏ mặt biển thật lâu không tiêu tán.

Các đại ca trên thuyền, bị tiếng nổ tung làm kinh sợ nhảy dựng, bọn cận vệ giơ súng lên chạy ra bên ngoài khoang thuyền trước, mọi người thấy thấy hai chiếc du thuyền khác chỉ còn lại cận, trong nháy mắt sợ hãi, kinh hoàng không chịu nổi. Bảo vệ ở trong buồng lái muốn khởi động du thuyền, lại phát hiện, du thuyền bị khóa, không có bất kỳ động lực, không thể khởi động chỉ có thể dừng lại nguyên chỗ.

“Con bà nó sao còn không lái thuyền?”

Một bảo vệ kinh hoàng chạy đến, “Du thuyền xảy ra chuyện, đang kiểm tra, lập tức giải quyết.”

“Mẹ mày! Con bà mày muốn chết à? Có tin tao ném mày xuống làm mồi cho cá mập không?”

“Vâng” bảo vệ sợ hãi cúi đầu, mặc cho lão nhị Vu tức giận mắng ra lời khó nghe.

“Được, hôm nay tao sẽ thành toàn ày.” lão nhị Vu kéo áo bảo vệ, kéo đến rìa du thuyền, bảo vệ không dám phản kháng chút nào, lúc này chỉ cần lão nhị Vu buông tay, bảo vệ sẽ lập tức bị ném vào biển.

“Buông tay lão nhị, đến lúc nào rồi hả?”

Ông cụ quát lớn, nhưng lão nhị Vu không nghe uy hiếp, diện mạo dữ tợn vung tay lên, bảo vệ trong nháy mắt rơi vào biển.

Bỗng nhiên có người rơi xuống biển, mấy người trốn dưới du thuyền bị sợ giật mình, Lương Mục Trạch vội vàng phát tay, hai chiến sĩ ra sức bơi đi. Người nọ nhìn thấy dưới nước có người, dĩ nhiên sợ, liều mạng muốn bơi lên trên mặt nước, trong khoảnh khắc đầu sắp lộ ra, lại bị người bắt lấy chân, dùng lực túm vào trong nước, chân tay bị trói ném vào đáy biển.

Bùi Du đứng ở ở tuốt phía đang tính toán thực tế và kế hoạch, bọn họ còn chưa lên thuyền, mà hai chiếc du thuyền cũng đã nổ tung, nhất định là trong quá trình lên tập kích bị phát hiện nên mới không thể không làm như vậy. Hôm nay, trên du thuyền có thật nhiều người, trong tay có súng, người đông thể mạnh, nếu như bọn họ tùy tiện lên thuyền, chỉ có thể làm cái bia bị cho đạn bắn thủng, tuyệt đối không được. Vô luận như thế nào, lần này không thể giống như lần trước nữa.

Bùi Du lặng lẽ lui về phía sau, lên về khoang thuyền, đá văng ra bàn dài ở giữa, mở tấm ngăn lấy một cây súng ra, lắp đạn vào, hít sâu xong, hiên ngang lẫm liệt cất bước lao ra khoang thuyền.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng.”

Mấy bảo vệ hét lên rồi ngã gục xuống đất, thấy Bùi Du đều hoảng sợ, tay vẫn còn ở trước ngực, súng còn chưa lấy ra đã bị mất mạng. Những người khác nghe tiếng vang nhanh chóng móc súng nhắm ngay Bùi Du, Bùi Du linh hoạt trốn, đổi bằng đạn, thẳm đếm ba tiếng rồi lại lộ ra nửa thân thể nhắm ngay bọn cận vệ bắn càn quét.

Lương Mục Trạch ở dưới nước nghe tiếng súng, biết Bùi Du hấp dẫn sự chú ý của bảo vệ để bọn họ bình an lên thuyền, ra dấu tay xong, các chiến sĩ nhanh chóng nổi lên trên mặt nước. Lương Mục Trạch dẫn theo 4 chiến sĩ khác, dẫn đầu vịn cạnh du thuyền, lưu loát nhẹ nhàng linh hoạt đi lên boong thuyền.

Lương Mục Trạch tìm được cái thùng bằng gỗ được giấu kỹ ở ngoài khoang thuyền, bên trong đã sớm chuẩn bị xong súng đạn, tiếng súng không ngừng vang lên bên tai, mấy người không chút do dự xách súng lắp đạn, ngay sau đó phân tán tập kích.

Bùi Du ở bên kia sớm đã hơi chống đỡ không nổi. Những người bảo vệ này đều là cao thủ hạng nhất, dù là người của đại đội đặc chủng tới đây, đầu một chọi một, ai thua ai thắng cũng không thể kết luận.

Đạn bắn trúng cánh tay trái của anh, Bùi Du cắn chặt hàm răng kéo xuống một đoạn áo sơ mi, quần chặt cánh tay bị thương. Mà lúc này bên ngoài khoang thuyền truyền đến tiếng súng loạn điếc tai, trên mặt tái nhợt của Bùi Du hiện lên ý cười.

Các chiến sĩ lục tục leo lên du thuyền, nhanh chóng gia nhập vòng chiến, không lâu lắm, chết thì chết bị thương thì bị thương, các đại ca bị bắn trúng một cách kỹ thuật, ngã xuống đất không dậy nổi, nhưng tuyệt đối không chết.

Vài máy bay trực thăng từ bốn phương tám hướng bay tới, quanh quẩn ở trên du thuyền, người chỉ huy trên máy bay đợi lệnh trung tâm chỉ huy trên đất bằng liên lạc, vài giây sau, Đồng Chí Cương ra lệnh một tiếng,

các bộ đội các chiến sĩ đã sớm đợi lệnh anh dũng đánh ra, đám tội phạm siêu cấp chiếm cứ vùng phía nam nhiều năm hoàn toàn sa lưới.

Các chiến sĩ vẫn mặc đồ lặn màu đen trối các đại ca bị thương lại, lão nhị Vu bị đạn bắn trúng bắp đùi, lúc này đang ngã ngối ở cạnh du thuyền, bên cạnh có một vũng máu, tay bởi vì quá mức tức giận mà phát run.

Tay Bùi Du vịn bả vai bị thương, chậm rãi đi ra ngoài, đứng ở bên cạnh Lương Mục Trạch, nặn ra nụ cười trắng bệch, nhưng trong ánh mắt lại lóe ra vui vẻ sáng ngời.

Lương Mục Trạch lạnh lùng liếc nhìn anh một cái, “Tôi sẽ không nói cảm ơn anh.”

“Tôi cũng sẽ không nói cảm ơn anh.” Bùi Du nói. Mặc dù bị thương, nhưng vẫn hết sức chững chạc.

“Đoàng.”

Bùi Du rên lên một tiếng, tiếp đó té quỵ xuống đất “bịch”. Phát súng kia bắn trúng bụng của anh.

Lương Mục Trạch cau mày, nhanh chóng giơ súng nổ hai phát súng về phía lão nhị Vu đang muốn bắn nữa, hai tay của ông ta bị đạn bắn trúng, tiếng kêu thảm thiết của ông ta vang vọng ở trên biển khơi bao la.

“Anh sẽ không có việc gì.” Lương Mục Trạch đỡ Bùi Du, không để anh tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Bùi Du gian nan cười, “Tôi biết rõ, chỗ này không phải trái tim.”

Một máy bay nhanh chóng hạ thấp vị trí, mở cửa khoang ra, các chiến sĩ vây tới chuẩn bị nâng Bùi Du đưa anh lên máy bay. Bùi Du vẫn quỳ, ở trước mặt Lương Mục Trạch, anh dùng tay nhuộm đầy vết máu kéo Lương Mục Trạch, mắt ảm đạm không có sáng rõ vừa rồi, trong giọng nói có đau lòng vô tận, “Ba năm trước đây, thật xin lỗi.”

“Tôi sẽ không tiếp nhận, chờ vết thương của anh tốt lên rồi chúng ta tính sổ sau. Mau, nâng anh ấy đi.”

“Được!” Bùi Du tái nhợt cười, “Dù sao, còn có một món nợ khác phải tính toán rõ ràng.”

52. Chương 52

“Nụ cười ấy thật là rực rỡ, khiến mắt của Hạ Sơ cũng đau.”

Rạng sáng 4:30, thành N.

“Chị phải đi Nhị Miêu.”

“Meo meo ~”

“Chị thật sự không thể dẫn em theo, em ở nhà phải nghe lời, như vậy mới có thịt ăn.”

Nhị Miêu không lên tiếng, trong bóng tối mở ra một đôi mắt sáng ngời khát vọng nhìn Hạ Sơ. Hạ Sơ nhìn vô cùng không nổi. Nhưng. . .

“Chị lén đi, không thể dẫn theo em, bọn họ sẽ không bạc đãi em, nghe lời.” Hạ Sơ ôm lấy Nhị Miêu, ôm chặt vào ngực trong chốc lát.

Trong sân lớn hoàn toàn yên tĩnh. Đèn đường mờ mờ chiếu ra ánh sáng hơi yếu, Hạ Sơ mở cửa sổ phòng ra, nhìn tình huống chung quanh, xác định không có ai đi ngang qua, hít sâu một cái, nhẹ nhàng leo lên cửa sổ. Hạ Sơ đứng ở trên cửa sổ, phất tay hẹn gặp lại Nhị Miêu. Nhị Miêu thật biết điều không nháo không gọi, lại không hề đi theo, chỉ ngồi dưới đất, ngước đầu nhỏ, mở mắt tròn trịa nhìn Hạ Sơ, giống như đang nói: “Chủ nhân chủ nhân, chị nhất định phải trở về đón em.”

Hạ Sơ lưu luyến không rời đóng cửa sổ lại, đập song cửa sổ, từ từ ngồi xổm xuống, chân phải đạp lên máy điều hòa không khí ở ngoài phòng, cho đến khi cả người đứng ở trên máy điều hòa không khí. Nhìn cái cửa sổ đen thui trước mắt, Hạ Sơ cẩn thận dùng tay chống máy điều hòa không khí, chân đạp vách tường cắt

lực từ từ dời xuống. Chút bản lãnh leo núi học từ trường quân đội rốt cuộc có ích, mặc dù vô cùng không thuần thực.

Chân rốt cuộc dẫm vào song cửa sổ ở lầu một, đôi tay đã bị viền ngoài máy điều hòa không khí mài đau, buông tay ra, nhảy khỏi song cửa sổ nhẹ nhàng rơi xuống đất. Vỗ vỗ tay đứng lên, Hạ Sơ tự lẩm bẩm về phía cửa sổ: “Cha, mẹ, con biết rõ hai người không nỡ xa con, nhưng không nhìn thấy đáng về hoàn hảo không thương tổn của anh ấy, con không thể nào yên tâm được, xin hai người thông cảm, thật xin lỗi.” Hạ Sơ cúi người chào thật sâu về phía cửa sổ, lập tức cảnh giác nhìn chung quanh một lát, nhanh chân bỏ chạy trong ánh sáng yếu ớt lúc rạng sáng.

Chạy không ngừng nghỉ ra khỏi sân lớn, chiến sĩ canh cửa mở cửa cho cô đi ra ngoài, không tự chủ nhìn cô thêm mấy lần. Hạ Sơ vội vã chạy băng qua đường cái, Mễ Cốc đang ngồi trong chiếc xe taxi đối diện đường cái, mở cửa sổ ra phát tay với cô.

“Sao chậm vậy?” Rồi quay qua nói với tài xế: “Làm phiền đến sân bay, cảm ơn.”

Hạ Sơ chui vào trong xe, thở hổn hển, “Cảnh vệ đều ở đây, mình mình, mình từ phía sau nhảy cửa sổ ra ngoài.”

“Nhảy cửa sổ?” Mễ Cốc giật mình, “Hạ Sơ, cậu quyết tâm ra đi, không sợ không về được nữa à?”

“Không thể nào, biết mình tên gì không?”

“Hừ, ỷ sủng mà kiêu.”

Hạ Sơ cười rức rờ, “Đáp đúng. Thưởng cậu một viên chocolate.” Nói xong nhét Ferrero mới vừa lột ra vào trong miệng Mễ Cốc.

Hai người đã đặt vé máy bay đến thành G lúc 6 giờ. Hạ Sơ không chần chừ chút nào, buổi tối mới vừa biết được tin tức Lương Mục Trạch an toàn trở về, liền thương lượng với Hạ tướng quân muốn về thành G một chuyến, nhưng nói gì lãnh đạo cũng không đồng ý. Mặc cho Hạ Sơ nói lời đẹp thế nào cũng không thay đổi. Từ đầu tới cuối nói nhiều nhất chính là: “Không được, không thể thương lượng.”

Không còn cách nào, Hạ Sơ chỉ có thể lén trốn đi, cô tính toán thăm Lương Mục Trạch, sẽ trở về nhận lỗi.

Hạ Sơ và Mễ Cốc mỗi người đang cầm một ly cao nóng, ngồi trong phòng chờ máy bay.

“Cậu đi như vậy được không? Mẹ cậu vất vả lắm mới trông được cậu về nghỉ.”

Mễ Cốc uống một hớp cao nóng, “Không có gì không được, dù sao bà đã quen mình hàng năm không về nhà.”

“Thật ra thì, cậu không cần đi chung với mình, cậu ở nhà chung với cô chú nhiều hơn mới đúng.”

Mễ Cốc nhún vai, nhìn chăm chăm cao, nửa ngày không nói thêm gì nữa. Qua thật lâu, Hạ Sơ đứng lên, ném hai cái ly không vào thùng rác. Mễ Cốc nhin gần một tuần, rốt cuộc không nhin được hỏi Hạ Sơ, “Bùi Du, anh ta rốt cuộc thế nào?”

Bùi Du. Cái tên này vẫn đề ở trong lòng Hạ Sơ. Hai ngày nay sáng đêm đều suy nghĩ lung tung, thậm chí nằm mơ thấy Bùi Du nổ súng về phía Lương Mục Trạch, khiến cô từ trong mộng thức tỉnh.

“Không biết, mình không muốn tin tưởng anh ta là người xấu, Mễ Cốc.”

“Là người xấu à? Anh ta cười thật đẹp, thật âm áp, sao lại là người xấu?” Mễ Cốc nhìn bầu trời tràn ngập sương mù ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói.

Hạ Sơ đắm chìm trong ý tưởng của mình, hoàn toàn không có chú ý tới vẻ mặt cô đơn của Mễ Cốc lúc này.

Lan Tử Ngọc chuẩn bị xong bữa ăn sáng, lên lầu gọi Hạ Sơ rời giường, nhưng gõ nửa ngày cũng không có động tĩnh, đẩy cửa ra mới phát hiện chặn được gấp ngay ngắn, Hạ Sơ không có ngủ nướng không dậy nổi, chỉ có một con mèo, nằm ở trên chăn lười biếng híp mắt.

Lan Tử Ngọc cầm một tờ giấy, vội vàng hấp tấp từ lầu hai chạy xuống, trong miệng cứ kêu: “Hồng hồng, lão Hạ, hồng rồi!”

“Cái gì hỏng? Mới sáng sớm.” Hạ tướng quân ngồi ở trước bàn ăn, không quay đầu lại, tiếp tục liếc nhìn tờ báo?

“Bộp!” Lan Tử Ngọc vỗ lá thư lên bàn, “Đều do anh, không phải cứ không cho nó đi sao, hiện tại thì tốt rồi, len lén chạy mất, anh hài lòng?”

Hạ tướng quân để tờ báo xuống, cầm lá thư lên xem một lát, tức giận ném ở trên bàn. “Hừ!”

Lan Tử Ngọc mất hồn ngồi lại trên ghế, lẩm bẩm nói: “Hiện tại cánh nó cứng cáp rồi, biết phản kháng, biết rời nhà trốn đi, lão Hạ, anh nói, nó có không quan tâm chúng ta nữa không?”

“Nó dám!”

Từ sân bay đi ra, Hạ Sơ nói muốn đưa Mễ Cốc về nhà trước, còn mình trở lại đại đội đặc chủng, nhưng nói gì Mễ Cốc cũng không đồng ý, nhất định đi theo cô cùng yểm đại đội đặc chủng. Hạ Sơ không cản được cô ấy, chỉ có thể dẫn theo cô ấy. Nhưng Hạ Sơ không thể nào nghĩ thông, tại sao Mễ Cốc nhất định phải đến đại đội đặc chủng? Suốt đoạn đường về mặt cô ấy luôn hoảng hốt, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Hạ Sơ chợt phát hiện, đã quan tâm Mễ Cốc quá ít. Những ngày qua luôn lo lắng cho Lương Mục Trạch, mỗi lần gọi điện thoại gặp mặt luôn nhắc đến Lương Mục Trạch, hoàn toàn không có chú ý tới nụ cười mất tự nhiên của Mễ Cốc. Cô ấy đang suy nghĩ gì, đang lo lắng cái gì. Là người bạn tốt của Mễ Cốc, mà cô lại hoàn toàn không trả lời được. Thật là, thật sự là quá đáng!

“Thật xin lỗi, Mễ Cốc.”

Mễ Cốc thu hồi ánh mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, mờ mịt hỏi Hạ Sơ: “Tại sao nói xin lỗi?”

Hạ Sơ ôm Mễ Cốc, “Mấy ngày qua cứ nghĩ đến Lương Mục Trạch, hoàn toàn gạt cậu qua một bên, hoàn toàn quên cậu cũng vì nguy hiểm mà bị đưa về, thật xin lỗi, đã quan tâm cậu quá ít, mình sai rồi.”

“Đứa ngốc, nói cái gì thế.” Mễ Cốc bật cười, đẩy đầu của cô nói: “Lương Mục Trạch đi thi hành nhiệm vụ, cậu lo lắng là phải, không rảnh chú ý tới mình cũng là bình thường, lại nói, mình cũng không có việc gì.”

“Có thật không? Vậy vì sao về mặt cậu như muốn khóc?”

Mễ Cốc vuốt mặt của mình, mất tự nhiên cười nói: “Nét mặt của mình có vẻ rất muốn khóc sao?”

Hạ Sơ gật đầu. “Cậu xem, nụ cười của cậu cũng đặc biệt giả.”

“Ha ha, ha ha, cậu nghĩ nhiều rồi, ha ha.” ?

“Hiện tại càng giả, Mễ Cốc, cậu rốt cuộc đang lo lắng cái gì?”

“Không có gì.” Mễ Cốc lắc đầu.

“Là Bùi Du sao?”

“Không phải.” Mễ Cốc gấp gáp lại hơi hốt hoảng trả lời.

Hạ Sơ không nói lời nào, mắt nhìn chăm chăm Mễ Cốc, làm như muốn xem rõ lòng của cô, ánh nhìn chăm chú khiến cô ấy càng ngày càng khó chịu. “Được rồi được rồi, mình chỉ cảm thấy, Bùi Du không giống người xấu, cho dù phải, mình nghĩ, có lẽ là có nỗi khổ.”

Hạ Sơ kéo tay Mễ Cốc, nắm thật chặt, họ cùng nghĩ như nhau. Nhưng không có ai cho họ đáp án, chỉ có thể tự đoán, đoán tới đoán lui cũng không dám xác định, rồi lại sợ là thật.

Xe taxi đưa các cô đến chân núi. Thanh toán tiền xe xong, Hạ Sơ lại nghịch ngợm cười cười với Mễ Cốc: “Bạn học Mễ Cốc, đã lâu không leo núi rồi.”

Mễ Cốc chỉ vào đường núi nhấp nhô, gương mặt không thể tin được. “Cậu đừng có nói ỉn biết, quảng đường còn lại phải tự đi hết đó?”

Hạ Sơ buông tay. “Rất xin lỗi, cậu đã đoán đúng.”

“Đừng chứ. . . .” Mễ Cốc ưu sầu hô to, đi lên, chắc sẽ đi thành ngu luôn.

“Đi thôi đi thôi, là cậu tự muốn tới, coi như rèn luyện thân thể đi.” Hạ Sơ xấu xa không nói với Mễ Cốc, nơi này thường có xe tuần tra xuất hiện, xe tuần tra sẽ chở họ về đại đội.

Quả nhiên, đi không bao lâu, thì có một chiếc xe jeep mở mui từ xa đến gần, đội chiến sĩ quét màu trên mặt thấy rõ người tới là ai, vội vàng chào nói: “Quân y Hạ, ngài trở về rồi, lên xe đi, ngày hôm qua Trung Đội Trưởng mới vừa trở lại.”

“Cám ơn.” Hạ Sơ cười gật đầu, kéo Mễ Cốc cùng lên xe.

Xe khởi động, lắc lư đi về phía trước, Mễ Cốc lảo đảo nói: “Cậu đã sớm biết, lại cố ý không nói.”

Hạ Sơ đá lông nheo với Mễ Cốc, rồi sau đó hỏi chiến sĩ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, “Lần này không có ai bị thương chứ?”

“Ừ cũng có, nhưng đều không nghiêm trọng, đều là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.”

“A a, cũng may, ha ha.”

“Quân y Hạ yên tâm, Trung Đội Trưởng không có bị thương, bị thương ngoài da cũng không có, hoàn hảo không thương tổn mà trở về.”

Hạ Sơ đặc biệt xin lỗi cười cười, lại tiếp tục hỏi: “Đúng rồi, nhiệm vụ kết thúc, bây giờ có thể nói rõ là nhiệm vụ gì không?”

“Chuyện này, tôi cũng không rõ lắm. Nhưng, bây giờ Trung Đội Trưởng và mấy anh em cùng thi hành nhiệm vụ khác còn chưa được thả ra, có lẽ phải ngày mai.”

“Chấm dứt?”

Mễ Cốc nghe đến hồ đồ, kéo kéo tay áo Hạ Sơ, “Giam làm gì?”

“Bọn họ thi hành hết nhiệm vụ trở về, đều phải bị giam một hai ngày, nói ra cho oai là sợ bọn họ giết đổ mất gây họa, thật ra thì đều là quân nhân đặc chủng, ai không có năng lực tự kiểm chế? Theo mình, làm vậy chỉ thừa thãi.”

“Được đó Hạ Sơ, bây giờ còn chưa thành phụ nhân của đội trưởng, đã bắt đầu oán trách quy định nguyên tắc của đại đội đặc chủng rồi, thật khí phách.”

Hai chiến sĩ phía trước đang cười trộm, bị Hạ Sơ nghe được rõ ràng. Hạ Sơ giả vờ giận đẩy Mễ Cốc, “Nghiêm túc, đây là chỗ nghiêm túc.”

“Mình đâu có không nghiêm túc.”

Hạ Sơ và Mễ Cốc đến đại đội đặc chủng, vừa đúng lúc Lương Mục Trạch được thả, Hạ Sơ đứng ở ngoài cửa. Nhìn thấy Lương Mục Trạch dưới ánh mặt trời, tay áo rần rì xấn lên, lộ ra một đoạn cánh tay, cổ áo tùy ý mở rộng ra, giày quân nhân trên chân, cả dây giày cũng không có buộc lại, lười thôi lếch thếch ngậm thuốc, nghênh ngang ra ngoài từ phòng tạm giam. Dáng vẻ như du côn, nhìn cũng không giống như là người tốt lành gì, nhưng lại đẹp trai đến rung động lòng người. Tim của Hạ Sơ, lập tức đập thành thịch mấy cái.

Bên cạnh anh còn có một người đi theo lăm nhăm nói chuyện, Lương Mục Trạch vẫn cúi đầu nghe. Người kia đang nói hưng phấn, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy hai người cách đó không xa, liền sững sờ kéo Lương Mục Trạch, chỉ vào phía trước nói: “Đó không phải là, Hạ Sơ?”

Lương Mục Trạch làm như không tin, chậm rãi ngẩng đầu, híp mắt nhìn về phía trước, thật lâu, trên mặt mới lộ ra một nụ cười khó có thể che giấu. Nụ cười ấy thật là rực rỡ, khiến mắt của Hạ Sơ cũng đau.

Lương Mục Trạch ném tàn thuốc, bước đi thật nhanh về phía Hạ Sơ. Nước mắt của cô như sợi châu bị đứt, không ngừng rơi xuống theo bước chân của anh. Vốn nghĩ, anh không có ở đây; vốn nghĩ, sẽ không còn được gặp lại anh. Khoảnh khắc biết anh bình an vô sự, trái tim như bị một cái tay bóp chặt, đã sớm mất đi nhịp đập của cô, lại khôi phục như bình thường. Không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy anh, muốn tận mắt xác nhận anh không bị thương, không có chảy máu.

Nhìn bóng dáng kia càng ngày càng gần, Hạ Sơ muốn nói gì, nhưng há miệng lại không nói ra được gì. Một bóng ma áp tới, anh cứ như vậy, không có kỳ chút nào, ôm chặt lấy Hạ Sơ của anh ở trong sân lớn của đại đội đặc chủng trong, nhấn đầu cô trong lòng ngực mình.

“Anh đã về, thật tốt quá.”

“Hạ Sơ, anh đã hứa, tuyệt đối sẽ không nuốt lời.”

Nước mắt Hạ Sơ rơi như mưa, nói không ra lời, chỉ có thể không ngừng gật đầu.

Mễ Cốc rút tay trong túi quần jean, đá hòn đá nhỏ dưới chân, cười đùa nhìn tiết mục ngôn tình “Cửu biệt trùng phùng”, thuận tiện nhìn các chiến sĩ đang hưng phấn chung quanh. Lần đầu tiên vào bộ đội đặc chủng, cảm giác, thật đúng là không giống tưởng tượng. Trong tưởng tượng, nơi này phải là không có tiếng nói cười, mỗi người đều có vẻ mặt thần thờ, cả đại đội giống như là bị một đám mây đen che lấp, khắp nơi tối tăm, thậm chí còn rất máu tanh.

“Chuyện gì xảy ra?”

Chợt một tiếng la như sấm vang lên, Mễ Cốc bị sợ đến giật mình, liền nhìn thấy một người mặt đen đứng ở cách đó không xa, chống nạnh, mặc thường phục, trên bả vai là 4 ngôi sao, bộ dạng thoát nhìn không dễ chọc.

Lương Mục Trạch không cam nguyện buông ra Hạ Sơ. Đồng Chí Cương còn đứng yên ở nơi xa, tiếp tục mắng: “Cậu mau chóng rút cho tôi, đừng ở đây mất mặt xấu hổ, trở về liền không yên.”

Vừa đúng ý Lương Mục Trạch, liền kéo Hạ Sơ đi. Hạ Sơ vẫn hơi mờ mịt, đại đội trưởng cư nhiên không có xông lại tách hai người họ ra?

“Sao đại đội trưởng không gây phiền toái cho anh?”

“Cửa ải của ba em đã qua, anh ta còn có thể nói gì?”

“Đúng rồi, ba em đã nói gì với anh? Có dùng hình không? Có ra tay không?” Hạ Sơ càng hỏi càng kích động, hận không thể nhảy dựng lên.

“Cũng may, cũng được, ừ, khách sáo.”

“Hạ Sơ, cậu không cần mình nữa à? Cậu thật không quan tâm mình nữa à?”

Giọng nói u oán của Mễ Cốc truyền vào lỗ tai Hạ Sơ. Quá kích động, cô xém quên Mễ Cốc, vội vàng buông tay Lương Mục Trạch ra chạy đến bên cạnh Mễ Cốc, gương mặt sấm hồi, kéo Mễ Cốc, “Mình sai lầm rồi, thật sai lầm rồi honey.”

“Này, em gọi cô ấy là gì?” Một câu honey hoàn toàn chợt trúng tử huyệt của Lương Mục Trạch, chưa từng thân thiết gọi anh như thế, mà lại gọi một cô gái không có liên quan là honey? ? ! ! !

Mễ Cốc ôm bả vai Hạ Sơ, ngược cổ khiêu khích nói: “Như thế nào? Không vui à?”

Hạ Sơ giật nhẹ tay áo Mễ Cốc, nhẹ nói: “Được rồi được rồi, đi về trước rồi nói.”

Lương Mục Trạch đang dùng ánh mắt đặc biệt không tốt, ác độc nhìn chằm chằm Mễ Cốc. Nói thật trong lòng Mễ Cốc cũng hơi rung động, nhưng có Hạ Sơ ở bên cạnh, cô cũng không sợ anh cái gì!

Trở lại nhà nhỏ của Hạ Sơ, Mễ Cốc để hành lý xuống chui vào toilet, lúc đi ra, lại nghe đối thoại của hai người bọn họ ở phòng khách.

“Bây giờ có thể nói chưa?”

“Anh ta không phải người xấu.”

“Thật? Em biết ngay.” Trong thanh âm của Hạ Sơ lộ ra vui sướng, sự lo lắng của Mễ Cốc cũng rốt cuộc tan biến, thở ra một hơi thật dài.

“Anh ta bị thương, đang ở bệnh viện.”

“Cái gì? Bùi Du bị thương sao? Có nghiêm trọng không? Có nguy hiểm hay không? Ở bệnh viện à? Bệnh viện nào?” Mễ Cốc lo lắng lao ra, hỏi vấn đề liên tiếp.

Lương Mục Trạch và Hạ Sơ đều bị cô thành linh lao ra làm làm cho bối rối, kinh ngạc đến ngây người nhìn bộ dáng tức giận thở hổn hển của cô.

53. Chương 53

Về mặt Mễ Cốc có phần không nhịn được, nhưng vẫn rất trấn tĩnh không có chạy trốn chết, hắng giọng nói: “Không gì, là bạn nên quan tâm thôi, ừ, quan tâm thôi.”

Trong mắt Lương Mục Trạch thoáng qua vẻ gian gian, hai người bọn họ còn chưa kịp thấy rõ vẻ mặt của anh, đã nghe thanh âm bình tĩnh không sóng của anh: “Bùi Du, chết rồi.”

“Ai chết?” lông mày thanh tú của Hạ Sơ chau lại, không xác định mình có phải nghe lầm không. Nhất định là nghe lầm, anh ấy rõ ràng nói Bùi Du bị thương, sao bây giờ lại chết?

“Bùi Du.”

Hạ Sơ vẫn chưa tin, lại cẩn thận thử hỏi: “Chết?”

“Đúng, chết rồi.”

“Đùa gì thế?” Mễ Cốc không có tính khí tốt như Hạ Sơ, nghe không vô liền bắt đầu xù lông, chống nạnh lớn tiếng kêu, “Anh rõ ràng nói anh ấy bị thương ở bệnh viện, lừa ai đó?”

Lương Mục Trạch liếc cô một cái, nhìn Hạ Sơ, vô cùng nghiêm túc nói: “Nhớ lời của ta nói, Bùi Du chết rồi, ở bệnh viện không phải Bùi Du, mà là Giả Tân Khuyết. Nhớ!”

Hạ Sơ hoàn toàn ngu, “Giả, Tân, Khuyết, là ai?”

“Nhớ lời của anh chưa? Bùi Du mà em biết đã chết, hiệp trợ cảnh sát san bằng tội phạm nhưng lại bất hạnh bỏ mình vào phút cuối, có người hỏi cứ nói như vậy, cũng tự nói với bản thân như thế, phải vĩnh viễn nhớ, Bùi Du đã chết!”

Hạ Sơ sững sờ gật đầu, cô đã hiểu sơ sơ, Bùi Du là nằm vùng, hoàn thành nhiệm vụ, thì muốn bắt đầu cuộc đời mới, tất cả quá khứ nhất định phải chôn vùi. Không đúng, không phải Bùi Du, là Giả Tân Khuyết. Giả Tân Khuyết!

Lương Mục Trạch nhìn Mễ Cốc, “Còn cô nữa, nhớ lời của tôi không sót chữ nào chứ?”

“Nhớ nhớ.” Mễ Cốc gật đầu mạnh.

Lương Mục Trạch nhìn đồng hồ, “Hai người nghỉ ngơi trước, anh còn có chút chuyện, anh sẽ bảo người đem cơm trưa đến, buổi chiều sẽ dẫn hai người đến bệnh viện.”

“Thăm Bùi. . . . Giả Tân Khuyết sao?” Mễ Cốc nhất thời kích động, há mồm liền muốn gọi tên Bùi Du, kết quả bị một ánh mắt của Lương Mục Trạch làm nuốt xuống lại, vội vàng đổi lời nói.

“Tốt nhất lắm nhắm 1000 lần ở trong lòng, tôi đi đây.”

Lương Mục Trạch đóng cửa lại rời đi, để lại hai cô gái còn đang mơ màng, Hạ Sơ cũng đỡ, dù sao đã ở trường quân đội 7 năm, cong cong thẳng thẳng trong đó cô có thể hiểu sơ, Mễ Cốc thì không được, cô không nghĩ ra tại sao “Bùi Du” chết? Không nghĩ ra tại sao “Bùi Du” muốn trợ giúp phá án? Anh ấy rốt cuộc là nằm vùng, hay là lãng tử quay đầu phản bội tổ chức?

“Bùi Du, à không, Giả Tân Khuyết là ai?”

“Nằm vùng.” Hạ Sơ lăm bắm trả lời.

“Vậy anh ấy là nằm vùng của cảnh sát? Vô Gian đạo?”

Hạ Sơ gật đầu, “Phải là như vậy.”

“Tên thật của anh ấy là Bùi Du, hay là Giản Tân Khuyết?”

Hạ Sơ chột rất nghiêm túc nhìn Mễ Cốc, nghiêm túc nói: “Mặc kệ tên thật là Bùi Du hay là Giản Tân Khuyết, bây giờ tên thật của anh ta chính là Giản Tân Khuyết, xác thật không thể nghi ngờ. Tựa như Lương Mục Trạch nói, ở trong lòng lẩm nhẩm 1000 lần, ngàn vạn lần không được nói với bất cứ ai, biết không?”

“Mình biết rõ.”

“Làm vậy để cứu anh ấy, cũng là cứu cậu. Hiểu chưa?”

Đầu óc Mễ Cốc thất lại, trước lắc đầu một cái, ngay sau đó lại gật đầu, hung hăng gật đầu. “Hiểu.”

Mễ Cốc chỉ ngây ngốc ngồi liệt ở trên ghế sofa, trong lòng không rõ là cảm giác gì. Luôn lo anh ấy sẽ chết đi, lại phỏng đoán anh ấy có phải người xấu không, suy nghĩ vô số khả năng. Không thể nghi ngờ, nằm vùng là kết quả tốt nhất cô có thể nghĩ đến, tốt đến bây giờ cô còn có phần không thể tin được.

Nhớ tới lúc nhận được lệnh phỏng vấn Bùi Du của lão tổng, khi đó ấn tượng duy nhất của cô với Bùi Du chỉ là anh ấy thích Hạ Sơ. Hẹn mấy lần đều bị báo không rảnh, nhưng cô vẫn không ngừng hẹn, rốt cuộc gặp mặt, rồi lại bởi vì hội nghị tạm thời mà vội vã kết thúc. Mấy lần gặp Bùi Du, anh luôn có vẻ mặt mệt mỏi, chân mày nhíu chặt, nhưng nụ cười rất đẹp mắt, nói xin lỗi cô, hi vọng có thể có cơ hội lần sau.

Lúc ấy cô rất là tức giận, đã hẹn xong rồi mà lại còn đòi dờ, lão tổng cứ thúc giục bản thảo, mà vị đại gia này lại không giải quyết được, làm cho cô nổi giận trong bụng, thiếu chút không nhịn được ném đồ tại chỗ, cũng may ánh mắt của anh quay phim tốt, vội vàng lôi cô đi.

Tòa soạn báo dĩ nhiên sẽ không dễ dàng buông tha, tiếp tục hẹn, tiếp tục xếp hàng chờ Bùi Du rảnh rồi tiếp đại bọn họ. Một tuần lễ sau, rốt cuộc đợi đến lúc Bùi Du có thời gian, ở trong phòng hội nghị lớn của công ty anh, không có hội nghị khẩn cấp cũng không có tài liệu quan trọng khẩn cấp, phỏng vấn tiến hành rất thuận lợi. Từ đầu đến cuối, anh đều mỉm cười, không hề ngó ra ngoài cửa sổ, hay tỏ vẻ mặt hồ hững.

Dùng nụ cười ngụy trang mình. Đây là một câu duy nhất mà Mễ Cốc nghĩ có thể khái quát về Bùi Du.

Bùi Du vì nhiều lần lỡ hẹn mà cảm thấy ngượng ngùng, muốn mời Mễ Cốc và nhiếp ảnh gia ăn cơm, nhưng nhiếp ảnh gia đã hẹn giai nhân, nên Mễ Cốc chỉ có thể đi gặp một mình.

Đó là ngày Bùi Du đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc cho Mễ Cốc, mặt trời chiều ngã về tây, anh lái xe chở Mễ Cốc, đáng vẻ mặt mệt mỏi, nhưng trong đôi mắt lại sáng rõ khác thường. Anh ấy hỏi Mễ Cốc: “Có phải khi thực tế chỉ cách mơ ước một chút xíu thì mơ ước liền tan vỡ? Cảm giác đó tuyệt vọng đến mức muốn sụp đổ.”

Là mơ ước gì tan vỡ, khiến anh ấy sụp đổ? Là Hạ Sơ sao? Anh ấy thích Hạ Sơ, nhưng lại không nói một chữ với Hạ Sơ. Cũng rất thân thiện khoản đãi cô. Khiến cô rất mờ mịt.

Bọn họ trò chuyện rất vui vẻ, nhìn ra được, đêm đó anh ấy mặc dù mệt mỏi, nhưng cũng rất vui vẻ.

Sau bữa cơm chiều Bùi Du đưa cô về nhà, lại kỳ quái dặn dò cô đóng kỹ các cửa, không nên tùy tiện mở cửa. Lúc ấy cô còn tưởng rằng đây là thói quen của anh, đối với cô gái nào cũng dặn dò như thế, hơn nữa còn cảm thấy anh là một người đàn ông tỉ mỉ, thậm chí không hiểu tại sao Hạ Sơ thích người đàn ông biến thái mặt vừa đen vừa không thích nói cười, lại không thích Bùi Du.

Nhưng sáng hôm sau trời còn chưa sáng, cô đã bị kéo đến sân bay, trực xuất về thành N.

“Mễ Cốc? Mễ Cốc?”

“Hử? Cái gì?”

Hạ Sơ ngồi bên cạnh Mễ Cốc, “Cậu sao thế? Kêu nửa ngày cũng không để ý mình, nghĩ cái gì?”

“Không nghĩ gì cả.” Mễ Cốc cúi đầu, trầm giọng nói.

“Có phải cậu thích Bùi Du không?” Hạ Sơ chắc chắn hỏi.

Mễ Cốc lắc đầu một cái. Thích không? Không tính là thích. Chẳng qua cảm thấy anh ấy là người có bí mật, khi cười, sẽ khiến người ta cảm thấy rất ấm áp, nhưng có lúc lại cô đơn làm cho người ta đau lòng. Không biết Hạ Sơ, thấy Bùi Du như vậy sẽ thế nào? Nếu như thấy, có phải sẽ yêu anh ấy không?

Hạ Sơ ôm Mễ Cốc, vuốt nhẹ sống lưng của cô, than thở: “Nghỉ ngơi một hồi đi, một đêm không ngủ ngon, buổi chiều còn phải đi thăm Bùi Du.”

Mễ Cốc chớp mắt nói: “Là Giản Tân Khuyết, đại tiểu thư.”

“Vả miệng.” Hạ Sơ tự vỗ miệng, “Giản Tân Khuyết, ừ Giản Tân Khuyết.”

Mễ Cốc đứng lên, hít sâu, vắn vắn eo lắc lắc cổ, một đêm không ngủ ngon, lại phải đi máy bay, xác thực rất mệt mỏi. Ngẩng cổ nhìn cấu tạo căn nhà, “Nơi này chỉ có một phòng ngủ.”

“Ừ, được phân tạm, một phòng là đủ rồi. Nhị Miêu đâu có chiếm chỗ.”

“Nhị Miêu không chiếm, nhưng Lương Mục Trạch chiếm, vậy Lương Mục Trạch ở đâu?” Mễ Cốc xấu xa hỏi Hạ Sơ, nói xong còn thuận tiện sờ soạng ngực của cô.

Hạ Sơ vội vàng đưa tay che ngực, gương mặt ửng đỏ, ngoài miệng cố chống cự: “Anh ấy có nhà riêng, làm gì ở chỗ mình.” Nhưng lời nói này chính cô nghe cũng cảm thấy thật không có thuyết phục.

“Vậy sao?”

“Đúng vậy đó!”

“Vậy mình sẽ chọc anh ta tức, Hạ Sơ, chuẩn bị hầu lão nương ngủ, ha ha ha ha.” Mễ Cốc chống nạnh ngửa mặt lên trời cười dài.

Hạ Sơ té ở trên ghế sa lon, trong đầu buồn bực. Không mặt mũi gặp người! ! !

Lương Mục Trạch an bài xong công việc, xin nghỉ, chở Hạ Sơ và Mễ Cốc đến bệnh viện quân đội G. Hạ Sơ đã rời khỏi nơi này cả tháng, nhưng cứ nhiên không nhớ chút nào. Đại đội đặc chủng không có lục đục đấu đá, đều là quân nhân sáng lạng, đi thẳng về thẳng, không hề giấu giếm, càng sẽ không làm khó dễ người ta, hay là nói xấu sau lưng. Không khí sạch sẽ thoải mái này khiến cô tuyệt không muốn trở lại chỗ này, không phải nói nơi này không khí ngọt ngào, chỉ rất là không thích.

Giản Tân Khuyết được an bài đến phòng bệnh cao cấp, nhân viên cứu hộ không biết anh vì sao bị thương, cũng không hỏi vấn đề không có câu trả lời này, chỉ cứu sống anh theo lệnh của cấp trên, giúp anh hoàn toàn hồi phục.

Đi tới cuối hành lang, Lương Mục Trạch dừng bước, đầu hơi cúi đầu nhìn Hạ Sơ.

“Thế nào? Đi vào đi.” Hạ Sơ thúc giục.

Lương Mục Trạch đưa giỏ trái cây trong tay cho Hạ Sơ, “Vào đi, anh ở ngoài chờ em.”

“Mình em sao?” Hạ Sơ giật mình, “Anh thì sao? Còn Mễ Cốc?”

“Chúng tôi ở ngoài chờ em, đi đi.” Lương Mục Trạch mặt không vẻ gì nói.

“Vậy...” Hạ Sơ hơi tức giận, nhúu lỗ mũi nói: “Anh yên tâm sao trung đội Lương.”

Lương Mục Trạch than thở, “Làm người phải phúc hậu, người ta đã bị thương, cũng đừng rắc muối lên vết thương nữa, uống cho em là bác sĩ, một chút lòng đồng tình cũng không có.” Nói xong, khom eo ngồi trên ghế bên hành lang.

Hạ Sơ mở to hai mắt, hơi không thể tưởng tượng nổi nhìn Lương Mục Trạch lại còn có thể nhàn nhã châm điều thuốc, thản nhiên hút thuốc.

“Bệnh viện cấm hút thuốc lá, đồng chí Trung Đội Trưởng.” Hạ Sơ đưa tay cướp đi điều thuốc trong tay anh, nhấn tắt rồi ném vào thùng rác, đẩy cửa tiến vào phòng bệnh.

Phòng bệnh toàn màu trắng, người nửa nằm ở trên giường bệnh nghe tiếng ngắc đầu, mặt của anh trắng bệch như tờ giấy, màu sắc giống y gian phòng.

“Hạ Sơ, em đã đến rồi.” Nhìn thấy Hạ Sơ, Giản Tân Khuyết rất vui vẻ nở một nụ cười, khép quyển sách trên tay lại để qua một bên, chỉ chỉ cái ghế bên giường nói: “Tới đây ngồi.”

“Anh đừng lộn xộn, sẽ chạm đến vết thương.” Hạ Sơ đến gần, đặt giỏ trái cây ở trên bàn nhỏ.

“Trái cây, à” Giản Tân Khuyết cười, thanh âm yếu ớt nói: “Đây là thứ lần đầu tiên em tặng anh.”

Lòng Hạ Sơ nhất thời rối loạn, không đất dung thân. Cô thật không tiện mở miệng nói, giỏ trái cây kia là Lương Mục Trạch bỏ tiền. . . .

“Tôi. . . .”

“Hạ Sơ.” Giản Tân Khuyết ngắt lời cô, ngắc đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, “Anh biết rõ trong lòng em không có vị trí của anh, anh không làm khó người khác. Nhưng em biết không, nhiều năm qua, anh chỉ hối hận một lần, thăm trọng ba năm trước đây cũng không khiến anh hối hận, bởi vì anh cảm thấy sự lựa chọn của anh là đúng. Nhưng em, Hạ Sơ.”

Tim của Hạ Sơ cuồng loạn, cô không nên vào một mình. Nghe lời của anh, không khiến cô phiền não như đã nghĩ, ngược lại là đau lòng, đau lòng vì những chuyện anh gặp phải, đau lòng vì sự khắc chế của anh, càng đau lòng vì anh có quá nhiều uất ức.

“Lần đầu tiên nghĩ, nếu như năm đó không có lựa chọn như vậy, bây giờ có phải sẽ khác không?”

“Thật xin lỗi.”

Giản Tân Khuyết cười, “Không cần nói xin lỗi với anh, em không có làm chuyện gì sai với anh, chúng ta đều không quản được tim của mình, giống như anh, giống như em, giống như, Lương Mục Trạch. Khụ khụ khụ.”

Anh chợt bắt đầu ho mãnh liệt, là vì quá kích động mà ảnh hưởng hơi thở. Ngay từ đầu, anh đã không hề giấu giếm, nhìn thấy Hạ Sơ, thích cô, không muốn che giấu, thậm chí an ủi mình, tuổi tác cao có một người trong lòng mới là bình thường, mới sẽ không bị ai phát hiện. . . .

Phóng túng mình, nhưng kết quả lại là vạn kiếp bất phục. Thậm chí hại cô ở khi không biết chút nào bị cuốn vào cuộc sống gió này, nếu như có thể lựa chọn, anh hi vọng ngày đó chưa từng gặp Hạ Sơ đáng yêu, làm cho người ta không dời được ánh mắt ở bệnh viện.

Miệng Lương Mục Trạch ngậm một miếng thuốc chưa châm, ngồi trên ghế dài ở hành lang, ánh mắt không tiêu cự nhìn vách tường màu trắng phía trước. Mẽ Cốc an vị bên cạnh, đẩy nhẹ anh một cái nói, “Cho tôi miếng thuốc.”

Lương Mục Trạch móc cả gói ra ném cho cô, Mẽ Cốc cũng học bộ dáng của anh, ngậm lấy miếng thuốc, nhìn chăm chăm phía trước.

“Hạ Sơ đi vào, anh yên tâm sao?”

“Không yên lòng.” Lương Mục Trạch ngậm miếng thuốc, lời nói có phần không rõ, giọng điệu lại hung dữ, mắt mở to.

Mẽ Cốc cố nén cười, gật đầu. “Cậu ấy đã lên chạy đến đây.”

“Hạ Sơ?” Lương Mục Trạch cau mày quay đầu lại nhìn Mẽ Cốc, “Ba cô ấy không cho cô ấy đến sao?”

“Ừ, Đúng vậy, cậu ấy quá nhớ ”chàng” mà, 4 giờ sáng, sợ bị cảnh vệ phát hiện, từ cửa sổ lầu hai trèo ra ngoài, khỏi nói, bản lĩnh của cậu ấy thật đúng là khá tốt, đối thành tôi, khẳng định không có sự kiên quyết này.”

Lương Mục Trạch cúi đầu, Mẽ Cốc không xác định anh có phải đang cười không. Dù sao nếu như là cô, người đàn ông của cô lên leo cửa sổ vượt ngàn dặm đến tìm cô, cô sẽ hạnh phúc ngất trời.

54. Chương 54

Cửa phòng bệnh chợt mở ra, Lương Mục Trạch biến sắc mặt, thu hồi nụ cười, khuôn mặt mộc nhìn về phía cửa.

Hạ Sơ nói: “Anh ấy gọi anh vào.”

Lương Mục Trạch nháy nháy mắt, lại ngồi một lát mới đứng lên, đi theo Hạ Sơ vào phòng bệnh. Anh vừa ngồi xuống cạnh giường, Hạ Sơ liền cảm thấy rõ ràng, trong căn phòng vốn có khí áp không cao, càng xuống thấp đến mức làm cho người ta thở không nổi.

Về mặt anh lạnh lùng, Giản Tân Khuyết cũng là vẻ mặt không chút thay đổi. Hạ Sơ cúi đầu đứng ở bên cạnh Lương Mục Trạch, thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Ngày đó ở trên du thuyền, Lương Mục Trạch nói muốn tính sổ. Nhưng thật ra trong lòng họ đều hiểu, đây là một món nợ vĩnh viễn không thể tính rõ, người, chuyện, vật dính dấp vào, không phải một câu đôi câu là có thể nói rõ ràng, cũng không phải là một câu thật xin lỗi có thể kết thúc. Đối với những huynh đệ đã chết cũng thế, đối với Hạ Sơ cũng là vậy.

“Nợ của chúng ta không thể tính rõ, anh mang người đi đi.” Giản Tân Khuyết xoay mặt, mắt vô hồn nhìn ngoài cửa sổ.

“Tôi có thể hiểu cử chỉ của anh, nhưng mà đời này tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

“Hi!” Giản Tân Khuyết tái nhợt cười, quay đầu lại nhìn Lương Mục Trạch, chậm rãi nói từng chữ từng câu: “Những lời này cũng trả cho anh, hiểu, nhưng không thể tha thứ!”

~Hạ Sơ nghe đối thoại hoàn toàn không có ý nghĩa của hai người, không hiểu ra sao. Nhìn Lương Mục Trạch một chút, lại nhìn Giản Tân Khuyết một chút, hai người đều tỏ vẻ không muốn nói cho cô biết.

“Hạ Sơ.”

Giản Tân Khuyết đột nhiên kêu tên của cô, Hạ Sơ phản xạ có điều kiện trả lời một câu, “Cái gì?”

“Đừng cảm thấy có lỗi với anh, em không phải phong cảnh thuộc về anh, anh sẽ không nhìn nữa, yên tâm.” Giản Tân Khuyết cười khê, ánh mắt trong suốt, thái độ cũng không chút rối rắm.

Hạ Sơ tin là thật. Có lẽ vĩnh viễn cô cũng sẽ không biết, khi cô đi theo Lương Mục Trạch bước ra phòng bệnh, tay Giản Tân Khuyết đã nắm chặt ra giường cởi nào, bởi vì quá mức dùng sức mà gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, thậm chí hơi phát run. Môi mỏng ản nhẵn mím chặt nhau, ánh mắt đỏ như máu, lại càng lộ ra vẻ mặt trắng bệch như giấy của anh.

Ở bệnh viện đựng phải mấy đồng nghiệp, Hạ Sơ rất miễn cưỡng mỉm cười chào hỏi bọn họ, tim cô như bị siết lại, vẫn không thể hoàn toàn quên được.

Từ bệnh viện ra ngoài, đưa Mã Cốc về nhà xong. Lương Mục Trạch chở Hạ Sơ chạy ra khỏi thành phố.

Lương Mục Trạch lạnh lùng nghiêm mặt lái xe, càng ngày càng hối hận vì để cô vào phòng bệnh một mình. Di chứng đã tới, hơn nửa triệu chứng xem ra còn không nhẹ.

“Bữa tối ăn gì?”

Hạ Sơ chợt nói một câu, khiến Lương Mục Trạch người đã thấy vô số cuộc đấu trí đấu dũng lớn, cũng không thể nào chống đỡ, thật sự cho là nghe lầm.

Hạ Sơ thu hồi ánh mắt nhìn thẳng phía trước, cười hỏi Lương Mục Trạch, “Bữa tối ăn cái gì, em đói bụng.”

Lương Mục Trạch đập mạnh chân ga gia tốc, từ kẽ răng nặn ra hai chữ, “Ăn em!”

“Tức giận?” Hạ Sơ thử hỏi.

Lương Mục Trạch nhìn ngoài cửa sổ, buồn buồn hừ một tiếng.

“Là anh bảo em vào.”

“Hối hận có được hay không?” Hối hận cũng có thể nói lẽ thẳng khí hùng như thế, trung đội Lương quả nhiên là khí phách. . . .

Hạ Sơ cười tủm tỉm, gật đầu, “Có thể hiểu, ừ, em không so đo với anh. Nhưng mà, anh có thể nói cho em biết, ba năm trước đây rốt cuộc thế nào không?”

“Không được.” Lương Mục Trạch rất hào sảng cự tuyệt, không cho chút đường sống để thương lượng.

“Em biết rõ, đây là cơ mật, không thể nói, vậy. . . .” Hạ Sơ đảo con ngươi một vòng, lui để xin thêm, “Em nói, anh nghe, được không? Nói sai thì anh liền phối hợp lắc đầu một cái, em bảo đảm, không đi vào chỗ sâu.”

Lương Mục Trạch không nói lời nào, Hạ Sơ đương nhiên cho là anh cam chịu đồng ý, hắng giọng một cái, “Bùi Du là nằm vùng, vậy Giản Tân Khuyết và nhà họ Bùi có quan hệ hay không?”

“Không thể hỏi.”

“À, không hỏi. Bùi Du làm nằm vùng, ba năm trước có một hành động tiêu diệt.” Hạ Sơ nhìn mặt Lương Mục Trạch mà nói chuyện, phát hiện anh không có bất kỳ biểu lộ gì, cũng không có lắc đầu gật đầu, vì vậy tiếp tục nói: “Kết quả không cần thận bại lộ, Bùi Du biết nhưng không có báo cho các anh.”

Giản Tân Khuyết nói cho cô biết, cho dù ba năm trước thảm thiết cỡ nào, anh cũng chưa từng hối hận, bởi vì anh cảm thấy mình lựa chọn đúng. Có phải vì để cá lớn nuôi nhiều năm không phát hiện, vì đại cục mà bỏ qua chiến hữu của mình? Mà chiến hữu hy sinh, lại khiến trong lòng anh chịu đựng bao nhiêu tự trách và khổ sở?

Lần đó, đại đội thương vong thảm trọng, Lương Mục Trạch cũng khắc cốt铭心, chiến hữu kẻ vai chiến đấu với anh chết thì chết bị thương thì bị thương, ngay cả mình cũng bị thương thảm trọng. Cho nên mới nói, hiểu anh ta, nhưng vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho anh ta.

Là vậy phải không?

Lương Mục Trạch nhìn Hạ Sơ trầm tư, cô đã đoán tám chín phần mười, nhưng không có nói tiếp, anh cũng không muốn suy nghĩ tiếp những chuyện thảm thiết kia. Có lẽ đây chính là sự khác nhau giữa bọn họ, anh thả chết cùng chiến hữu trên chiến trường, nhưng không có biện pháp tỉnh táo lựa chọn giống như Bùi Du. Nhưng mà, anh không thể không thừa nhận, Bùi Du lựa chọn thật đúng. Cho nên, anh chỉ có thể làm người đầu tranh anh dũng, vĩnh viễn không làm được anh hùng chân chính phía sau địch.

Lương Mục Trạch và Hạ Sơ không có trực tiếp trở về đại đội, thừa dịp màn đêm buông xuống, lái xe đến chỗ bà cụ. Hạ Sơ nghĩ anh sẽ nói với bà cụ người xấu đã bị đưa ra công lý, con bà có thể nhắm mắt ở trên thiên đường, nhưng anh không có. Có lẽ, đối với bọn họ mà nói, báo thù là mục đích, nhưng quên mới thật sự là giải thoát.

Tốc độ bọn họ nói chuyện rất nhanh, Hạ Sơ chỉ có thể lấp ba lấp bấp nghe ý chung, hình như Lương Mục Trạch nói, anh muốn nghỉ phép. Nghỉ phép sao? Có thể không?

Cơm tối rất giản dị, Hạ Sơ và Lương Mục Trạch lại ăn thật ngon lành, lúc đi còn mang theo không ít bánh xốp gạo nếp do bà cụ làm, nóng hổi, ngửi được hương vị vô cùng ngọt ngào.

Trên đường trở về, Hạ Sơ thật sự nhịn không được, cầm bánh xốp ăn không ngừng, Lương Mục Trạch không nhìn nổi, nói cô sống lại sau ba năm thiên tai. Hạ Sơ lườm anh một cái, nói: “Mệnh không có dài như vậy. Đúng rồi, anh mới vừa nói muốn nghỉ ngơi giả? Hay thật?”

“Có thể.” Anh trả lời như vậy.

“Chỉ là còn chưa được phê?”

“Ừ.”

“Hừ.” Hạ Sơ cười lạnh, “Xong rồi, khẳng định không được phê.”

“Vậy sao? Anh cảm thấy được, có thể phê, 100% được phê.”

“Trung đội Lương, ngài chưa phải 4 ngôi sao, còn chưa phải là đại đội trưởng, trên đầu ngài còn có chủ nhiệm, còn có phó đại đội trưởng và phó chính ủy, ngài nói phê liền phê sao?”

“Đánh cuộc không Hạ Sơ?”

Đánh cuộc? Hạ Sơ lắc đầu. Dĩ nhiên không đánh cuộc, chuyện này thì có gì để đánh cuộc, nghỉ hay không nghỉ cũng đâu có quan hệ với cô là mấy. Lại nói, ngộ nhỡ phê thật thì sao?

“Em nói, anh nghỉ đông để được phê, hay là nghỉ kết hôn để được hơn?”

Hạ Sơ đang há to miệng gặm bánh xốp, liền bị một câu nói kia làm khựng lại, nháy mắt nhìn hồi lâu, nhưng chỉ là một đồng bóng đen. “Anh nói cái gì?”

“Nghỉ phép.”

“Nghỉ gì?”

“Nghỉ kết hôn, chuyện này để được phê chuẩn, ngày mai em lộn về bệnh viện, bảo lãnh đạo của em cho em một tờ phê, hai ta trở về thành N liền để báo cáo kết hôn xuống trước mặt ba em, như thế nào?”

“Có phải cảm thấy, bị chết không đủ nhanh hay không?”

Lương Mục Trạch đồng ý gật đầu, “Ừ, không sáng khoái.”

Hạ Sơ nuốt nước miếng một cái, yên lặng cúi đầu, an tĩnh gặm bánh xốp trong tay. Lương Mục Trạch sợ cô bể bụng, liền đoạt bánh xốp về, nhai hai ba cái rồi nuốt vào trong bụng mình. Miệng căng phồng, nói chuyện đều không rõ, “Sáng sớm ngày mai, em trở về phòng làm việc đánh báo cáo, còn anh đi lấy tờ phê, xong chuyện thì về thành N trước, rồi trở về kinh thành.”

Hạ Sơ nhìn cái miệng của anh hơi mở hơi ngậm, bởi vì trong miệng đã nhét quá nhiều, nói chuyện còn có thể phun bột bánh xốp ra ngoài. Hạ Sơ dùng mu bàn tay cọ mấy miếng bột, lẩm bẩm nói: “Sao anh ăn hết rồi?”

Lương Mục Trạch thiếu chút bị nghẹn, dùng sức đưa tay vỗ vào trên tay lái, hét lớn: “Nghe anh nói chưa? Sao em không nắm được trọng điểm như thế.”

“Tại sao muốn kết hôn?”

“Anh muốn phụ trách với em!”

“Vây, chậm rãi không được sao?” Em mới lén leo cửa sổ trốn ra khỏi nhà, hai ngày nay cả điện thoại cũng không dám nghe, tin nhắn cũng không dám nhìn kỹ, còn kết hôn? Thật ngại sống lâu rồi hử?

“Không được. Em đã từ trong nhà chạy ra tìm anh nương tựa, anh phải chịu trách nhiệm với em.”

Hạ Sơ lắng nghe xong liền cười, trong lòng ngọt như lịm mật, “Lương Mục Trạch, anh thật đàn ông!”

Lương Mục Trạch nhíu mày, trong lòng rất vui, sờ mũi một cái, tiếp tục không biến sắc lái xe.

“Vây em, có thể chịu trách nhiệm với anh luôn không?”

“Chịu cái gì?”

“...”

“À.”

Trở lại quân khu, đã muộn rồi, Hạ Sơ sớm nhịn không được tựa vào ghế ngủ mất. Lương Mục Trạch ngừng xe xong, nhìn khuôn mặt cô dưới ánh trăng càng trắng nõn hơn, cổ họng chát chát phát khô. Nhẹ nhàng vén sợi tóc rơi loạn trên mặt cô lên, khẽ gọi một tiếng Hạ Sơ.

Không có phản ứng.

“Hạ Sơ.”

Nhưng cô gái này chỉ hơi nhíu mày, di chuyển cái mông, lệch đầu qua bên kia ngủ tiếp. Lộ ra một đoạn cổ trắng trắng, cả người Lương Mục Trạch căng lên. Đưa tay xoay mặt cô lại đối diện mình, môi của cô

Lương Mục Trạch nhìn dục vọng nhiều ngày, làm như muốn đòi lại trong hôm nay, giằng co Hạ Sơ gần chết, vừa khóc vừa gầy, cứ như trúng tà, Lương Mục Trạch không có pháp nào, chỉ có thể an ủi dụ dỗ, mới khiến cô miễn cưỡng ngủ.

Hạ Sơ ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, sau khi Lương Mục Trạch dậy sớm luyện tập, đã lăn qua lăn lại khắp giường. Rất muốn ngủ, mệt chết đi, cảm giác không có ngực của anh, nằm thế nào đều không thoải mái.

Lương Mục Trạch đẩy cửa phòng ngủ ra, xác định chắc chỉ đắp lên hạ thân cô, đường cong đẹp đẽ ở lưng lộ ra không khí, đầu cũng ở dưới gối, nghiêng nằm lỳ ở trên giường. Lương Mục Trạch thả bữa ăn sáng trong tay ra, kéo chăn đang hoành đắp lên tấm lưng trơn bóng của cô, rất rất rất khó, mới đè nén dục vọng được. Kéo gối đầu đè ở trên đầu cô ra, bọc chăn quanh cô rồi ôm vào trong lòng mình, chạm nhẹ môi hồng của cô.

“Đồ lười, rời giường.”

“Hả?” Hạ Sơ nửa mở mắt, “Mấy giờ rồi?”

“9 giờ.”

“Đã trễ thế này. Đều do anh.”

Hạ Sơ chống chân của anh muốn ngồi dậy, kết quả lại bị anh nhấn về trong lòng, “Do ai?”

“Em.”

Lương Mục Trạch cười rất đẹp mắt, lông mày rậm giãn ra, lông mi thật dài chớp chớp, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi tới gần mặt của Hạ Sơ. Cho đến khi bị hôn, Hạ Sơ mới tỉnh ngộ, lại bị sắc dụ!

Mạnh mẽ kéo cô ăn một chút, sau đó chia đầu hành động. Hạ Sơ đến phòng làm việc của anh nộp báo cáo kết hôn, Lương Mục Trạch cầm phần báo cáo kết hôn “Kiên cường” kia, bước về phía phòng làm việc của đại đội trưởng.

“Cốc, cốc, cốc.”

“Đi vào.”

Lương Mục Trạch đẩy cửa vào, đại đội trưởng Đồng đang ngồi ở sau bàn làm việc xem cái gì, ngẩng đầu nhìn Lương Mục Trạch một cái, lại tiếp tục nhìn vật trong tay, mặt mày hớn hờ.

Mấy ngày nay con trai của đại đội trưởng Đồng - Hồ Tử ở đại đội, năm nay 10 tuổi, sùng bái nhất là Lương Mục Trạch, nhìn thấy Lương Mục Trạch đi vào liền rất là vui vẻ. Nhảy cà tưng đến bên cạnh Lương Mục Trạch, đặc biệt kích động lôi kéo anh nói: “Chú Lương khi nào rảnh? Dạy cháu xạ kích, bóp thịt của cháu rất chắc, có thể xách súng lên được.” Nói xong giờ cánh tay nhỏ béo múp múp lên, vén tay áo lên để anh nhìn bóp thịt trong người mình.

Lương Mục Trạch nắm hai cái, mềm mại béo múp múp, nhưng vẫn gật đầu, “Được, lát nữa dẫn cháu đến sân bắn.”

“Tốt tốt, quyết định như vậy, không cho đổi ý.”

“Dĩ nhiên không đổi ý. Nhưng mà, Hồ Tử, cháu phải giúp chú một chuyện.”

“Giúp cái gì?” Hồ Tử nghe thần tượng cậu sùng bái nhất muốn tìm cậu giúp một tay, trong lòng đặc biệt tự hào, còn hăng hái hơn khi đoạt giải vô địch chạy cự li dài.

Lương Mục Trạch nhìn Đồng Chí Cường, xác định sự chú ý của anh không có ở trên người bọn họ, liền rí tai Hồ Tử một phen, “Nhớ chưa?”

Hồ Tử vui vẻ nói: “Nhớ.”

“Tiểu tử giỏi, không tệ.” Lương Mục Trạch vui vẻ trong lòng, nghĩ đến lập tức có thể cưới Hạ Sơ vào cửa, sự hưng phấn này, cho bao nhiêu huy chương thắng trận cũng không đổi được.

Hai người đang nói hăng say, đại đội trưởng Đồng liền liếc Lương Mục Trạch một cái, hỏi: “Thế nào?”

“Phê nghị.”

“Cậu muốn nghỉ phép?”

“Vâng”

Đồng Chí Cương giản lược suy nghĩ một chút, Lương Mục Trạch đã có một thời gian chưa nghỉ phép, hàng năm đều là mới vừa nghỉ phép hai ngày liền bị nhiệm vụ khẩn cấp triệu hồi. “Viết giấy xin chưa?”

“Đã viết.”

“Lấy tới.” Tiếp theo từ trong ngăn kéo bàn làm việc lấy ra con dấu và mực đóng dấu của anh

Lương Mục Trạch nháy mắt với Hồ Tử, tiểu tử kia đặc biệt giật mình chạy đến trước mặt Đồng Chí Cương, dính chặt anh như kẹo mè xửng, nói nhăng nói cuội một tràng, còn cầm lời bình của giáo viên đến, thương thảo với cha mình một phen.

Lương Mục Trạch tự nhiên thừa dịp cơ hội tuyệt hảo này, cầm con dấu lên, tay nâng con dấu, “bach bach” hai cái. Giải quyết!

Đồng Chí Cương nghe động tĩnh vội vàng quay đầu lại, phát hiện Lương Mục Trạch đang cầm hai tờ giấy thổi thổi, hô to nói: “Tôi còn chưa xem cậu đã đóng dấu, còn có kỷ luật không?”

“Xem đi.” Lương Mục Trạch để giấy ngang ở trên bàn, dùng tay đè, chỉ sợ Đồng Chí Cương nhất kích động đoạt về.

Đồng Chí Cương quét sơ qua giấy xin phép, khi nhìn thấy ba chữ nghỉ kết hôn, liền xù lông.

“Ai cho cậu xin nghỉ kết hôn hả?”

Vì an toàn, Lương Mục Trạch đứng lại ở chỗ cách Đồng Chí Cương khá xa, lễ thắng khí hùng nói: “Không ai nói không cho, tôi có đối tượng, đã gặp phụ huynh, báo cáo cũng có, đóng dấu luôn rồi, tại sao không cho kết hôn?”

“Báo cáo kết hôn đâu? Tôi phê chưa?”

“Đóng dấu rồi.”

“Đóng hồi nào? Sao tôi không biết? Nói cho cậu biết tiểu tử, đừng hòng lừa gạt tôi.”

“Mới đóng.” Nói xong, hướng về phía Đồng Chí Cương cúi người chào 90 độ, nghiêm túc nói: “Cám ơn đại đội trưởng vun trồng nhiều năm qua, lần sau tôi sẽ mang cho anh hai chai Moutai (rượu TQ). Tôi đi nha.”

Nói xong, không để ý Đồng Chí Cương cực kỳ tức giận gào thét ở phía sau, xoay người xun xoe bỏ chạy, như chạy nước rút trăm mét.

Lương Mục Trạch chạy, Đồng Chí Cương liền chỉ hướng đầu mấu vào con trai mình. Chồng nạnh đặc biệt nghiêm nghị nói: “Thằng thảo giao phỏ, bạn học Đồng Hồ Tử.”

“Chú Lương dạy con xạ kích, còn nói muốn con giúp một chuyện, dời đi lực chú ý của ba, chú Lương không dễ dàng nhờ người khác, nên con liền giúp.”

Đồng Chí Cương tức giận, bị con trai của mình chém một dao rồi! Được lắm, anh nhận, dù thế nào đi nữa anh có thể làm đã làm, chịu khổ chịu tội đều là chuyện của Lương Mục Trạch, không có liên quan với anh.

Đầu ngón tay đâm đầu con trai nói: “Từ hôm nay, Lương Mục Trạch là anh của con, không phải chú, nhớ chưa?”

Hồ Tử bối rối, vừa rồi còn gọi chú, sao mấy phút sau liền thay đổi thành anh rồi.

“Bà xã của cậu ta gọi ba là chú, vậy Lương Mục Trạch gọi ba là gì?”

“Chú.”

“Đúng rồi, cậu ta gọi ba là chú, vậy con gọi cậu ta là gì? Nhớ, người khác đều là chú, chỉ có mình cậu ta, là anh, hiểu chưa?”

“Dạ, đồng chí đại đội trưởng.”

“Ừ, tốt, ha ha” Đồng Chí Cương cười to, ôm cổ con trai nói: “Đến, sân bắn, cậu ta không dạy con, ba con tự mình truyền thụ.”

“A ha, ba vạn tuế.”

55. Chương 55

“A lô, mẹ.”

“Ừ.”

“Có ở nhà không?”

“Ừ.”

“Con đang trên đường, sẽ lập tức đến nhà.”

“Ừ.”

“Ba con có nhà không?”

“Ừ.”

“Mẹ!”

“Biết.”

Cạch! Điện thoại bị cúp. Hạ Sơ sững sờ nhìn màn hình dần dần âm đạm.

Lương Mục Trạch thu hồi ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, hỏi: “Nói gì?”

Hạ Sơ nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không biết.”

Chân mày của Lương Mục Trạch chau lại, “Nói nửa ngày là em tự làm mình vui sao?”

“Chưa nói xong đã cúp điện thoại của em. Mẹ nhất định tức giận.” Hạ Sơ nhìn Lương Mục Trạch, ánh mắt vô tội, thanh âm tràn đầy uất ức nói: “Nếu mẹ em không che cho em, thì em phải che trước mặt em đó.”

“Được.”

Suốt đường không có kẹt xe, cả đèn đỏ cũng rất ít gặp, Hạ Sơ cảm thấy chỉ một chốc là đã từ sân bay về đến nhà rồi. Vừa xuống xe taxi, Hạ Sơ liền cảm thấy bi tráng giống như đi lên pháp trường, mỗi bước đều đặc biệt nặng nề.

Lương Mục Trạch lại đút tay vào túi, dáng vẻ nhàn nhã, bật cười hì hì, “Sao em lại bước đi như tảng đá thế?”

Hạ Sơ liếc nhìn anh một cái, không để ý tới anh, tiếp tục đường mình mình đi.

Thở một hơi thật dài mới đẩy cửa chính ra, trong sân không có ai, chỉ có Nhị Miêu ngồi ngay ngắn ở trên bậc thang. Hạ Sơ nhìn thấy Nhị Miêu liền vui mừng, nhưng nó lại xoay đầu chạy thẳng vào phòng như không biết cô.

Hạ Sơ giận dữ nghĩ, xem ra, Nhị Miêu này đã bị thu mua!

Đã đến gần buổi trưa, Hạ tướng quân đang xem sách trong phòng khách, Nhị Miêu thì đảo quanh bên chân ông, chạy một lát đến lúc chân mỏi nhừ thì ngồi phịch ở bên cạnh. Hạ tướng quân liếc mắt nhìn hai người vừa vào cửa, không hề biến sắc.

Hạ Sơ để đồ xuống đi tới bên cạnh Hạ tướng quân, vừa lấy lòng vừa nũng nịu hô một tiếng: “Cha.”

“Ừ.”

“Hôm nay không có đi làm?”

Hạ tướng quân lật sách qua một trang, vẫn không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng. Hạ Sơ tự nhủ hai người bọn họ đã thương lượng xong trước sao? Trừ “Ừ” ra không có lời nào khác?

“Hôm nay mẹ con nấu cơm à?” Hạ Sơ nhìn một vòng không thấy bóng dáng của Lan Tử Ngọc, liền tìm lời nói ra để hòa hoãn không khí.

“Ừ.”

Lại nữa! ! !

Về mặt Hạ Sơ đưa đám, nghiêng đầu nhìn Lương Mục Trạch, anh chấp tay sau lưng đứng ở giữa phòng khách, mím khóe môi gật đầu với cô một cái để an ủi, Hạ Sơ đột nhiên cảm thấy đặc biệt uất ức.

“Mục Trạch tới.” Lan Tử Ngọc từ phòng bếp ra ngoài, nhìn thấy đầu tiên chính là Lương Mục Trạch cao lớn, bà luôn thật thích Lương Mục Trạch, nhưng bởi vì Hạ Sơ lên trốn đi, nên bây giờ bà nhìn thấy Lương Mục Trạch thì trong lòng ít nhiều cũng có chút không được tự nhiên, dù sao con gái bảo bối đã nuôi 20 năm, lại vì đi gặp anh mà lên trèo cửa sổ trốn!

“Chào cô, ngài khỏe chứ.”

“Chưa ăn cơm phải không, cùng nhau ăn cơm đi, lão Hạ đừng đọc nữa, không nhìn thấy Mục Trạch tới sao? Rửa tay ăn cơm.”

“Ừ.” Hạ tướng quân ré lên một tiếng, gấp sách lại rồi để xuống, tháo mắt kiếng ra ngược đầu nhìn Hạ Sơ, “Con, đi ăn cơm.”

Hạ Sơ cười, con ăn cơm, vậy anh ấy? Muốn hỏi, nhưng lại không dám. Nhưng biết con gái không ai bằng cha, Hạ tướng quân đứng lên rất hòa ái giả cười với Hạ Sơ, kéo cô đến phòng ăn, hoàn toàn coi Lương Mục Trạch là không khí.

Lương Mục Trạch vẫn dùng tư thế như hành quân, đứng tại giữa phòng khách, chỉ không có nghiêm túc như trong quân thôi. Nhìn hình gia đình trên tường một lát, rồi cúi đầu trêu chọc Nhị Miêu.

Nhị Miêu dùng đầu lưỡi hồng hồng liếm liếm miệng, “Meo meo ô ~” sau đó, cũng bỏ anh đi, uốn éo cái mông đi về phía bàn ăn. Ở trong thế giới đơn thuần của Nhị Miêu, cơm quan trọng hơn.

“Ôi hôm nay mẹ và dì làm rất nhiều món ăn đó! Đúng không cha?”

Hạ tướng quân gấp miếng cá hồi hấp bỏ vào trong chén Hạ Sơ, “Vậy thì ăn nhiều chút.”

“Nhiều như vậy làm sao ăn hết? Mẹ nói phải không?”

Lan Tử Ngọc nghiêng đầu nhìn Lương Mục Trạch trong phòng khách, cũng cảm thấy đứa nhỏ này tội nghiệp, mới vừa há mồm muốn giúp vội khuyển nhủ, liền bị một câu nói của Hạ tướng quân chặn trở lại.

“Ăn cơm đừng nói chuyện, coi chừng nghẹn .”

Không thể không nói, Nhị Miêu là con mèo rất trượng nghĩa, vừa đi vừa đá thau cơm nhỏ của mình, mãi cho đến trước mặt Lương Mục Trạch, ngồi thẳngngược đầu nhìn anh. Trái tim Lương Mục Trạch mềm nhũn, ngồi chồm hổm xuống nhìn Nhị Miêu. Hai người mắt đối mắt một lát, cũng không biết Nhị Miêu rốt cuộc muốn làm gì.

“Meo meo ~”

“”

“Meo meo ~”

“”

Lương Mục Trạch vừa vươn tay ra, liền bị móng vuốt nhỏ không tính là sắc bén của Nhị Miêu cào một cái, rồi ôm thau cơm vào lòng mình. Thì ra, cô nương mèo này tới chọc anh.

Lương Mục Trạch cười cam chịu. Điện thoại trong túi bắt đầu rung, lấy ra xem, trên màn hình là một cái tên dường như chưa từng chủ động gọi cho anh.

Nhấn phím nghe, đặt điện thoại ở bên tai. “A lô.”

Hạ Sơ ở phòng ăn đặc biệt chú ý nhất cử nhất động của Lương Mục Trạch, nhìn thấy anh lấy điện thoại ra, đặt ở bên tai, tới tới lui lui cũng chỉ có một chữ, “Ừ”. Chỉ là âm điệu lúc trầm lúc bổng mà thôi.

Sao hôm nay bọn họ đều bị “Ừ” nhập vào người rồi?

Hạ tướng quân ăn cơm rất mau. Sau khi ăn xong, Lan Tử Ngọc phục vụ ông uống thuốc hạ huyết áp, vừa đúng lúc, thư ký tới cửa.

“Chờ tôi một chút.”

“Vâng” thư ký cung kính trả lời.

Hạ tướng quân gạt đầu một cái, xoay người trở về phòng ngủ.

Thư ký dĩ nhiên là nhìn thấy Lương Mục Trạch, gạt đầu một cái coi như là chào hỏi. Trước đó đã gặp mặt, có thể coi là biết, hơn nữa đại danh của Lương Mục Trạch, anh sớm đã nghe thấy, đổi thành người khác, nhất định sẽ bởi vì con gái tìm được một người chồng tốt mà kích động cảm ơn trời đất, nhưng cố tình Phó Tư Lệnh Hạ lại không giống người khác.

Hạ tướng quân thay thân quân trang đi ra ngoài, nhìn Hạ Sơ vẫn còn vui đầu ăn cơm một chốc, cũng biết chỉ cần ông vừa đi, cô khẳng định phản bội, nhưng không có biện pháp, ai bảo cô là con gái ông, đi tới thế giới này chính là để hạ bệ ông.

“Ba đi trước.”

“Ừ, ngại lo việc đi, tôi quay về sẽ nói chuyện với ngài.” Hạ Sơ gạt đầu mạnh, dáng vẻ như hận Hạ tướng quân không thể đi nhanh hơn chút.

Mới vừa nhìn thấy bóng xe biến mất ở cửa, Hạ Sơ cọt liền nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt Lương Mục Trạch kéo anh đến bàn ăn. Dì đã múc sẵn một chén cơm đặt ở bên cạnh chỗ ngồi của Hạ Sơ.

Lan Tử Ngọc dịu dàng cười với Lương Mục Trạch, “Đừng để ý nhé Mục Trạch, chú Hạ của con hơi khó chịu, chứ không có ác ý, đừng để trong lòng, mau ăn cơm đi, khẳng định đói bụng rồi.”

“Cảm ơn cô.”

“Cháu từ từ ăn, không vội.”

Phòng ăn chỉ còn lại hai người bọn họ, Lương Mục Trạch cũng không nói gì, chỉ vui đầu ăn cơm, lượng cơm anh ăn khá nhiều, ăn cơm cũng đặc biệt nhanh, Hạ Sơ luôn nhìn thấy anh ăn cơm liền cảm thấy cơm này đặc biệt ngon, nhưng ăn vào lại không cảm thấy có chỗ nào ngon.

Hạ Sơ đẩy chén mình vào trong, nằm ở trên bàn, cầm gối lên cánh tay, nhìn Lương Mục Trạch ăn cơm như hổ đói, cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.

“Ba em là thế.”

“Biết.”

“Biết? Đúng rồi” Hạ Sơ đưa mặt lại sát hơn, trong mắt lóe ra tò mò vô tận, “Lần trước, ba em với anh ‘ uống trà ’, đã nói cái gì?”

“Không có gì.”

“Nói nghe một chút, em sẽ không nói với ai khác.”

Lương Mục Trạch lắc đầu. Anh mới sẽ không nói với Hạ Sơ, mình ở trong sân huấn luyện quân khu bị Phó Tư Lệnh Hạ ném qua vai N lần, lại không thể phản kháng, chỉ có thể hóa giải nhờ may mắn, trên người có rất nhiều chỗ bị tím bầm.

Hạ Sơ bĩu môi nói: “Hẹp hòi, lòng dạ hẹp hòi.”

“Cá không tẹ, em ăn chưa?”

Hạ Sơ khi dễ anh, tức giận nói: “Ăn rồi.”

“Ừ.”

Cái miệng của anh như có khóa, đặc biệt chặt, chỉ cần anh không muốn nói, uy bức lợi dụ thế nào cũng sẽ không nói một chữ, nhưng vẫn chưa từng thử sắc dụ, sau này phải thử xem, không chừng có thể moi ra lời nói.

“Vừa rồi ai gọi điện thoại cho anh vậy?”

“Ba anh.”

Hạ Sơ cũng hít không khí. Chưa từng nghe Lương Mục Trạch nhắc đến người nhà của anh, ngược lại đã nghe mẹ mình nói mẹ của Lương Mục Trạch tên Mộc Mẫn, hai người là bạn lâu năm, nhưng mà bởi vì không ở chung một thành phố nên rất ít liên lạc, cũng nói lúc nhỏ cô đã từng gặp Mộc Mẫn, nhưng chuyện lâu quá rồi, cô không có chút ấn tượng nào.

Lương Mục Trạch ngoái đầu nhìn cô cười một tiếng, đặc biệt gian tà. Hạ Sơ thâm hô không tốt trong lòng, Lương Mục Trạch nói tiếp: “Bọn họ nói muốn tới đây, ngay bây giờ.”

“Ngay bây giờ?” Hạ Sơ kinh hoảng thiếu chút té khỏi ghế.

“Lúc gọi điện đã ở sân bay rồi.”

“Sân. . . bay?” Hạ Sơ thật sự là khóc không ra nước mắt, bên này còn chưa giải quyết được Hạ tướng quân, lại có thêm hai người, vậy chẳng phải muốn bức cô điên à? Có đánh nhau hay không? Với lại, cô còn chưa chuẩn bị để gặp cha mẹ của anh, mặc dù đây là chuyện sớm hay muộn, nhưng trong lòng cô run run không có một chút chuẩn bị, dù sao đây chính là chuyện lớn cả đời, lần đầu tiên gặp mặt nhất định phải có ấn tượng tốt mới được.

“Yên tâm, chỉ cần là em, xấu xí bọn họ cũng sẽ không phản đối.” Lương Mục Trạch đặc biệt trấn định, tiếp tục ăn cơm, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng.

“Ừ.” Hạ Sơ sững sờ gật đầu, nửa ngày mới phản ứng được, Hạ Sơ đập bàn một cái, “Nói gì? Em xấu xí sao?”

Lương Mục Trạch dễ dàng dời đề tài, “Em còn hai tiếng, có thể chuẩn bị.”

”Làm thế nào làm thế nào? Lương Mục Trạch, ngộ nhớ ba mẹ anh không thích em thì sao? Ngộ nhớ phản đối em giống cha em phản đối anh thì sao?”

“Vậy thì nhiều lắm là không cho em ăn cơm chứ sao.”

“Vậy em có cần nói với ba mẹ em một tiếng? Anh nói xem, nếu em nói cho cha em biết chuyện này, ông ấy có thể đối xử với em như đối xử với anh không?”

“Anh sẽ nói với cô, về phần ba em, vì an toàn, hai ta đừng nên lên tiếng.”

Cha mẹ của Lương Mục Trạch từ thủ đô lao thẳng tới thành N, đến sân bay mới gọi điện thoại thông báo con trai mình, còn nói, vì biểu đạt thành ý, họ muốn tự mình gọi điện thoại cho Phó Tư Lệnh Hạ, tuyệt đối tuyệt đối không thể để hờ hững hôn sự tuyệt hảo này.

Cả buổi chiều Hạ Sơ đều đứng ngồi không yên. Tới tới lui lui ở trong phòng, Lương Mục Trạch ngồi ở trước bàn đọc sách nhìn hình lúc nhỏ của cô, cô cũng không để ý ngăn trở, cũng không sợ mất mặt, thấp thỏm nghĩ làm sao đối mặt chuyện kế tiếp.

“Bộp.” Hạ Sơ hung hăng đóng lại album hình, từ trên cao nhìn xuống Lương Mục Trạch, “Làm thế nào?”

“Cái gì làm thế nào?”

“Ngộ nhớ ba mẹ anh không thích em? Ngộ nhớ hai cha không hài lòng nhau? Ngộ nhớ. . . Ngộ nhớ thì sao?”

Lương Mục Trạch kéo cô ôm vào trong ngực, cọ cổ của cô, thở khí nóng nói: “Ngộ nhỉ, vậy thì bỏ trốn chứ sao.”

Cổ Hạ Sơ hơi ngửa, không nhận được muốn cười, cứng rắn đẩy anh ra, “Ai bỏ trốn với anh, nghĩ sướng quá.”

“Không có ngộ nhỉ, Hạ Sơ, tin tưởng anh.” Lương Mục Trạch kiên định nói ở bên tai cô.

Kỳ quái là, Hạ Sơ giống như bị trúng bùa, chỉ một câu nói bình thường không thể bình thường hơn, lại khiến cho trái tim thấp thỏm của cô trấn tĩnh lại. Tin tưởng anh, tin chắc lời của anh, không có ngộ nhỉ. Với lại, chuyện do người làm.

Cha mẹ hai bên gặp mặt, mặc dù giọng điệu Hạ tướng quân không tốt, nhưng vẫn khách khí nói rất nhiều với thông gia tương lai. Lan Tử Ngọc nồng nhiệt mời họ về nhà ăn cơm tối, cha mẹ nhà họ Lương không tiện từ chối, liền hờ hững tiếp nhận.

Hạ Sơ được cho biết bố chồng mẹ chồng tương lai sắp về nhà ăn cơm, tâm trạng thấp thỏm mới vừa đề xuống lại mọc lên như nấm, rồi rít nhô ra. Kéo Lương Mục Trạch nói: “Làm thế nào làm thế nào, em không biết làm cơm, mẹ anh có ghế bỏ em không?”

“Sẽ không, mẹ anh cũng không biết nấu cơm.”

Hạ Sơ không tin, ra khỏi ngực của anh chạy thẳng xuống lầu, quần lầy dãi nhờ dạy mấy món ăn, không thể nào mà một bàn đầy thức ăn, lại không có món nào do chính tay cô làm chứ? Vậy cũng quá. . . . Không hiện huệ rồi.

Lương Mục Trạch ngồi trên sàn nhà trong phòng Hạ Sơ, trên đất để một đồng sách, tập vở, bài thi, photo album, tất cả đều là thứ nhiều năm qua cô không nỡ bỏ mà gom góp nên, toàn bộ đều cho anh xem, anh còn xem rất sung sướng. Hạ Sơ đeo tạp dề đặc biệt ra dáng cô dâu nhỏ chạy lên lầu nhét đồ ăn vào trong miệng anh, sau đó mặt tràn đầy mong đợi hỏi ăn ngon không.

Lương Mục Trạch luôn ăn rồi gạt đầu, Hạ Sơ mắt cười cong cong, đặc biệt hạnh phúc chạy đi.

Hạ Sơ trong hình dường như đều là mặc váy chụp, đủ loại màu sắc, đủ loại hình dạng, nhìn ống kính hí hóp mắt cười, Lương Mục Trạch cơ hồ muốn say trong nụ cười này. Tại sao bọn họ không quen nhau sớm hơn? Nếu như quen sớm hơn, thì có thể tham dự cuộc đời cô sớm hơn, nếu đời này có thể có thêm nhiều thời gian bên cạnh cô, thì đó chính là một chuyện hạnh phúc dường nào.

Chữ của cô rất đẹp, nét chữ cực nhỏ, thành tích bài thi hết sức đẹp mắt, cho tới nay cô đều là niềm tự hào của cha mẹ. Trong giá sách đặt rất nhiều sách y học, trong góc còn không ít manga. Anh còn nhớ rõ, thời điểm mới quen, anh xem rất nhiều manga của cô, còn nhớ rõ tên là Naruto. Về mặt không thể tin được của cô lúc đó cho đến bây giờ còn ở lại trong óc của anh, khi đó bọn họ khẳng định không nghĩ đến, sẽ có hôm nay.

Lương Mục Trạch lấy mấy chồng manga ra, cái gì mỹ thiếu nữ tiểu hoàng tử Slamdunk, góc sách đã bị lật rách. Chợt một tấm hình từ trong khe hẹp rớt ra, mặt hình úp vào đất. Lương Mục Trạch nhặt hình lên, cau mày nhìn hình.

Trong tấm ảnh là gương mặt cô gái, sau ót cột tóc đuôi ngựa, mặc đồ, ừm, rất ít. Áo ngang ngực, quần cụt, giày cao gót, bên cạnh là cây cột thẳng. Bởi vì ống kính hơi xa, chụp ra rất mơ hồ, thật sự phân biệt không ra cô gái là ai. Nhưng trừ Hạ Sơ, hình của ai lại xuất hiện trong ngăn kéo của cô chứ? Mẽ Cốc sao?

Đang lúc này, Hạ Sơ lại đẩy cửa vào, đôi đũa gấp một viên thịt nhỏ, trực tiếp nhét vào miệng Lương Mục Trạch.

“Ăn ngon không?”

Lương Mục Trạch vẫn không trả lời, trực tiếp cầm hình trong tay đưa đến trước mắt Hạ Sơ, “Đây là ai?”

“Hử?” khuôn mặt tươi cười vốn có của Hạ Sơ cứng ở trên mặt từng phần từng phần.

Nhìn về mặt cứng ngắc gần trong gang tấc của cô, Lương Mục Trạch cũng biết, đây chắc chắn là cô. Khiến anh hết sức tức giận là, cô cứ nhiên mặc đồ. . . . Ít như vậy. . . . So với lúc gặp trong thang máy, còn ít hơn.

“Này. . . Không phải, ăn ngon không? Ha ha.” Hạ Sơ cười còn khó coi hơn khóc, không biết thật lòng rất cuộc là muốn khóc hay cười.

Mặt Lương Mục Trạch lạnh đến có thể khiến không khí kết băng, “Buồn cười không?”

Hạ Sơ thu hồi nụ cười, nghiêm mặt lắc đầu.

“À. . . . Lầu dưới còn có chuyện, em. . . em đi xuống trước, anh, ừ từ từ. . . A. . . .”

Trong tiếng kêu sợ hãi, Hạ Sơ đã bị Lương Mục Trạch kéo đến trước mặt, nghiêng người đè cô ở trên sàn nhà.

“Anh muốn làm gì?”

“Em tốt nhất giải thích rõ ràng cho anh.” Lương Mục Trạch từ trong kẽ răng hung hăng khạc ra mấy chữ.

“Em. . . .” Hạ Sơ thật không biết phải nói thế nào. Chẳng lẽ nói lúc đang múa cột thì bị người ta chụp được sao? Đó là tự tìm đường chết! !

“Nói!”

Trong mắt Hạ Sơ lóe vẻ cầu khẩn, “Lương Mục Trạch, em sai rồi, anh tha cho em đi.”

“Sai? Sai ở chỗ nào nói nghe một chút.”

“Em. . . . sai. . . .” Sai ở chỗ nào có thể tùy tiện nói sao? Nói chính là chết! Chỉ có thể trấn an được lúc nào hay lúc đó, Hạ Sơ ôm cổ anh, thanh âm mềm mại, “Hôm nay đừng vội nha, chờ sau này xong việc rồi nói nhé, được không?”

“Hạ Sơ!”

“Em khẳng định kể cho anh nghe không sót một chữ, thật, nhưng hôm nay. . . . Ừm.”

Môi hồng của cô khẽ ngậm khẽ mở, sáng rõ đến anh hoa mắt, cô căn bản không biết gì, lời nói mềm mại của cô khiến anh không thể tự chủ!

Chợt lầu dưới có người kêu Hạ Sơ, Hạ Sơ muốn trả lời nhưng miệng bị chặn chặt căn bản không mở miệng được, dùng sức muốn đẩy người đang đè trên người ra, nhưng lại nặng như đá, căn bản không đẩy được.

Cho đến khi anh hưởng thụ hết hương thơm của cô, đầu lưỡi còn hết sức lưu luyến liếm môi của cô một vòng, mới thả cô ra. Hạ Sơ vội vàng ngồi dậy xoa xoa miệng, sửa sang xong y phục mới bỏ đi.

Lương Mục Trạch cầm tấm hình kia, lại nhìn một lát, thần sắc vẫn không tốt chút nào, trực tiếp nhét hình vào túi, quyết định sẽ thẩm vấn Hạ Sơ đằng hoàng.

Cha mẹ của Lương Mục Trạch chạy tới, Mộc Mẫn liền kéo Hạ Sơ, mở miệng gọi Sơ Nhi Sơ Nhi, nhìn không giống như là con dâu chưa qua cửa, mà lại giống như con gái thất lạc nhiều năm.

Cha Lương Mục Trạch là thương nhân, không nghiêm túc giống Hạ tướng quân, dáng cao lớn đẹp trai của Lương Mục Trạch chính là di truyền từ ông, nhìn thấy Hạ Sơ thì miệng liền cười không thể khép, cặp mắt híp lại.

Hạ tướng quân vẫn chưa về, bọn họ nói chuyện ở phòng khách, Mộc Mẫn từ khi vào cửa chưa từng buông tay Hạ Sơ ra. Luôn nói muốn đến thăm Hạ Sơ, nhưng lại không có thời gian; nói lần trước gặp cô chỉ có 2, 3 tuổi, mềm mại mũm mĩm, trong nháy mắt đã thành đại cô nương, còn là cô nương sắp gả vào nhà họ Lương của họ. Sự hạnh phúc nhiệt tình này. . . . Lan Tử Ngọc nhìn cũng đỏ mắt, tâm can bảo bối nuôi nhiều năm rồi, lại bị cạy đi. Trong lòng bà thật không vui nổi.

Hội nghị kết thúc, Hạ tướng quân vội vàng chạy về. Mặc dù con gái sắp gả khiến ông phải không vui lòng, nhưng dù sao cũng là khách, không thể chậm trễ. Sắc mặt của ông dĩ nhiên là thúi hơn, thanh âm nói chuyện cũng nhỏ nhiều. Hạ Sơ đổ mồ hôi lạnh trong lòng, thật sợ Hạ tướng quân nóng nảy lên, sẽ lật bàn mắng chửi người.

Hai người cha tự nhiên không biết nhau, một người là thương nhân một người lại nhập ngũ, bắn đại bác cũng không tới nhau, không phải bởi vì con cái, có lẽ đời này cũng không có cơ hội ngồi chung ăn cơm uống rượu.

Người đã đông đủ ngồi vào vị trí, sắc mặt của Lan Tử Ngọc càng ngày càng kém, ngồi chung với Hạ tướng quân, thật là hai sát thần mặt đen, Hạ Sơ ở bên cạnh nhìn kinh hồn bạt vía. Biết cha mẹ là bởi vì không nở xa cô, nhưng cô cũng đâu có nở? Nghĩ như vậy, cô cũng không nhịn được muốn rơi nước mắt.

56. Chương 56

Hai người mẹ nhiều năm không gặp, một ở Nam một ở Bắc, thật vất vả mới gặp mặt một lần, bạn cũ tự nhiên có chuyện nói không hết. Hạ Sơ không chen vào được câu nào, lại bị đặt ở giữa hai người, nghe họ nhớ buồn nhớ vui nói về chuyện lúc còn trẻ, người trong hồi ức, thậm chí còn chảy hai hàng nước mắt. Còn hai ba, ngồi ở ghế chính, chạm cốc cạn ly, gò má hồng hồng, bình rượu rỗng lại đổi, đổi lại rỗng, rồi cuộc đến mấy bình rỗng.

Vốn là sắc mặt của Hạ tướng quân từ khi vào cửa nhà rất không tốt, nhưng ba Lương kéo ông nói rất nhiều, từ đầu đến đuôi lại không có nói đến Lương Mục Trạch, càng không có nói chuyện của Hạ Sơ và Lương Mục Trạch. Không có thời cuộc, không có chính trị, chỉ nói năm đó. Chuyện năm đó, khiến hai người cha trở thành đồng minh. Sau khi hiểu nhau, sự không vui trong lòng Hạ tướng quân cũng từ từ tiêu tán, hai người chạm ly uống rượu cứ như bạn cũ nhiều năm không gặp.

Lương Mục Trạch vẫn giữ gương mặt âm trầm, ngồi ở bên bàn ăn, hai mẹ không có chung đề tài với anh, hau cha lại không để ý anh, có lẽ trong lòng còn băn khoăn tám hình kia, nên thỉnh thoảng nhìn Hạ Sơ, đôi mắt nhỏ này chỉ liếc mắt một cái là có thể khiến cả người Hạ Sơ run run. Màn hình điện thoại ở kế tay không ngừng lóe lên, anh lại xem như không thấy gì cả.

Hạ Sơ chống đỡ áp lực, cười nhìn anh, lại nhìn điện thoại, ra hiệu rất rõ ràng, nhưng Lương Mục Trạch chỉ gắt gao nhìn chằm chằm cô, không nhìn điện thoại một cái. Sau đó Mộc Mẫn và Lan Tử Ngọc cũng cảm thấy trên bàn ăn có đồ vật gì đang run, nhìn một vòng thấy được cái điện thoại, lúc này Lương Mục Trạch mới bình tĩnh cầm điện thoại di động lên đặt ở bên tai.

Điện thoại mới vừa thông, người đầu kia liền hận không thể từ trong điện thoại đục tới, có thể ồn đến rách màng nhĩ của anh. Lúc này tâm tình của Lương Mục Trạch đặc biệt khó chịu, chau mày, thanh âm trầm đến có thể đè chết một con trâu, “Biết nói chuyện đằng hoàng rồi hãy gọi tới.”

Người bên kia nói không biết mệt, hoàn toàn không để giọng điệu không tốt của Lương Mục Trạch ở trong lòng, tiếp tục tiếp gọi thêm hai ba cuộc điện thoại nữa. Mộc Mẫn thật sự là không nhìn nổi rồi, cúi gập gọi tên anh, “Lương Mục Trạch!”

Điện thoại vừa thông, Lương Thiệu Vũ liền nói nhanh: “Chớ cúp chớ cúp, chúng tôi chỉ muốn hỏi vài chuyện, ba người nhà em được thông qua chưa? Xem thời gian, không có gì bất ngờ xảy ra thì lúc này chú út đã rót say ba của Hạ Sơ rồi, có thể chạy ra ngoài không?”

“Không thể.”

“Há! Em thật nóng quá. Chúng tôi ngàn dặm xa xôi vào nam ra bắc không phải là vì xem xem vợ. . . . em sao?”

Lương Mục Trạch nhìn sang Hạ Sơ, nhàn nhạt nói: “Không có gì để xem.”

“Không phải anh xem, là chị dâu em, ở trước mặt người khác khoe khoang Hạ Sơ như một đóa hoa, không cho nhìn chẳng phải là khiến chị dâu em không xuống đài được sao?”

Lương Mục Trạch cười lạnh, “Đáng đời!”

Có thể nghe được tiếng vang điện thoại di động bị đổi tay, tiếp đó vào tai là một giọng nữ trong trẻo, “Lương Mục Trạch em thật không phúc hậu, vợ của em là một người thật tốt, em giấu kỹ như vậy để làm gì chứ hả? Chúng tôi cùng nhau tìm tới cũng không cho gặp một lần.”

Bên kia điện thoại còn bị đổi tay nhiều lần, cư nhiên cuối cùng là một đứa bé xấu xa, mở miệng gọi một tiếng cậu nhỏ, cháu muốn xem vợ cậu. Trong nháy mắt Lương Mục Trạch đặc biệt bội phục ba mẹ anh, tới thành N một chuyến, còn mang theo người cả nhà!

Cuối cùng, Lương Mục Trạch vẫn cúp điện thoại, chưa nói đi cũng không nói không đi, điện thoại bị ném lên bàn ăn một cái, Nhị Miêu ở bên cạnh “Mặt mày đưa tình” với anh thật lâu, Lương Mục Trạch mới rót một chút sữa tươi vào trong chén nhỏ.

Bên Lương Mục Trạch ngừng nghỉ rồi, bên Hạ Sơ lại bắt đầu. Nhìn dây số xa lạ trên màn hình, còn chưa nghĩ ra có nghe không, thì Mộc Mẫn ở ngay bên cạnh đã kinh ngạc nói: “Ồ, đây không phải là số điện thoại của tiểu Vũ à!”

“Ai ạ?” Hạ Sơ theo bản năng hỏi.

“Tiểu Vũ, chính là anh họ của Lương Mục Trạch, hôm nay cùng đến với hai bác” lại nói với Lan Tử Ngọc: “Người nhà của chúng tôi, cũng thích náo nhiệt, đừng lo lắng.”

Lan Tử Ngọc cười nói: “Sao lại như vậy? Bọn họ ở đâu? Tất cả cứ đến nhà ngồi một lát.”

Mộc Mẫn khoát khoát tay, “Không cần, người trẻ tuổi bọn họ thích chơi trò mới mẻ, tới cũng chỉ gây thêm phiền cho hai người. Hạ Sơ, nghe điện thoại đi, đừng lo lắng.”

“A, dạ.” Hạ Sơ nuốt nước miếng, lại nhìn về phía Lương Mục Trạch, sắc mặt của người kia thủy chung không tốt. Có lẽ vừa rồi là bị nhóm người này thi nhau oanh tạc điện thoại?

Gọi điện thoại đến là chị dâu của Lương Mục Trạch, Chung Tĩnh Duy. Đặc biệt chắc chắn hỏi han ân cần với Hạ Sơ một phen, Mộc Mẫn cười híp mắt nhìn cô, Lan Tử Ngọc cũng nhìn, mặc dù không có cười, nhưng hai đường cao thế đó lại khiến Hạ Sơ có áp lực rất lớn!

Hạ Sơ vẫn gật đầu đáp lời, cười, cho đến khi cúp điện thoại, cô cũng không nhớ bên kia nói cái gì. . . .

Mộc Mẫn bưng một ly nước đưa cho Hạ Sơ, cười hỏi: “Duy Duy à?”

“Dạ.”

Mộc Mẫn gật đầu, nói với Lan Tử Ngọc: “Một đám trẻ chơi đùa với nhau, trên đường còn nói, chưa từng gặp Hạ Sơ, cũng muốn xem một chút.”

Lan Tử Ngọc vui mừng cười, dù sao cũng là con gái mình ưu tú, mới khiến người thích bắt bẻ như họ hài lòng, nhưng sau vui mừng, vẫn có chút chua xót.

Giống như cái gì cũng đoán ra được, Mộc Mẫn hỏi: “Có thể đi ra ngoài được không?”

Hạ Sơ liếc sắc mặt của Lan Tử Ngọc, nhẹ nhàng gật đầu.

Lan Tử Ngọc than thở, “Muốn đi thì đi, dù sao lúc này ba con đã uống nhiều, không tỉnh táo, cái gì cũng không biết.”

Ông chủ hai nhà uống vui mừng, người nào khuyên cũng không ngừng, không cho uống còn bực tức, phát giận, thanh âm của ai cũng lớn.

“Chỉ đi một vòng với Lương Mục Trạch, anh em bọn họ đã lâu chưa gặp mặt, mặc dù hàng năm nó đều có ngày nghỉ, nhưng luôn bị nhiệm vụ tạm thời hủy bỏ ngày nghỉ, vừa đến nhà ngồi ghế chưa ấm nồng đã bị gọi về, ai.”

“Đúng vậy, Mục Trạch nhiều năm ở ngoài một mình, cũng thật không dễ dàng.”

Mộc Mẫn than thở, gương mặt ưu sầu, giống như là nghĩ tới chuyện đau lòng vô tận gì. “Những chuyện này còn đỡ, nhất là khi biết nó đi thi hành nhiệm vụ, trái tim của tôi, giống như bị núi đè, thở không nổi, cả đêm ngủ không ngon giấc.”

“Suy nghĩ một lát liền thấy lo lắng.”

Lương Mục Trạch ngoắc ngoắc cô, Hạ Sơ đứng lên đi tới, nghĩ xem anh có phải còn tức giận không? Việc tầm hình phải nói thế nào anh mới tin tưởng? Tuyệt đối không thể cho anh biết chân tướng! Hậu quả sau khi biết, đó là một con đường chết.

“Gọi điện thoại cho em rồi à?”

“Ừ.” Hạ Sơ buồn buồn gật đầu.

“Không nên có gánh nặng, không đi cũng không sao.”

“Có thể không đi sao?” Không tốt lắm đâu, nghe được họ đã đến gần đây rồi, muốn người địa phương như cô dẫn họ đi dạo đêm ở thành N đấy.

“Có cái gì không thể?!” Lương Mục Trạch kéo tay của cô, “Chỉ cần em không muốn, không có ai có thể miễn cưỡng em.”

Hạ Sơ nghiêng đầu, thận trọng hỏi: “Anh còn tức giận sao?”

“Ừ.”

Quá thẳng thắn! Trái tim Hạ Sơ run lên, “Vậy đi thôi, chúng ta cùng đi.”

“Nghĩ xong?”

“Ừ, dù sao sớm muộn gì đều là người một nhà, cha mẹ anh đã gặp rồi, anh chị em lại có gì không dám gặp?” Hạ Sơ nói như vậy, thật ra thì càng muốn tự an ủi mình.

Hạ Sơ và Lương Mục Trạch sóng vai đi trên đường nhỏ trong sân, ban đêm tháng 3, vẫn còn hơi lạnh lẽo, Hạ Sơ nắm chặt váy, Lương Mục Trạch cởi áo khoác ra khoác trên người cô, khiến cô bị bao trùm trong cái áo khoác lớn hơn cô nhiều.

“Còn lạnh không?”

Hạ Sơ lắc đầu, mặt của anh ở dưới ánh đèn hơi yếu chỉ có hình dáng mờ mờ, lông mày như mũi tên, sống mũi cao thẳng, góc cằm có sức sống, da màu lúa mì, chỉ mặc một cái áo len không có cổ, xương quai xanh như ẩn như hiện. Tay của anh đụng phải cằm và cổ của cô, ấm áp liền truyền khắp toàn thân, khí lạnh trong nháy mắt tiêu tán.

Hạ Sơ không nhịn được than thở, “Lương Mục Trạch, anh thật đẹp trai.” Thật ra thì, cô càng muốn nói, Lương Mục Trạch anh thật tình cảm, nhưng cô không nói ra miệng.

Ai ngờ, trung đội Lương hoàn toàn không linh tính, lời nói cứ như trực tiếp khắc ra từ cổ họng anh, trầm thấp khác thường, “Đừng cho anh viên đạn bọc đường, anh nhớ rõ chuyện tầm hình đó.”

“A, em không có ý gì khác, có cảm giác. . . nên nói thôi. . . Ừm.”

Lương Mục Trạch nhún mày, cười như không cười, “Vậy sao?”

“Ừ, ” Hạ Sơ gật đầu, nụ cười nồng đậm, trong mắt lóe sáng rõ.

“Đừng quyến rũ anh ở đây Hạ Sơ, em sẽ phải hối hận.” Vừa cắn cắn lỗ tai khéo léo của cô vừa nói, mặt của Hạ Sơ trong nháy mắt nóng đỏ lên, cả người nóng ran.

Trùng mắt liếc anh một cái rồi xoay người rời đi, muốn vội vàng rời khỏi nơi này. Đây chính là nơi cô đã sống 20 năm, ngộ nhờ bị người nào thấy cô và Lương Mục Trạch lôi lôi kéo kéo ở trong sân, như vậy cũng được sao? Đây dù sao cũng là nơi rất nghiêm túc!

Hạ Sơ đi gấp như muốn đầu thai, trong đầu buồn bực chạy về phía trước, Lương Mục Trạch cất bước theo sát. Bởi vì đi quá nhanh, nên Hạ Sơ đứng ở ngoài cửa lớn thở hổn hển.

Cơ thể vốn gầy yếu, lại bị áo vét tông lớn bọc vào, càng lộ ra vẻ nhỏ nhắn. Đối diện đường cái có vài chiếc xe đậu, người trong xe rời rít ghé đầu ngoài cửa sổ, Lương Thiệu Tuyết nhìn hồi lâu, vẫn không dám xác định người này đến cùng có phải Hạ Sơ không. Cho đến khi một bóng dáng quen thuộc xuất hiện, che chở

cô vào trong ngực, băng ngang qua đường với cô. Sau đó, mọi người đều hưng phấn không thôi như phát hiện được vùng đất mới, vừa kêu vừa hét ở ngoài địa phương nghiêm túc - nhà cho gia đình quân đội, ở thủ đô lớn lối quen nên không khiêm tốn chút nào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Sơ hồng hồng, nép vào trong ngực Lương Mục Trạch như con chim nhỏ, hết sức ngưỡng chừng.

Lương Thiệu Tuyết là người duy nhất đã gặp Hạ Sơ, xông lại đầu tiên đẩy Lương Mục Trạch ra ôm mạnh Hạ Sơ một cái, vừa định nói chuyện, liền bị Lương Mục Trạch nắm y phục ném qua một bên như chim ưng bắt gà con, liếc cô một cái nói: “Ngồi bên cạnh, đợi lát nữa cùng tính sổ.”

Lương Thiệu Tuyết vốn khó chịu vì bị ném, nhưng vừa nghe thấy lời của anh, lập tức ngừng lại, dù sao đã làm việc trái với lương tâm, nên vẫn sợ quỷ gõ cửa.

Một người phụ nữ mỹ lệ mặc áo vét tông nhỏ màu đỏ, tóc rậm rạp rối bù, số tuổi xem ra không kém Lương Thiệu Tuyết bao nhiêu xuất hiện tại trước mắt Hạ Sơ, hai tay nắm tay của cô, Hạ Sơ đang suy nghĩ đây là ai, thì cô kia đã mở miệng nói chuyện, thanh âm quen thuộc khiến Hạ Sơ hoàn toàn kinh ngạc.

Đây chính là chị dâu Lương Mục Trạch? Chị dâu anh sao lại có vẻ nhỏ hơn anh nhiều thế?

“Làm sao lại như vậy?” Hạ Sơ không nhịn được kêu lên?

Chung Tĩnh Duy hưng phấn cười, “Cái gì thế? Trẻ tuổi sao? Tôi không có vẻ già thôi, nhưng bối phận vẫn phải có, đúng không anh em?”

Lương Mục Trạch mở to mắt không nhìn cô.

“Thái độ gì đây? Không phải khi còn bé cậu. . .” Mới nói một nửa, Lương Mục Trạch vội vàng đưa tay che miệng của cô, đẩy về phía sau, vừa đứng lọt vào trong ngực người phía sau cô.

“Chớ nói lung tung.”

Chung Tĩnh Duy cười gian, mặt mày cong cong, “Tôi nói cái gì?”

“Sao lại đẩy vợ anh!” Người đàn ông tiếp được Chung Tĩnh Duy có thân hình cao lớn, giữa hai lông mày có mấy phần tương tự Lương Mục Trạch, chắc là anh họ của Lương Mục Trạch rồi, nhưng anh lại mặc trang phục người yêu với Chung Tĩnh Duy, cho nên lại không hề có vẻ lớn hơn Lương Mục Trạch. “Nói tiếp, vợ, không sao, anh làm chỗ dựa cho em, nếu nó dám đẩy em nữa, anh sẽ cho nó kết hôn sao?”

“Thêu dệt.” Lương Mục Trạch nhíu mày, hừ lạnh, anh cũng không tin, trừ Hạ tướng quân ra, ai còn có thể cản đường của anh!

“Trước hôn nhân, có phải cần kiểm tra sức khỏe không?” Lương Thiệu Vũ như có chuyện lạ hỏi Chung Tĩnh Duy. Hai vợ chồng phối hợp đặc biệt ăn ý, một xướng một họa, giả cũng có thể nói thành thật.

“Uh, quân nhân kiểm tra sức khỏe rất nghiêm khắc, đúng không?”

“Đúng vậy, ngộ nhỡ có bệnh gì, hậu quả quá lớn, khẳng định không thể kết hôn.”

“Tuyệt đối không được, đó không phải là gieo họa cho người ta sao? Em cứ nói đi, Hạ Sơ?” Chung Tĩnh Duy cười tủm tỉm hỏi, nói xong còn không có ý tốt liếc Lương Mục Trạch một cái.

Lương Mục Trạch hoàn toàn không để ý, đôi tay khoanh ngực, bình đến tướng chắn, gật gật đầu nói: “Đánh bàn tính quả rất vang, kiểm tra sức khỏe thật rất nghiêm khắc, nhưng làm thế nào đây? Giấy kiểm tra sức khỏe đã cất vào ngực rồi, hay là lấy ra cho hai người xem chút?”

Lương Thiệu Vũ dùng sức vỗ sau lưng của anh, “Em được đấy, tốc độ nhanh quá, trong nhà chưa có ân chuẩn em kết hôn!”

Lương Mục Trạch cười hài lòng, “Chuyện như vậy nên chém trước tấu sau!”

“Đúng vậy, chuyện này có lý! Đúng không vợ?”

Chung Tình Duy bấu môi không tiếp lời, hai người bọn họ lúc ấy cũng là len lén đi đăng ký kết hôn, chém trước tấu sau, sau khi lĩnh giấy xong mới ngã bài, Lương Thiệu Vũ bị đánh một trận, chuyện mới tính là chấm dứt.

Một tiếng chói tay vang lên, một chiếc xe con cơ hồ chạy sát qua lưng Lương Mục Trạch, dừng lại ở chỗ không xa, thêm hai người đi xuống.

“Không muốn nhìn thấy tôi thế à? Nhìn thấy cũng làm như không nhìn thấy.”

“Để ý hai người làm chi, từ xa chạy đến còn không phiền toái?”

“Quá đáng quá!” Mạc Dịch Khôn nói, “Đây là nhà mẹ của vợ của tôi, trở lại thăm chút thôi mà? Cậu tính ở rể hay sao? Thành N này sắp trở thành đất của cậu rồi à?”

Hạ Sơ mờ mịt nhìn hai người vừa tới, nghe giọng nói khẳng định cũng là người từ thủ đô, có lẽ là bạn từ nhỏ, bạn thân hay là đồng đẳng.

“Đây là bạn chơi từ nhỏ của anh ấy.” Lương Mục Trạch chỉ chỉ Lương Thiệu Vũ.

“Chào anh.” Hạ Sơ lễ phép chào hỏi. Bạn từ nhỏ của anh họ, sao cũng cùng tới đây tham gia náo nhiệt? Chuyện náo nhiệt này thật sự hơi xa rồi.

“Chào em Hạ Sơ, tôi là bạn từ nhỏ của anh họ, cũng là anh rể của chị dâu họ cậu ta.” Mạc Dịch Khôn không có ý tốt, cố ý nói vòng quanh như vậy.

“À?” Trong lúc nhất thời, Hạ Sơ thật không có phản ứng kịp.

Người phụ nữ bên cạnh anh đẩy anh qua một bên, cười “Anh ấy giống thôi, đừng để ý, chị là chị họ của Chung Tình Duy, chị tên là Chung Tình Ngôn, em ngàn vạn đừng có áp lực, thành N là quê của mẹ chị, có cơ hội nên tới thăm thôi.”

Hạ Sơ cười gật đầu.

“Cứ nghe Duy Duy nhắc tới em, chưa gặp mặt đã bắt đầu nghĩ xem em thế nào mà lại khiến tảng băng này có thể chảy ra nước, hôm nay đã hiểu được.” Người phụ nữ này rất đẹp, mặt mày dịu dàng lại mơ hồ có vẻ lão luyện, tạo ra phong cách chói mắt khiến người ta không rời mắt được.

“Mợ, dì nhỏ.” Chợt từ phía sau bọn họ truyền đến một tiếng la không còn hơi sức, cháu ngoại nhà họ Lương nằm ở cửa sổ xe, híp mắt, tay mập phì vỗ miệng, mái tóc đẹp bị nó làm rối như chuồng gà.

“Ồ con trai, tỉnh ngủ?” Chung Tình Duy nghe tiếng la chạy nhanh qua, mở cửa xe để nhóc xuống, phúi tóc rơi trên áo xuống, “Lạnh không?”

“Hơi hơi.” Nhóc con vẫn chưa tỉnh ngủ, nhìn ai cũng híp mắt.

Lương Thiệu Tuyết từ trong xe lấy ra một cái khăn nhỏ bọc nhóc lại thật chặt, “Tiểu tử, muốn xem mợ nhỏ của cháu không?”

Trong nháy mắt tinh thần của nhóc liền tỉnh táo, không ngừng gật đầu, “Muốn, mợ nhỏ ở đâu?”

“Dì đâu biết, tự mình tìm đi.” Lương Thiệu Tuyết vuốt tay, về mặt cam chịu.

Nhóc quệt miệng, mặt khinh thường nói: “Cậu nói rất đúng, dì không đáng tin nhất.” Nói xong vội vàng chạy đi, sợ không cẩn thận bị Lương Thiệu Tuyết bắt trở lại sẽ rơi vào ma trảo, miệng vẫn kêu loạn với không khí: “Mợ nhỏ, mợ ở đâu? Mợ nhỏ?”

Mặt Hạ Sơ đầy vạch đen, đứng tại chỗ, không biết là nên trả lời, hay tiếp tục giữ vững trầm mặc.

“Cậu nhỏ?” Tiểu tử chạy một vòng, rút cuộc nhìn thấy nhân vật quan trọng, ôm chân Lương Mục Trạch, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Mợ nhỏ đâu? Cậu giấu mợ nhỏ ở đâu rồi?”

Lương Mục Trạch cúi đầu nhìn nó nhưng không trả lời, mặc cho đứa bé kia hỏi liên tục, cậu lén giấu mợ nhỏ ở đâu rồi?

Hạ Sơ muốn chủ động mở miệng, nhưng lại cảm thấy, chủ động thừa nhận quá khó khăn.

Chung Tình Duy kéo nhóc qua, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé non nớt của nhóc, “Con trai ngốc, đây không phải là vợ nhỏ của con sao? !”

Nhóc ngược đầu nhìn Hạ Sơ, nhìn một lúc lâu. Mắt chớp chớp, giám định xong, đặc biệt nghiêm túc tự thuật: “Anh ta là nam!”

Hạ Sơ nghĩ, có lẽ là đèn đường quá mờ, nhóc chỉ không có thấy rõ ràng mà thôi, nhất định là không thấy rõ.

“Cậu nhỏ, ông ngoại sẽ đánh nát cái mông của cậu, cậu lại dám thích đàn ông. Mọi người đều gạt người, rõ ràng không có vợ nhỏ, gạt người, con muốn về nhà, con muốn tìm mẹ con.” Thanh âm nức nở, nước mắt đã đảo quanh trong đôi mắt rồi.

Tất cả mọi người đều hiện vạch đen rồi, trầm mặc. Hạ Sơ cũng muốn về nhà tìm mẹ. Cô chỉ mặc áo khoác của Lương Mục Trạch mà thôi, sao lại thành nam rồi hả ?

“Nhóc.” Hạ Sơ chỉ có thể cứu mình, ngồi chồm hổ xuống cười hết sức thân thiết, còn cố ý vẩy vẩy đuôi ngựa bị lộ ra ngoài, “Nhóc, cháu xem, cô không phải đàn ông.”

Nhóc quan sát cô, mắt hồng hồng, sau đó, còn sờ sờ tóc của cô để xem thiệt giả.

“Vậy cô là vợ nhỏ sao?”

Hạ Sơ hơi khó trả lời, ngẩng đầu nhìn Lương Mục Trạch, vẻ mặt của anh ở dưới bóng râm nên nhìn không rõ lắm, nhưng cô có thể cảm thấy, anh đang đợi cô nói câu đó, hết sức chờ đợi.

“Đúng vậy.”

“Mợ sắp kết hôn với cậu nhỏ sao?”

Hạ Sơ cười, “Dĩ nhiên, đây là áo của cậu cháu, mợ là nữ, cậu cháu không có thích đàn ông.”

Trong nháy mắt nhóc vui mừng hơn hở, ôm cổ của Hạ Sơ, vui vẻ kêu, “Mợ nhỏ thật xinh đẹp.”

Hạ Sơ đỏ mặt cười !@_@! Biến chuyển này cũng quá nhanh đi, lúc này vẫn còn là đàn ông, một lát lại đẹp lên.

Cô ngồi chồm hổ trên mặt đất, không thấy rõ vẻ mặt người khác, cho nên cô không biết, lúc này Lương Mục Trạch dương dương hã hê cỡ nào, những người khác vui vẻ thấy Lương Mục Trạch có thể thành đôi đến cỡ nào.

Sau đó, Hạ Sơ - người địa phương duy nhất dẫn mọi người đi quanh thành N, có thuyền hoa, ngọn đèn dầu, bờ sông, có nhiều món ăn vặt đặc sắc, cực kỳ náo nhiệt. Không có đèn nên ông phồn hoa như thành phố lớn, chỉ có người dân thuần phác nhất. Mọi người tháo ra cái mặt nạ bình thường che trước mặt, an tâm hưởng thụ sự tự tại vào lúc này.

Ở cuối phố cũ, một bà cụ bày sạp nhỏ bán mấy món trang sức, Hạ Sơ không nhịn được ngồi xổm xuống xem một lát. Cái vòng tay dùng tơ hồng tỉ mỉ kết thành đặt ở giữa nhất, không cầu kỳ, không có làm đẹp ngoài định mức, chỉ bện hai vòng tay vào nhau thôi.

Bà cụ giải thích, đây là vòng tay đồng tâm, người yêu mỗi người đeo một cái ở tay trái và phải, bởi vì hai vòng tay không phân ra, nên có ngụ ý vĩnh viễn không chia cách, mà tơ hồng lại tượng trưng cho nhân duyên của nguyệt lão, chứng tỏ hai người được trời đất tạo nên.

Hạ Sơ cầm chiếc vòng lên, thấy thời gian còn nhiều, nên muốn biết rõ ràng vòng tay này làm sao bện vào nhau, Lương Mục Trạch lại trực tiếp trả tiền, kéo tay của cô đeo vòng tay vào, tiếp đó cũng nhét tay trái của mình vào, sau đó không phân ra nữa, chỉ có thể nắm tay.

Lương Mục Trạch kéo tay của cô quơ quơ ngay trước mắt, rất hài lòng cười lên rồi kéo cô đi về phía đám người đồng đức.

57. Chương 57: Ngoại Truyện 1

Hai bên đều là quân nhân, kết hôn liền tự mang giấy xin kết hôn, thơ giới thiệu đến cục dân chánh ở quân khu làm giấy hôn thú.

Người không có kinh nghiệm kết hôn, tự nhiên không hiểu rõ quá trình là như thế nào, không biết thì ra ở thành G cũng có thể lĩnh giấy hôn thú, hoàn toàn có thể chém trước tấu sau làm thật triệt để. Hiện nay, bàn tính muốn thừa dịp ngày nghỉ kết hôn của Lương Mục Trạch hoàn toàn không thể đánh vang.

Cũng may, cha là cha ruột, mẹ cũng là mẹ ruột. Biết con trai gấp gáp, khẩn cấp, chính bọn họ dù nằm mơ cũng muốn lấy con dâu về. Nên ngày đó lúc uống rượu, ba Lương đã thương lượng với Hạ tướng quân, tổ chức hôn lễ vào ngày nghỉ trước, rồi chờ bọn họ về thành G mới bổ sung giấy hôn thú. Lúc đó Hạ tướng quân mặc dù hơi choáng đầu, nhưng đừng phải chuyện kết hôn của con gái bảo bối, liền không qua loa chút nào. Cẩn thận bây giờ kết hôn là danh bất chính ngôn bất thuận, trước hết phải lĩnh giấy kết hôn, rồi mới làm hôn lễ. Còn nói, 20 ngày quá gấp, con gái của ông phải thuận lợi vui vẻ ra gả, tuyệt đối không thể vội vàng như thế.

Ba Lương rót đầy ly rượu của ông, hỏi: “Có phải có giấy hôn thú, là có thể cho bọn họ kết hôn không?”

“Đúng!” Hạ tướng quân lớn miệng, giọng nói cũng kiên định khác thường.

“Tốt! Quyết định như vậy. Cạn ly!”

“Móa!”

Hạ tướng quân đã bị lừa dối như vậy. Hôm sau có người vội vã chạy về từ thành G, cầm hai tờ hôn thú đỏ, bên trong còn dán hai tấm hình nhỏ chụp chung của Hạ Sơ và Lương Mục Trạch, còn có con dấu nổi đóng lên tấm hình, lật tới lật lui xem, nhìn sao cũng không giống giả.

Cứ thế hồ đồ gả con gái đi, lời nói ra như tát nước ra ngoài, làm sao cũng không thể thu hồi lại, Hạ tướng quân chỉ có thể nhận. Rốt cuộc bị Lan Tử Ngọc chộp được chân đau của ông, hung hăng quở trách ông một phen. Hạ tướng quân không thể phản bác cái gì, chỉ trách, phòng bị không đủ nghiêm!

Hôn lễ của Hạ Sơ và Lương Mục Trạch tổ chức hai lần ở thành N và thủ đô. Thiếu gia nhà họ Lương cưới vợ, thế nào cũng phải oanh động thủ đô, huống chi ba Lương rất là giàu có, chỉ hận không thể cho người cả thủ đô biết ông sắp có con dâu.

Thời gian rất ngắn, hành trình được sắp xếp rất gấp. Hôn lễ ở thủ đô kết thúc, bọn họ lại ngựa không ngừng vó chạy về thành N, tiếp tục làm hôn lễ. Giống như là để so tài, hôn lễ trước có cái gì, Hạ tướng quân đều làm và còn làm hơn, theo lời của ông là, đập nồi bán sắt cũng muốn cho con gái xuất giá vinh quang.

Hai bên so tài, mệt nhất dĩ nhiên là chú rể và cô dâu. Khó khăn lắm hôn lễ ở hai vùng mới kết thúc, Hạ Sơ đã mệt mỏi đứng không nổi, ngồi phịch ở trên giường hừ hừ. Quơ tay múa chân bảo Lương Mục Trạch mát xa toàn thân cho cô.

“Này, sao anh sờ mông em?”

Người khác làm mặt dày, đôi tay từ sống lưng của cô chậm rãi dờ lên trên, hơn nữa có khuynh hướng chuyển công ra trước, “Xoa bóp toàn thân.”

“Phía trước không cần xoa!”

Hạ Sơ né tránh, muốn nằm rạp ra, nhưng bị Lương Mục Trạch vươn tay lật người cô lại, cởi áo ngủ của cô ra, chân dài duỗi một cái, lật người đè ở trên người cô, đôi tay ấn lên bộ ngực đầy đặn của cô, thanh âm nghiêm túc, “Dĩ nhiên cần, không thì làm sao có thể ngừa bệnh, hở?”

“Anh rửa em!” Hạ Sơ bị xoa đến cả người nóng lên, lại không thể đẩy ra bàn tay của anh, giãy dụa vòng eo, hai chân vô tình xoa giữa hai chân anh. Cô khẳng định không biết, đây là đang nhóm lửa tự thiêu!

Những ngày qua vội vàng kết hôn ở hai nơi, mỗi ngày đón khách tới đưa khách đi, loay hoay đến chân không chạm đất, mỗi ngày Lương Mục Trạch nhìn thấy lại không ăn được, nhịn vô cùng khó chịu. Hôm nay thật vất vả lắm mới xong, hôn lễ kết thúc, mặc dù rất mệt mỏi, nhưng cái gì đều không thể ngăn cản tấm lòng nhiệt huyết trắng trợn của trung đội Lương.

“Em thật sự mệt mỏi, em ngủ đây.”

“Ừm, bữa tối ăn nhiều, cần vận động.”

Hạ Sơ khóc, bữa tối cô ăn gì chứ? Nhớ là đâu có ăn gì đâu. . . .

Một khi bị anh đè ở phía dưới, không cho anh đạt thành ý nguyện, Hạ Sơ làm sao cũng không thể bỏ chạy.

Lương Mục Trạch giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, ra sức đâm chọc vào, mồ hôi hột theo tấm lưng căng đầy của anh nhỏ xuống từng giọt. Hạ Sơ bị đụng đến muốn chết muốn sống, chân dài giắt bên hông của anh, thở gấp liên tiếp kêu không muốn.

Lương Mục Trạch xấu xa dừng lại.

Khoảnh khắc đó không còn được lấp đầy, Hạ Sơ giống như ngã vào trong trống rỗng vô hạn, ôm chặt lấy bờ vai của anh, nhẹ nhàng run rẩy.

“Muốn, hay là không muốn?” Môi Lương Mục Trạch dán vào cô, hơi ngậm hơi mở nói ra, khí nóng phun lên mặt cô, phun vào miệng cô, mập mờ, lại làm cho Hạ Sơ càng thêm trống rỗng, khó có thể nhẫn nại.

“Muốn. . . .”

Trong ánh mắt của anh lóe yêu khí, “Muốn?”

Hạ Sơ nhắm mắt lại, gương mặt ửng hồng, cái trán có mồ hôi hột vụn vặt, cắn môi nhẹ “Ừ”.

“Xin anh đi.”

“Xin anh đó.” mỗi một chữ của Hạ Sơ đều khiến xương của anh như nhũn ra, trời mới biết anh nhịn khổ cực cỡ nào, anh rất muốn vọt vào để chơi đùa, khiến cô muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong.

“Anh là ai?”

“Lương Mục Trạch. . . . Lương Mục Trạch, cầu xin anh. . . .” Hạ Sơ cơ hồ muốn khóc lên, nước mắt long lanh, càng làm cho Lương Mục Trạch không chịu nổi.

Lại vọt vào một lần nữa, lực độ càng mạnh hơn. Lại vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Lương Mục Trạch là ai?”

“Anh. . . . Là anh. . . . Ừa. . . .”

“Hả?” Lương Mục Trạch kêu rên, ngậm lấy ngọc châu của cô để trừng phạt, dùng sức mút thỏa thích, Hạ Sơ dường như muốn hôn mê, vuốt đầu của anh, không biết là nên đẩy ra, hay là nên ôm chặt hơn.

“Ông xã. . . . Là ông xã. . . . A tha cho em đi. . . . A. . . .”

Lúc cao triều tới, Lương Mục Trạch ôm chặt cô vào trong ngực, thừa hoan chung với cô.

Cái gọi là hưởng tuần trăng mật chính là đi qua lại giữa thành N và thủ đô. Hôn lễ hao tổn hết tất cả ngày nghỉ của Lương Mục Trạch, không có thời gian đi du lịch hưởng tuần trăng mật với Hạ Sơ.

Trước khi rời đi đã đi dạo quanh thành N, nhưng mặc kệ đi đâu, Hạ Sơ luôn là lên xe liền ngủ, xuống xe cũng ngáp liên tục, nhìn cái gì đều không có tinh thần, hướng dẫn du lịch luôn hết sức mập mờ nhìn cô cười, cười đến cả người Hạ Sơ không được tự nhiên.

Ngày nghỉ kết thúc, Hạ Sơ lưu luyến không rời tạm biệt cha mẹ, cùng Lương Mục Trạch trở về thành G. Cô tự nhiên không thể tiếp tục ở lại đại đội đặc chủng, mà bị điều về bệnh viện, chỉ có thể sống riêng ở hai nơi. Nhưng mới vừa kết hôn đã ở riêng, đối với Lương Mục Trạch mà nói, thật sự là quá khó khăn!

Hậu quả ở riêng đúng là, anh ba ngày hai bữa lại làm trái với kỷ luật len lén chạy về thành G, trong lúc đó không phải chưa từng bị phát hiện nhưng đại đội trưởng mắt nhắm mắt mở, để cho anh qua loa cho xong chuyện.

Mỗi lần gặp mặt, đều giống như cả đời chưa ăn thịt, đói khát đến khiến Hạ Sơ nhìn cũng đau lòng. Thật vất vả mới trở về một chuyến, lại phải thừa dịp bóng đêm chạy về, còn phải chạy về lúc trời chưa sáng.

Lúc anh ngủ thật say, Hạ Sơ luôn mở đèn trên tường nhìn gương mặt khi ngủ của anh - người cô rất quen thuộc, rất ưa thích, rất thương yêu và luôn để ở đáy lòng. Gã cho anh, thật sự là chuyện không thể tốt hơn.

58. Chương 58: Ngoại Truyện 2

Rốt cuộc, đại đội cho Lương Mục Trạch nghỉ một ngày, trung đội Lương vui mừng hôn hờ lái xe về nhà. Trong ngực còn cất tấm hình cũ. Lại nói, đây là tấm ảnh đầu tiên của cô, bọn họ thậm chí ngay cả ảnh cưới cũng không có thời gian chụp. Đó không phải là thứ phụ nữ đều thích sao? Cô lại nói không thích ảnh cưới, vừa lãng phí thời gian vừa lãng phí về mặt.

Kết hôn, không có trăng mật, không có ảnh cưới, thậm chí không có cách nào ở bên cạnh cô mỗi ngày, có lúc cả gọi điện thoại cũng không được, anh cảm thấy hết sức có lỗi với cô, thề phải tốt với cô gấp bội.

Nhưng!

Tấm hình này, thật sự là có chút quá đáng! Lộ nhiều thế này. . .

Hạ Sơ vừa lúc bận việc, tan việc chậm một chút, Lương Mục Trạch từ quân khu trở lại thuận tiện đón cô về nhà. Cả bệnh viện cũng biết cô và Lương Mục Trạch đã kết hôn, người ta đồn đãi thế nào là chuyện của bọn họ, cô hoàn toàn không để ý. Bởi vì cô cảm thấy, phạm là người nói xấu sau lưng, tất cả đều là hâm mộ và ghen tỵ cô, người múa lưỡi loạn xạ rốt cuộc chỉ có thể cô đơn lạnh lẽo. Nghĩ như vậy, Hạ Sơ vui vẻ lắm.

“Muốn ăn cái gì? Rốt cuộc có thể ở nhà ăn cơm, em làm cho anh!”

“Không ăn cơm.”

“Như vậy sao được? Dạ dày anh gần đây không sao chứ? Có đặc biệt muốn ăn gì không?”

Trung đội Lương lái xe, khẽ nghiêng đầu liếc cô một cái, mạnh mẽ nói: “Thịt!”

Hạ Sơ giật mình, háng giọng nói: “Vậy đến siêu thị một chuyến đi, trong nhà không có thịt, chỉ có rau cải.”

“Có!”

“Nhị Miêu không được, thịt của nó không thể ăn, đây là anh nói.”

“Anh nói là, em!”

Hạ Sơ đành hoàng ngậm miệng, rút một cái qua cửa xe. Tại sao đã được nghỉ, mà sắc mặt của anh còn không tốt như thế chứ?

Vừa vào cửa nhà, Lương Mục Trạch liền kéo cánh tay cô chạy thẳng tới phòng ngủ, vung tay một cái Hạ Sơ liền bị ném ở trên giường lớn. “Anh sao thế?” Hạ Sơ xoa cánh tay, hết sức không hiểu.

Lương Mục Trạch không nhanh không chậm lấy hình ra từ túi trước ngực, Hạ Sơ lập tức ngu mặt. Cô cho là, anh đã hoàn toàn quên chuyện này rồi. . .

“Giải thích đi, anh nghe.”

“Giải thích cái gì?” Hạ Sơ quyết định, giả vờ ngây ngốc.

“Em cứ nói đi?” Lương Mục Trạch lắc lắc hình, từ trên cao nhìn xuống cô. Dưới đôi mắt cao áp của anh, muốn nói đại nhưng không thể.

“Haizz, đây đã là chuyện nhiều năm trước rồi, em vốn không nhớ rõ có tấm hình này, ha ha ha ha khụ khụ.”

“Trước đó chưa nói, là không có thời gian, không có nghĩa là anh quên, Hạ Sơ, em đừng hòng lừa dối vượt qua kiểm tra! Thời gian, địa điểm, nguyên nhân, còn nữa” Lương Mục Trạch cắn răng nghiêng lợi, “Là ai chụp hình.”

“Em đi nấu cơm, anh xem Nhị Miêu đã đói lâu rồi.”

“Meo meo ~ meo meo ô ~” Lương Mục Trạch xách theo Nhị Miêu, giơ nó lên ném ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa phòng “rầm” một tiếng.

“Đã nói anh không thể giơ nó lên như thế, sao anh lại. . .” Hạ Sơ muốn đứng lên đi xem Nhị Miêu như thế nào, lại bị Lương Mục Trạch lôi về.

“Ngoan, em tốt nhất đừng hoảng thẳng thẩn, nếu không. . .” Lương Mục Trạch cười tà, “Ngày mai anh rất có thời gian, có thời gian để cho em biết, làm sao có thể có một trí nhớ tốt.”

Thời gian dài Hạ Sơ luôn bị Lương Mục Trạch áp chế, ở trước mặt anh luôn không ngóc đầu lên được, nhất là ở trên giường! Mấy lời nói của anh, vừa lúc đốt lên ngọn lửa nhỏ trong lòng của Hạ Sơ, muốn bộc phát, muốn xoa người! !

“Tốt, anh chờ.” Hạ Sơ dậm lỗ mũi anh. Tránh khỏi trói buộc của anh, mất rất nhiều sức mới đẩy được anh ra khỏi phòng, “Chờ đi.”

Cô muốn cho anh bị lửa đục đốt người, muốn cho anh nhìn thấy mà ăn không được! !

Moi ra quần ngắn lén giấu, thay vào, cởi áo, ở ngoài áo ngực chỉ mặc một cái áo tơ trắng ngắn gần như trong suốt, khom lưng liền thấy hết, giơ tay lên cũng bị lộ ra. Thay giày cao gót đã lâu không mang vào. Cởi tóc ra, xoa cho rối bù, vẽ viền mắt, lông mi và tô son bằng màu sắc đậm.

Khoảnh khắc mở cửa bị Lương Mục Trạch nhìn thấy, cô rõ ràng nhìn thấy vẻ kinh ngạc, sau đó chính là khó chịu trong mắt anh. Còn có Nhị Miêu, nhìn cô không chớp mắt, có lẽ cũng kinh hãi.

Hạ Sơ đứng ở trước mặt anh nói: “Tầm hình đó ít nhất cũng 4 năm rồi, chuyện xảy ra lâu vậy rồi, anh muốn em thẳng thẩn, thẳng thẩn liền thẳng thẩn!”

“Ai cho em mặc đồ như thế? Đi thay.”

Thanh âm của anh rất trầm, hầu kết khê nhúc nhích lên xuống, Hạ Sơ cũng biết, nhất định là có phản ứng. Cô không thay! Phải khiến anh hối hận! “Thay rồi làm sao thẳng thẩn? Đầu tiên nói trước, công cụ của em không đủ, cần phiền anh thay thế.”

“Cái gì?”

“Ổng thép trong hình này.”

“.”

Hạ Sơ đi vào, vỗ vỗ anh, bảo anh đứng thẳng, hai chân khép lại. “Tốt lắm, bắt đầu từ bây giờ, anh chính là ống thép.”

Lương Mục Trạch hung hăng than thở, không biết có phải đã phát giận không, Hạ Sơ cũng không thêm để ý. Mở máy vi tính ra, tùy tiện tìm một bài nhạc vô cùng có tiết tấu, kết nối với âm hưởng, khiến hiệu quả càng thêm rung động.

Mặt của Lương Mục Trạch lạnh lẽo vô cùng, đôi mắt có thể bắn ra vô số phi tiêu nhỏ, Hạ Sơ sớm đã có chút không chống nổi, nhưng đã bước ra ngoài rồi, nói gì cũng không thể bỏ dở nửa chừng. Dù thế nào đi nữa anh cũng tức giận, vậy cứ tức giận thêm đi.

Khóe mắt Hạ Sơ lộ vẻ yêu mị, nụ cười như có như không, chậm rãi đến gần anh.

“Em đang hồ đồ cái gì?” Lương Mục Trạch gầm nhẹ, “Mau đi mặc quần áo!”

“Không phải anh muốn biết sao? Thế nào? Lại không muốn nghe?” Hạ Sơ dán sát anh, lòng ngón tay như có như không quét qua xương quai xanh, hầu kết của anh, Lương Mục Trạch bị kích bác cũng hít khí.

“Hạ Sơ!” Lương Mục Trạch gần như cắn răng nghiến lợi kêu tên của cô, hận không thể xé rách thứ quần áo không thể che đậy cơ thể này ra từng mảnh nhỏ, ấn cô dưới thân thể sửa chữa một phen!

“Thật ra thì, đây là một loại vũ điệu khỏe mạnh, có thể tập thể dục, còn có thể giảm cân.” Hạ Sơ nhẹ nhàng bật lên phía sau anh, tay vuốt bờ vai của anh, vây quanh anh quay một vòng, eo giãy dụa như con rắn nước, mỗi khi đi một bước, đều xẹt qua chân của anh. Lương Mục Trạch nắm tay thành quyền, môi mím chặt, Hạ Sơ không chắc anh đang nhịn không tức giận, hay là đang nhịn lửa đục.

“Múa cột, tên như ý nghĩa, phải có ống thép” Hạ Sơ nháy nháy mắt, lông mi rậm dài vút sáng, giống như bướm bướm vỗ cánh muốn bay. Mỗi khi nháy mắt một cái, trái tim Lương Mục Trạch liền run lên, cánh môi kiều diễm ướt át mềm mại của cô khẽ giương, ánh mắt nhìn anh, làm như vô tội, rồi lại mơ hồ lộ ra trêu đùa.

“Múa cột cần mềm, đẹp, mịn, lại phải có cánh tay mạnh mẽ bầu vú ống thép, cả cơ thể giắt trên ống thép, xoay quanh, dựng ngược, nhưng trước hết nên làm hoạt động nóng người, tựa như, như vậy. . .” Thân thể Hạ Sơ dán chặt Lương Mục Trạch, lắc hông, tóc không ngừng quét qua mặt và da của anh, đưa lưng về phía anh vịn eo ngồi xổm xuống, lại chậm rãi đứng dậy, động tác linh hoạt liên tục, tránh né bàn tay muốn bắt lấy cô của Lương Mục Trạch, cười hết sức xinh đẹp.

Lương Mục Trạch cố gắng đè ép lửa giận và lửa dục trên người, từ trong kẽ răng hung dữ nặn ra mấy chữ, “Nóng người kết thúc, ống thép xoay qua trước.”

Hạ Sơ ngay mặt đưa tay ôm chặt cổ anh, lông mi thật dài, ánh mắt như một đầm sâu, dịu dàng như nước không tan được, khoe miệng vểnh lên, hơi thở thơm như hoa lan, “Tốt.”

Một giây kế tiếp, một vẻ gian tà nhanh chóng thoáng qua trong mắt Hạ Sơ, Lương Mục Trạch chỉ cảm thấy trên mặt tê rần, nháy mắt sự tê dại truyền khắp toàn thân, cơ hồ muốn đứng không vững.

Hạ Sơ lui về phía sau một bước, nhìn bộ dáng mất hồn của Lương Mục Trạch, hai cánh tay khoanh ngực nở nụ cười, chờ nhìn anh anh dừng ngã xuống đất. Nhưng, Hạ Sơ chẳng những không có chờ được anh ngã xuống đất, sự việc trong nháy mắt lại đảo ngược nhanh đến Hạ Sơ không kịp phản ứng, đã bị anh gánh trên vai, cô bị sợ đến kêu không dứt.

“Anh. . . Sao anh?” Cô rõ ràng chợt trúng huyết Nhĩ Môn trên gò má anh, cũng rõ ràng nhìn thấy anh mất hồn và cứng ngắc, nhưng sao lại không được?

“Hạ Sơ, em nhất định phải chết! !”

“Lương. . . Lương Lương Mục Trạch em sai rồi. . .” Tay chân Hạ Sơ quơ múa loạn trên không trung, thanh âm xen lẫn nức nở xin anh, “Em thật sự sai rồi, anh đừng. . . .”

Lương Mục Trạch hận không thể đập vỡ cửa phòng ngủ thành mảnh vụn, hung hăng ném cô ở trên chiếc giường mềm mại, rồi cả người liền đè xuống. “Ống thép không có, còn sắt nhỏ thì có một cây, Hạ Sơ, xem hôm nay anh thu thập em thế nào!”

Hạ Sơ khóc. . . . Toàn bộ nứt toác, cuộc dạy dỗ máu đầm dề, không bao giờ muốn xoay người nữa!

59. Chương 59: Ngoại Truyện 3

Hạ Sơ mang thai, không vui buồn thất thường không nôn mửa, nhưng vô cùng kén ăn. Muốn ăn gì đó mới lạ cổ quái, mỗi ngày Lương Mục Trạch đều phải đi một vòng đến ban cấp dưỡng, xem có món gì không hợp ý không. Lần đầu tiên đến ban cấp dưỡng, các chiến sĩ nhìn thấy Lương Mục Trạch, còn tưởng rằng thức ăn không hợp miệng, mọi người lo lắng đề phòng. Nhưng anh lại liên tiếp đến thăm, còn đưa danh sách cho họ, bảo họ khi đi ra ngoài mua đồ thì mua giùm.

Mới đầu mọi người vẫn không rõ, từ lúc nào trung đội Lương bắt đầu thích ăn vặt? Cái gì mà hạt dẻ đậu phộng quả dâu khoai lang, đủ loại trái cây và thức ăn vặt. Sau đó, đại đội trưởng Đồng tình cờ gặp phải Hạ Sơ ở phòng ăn, nhiều ngày không gặp cô nên rất là vui mừng, cứ muốn ngồi cùng bàn ăn cơm với Hạ Sơ. Trò chuyện vui vẻ, đại đội trưởng Đồng liền không che giấu miệng hỏi: “Hạ Sơ có phải cháu có không?”

Từ ngày đó trở đi, mọi người mới hiểu được, thì ra thích ăn đồ ăn vặt không phải trung đội Lương, mà là bà xã của Trung Đội Trưởng.

Hạ Sơ đưa đơn xin được điều đi, rời khỏi bệnh viện, đến quân y trợ giảng. Từ đó về sau, có nghỉ đông và nghỉ hè, có chủ nhật, so với làm việc không có ngày nghỉ không có đêm tối ở bệnh viện, thì làm cô giáo quả là chuyện tốt trên đời.

Lúc mới nghỉ đông, Hạ Sơ liền thu thập đồ vào núi. Trước khi đi đã phát hiện mang thai, kinh nguyệt không bình thường, cố tình Lương Mục Trạch không có hứng thú chơi trò chơi anh đoán em đoán với cô, hai ba lần liền ép cô nói ra hết.

Trung đội Lương vừa nghe mình sắp làm ba, cư nhiên rất không có thể thích ứng, điều này làm cho Hạ Sơ hơi cảm tức. Nhưng không đợi cô phát hỏa, Lương Mục Trạch đã trước một bước tông cửa xông ra, 30 phút sau mồ hôi đầy người chạy trở về, vừa ôm vừa hôn cô, Hạ Sơ lại không hiểu được sự biến chuyển này.

“Tránh ra, cả người hôi thối!” Hạ Sơ giãy giụa đẩy anh.

“Không.”

“Anh có ý gì? Em nói mang thai, anh lại phản ứng thế à? Còn khổ hơn lấy mạng của anh.”

“Ừ.”

“Còn ừ? ?” Hạ Sơ hoàn toàn nổi giận, thanh âm cao N lần.

“Con trai không phải từ trên trời rơi xuống, cần phải có thời gian tiêu hóa.”

Tiêu hóa. . . Tiêu hóa anh đi!

Từ đó về sau, Hạ Sơ liền thay đổi cách giày vò, hôm nay muốn ăn chua, ngày mai muốn ăn cay, hôm nay muốn ăn quả dâu, ngày mai muốn ăn dưa hấu. Giữa mùa đông mà muốn ăn quả dâu, dưa hấu, trong lúc mang thai lại không thể ăn trái cây quá mát, ăn không được liền tức giận, kiếm chuyện chơi. Lương Mục Trạch vui vẻ chịu đựng, vẻ kiêu ngạo thường ngày đều mất hết, mặc cho Hạ Sơ la lối om sòm sai khiến anh.

Nghे nói Hạ Sơ mang thai, Lan Tử Ngọc và Mộc Mẫn rối rít kéo một đồng đồ vật tới chăm sóc Hạ Sơ, chỉ sợ Hạ Sơ uất ức miệng và bụng của mình. Kết quả trong nhà lập tức thêm vài miếng ăn và mấy thùng thuốc bổ lớn, Lương Mục Trạch về nhà nhìn thấy cũng nhúc nhích. Nhưng anh không có thời gian chăm sóc Hạ Sơ, thỉnh thoảng còn phải diễn tập chuẩn bị chiến đấu, lại không thể bộc lộ ra một chút xú bất mãn, phàm là có chút dấu vết nào xuất hiện, Mộc Mẫn lập tức mở miệng bảo Hạ Sơ trở về thủ đô với bà, Lan Tử Ngọc còn nói là trở về thành N thì tốt hơn.

Mang thai trong nháy mắt thành gánh nặng của Hạ Sơ, đâu phải đứa bé đã sinh ra cần được chăm sóc đầu, mang thai hoàn toàn không ảnh hưởng sự làm việc và nghỉ ngơi của cô, mỗi ngày tới phòng cứu thương giúp đỡ, thỉnh thoảng quơ tay múa chân với Lương Mục Trạch bảo anh làm này làm kia.

Không nhận được Hạ Sơ đeo bám dai dẳng, cuối cùng Lương Mục Trạch lấy thân phận của chủ gia đình, bảo hai mẹ của mình về nhà chăm sóc hai cha không có chỗ dựa, Hạ Sơ do anh chăm sóc.

Mặc dù đã gần tới mùa xuân, nhưng Mộc Mẫn và Lan Tử Ngọc nói gì cũng không nguyện ý rời đi, sau lại hơi thỏa hiệp, nói qua hết năm lại đến. Nhưng chưa được hai ngày, điện thoại từ thành N và thủ đô liền thi nhau gọi tới, không hẹn mà cùng gọi họ về nhà, hai người mẹ dụng tâm lương khổ chỉ có thể lưu luyến không rời mà đi.

Họ vừa đi, dạ dày của Hạ Sơ rốt cuộc giải phóng, không cần bỏ cái này bỏ cái đó, muốn ăn cái gì thì ăn, không muốn ăn đều vứt cho Lương Mục Trạch.

Đêm 30, Hạ Sơ và những quân tẩu khác đến thăm chồng cùng làm hoành thánh cho các chiến sĩ, đại đội không ít chiến sĩ đến từ phương Bắc, đều thích ăn hoành thánh, Hạ Sơ là người Giang Nam, không ăn hoành thánh, càng không biết làm hoành thánh, chỉ có thể học ngay, tuy nói bề ngoài không đẹp lắm, nhưng tối thiểu không có vào nổi liền biến thành sệt mì. . .

Buổi tối 8 giờ kém mười, cán bộ đại đội từ Trung tá trở lên phải đứng trực thể cho cho những chiến sĩ, để những người đã khổ cực cả năm như họ có một buổi tối thả lỏng, để cho bọn họ an tâm ăn hoành thánh nóng hổi, xem tiết mục cuối năm, gọi điện thoại về nhà chúc tết.

Các tiểu tử vui vẻ ăn hoành thánh, la lên cảm ơn chị dâu, ồn ào xem tiết mục cuối năm.

Ngủ đông trôi qua rất nhanh, trường học sắp tựu trường, Lương Mục Trạch bèn đưa Hạ Sơ về thành N, còn mời bảo mẫu chuyên nghiệp đến chăm sóc Hạ Sơ, mặc dù cô cứ nói không sao, nhưng Lương Mục Trạch vẫn không yên lòng, không chỉ một lần hoài nghi đưa hai mẹ về có đúng hay không?

Nhà trường cũng không an bài quá nhiều khóa cho Hạ Sơ, mặc dù trường quân đội không giống với đại học khác, không có lớp cũng phải làm việc đúng giờ, yêu cầu nghiêm khắc, nhưng vẫn dễ hơn làm việc ở bệnh viện.

Người mang thai thường dễ dàng nóng nảy, cho nên hai người bọn họ trò chuyện chưa đến ba câu, Hạ Sơ đã phát giận ở bên kia điện thoại, tức giận rất vô duyên vô cớ. Mới đầu Lương Mục Trạch không biết là tình huống gì, Hạ Sơ tức giận anh liền không yên, xin nghỉ xong liền vội vã trở về, đến nhà mới phát hiện Hạ Sơ không xảy ra chuyện gì, còn đang ngủ say, dung nhan khi ngủ an tường, bụng hơi nhô lên như ẩn như hiện dưới chăn mền, lòng lo lắng của Lương Mục Trạch mới để xuống được.

Dì bảo mẫu nói với Lương Mục Trạch, phụ nữ có thai dễ kích động, tức giận buồn bực đều rất bình thường, còn bảo Lương Mục Trạch phải bao dung cô nhiều hơn, trong lúc mang thai rất khó chịu, nhất là khi chồng không có ở bên cạnh.

Lương Mục Trạch nghe rất đau lòng, đời này lần đầu tiên hi vọng mình chỉ là một người bình thường, có thể ở ở bên cạnh cô khi cô mang thai, dễ dàng tha thứ tính khí nóng giận của cô, mặc cho cô phát tiết phát giận. Nhìn gương mặt trắng bệch của cô dưới ánh trăng, Lương Mục Trạch đau lòng nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, ôm chặt cô và quần áo mà ngủ.

Hạ Sơ vẫn rất kiêng ăn, bụng một ngày một lớn lên, nhưng thể trọng không có biến hóa mấy, Lương Mục Trạch nhìn gương mặt vốn đã nhỏ của cô càng lúc càng gầy, mình lại không có thời gian về thường xuyên, không biết Hạ Sơ sẽ khổ cực như vậy. Chỉ có thể mời cứu binh ra khỏi núi lần nữa.

Mộc Mẫn và Lan Tử Ngọc thay phiên chăm sóc Hạ Sơ, một tháng. Được hai mẹ cẩn thận chăm sóc, Hạ Sơ ngày càng mượt mà, ăn ngon ngủ ngon tâm tình tốt, không hay phát giận, khiến Lương Mục Trạch yên tâm rất nhiều, nhưng cũng cảm thấy hết sức áy náy.

Đồng Chí Cương nói, làm lính, đời này nhất định xin lỗi người mình để ý nhất.

Vẫn cho rằng anh là người thô lỗ, nhưng lại có thể nói ra lời rất tinh tế, Lương Mục Trạch lại không thể châm chọc phản bác, những lời này hoàn toàn nói vào tim anh. Đời này anh nhất định khiến Hạ Sơ thiệt thòi.

Đầu thu, bảo bối nhỏ của nhà họ Lương ở vạn chúng chờ mong, long trọng ra đời. Một đứa bé mập mạp vì hấp thu quá nhiều dinh dưỡng từ cơ thể mẹ, nặng đến tám cân, đến mức không thể sinh tự nhiên, chỉ có thể mổ bụng. Mỗi người đến thăm mẹ con Hạ Sơ, nhìn thấy em bé nho nhỏ đều sợ hãi than, “Đứa nhỏ này sao mập như vậy?”

Hạ Sơ nghe luôn không vui, cuối cùng không nhịn được nói: “Nó không phải mập, cái này gọi là khỏe mạnh!”

“Khỏe mạnh, ừ, thật khỏe mạnh. . .”

Cả Lương Mục Trạch lần đầu nhìn thấy con trai, kích động thì kích động, nhưng vẫn cau mày nói: “Sao mập như vậy?” Cũng bởi vì tiểu tử mập mạp này, giằng co bà xã anh 10 tháng không nói, đến lúc sinh cũng không yên, trong phòng sinh hai ba giờ cũng không chịu ra ngoài, không thể không mổ bụng, nếu như không phải nể tình nó còn nhỏ, thì đã nhấn ngã xuống đất đánh đòn!

60. Chương 60: Ngoại Truyện 4

Từ lúc ra đời nhóc mập mạp đã rất tham ăn nên được đặt tên là Lương Bôn Bôn. Cậu là khỏe mạnh thật chứ không phải mập mạp yếu ớt, còn nhỏ tuổi đã hoàn toàn lộ ra manh mối về thiếu gia đào hoa, đã hôn rất nhiều bé gái sống cùng chung cư, nhưng người ta không phải tùy tiện ai cũng hôn, chỉ chuyên chọn bé

gái rất xinh đẹp. Một chiều này không biết học được từ đâu, bé gái da mặt mỏng đều bị cậu hù dọa phát khóc, nhưng chuyện này cũng không thể ngăn trở tiểu thiếu gia đào hoa lớn lên.

Đối với chuyện này, Hạ Sơ rất sáng suốt, mấy đứa bé vui đùa nhốn nháo chút, không có gì lớn. Nhưng thượng tá Lương lại không cho phép!

Có một lần, Lương Mục Trạch từ quân khu trở lại, đang nhìn thấy dì dẫn Lương Bôn Bôn bốn tuổi chơi đùa với những người bạn nhỏ khác ở vườn hoa dưới lầu. Nhìn thân thể nhỏ bé của Lương Bôn Bôn rất mạnh khỏe, chạy tới chạy lui giống một con hổ con, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Anh liền đứng ở chỗ không xa, vừa nhìn vừa cười.

Chỉ thấy Lương Bôn Bôn giơ cây súng tiểu liên giả anh mua cho lên, chợt thay đổi đường chạy, chạy đến bên cạnh một bé gái mặc váy hồng đang nằm trên bàn đá vẽ tranh, hôn “chụt” một cái lên mặt người ta. Bé gái kia hình như đã quen, chỉ đẩy cậu ra tiếp tục vẽ tranh, Lương Bôn Bôn hiển nhiên không vui khi bị lơ là, lại đưa tay đoạt đi giấy vẽ của bé gái, chạy loạn vòng quanh.

Lương Mục Trạch thật là tức giận! Anh đường đường một Thượng tá Giải Phóng Quân, lại sinh ra đứa con trai dám giở trò lưu manh giữa ban ngày ban mặt! !

Liền sải bước đi qua vườn hoa, khi Lương Bôn Bôn không hề dự liệu phòng bị, một tay xốc áo Lương Bôn Bôn, nhắc cậu lên khiến hai chân cách mặt đất.

Lương Bôn Bôn chợt bị người ta bắt, dĩ nhiên vừa kêu vừa la, hai tay hai chân múa loạn trên không trung. “Thả tôi xuống, tôi muốn xuống, ba tôi là quan quân, anh không buông tôi ra thì anh sẽ xong đời!”

“Kêu nữa?”

Lương Bôn Bôn đang giãy giụa, vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc này lập tức an tĩnh, không giãy giụa nữa, mềm nhũn như con mèo nhỏ bị phục thuốc mê, cúi gằm đầu, rũ bả vai, mặc cho Lương Mục Trạch nhắc lên rồi đi hiện trường.

Về đến nhà, Lương Mục Trạch để Lương Bôn Bôn xuống, ngồi ở trên ghế sa lon không nói lời nào, Lương Bôn Bôn thì đứng ở trước mặt anh, không nghe được mệnh lệnh của anh cũng không dám lộn xộn, lại không dám rời đi, cúi gằm đầu không dám nhìn Lương Mục Trạch, tay nhỏ bé mấp mạp nín lấy y phục của mình.

Lương Mục Trạch không nói câu nào, dùng ánh mắt cao áp bình thường huấn luyện người khác gắt gao nhìn chăm chăm Lương Bôn Bôn. Khí ép chung quanh đều xuống thấp, dĩ bảo mẫu chỉ có thể ở bên cạnh nhìn, cũng không dám nói nhiều.

Hai người cứ cương như vậy, cho đến khi có người mở cửa, người bạn nhỏ Lương Bôn Bôn liền nhếch miệng lên, khóc lớn oa oa, giống như phải chịu uất ức rất lớn, khóc vô cùng đau đớn.

Hạ Sơ không kịp cởi giày đã vội vàng đến phòng khách, nhìn thấy một lớn một nhỏ như thế, lại nhìn thấy con trai bảo bối toét miệng khóc lớn, từng giọt nước mắt lớn lăn xuống tí tách. Cô thật đau lòng, không nói hai lời liền vội vàng tiến lên ôm Lương Bôn Bôn vào trong ngực, trừng mắt lạnh lùng nhìn Lương Mục Trạch.

Hạ Sơ vừa dụ dỗ Lương Bôn Bôn, vừa quở trách Lương Mục Trạch không phải

Lương Mục Trạch vẫn nhẫn nhịn không nói lời nào, cho đến khi thật sự nhịn không được nữa, mới lên tiếng khiển trách Hạ Sơ: “Đều là do em dạy, xem nó thành cái dạng gì rồi?”

Vừa dứt lời, mắt thấy Lương Bôn Bôn vừa đình chỉ không khóc, lại toét miệng bắt đầu gào khóc. Khóc thật tê tâm liệt phế, gan ruột Hạ Sơ đều sắp bị khóc đứt rồi.

“Em dạy thế nào? Rất lâu mới trở về một lần, trở về liền quở trách con trai hư hỏng, lúc nó biểu hiện tốt sao anh không khen?”

“Có sao?”

“Có!”

Lương Mục Trạch cảm thấy Hạ Sơ đã hoàn toàn không có lập trường, bị Lương Bôn Bôn ăn sạch sành sanh, chỉ cần khóc lên thì chuyện gì đều nói tốt.

Lương Mục Trạch từ Hạ Sơ trong ngực lơi Lương Bôn Bôn ra ngoài, cản lại ngăn trở của Hạ Sơ, để Lương Bôn Bôn đứng ở trước mắt anh.

“Còn khóc!”

Lương Bôn Bôn lập tức ngậm miệng, nuốt tiếng khóc về trong bụng, cắn hàm răng chịu đựng không lên tiếng, tròng mắt hồng hồng, mặt tràn đầy nước mắt nhìn Lương Mục Trạch, bộ dáng nhỏ vô cùng đáng thương.

“Lần sau?”

Lương Bôn Bôn lắc đầu.

“Nói chuyện. Có lần sau hay không?”

“Không có. . . .” Vừa nói chuyện vừa nấc, bả vai nhỏ run lên run lên .

Lương Bôn Bôn len lén quay đầu, muốn nhờ Hạ Sơ giúp đỡ. Lương Mục Trạch lại nâng âm điệu “Ừ” một tiếng, tiểu tử lập tức thu hồi ánh mắt chuẩn bị cầu trợ, mắt long lanh nhìn Lương Mục Trạch một cái, lại nhanh chóng cúi đầu, xem ra uất ức vô cùng.

Căn bản không có phương pháp trị gốc, đứa nhỏ này vết thương lành liền quên đau, Lương Mục Trạch vừa đi, lập tức lộ ra nguyên hình. Có lúc Hạ Sơ cũng cảm thấy, nhứt đầu. . . .

Chủ nhật, Hạ Sơ dẫn theo Lương Bôn Bôn đến đại đội. Năm trước Lương Mục Trạch đã tấn thăng Thượng tá, hôm nay là phó đại đội trưởng đại đội đặc chủng quân khu G.

Chủ nhật trời vừa sáng, Lương Mục Trạch đã kéo Lương Bôn Bôn đang ngủ mơ màng từ trên giường dậy, bảo Hạ Sơ mặc y phục cho cậu rồi lôi cậu ra cửa.

Buổi sáng mùa xuân hơi lạnh, Lương Bôn Bôn mặc áo khoác thật dày đi theo sau Lương Mục Trạch. Mặc dù Lương Mục Trạch đi rất chậm, nhưng Lương Bôn Bôn dù sao vẫn là đứa bé, chưa đi được mấy bước đã mệt mỏi, nếu như đổi thành Hạ Sơ, cậu nhất định lại ăn vạ gào thét cho Hạ Sơ ẵm. Nhưng trước mắt dù sao không phải là người mẹ dịu dàng dễ nói chuyện. Lương Bôn Bôn kéo quần rần rì của Lương Mục Trạch, “Ba, con mệt mỏi.”

Lương Mục Trạch chỉ chỉ bậc thang ven đường, “Nghỉ ngơi một hồi.”

“Dạ.” Lương Bôn Bôn ngoan ngoãn đi tới, ngồi ở trên bậc thang. Lương Mục Trạch ngồi bên cạnh cậu, lấy ra một điều thuốc, suy nghĩ một chút lại nhét vào trong hộp thuốc lá.

“Ba, ba biết cưỡi ngựa to không?”

“Ừ.”

“Đậu Đậu nhà bên nói, cưỡi ngựa to rất uy phong, thật không?” hai mắt Lương Bôn Bôn vụt sáng lên, tràn đầy khát vọng nhìn Lương Mục Trạch.

Lương Mục Trạch suy nghĩ trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn Lương Bôn Bôn nói: “Nghỉ ngơi xong chưa? Đứng dậy.”

Lương Bôn Bôn chỉ có thể ngoan ngoãn đứng lên, tác phong tiểu bá vương bình thường căn bản không lộ ra được. Đi theo Lương Mục Trạch, một lớn một nhỏ một trước một sau đi về phía sân huấn luyện của đại đội đặc chủng.

Chủ nhật, trừ huấn luyện thường quy mỗi ngày ra, những đợt huấn luyện khác đều không bắt buộc. Nhưng trong sân huấn luyện vẫn có không ít người vượt chướng ngại, huấn luyện, té tới té lui trong bùn, không hề phân tâm.

Đây là lần đầu tiên Lương Bôn Bôn đến sân huấn luyện, nghe có người la to nói lớn, cậu liền hết nhìn đồng tới nhìn tây, nhìn thấy có người nằm rạp có người vượt qua có người té ngã, mắt không đủ dùng, đầu nhỏ

cũng không ngừng vòng tới vòng lui, một lát nhìn bên này một lát nhìn bên kia, cảm thấy mới lạ vô cùng. Lôi kéo Lương Mục Trạch không ngừng hỏi, ba bọn họ đang làm gì? Bọn họ đang đánh nhau sao? Thứ cầm trong tay là súng sao?

“Thú vị không?”

“Vâng.” Lương Bôn Bôn đơn thuần nhìn phía xa, gật đầu mạnh.

“Nóng người trước.”

“Được!” Lương Bôn Bôn đặc biệt lớn tiếng kêu lên, vẻ hưng phấn không lời nào có thể diễn tả được.

Sau một tiếng, Lương Bôn Bôn đã bị Lương Mục Trạch nài ép lôi kéo bàn chân nhỏ nện bước, vừa đi vừa chạy ba vòng quanh bãi tập. Một mỗi có thể nghỉ ngơi, nhưng tuyệt đối không thể bỏ dỡ nửa chừng.

Mặc dù Lương Bôn Bôn bình thường mạnh mẽ nhào tới, nhìn như tinh lực vô hạn, nhưng dù sao những thứ đó đều có lực hấp dẫn vô hạn với cậu, nhưng chạy vòng quanh bãi tập, đối với cậu mà nói hoàn toàn không có bất kỳ hấp dẫn gì. Nhiều lần ăn vạ muốn về nhà tìm mẹ, đều bị Lương Mục Trạch rống lên ngăn lại, thậm chí toét miệng khóc lớn cũng không làm nên chuyện gì. Lương Mục Trạch cao giọng khiển trách cậu: “Nam tử hán đại trượng phu, đổ máu không đổ lệ, con nhìn quanh xem, có ai khóc nhè như con chứ?”

Lương Bôn Bôn nức nở dùng tay nhỏ bé chùi sạch nước mắt, lông mi bị nước mắt dính vào, trán và trên tóc đều là mồ hôi, lóe ánh sáng vụn dưới mặt trời, kiên trì hoàn thành ba vòng.

Các chiến sĩ đang huấn luyện cung quanh, thỉnh thoảng đi qua bên cạnh hai cha con họ, sau khi chào Lương Mục Trạch, đều sẽ nói mấy câu cổ vũ Lương Bôn Bôn.

Lương Bôn Bôn lúc đầu thì hưng phấn, nhao nhao muốn thử, càng về sau lại khóc lớn đại náo muốn về nhà, cho đến cuối cùng hạnh phúc hoàn thành ba vòng. Cậu vẫn còn rất nhỏ, không biết rõ kiên trì sẽ mang đến cái gì cho cậu, Lương Mục Trạch cũng chỉ muốn cho con trai của mình sống như nam tử hán từ nhỏ, có thể nghịch ngợm gây sự, nhưng không thể giở trò lưu manh. Những điều kiên trì đơn giản này, có thể khiến Lương Bôn Bôn lấy được lợi ích cả đời.

Kết thúc ba vòng, Lương Bôn Bôn nằm ở trên sân cỏ, ỉn tới ỉn lui như động vật xương mềm, lặn lộn khắp nơi, lật qua bên này, sau đó bay qua bên kia, người mệt mỏi vô cùng lại không tìm được động tác nghỉ ngơi thoải mái.

Lương Mục Trạch kêu tài xế tới đây, anh tính toán dẫn Lương Bôn Bôn đến bãi bắn bia đi một vòng, mưa dầm thấm đất dần dần, sẽ khiến con trai sau này cũng vào bộ đội theo ý anh.

Xe mới vừa đi không bao xa, Lương Bôn Bôn đã lắc lư gối đầu lên đùi Lương Mục Trạch ngủ mất, xem ra thật sự là rất mệt, ngủ đặc biệt ngon. Lương Mục Trạch nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán con trai, đặt chân cậu trên ghế sau, để Lương Bôn Bôn ngủ thoải mái hơn.

Sau khi dừng xe, tiếng súng rất rõ ràng truyền tới trong xe qua tấm kính thủy tinh, Lương Bôn Bôn bị tiếng súng đánh thức. Mơ hồ một lát, dựa vào cửa sổ nhìn ra phía ngoài, nhìn thấy các chiến sĩ, nhìn thấy súng và cái bia, vẻ mệt mỏi buồn ngủ nháy mắt tiêu tán. Vỗ cửa sổ muốn xuống xe.

Nhân viên bảo vệ nhét bông gòn đã chuẩn bị xong trước đó vào lỗ tai Lương Bôn Bôn, mới mở cửa cho cậu. Cửa xe vừa mới mở ra, hai chân Lương Bôn Bôn liền như đạp Phong Hỏa Luân, chạy thẳng tới bãi bắn bia, tốc độ còn nhanh hơn chạy ba vòng lúc nãy, vô cùng hăng hái.

Lương Bôn Bôn ngược cổ, tới gần phía trước, nhưng trung tâm xạ kích bị các chiến sĩ vây quanh, một đứa bé như cậu căn bản không thấy được gì cả. Chạy mấy vòng đều chỉ nghe thanh âm, không nhìn thấy người cũng không nhìn thấy súng.

Cuối cùng, lôi kéo tay áo Lương Mục Trạch nói: “Ba, con không xem được.”

Lương Mục Trạch đưa tay ôm lấy Lương Bôn Bôn, để cho cậu cưỡi lên cổ anh, tiểu tử hưng phấn kêu loạn, cười đặc biệt vui vẻ. Lương Mục Trạch đưa cậu đến gần đám người, Lương Bôn Bôn đặc biệt hưng phấn, cái miệng uốn qua uốn lại, vừa vỗ tay vừa gọi, không có bất kỳ vẻ mệt mỏi, hoàn toàn là hưng phấn quá độ.

“Xem được không?”

“Đẹp mắt.”

“Có muốn thử một chút không?”

Lương Bôn Bôn đặc biệt lớn tiếng kêu lên, “A a, bắn súng sao, thật tốt quá, con muốn bắn súng, con muốn bắn súng.”

Nhân viên bảo vệ lấy một cây súng lục nhỏ tới, Lương Mục Trạch thả Lương Bôn Bôn xuống đất, kéo cậu đến gần cái bia. Dạy cậu cầm súng, dạy cậu nhắm ngay. Cuối cùng để súng tận lực cách xa đầu của Lương Bôn Bôn, dù sao cậu còn nhỏ, thời điểm nổ súng sẽ có chấn động, nên ngừa ngộ nhỡ.

Lương Mục Trạch cầm tay Lương Bôn Bôn, nhắm ngay cái bia bắn liên tục hai phát, xác định Lương Bôn Bôn có thể chịu nổi chấn động, hơn nữa còn đỏ mặt cười rất vui vẻ, liền tăng thêm hai phát. Súng đều bắn trúng tâm điểm.

Từ đó, thần súng nhỏ nhất đại đội đặc chủng ra đời, chính là người bạn nhỏ Lương Bôn Bôn gần bốn tuổi.

Nhìn thấy con trai vui vẻ như vậy, Lương Mục Trạch cảm thấy, dù được huân chương nhiều hơn cũng không đổi được thỏa mãn và hạnh phúc cả đời này có Hạ Sơ và Bôn Bôn mang đến cho anh. Có người nhà quyền luyến, có tình thân nhớ thương, dù là quân nhân cứng rắn, cũng có dịu dàng, cũng cần một mái nhà ấm áp, có thể khiến tâm hồn anh được ủng hộ vào lúc anh đấu tranh anh dũng.

Trưa hôm đó từ bãi bắn bia trở lại, Lương Bôn Bôn liền ngủ mê không tỉnh, được Lương Mục Trạch công về nhà. Hạ Sơ làm cơm trưa xong, chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy một lớn một nhỏ trở lại, cầm cái chìa khóa đi ra ngoài. Mới vừa xuống lầu, đã nhìn thấy Lương Mục Trạch công Lương Bôn Bôn đi về phía mình, trong nháy mắt tất cả nóng nảy đều không còn, chỉ cảm thấy, cuộc sống rất hạnh phúc.

“Đi đâu vậy? Lâu như vậy?” Hạ Sơ xoa xoa đầu nhỏ của Lương Bôn Bôn, tay theo cổ đưa vào y phục của cậu, “Ui, sao nhiều mồ hôi thế này?”

“Chơi điên rồi.”

“Đi đâu chơi?”

“À. . .” Lương Mục Trạch có chút không tự nhiên, vội vàng nói sang chuyện khác nói: “Làm cơm xong chưa, đói bụng hơn nửa ngày, về nhà về nhà.” Nói xong, bước thật nhanh công Bôn Bôn lên lầu trước. Anh quên một việc quan trọng, nên giao phó Lương Bôn Bôn, không cho cậu kể chuyện bắn súng cho Hạ Sơ nghe, nếu không. . . .

Anh đương nhiên không sợ, chỉ là, chỉ là, à Ai

~

61. Chương 61: Ngoại Truyện 5

Giản Tân Khuyết lớn lên bên bà nội, từ nhỏ anh đã biết, mình và người khác không giống nhau, đứa bé khác có cha mẹ, nhưng anh lại không có. Anh chỉ hỏi vấn đề này một lần. Khi đó anh vẫn còn rất nhỏ, nhưng lại nhớ rất rõ. Ngày hôm đó, bà nội không có ăn cơm, nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nước mắt luôn từ trong khóe mắt khép chặt chảy xuống, ba bữa cơm của anh là dì nhà hàng xóm đưa tới. Từ sau đó, anh không đề cập tới bất kỳ vấn đề nào liên quan đến cha mẹ nữa.

Giản Tân Khuyết và bà nội sống rất kham khổ, cơ hồ không có nguồn kinh tế. Mỗi khi ăn tết mừng năm mới, đều có một chú tới nhà, gọi bà nội là mẹ, còn mang rất nhiều thứ cho họ. Bà nội sẽ rất vui vẻ, nhưng vẫn sẽ thấy bà nội đang len lén lau nước mắt.

Chú đó luôn mặc quân trang trắng thớm, đưa đến cho bọn họ rất nhiều thứ, khiến Giản Tân Khuyết còn nhỏ tuổi rất sùng bái, mỗi lần tới đều sẽ tu sửa đổi mới phòng ốc nhỏ nhỏ của họ lại hết, Giản Tân Khuyết cảm thấy chú đó là vị thần từ trời giáng xuống, không gì làm không được.

Bởi vì sống ở nơi không khí rất tốt, cảnh mò côi cũng không khiến Giản Tân Khuyết có ám ảnh gì, thành tích học tập của anh luôn luôn rất tốt, anh hi vọng về sau có thể có rất nhiều tiền, để bà nội sống thật tốt, tựa như chú đó.

Lúc thi tốt nghiệp trung học, thành tích của anh rất tốt, dự thi trường quân đội. Làm quân nhân, là mơ ước từ nhỏ của anh. Được trúng tuyển, anh cho rằng bà nội sẽ rất vui vẻ.

Nhưng đó là lần thứ hai, bà nội tự giam mình ở gian phòng.

Anh đã không phải là đứa bé, nhiều năm tích lũy từng chi tiết nhỏ trong cuộc sống, đã đủ để cho anh biết được một số chuyện, chú mặc quân trang nhất định biết ba mẹ mình, mà anh lại chưa từng thấy ba mẹ, như vậy bọn họ nhất định đã qua đời, cho nên bà nội mới không nhắc tới, cho nên một lần duy nhất anh hỏi ba mẹ mới khiến bà nội khóc cả ngày. Phản đối anh học trường quân đội là sợ anh dẫm lên vết xe đổ sao?

Anh không biết an ủi bà nội thế nào, đó là người thân duy nhất của anh, người đã nuôi anh lớn thành người, là người thương anh nhất trên đời này, anh không đành lòng nhìn bà đau lòng, nhưng cũng không bỏ được mơ ước trong lòng mình.

Ban đêm, bà nội mất đồ ra khỏi phòng. Đã nhiều năm rồi, bà ngày càng già đi, dấu vết năm tháng bộc phát rõ ràng, ánh mắt của bà không còn sáng ngời, lưng cong hơn, nếp nhăn sâu hơn, bộ dạng bà tập tễnh đi ra khiến Giản Tân Khuyết lệ nóng doanh tròng.

Đêm đó, bà nội kể chuyện của cha mẹ anh cho anh nghe. Bọn họ là quân nhân ưu tú của quốc gia, cha là chiến sĩ vô danh núp sau địch nên bất hạnh bỏ mình. Mẹ mới vừa sanh xong đứa bé không lâu, không tiếp thụ nổi đã kích đau đớn thế nên cũng đi theo.

Bà nội không có ngăn cản anh học trường quân đội, để cho anh căn cứ theo suy nghĩ trong lòng mà tuyển chọn. Bà nói bà già rồi, không thể nhìn cháu qua đời trước, đó là đau đớn bà không thể tiếp tục thừa nhận. Nhưng quân nhân là mơ ước của anh, bà sẽ qua đời, mà con đường của anh còn rất dài, không muốn đánh vỡ giấc mộng của anh, không muốn anh không vui cả đời.

Cuộc sống đại học khiến anh thấy được một thế giới khác. Vòng sinh hoạt lúc trước rất nhỏ, nên tất cả mọi thứ trong quân đội đối với anh mà nói đều rất mới lạ. Anh rất dụng công luyện tập, học tập, điều tra, làm quen một đám anh em sống chết. Anh vốn có thể tốt nghiệp ưu tú, phân đến quân khu làm liên trưởng, vài năm sau có lẽ sẽ là người có thành tích ưu tú mà được đại đội đặc chủng chọn đi.

Nhưng, trước khi tốt nghiệp, người của bộ an toàn tìm đến anh. Hi vọng anh có thể làm năm vùng. Nguyên nhân lựa chọn anh rất đơn giản, tất cả các khóa đều ưu tú, đứng đầu khóa năm vùng an toàn, bối cảnh gia đình đơn giản, mà nguyên nhân quan trọng nhất trong đó là hình dáng của anh rất giống Bùi Du.

Cha là chiến sĩ vô danh sau địch, anh có vô tận sùng bái dành cho cha, nên rất tò mò với nhiệm vụ năm vùng, mặc dù không chuyên nghiệp, nhưng vẫn hoàn thành toàn bộ khóa. Chỉ là không ngờ, tương lai có một ngày, anh cũng nhận được nhiệm vụ này giống như cha.

Sau 22 tuổi, anh là Bùi Du.

Bùi Du là đại biểu điển hình của người du học nước ngoài lại ham ăn chơi, khi Giản Tân Khuyết trở thành Bùi Du, hắn đã thoi thóp một hơi bị trộm đưa về nước. Ông nội của hắn hi vọng gặp hắn một lần cuối.

“Bùi Du” bắt đầu trà trộn vào các vũ trường lớn ở Newyork, đối bụng đến sắc mặt tái nhợt, thân hình gầy gò, lời thôi lếch thếch ẩn hiện, tìm cơ hội đến gần trọng phạm bị truy nã ở trong nước khi đó - đại ca Phàn. Vì gây chú ý, còn đánh nhau với thuộc hạ của ông ta, thậm chí thiếu chút nữa chết ở dưới họng súng của họ.

Thuộc hạ của đại ca Phàn nhận ra Bùi Du là ai, liền kể xuất thân của anh với đại ca Phàn, đại ca Phàn vui vẻ kéo anh vào nhóm. Tất cả đều khi trong kế hoạch của anh.

Đại ca Phàn muốn lợi dụng thế lực nhà Bùi Du trở về nước, lại không tin tưởng Bùi Du 100%. Ông ta tiêm vô số ma túy cho Bùi Du, muốn bắt anh làm tù binh. Những độc phẩm kia tàn phá ý chí của Bùi Du, khiến anh chịu đau khổ. Nhưng anh không thể buông tha nhiệm vụ và niềm tin của anh, vì tự vệ vì đại cục, chỉ có thể nhịn nhục đầu hàng ma túy.

Là thêm cơ hội ngoài ý muốn, Bùi Du cản đận thay đại ca Phàn, đại ca Phàn mới bắt đầu lau mắt mà nhìn Bùi Du. Bùi Du nói, anh muốn trở về nước, muốn cai nghiện. Đại ca Phàn hớn hở đồng ý, bắt đầu thu xếp công việc trở về nước. Ở nước ngoài tiêu dao hơn, đó cũng chỉ là bấp bênh không có rễ, trong nước mới là nhà của ông ta. Có Bùi Du ở đây, ông ta không sợ không nhà để về.

Mặc kệ có phải là thật lòng đổi đời hay không, đại ca Phàn cũng an bài Bùi Du bên cạnh mình, kết bái làm anh em. Sau khi về nước, cho Bùi Du một chức vị Đường chủ.

Bùi Du thật đã qua đời, sau khi về nước Bùi Du đã thành công tiếp quản một công ty vật lưu của nhà họ Bùi, đại ca Phàn lợi dụng Bùi Du đã thông quan hệ, mới hăm chậm tin tưởng Bùi Du, thậm chí sau đó xem anh là tâm phúc.

Khi Bùi Du cho là thời cơ chín muồi, bên bộ an toàn lại có nội gian tiết lộ tin tức, mắt thấy thế cục không cách nào dọn dẹp, lính đặc biệt xuất động đã như tên lấp vào cung không phát không được, Bùi Du cản rằng nhện xuống không có lên tiếng, trở mắt nhìn bộ đội đặc chủng thương vong thảm trọng ở dưới tình huống đối phương hiểu rõ hành động, mà thời khắc máu chảy thành sông đó, anh đang ôm gái nâng cốc nói cười với đại ca Phàn.

Cũng là bởi vì lần đó, Lương Mục Trạch coi anh là kẻ thù. Thật ra thì, Lương Mục Trạch vẫn không biết Bùi Du chính là nằm vùng, anh chỉ biết nội bộ của anh có tai mắt của chúng. Chưa từng nghĩ tới, người có của cải phong phú này là xã hội đen, càng không ngờ anh ta là nằm vùng.

Sau đó, Bùi Du luôn có một giấc mơ giống nhau, các đồng liêu đấu tranh anh dũng, bị súng máy bắn càn quét cơ hồ thành cái sàng, cả người bọn họ đầy máu đi đến gần anh, hỏi anh tại sao, không biết bao nhiêu lần. Anh bắt đầu uống rượu, đã từng không uống say liền không cách nào ngủ được, thời gian đó rất gian nan với anh, cả cai nghiện cũng không có khổ sở như vậy.

Gặp Hạ Sơ, là một việc ngoài ý muốn. Trước đây, cuộc sống của anh nhìn như vinh quang, nội tâm lại ảm đạm không ánh sáng, cuộc sống đè nén nhiều năm qua khiến anh hoàn toàn chưa nghĩ đến, đời này sẽ gặp phải một người trong lòng, sau đó cùng sống cả đời. Nụ cười của cô không hề báo trước chạm vào mắt anh, chạm vào tim của anh. Anh rất vui mừng, chỉ có thể mặt dày mày dạn nói chuyện với cô, trêu chọc cô, nhìn cô cười, hỏi thăm cô đủ loại.

Anh không muốn kéo cô vào cuộc sống của anh, chỉ hi vọng ở gần anh một chút, cô giống như ánh mặt trời, là một luồng ánh sáng duy nhất trong bóng tối vô tận, anh đã ở trong bóng tối quá lâu tham lam muốn ánh sáng gần anh hơn, không muốn cô rời đi.

Thân phận của cô quá đặc biệt, quân y. Một người có quan hệ rối rắm xoắn xít với xã hội đen, một người lại là quân y, thấy thế nào đều không thể hợp lại.

Trên đời xác thực không có tường nào gió không lọt qua được, trong lúc ông nội nằm viện, những chuyện nhỏ nhặt của anh và Hạ Sơ truyền vào lỗ tai đại ca Phàn. Một đám người chỉ sợ thiên hạ không loạn quạt gió thổi lửa, đẩy anh đi lên, ở trong mắt những kia người anh vẫn phóng đảng ngang ngạnh, nên chỉ có thể nhắm mắt đi tiếp. Quỷ thần xui khiến, tiếp tục theo đuổi người anh thích, nhưng cũng biết, sớm muộn gì sẽ làm Hạ Sơ lâm vào nguy hiểm.

Bình tĩnh mà xem xét, Lương Mục Trạch đối với Hạ Sơ mà nói đích xác là lựa chọn tốt hơn, có ánh sáng đủ để xúng đôi với cô, có thể quang minh chính đại bảo vệ cô, mà anh có lẽ chỉ có thể mang đến nguy hiểm cho cô.

Ngày đi ra ngoài chơi với Hạ Sơ, là ngày vui vẻ nhất vô ưu vô lo nhất nhiều năm qua, là ngày sáng rõ nhất trong cuộc sống không nhìn thấy tương lai của anh. Đó là lần đầu tiên Hạ Sơ đến sân chơi, nhưng cũng là lần đầu tiên của anh. Sau đó nửa đêm mơ về, đều có tiếng cười như chuông bạc của cô không ngừng vang vọng ở bên tai, giống như độc dược ăn tim, khiến anh muốn ngừng mà không được, khiến anh cảnh giác không nổi.

Hàng từ Tây Nam nhập cảnh bị bắt giữ rồi, hơn nửa nhiều năm qua Bùi Du dùng độc dược mãn tính ăn mòn trái tim đại ca Phàn, khiến đại ca Phàn bị trúng một chiêu liên gục. Bùi Du vội vã chạy tới biên cảnh Tây Nam xử lý chuyện, chính là lần này, Lương Mục Trạch biết thân phận chân thật của Bùi Du. Đã không

chỉ thù hận anh vì những anh em đã mất nhiều năm trước, mà hiện nay còn có Hạ Sơ. Lương Mục Trạch cho rằng Bùi Du hoàn toàn kéo Hạ Sơ vào một vòng nguy hiểm, vùi lấp Hạ Sơ trong nguy hiểm.

Đại ca Phàn ngã xuống, phe phái trong hội phân tranh càng ngày càng nghiêm trọng, muốn không đếm xỉa đến là chuyện hoàn toàn không thể nào, qua nhiều năm Bùi Du đều không lộ sơ hở, quá nhiều người đổ mắt muốn địa vị của anh, muốn lật đổ anh tự nhiên phải bắt đầu từ nhược điểm của anh, mà Hạ Sơ, là điểm vào tốt nhất. Bùi Du dĩ nhiên có thể nghĩ tới những điều này, mới phái người đi theo Hạ Sơ, bảo vệ cô.

Mà Hạ Sơ lại hoàn toàn liệt anh vào danh sách đen, nhìn ánh mắt hơi sợ hãi lại cố giả bộ trấn định của cô, khiến Bùi Du rất vô lực cũng rất đau lòng, cô gái là ánh mặt trời anh muốn bảo vệ nhất, cô lại truyền ánh mặt trời cho người khác, lúc đối mặt anh, chỉ có lạnh lẽo và không tin tưởng.

Lương Mục Trạch đón Hạ Sơ đi, anh không thể không thừa nhận, đó là phương pháp tốt nhất, đại đội đặc chủng đích xác là chỗ an toàn nhất. Đã nhất định anh và Hạ Sơ là không có kết quả không có tương lai, có lẽ những thứ khác đều không đủ trở thành chướng ngại giữa họ, chướng ngại duy nhất lại không thể bỏ bỏ chính là, Hạ Sơ không thích anh. Đây mới là chướng ngại lớn nhất, cũng là sự thật anh phải đối mặt.

Anh chưa bao giờ muốn tổn thương Hạ Sơ, chưa bao giờ hi vọng phá vỡ cuộc sống của Hạ Sơ, tất cả đều không còn cách nào. Có phải cũng hoàn toàn nói rõ, bọn họ không thích hợp, không có tương lai hay không?

Quá nhiều người bị gia đình và bề ngoài của anh che mờ, cho là anh chỉ là thái tử gia Bùi thị, là Bùi Tổng một mình đảm đương một phía, là tài chính khách quen thuộc của tạp chí kinh tế.

Đài Truyền Hình an bài Mễ Cốc tới phỏng vấn anh, nhưng anh lại nhiều lần lỡ hẹn. Mễ Cốc là một cô gái tốt, mà anh cũng chỉ mới gặp mặt cô vài lần, mời cô ăn cơm, cô cũng không may mắn trở thành điểm trả thù của những người đả kích anh. Nhiều năm qua sống trên lưới đao, khiến anh rất nhạy cảm với tình huống chung quanh, có người theo dõi hay không, có mấy người, anh đều rõ như lòng bàn tay. Vì để ngừa ngộ nhỡ, ngày hôm sau Mễ Cốc liền bị đuổi về thành N với Hạ Sơ.

Anh không nên có dính líu với bất luận kẻ nào, không nên kéo người vô tội vào trận chiến tranh không khói này.

6 năm khổ sở, 6 năm mai danh ẩn tích, rốt cuộc đổi lấy trời cao biển rộng hôm nay. Anh lập được công, thăng chức, nhưng cũng bỏ lỡ Hạ Sơ. Nếu như năm đó bị chọn trúng không phải anh, anh có thể gặp Hạ Sơ sớm hơn không? Có thể có nhiều cơ hội tìm được Hạ Sơ hơn không?

Nhưng không có có thể, chỉ có có hay không!

Anh mệt mỏi, những năm qua đã rang khô thể xác và tinh thần của anh, anh muốn dừng lại nghỉ ngơi một hồi. Có lẽ, sau khi thấy ánh mặt trời nhiều hơn, anh sẽ nhận ra, mình cũng không có thích Hạ Sơ như tưởng tượng, chỉ là tham luyến hương vị ánh mặt trời trên người cô mà thôi.

Chỉ mong, có thể như nguyên.

Hết truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-mem-mai-duoi-quan-trang>